ANDREW BRITTON

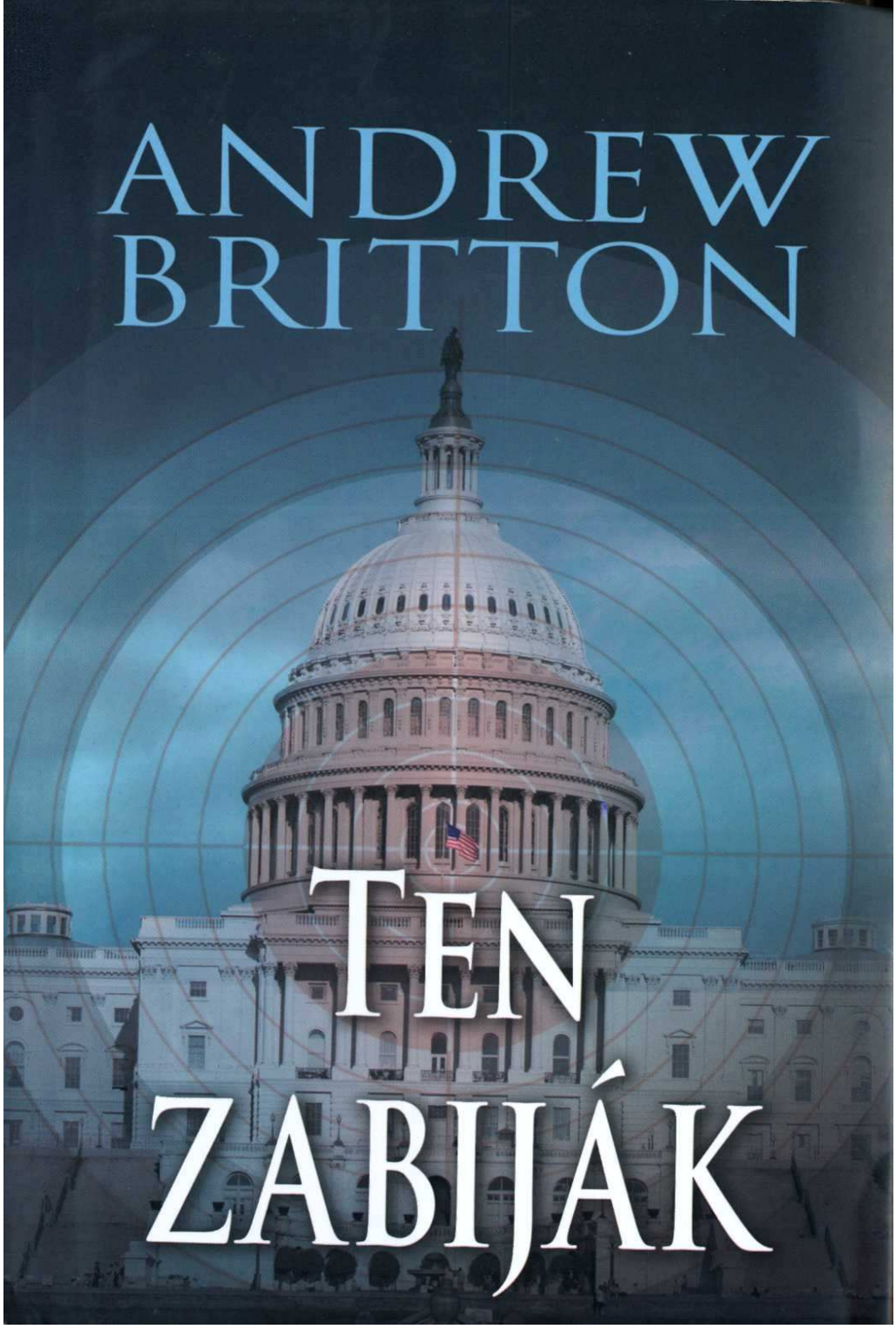

TEN ZABIJÁK

Andrew Britton dodal ve svém novém románu TEN ZABIJÁK napínavé a vzrušující čtení. Nekonformní agent CIA Ryan Kealey musí bojovat s vlastní agenturou, zatímco hodiny odpočítávají čas k zničujícímu teroristickému útoku na americké půdě....

Podobně jako předchozí díl TEN AMERIČAN je i tato kniha neuvěřitelně inteligentní thriller, plný akcí, kde se nikomu nedá věřit – šoky vytrvají až do poslední stránky.

9 788071 973812
TALPRESS
www.talpress.cz

Andrew Britton

(6. 1. 1981–18. 3. 2009)

Andrew Britton se narodil v Anglii a v sedmi letech se dostal s rodinou do Spojených států. Rodina se usadila v Michiganu a později v Severní Karolíně. V armádě sloužil jako technik u bojového útvaru a pak vstoupil na univerzitu Severní Karoliny v Chapel Hill, kde studoval ekonomii a psychologii. Zemřel náhle ve věku pouhých 28 let. Jeho romány se staly mezinárodními bestsellery.

Uběhl více než rok od doby, kdy Ryan Kealey zabránil zavraždění několika světových vůdců v hlavním městě USA. Jeho práce je vynikající, ale sám zvažuje doprovodné škody. A nyní se má stát klíčovým hráčem ve spiknutí nepředstavitelného rozsahu. Něco se má stát v New Yorku. Když vysoko postavený íranský zdroj odhalí, že Írán plánuje bombový útok na Spojené národy, začnou američtí zpravodajci s protiopatřeními. Jen Kealey si uvědomí, že je to kouřová clona, jež má skrýt mnohem rafinovanější spiknutí. Ale přesvědčit ostatní se ukáže jako obtížný úkol. S jediným pomocníkem, londýnskou novou zástupkyní šéfa Naomi Kharmaiovou po boku, Ryan musí konat mimo státní struktury, aby zabránil strašnému útoku v uzavřeném městě.

Andrew Britton

TEN ZABIJÁK

TALPRESS

Copyright © 2007 by Andrew Britton
Translation © 2010 by Jan Krejčí
Cover © 2010 by Trilabit Praha

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-381-2

Mé sestře Roxanně a sestřenicím v Camlough,
Yasmině Gene a Leah Madeline Brittonovým

P O D Ě K O V Á N Í

Kristině Murphyové z Wood TV v Grand Rapids, Michigan, za to, že mi podrobně popsala živý přenos (včetně dodání podrobné písemné zprávy). Peteu Paganovi a všem z Tir Na Nog, irské hospody v Raleigh v Severní Karolíně, za to, že v březnu 2006 uspořádali velkou propagační party. Irské komunitě v Raleigh za její neustávající podporu mé práce. D. G. Martinovi z UNC-TV *Bookwatch* za to, že mě pozval do své úchvatné show. Paddymu Gibneymu, vynikajícímu muzikantovi a vůbec výbornému chlapovi, za to, že mě seznámil se správnými lidmi. Nezapomeňte navštívit jeho webovou stránku (www.paddygibneymusic.com).

Zvláštní dík patří policistovi Jacku Libbymu z policejního oddělení v Raleigh, který si v nabitém programu našel čas, aby mě zasvětil do chodu policejní služby. Bradu Thorovi a Stephenu Freyovi, dvěma neobyčejně talentovaným autorům, že si vyšetřili čas mezi svým vlastním psaním a přečetli si mou knihu *Ten Američan* (The American) a vyjádřili se o ní pochvalně. Oběma jsem zavázán. Carol Fitzgeraldové a jejímu úžasnému týmu z www.bookreporter.com za zřízení krásné webové stránky a za obecnou podporu mé práce.

Jako vždy patří můj dík také výjimečnému týmu v Kensingtonu: Stevenovi Zachariusovi, Laurie Parkinové, Joaně Schulhaferové, Maureen Cuddyové, Robinovi E. Cookovi a obzvlášť Meryl Earlové za obdivuhodnou práci kolem zahraničních práv na knihu *Ten Američan*. Upřímné poděkování přísluší také mé výjimečně trpělivé redaktorce Audrey

LaFehrové. Považuji za výsadu, že mohu spolupracovat s takovou skupinou obětavých osobností.

A také mé literární agentce Nancy Coffeyové za její neotřesitelnou podporu a povzbuzování. Bez tebe bych to nedokázal.

PROLOG

BAGDÁD

Anita Zaidová měla paže zkřížené na prsou a přehlížela vestibul hotelu Babylon připomínající obrovskou jeskyni. Nikoliv poprvé si uvědomila, že doufá, že cíl jejího oprávněného hněvu sklátí nějaká exotická horečka. Něco, co by napadalo pouze nezřízeně přitažlivé, za bohyně se považující televizní reportérky. Ještě lepší by bylo, kdyby její spalující pohled u té ženy vzbuzoval podvědomé pochybnosti, které by u ní pokaždé, když předstoupí před kameru, vyvolaly neovladatelné koktání. Tato představa ji na chvilku rozveselila, ale věděla, že by toho chtěla moc, bohužel. Penelope Marshallová byla známá tím, že zvládala drtivou tíhu televizní žurnalistiky jako zkušený profesionál i navzdory tomu, že byla poměrně mladá.

Měla to být dokonalá příležitost. Anita měla štěstí, že se mohla spolehnout na nejlepší možný zdroj, bratrance pracujícího na ministerstvu obrany. Ten člověk měl přístup k neuvěřitelným informacím a zasloužil si štědrou odměnu, kterou mu byl její zaměstnavatel ochoten poskytnout. V tomto směru měla ovšem zase štěstí. Bratrancova pomoc ji stála pouze občasné návštěvy ve skromném domě na předměstí Bagdádu, kde bylo nutné přetrpět špatné jídlo a dobrosrdečné, nicméně nekonečné stížnosti na Američany, a to vše v přítomnosti jeho ustrašené a již dlouho trpící manželky. Jeho poslední tip dorazil před čtyřiceti minutami, a tentokrát měla Anita dokonalou možnost informaci využít, protože právě seděla unuděná k smrti a snila

nad stydnoucí kávou v kavárně v Zelené zóně s Timem Hoffmanem, svým americkým kameramanem. Po dvaceti minutách a několika rozčilujících zastávkách na kontrolních stanovištích byli venku ze zóny a v zelených ulicích rezidenční čtvrti Džadrija, kde stál hotel Babylon a působil jako pěst na oko.

Anita si odhodila vlasy dozadu a vzdychla s pocitem zoufalství, když hledala mezeru ve stále se rozrůstajícím davu. Pracovala pro londýnskou Independent Television už pět let a začala se ptát sama sebe, jak dlouho ještě vydrží nekonečnou pracovní dobu a nízký plat. Její obsazení na místo středovýchodního dopisovatele ITV bylo přirozeným rozhodnutím, protože se narodila a vyrostla v Mosulu, odkud v sedmnácti emigrovala do Anglie. Tam s vyznamenáním absolvovala bakalářské studium angličtiny na univerzitě v Cambridgi. Když střízlivě uvažovala, uvědomovala si, že je příliš mladá na to, aby byla pracovně vyhořelá – bylo jí právě šestatřicet –, ale stejně se nemohla zbavit pocitu, že jí unikají lépe placené a méně náročné příležitosti. Touha po nějakém lepším místě v posledních měsících narůstala, a dny, jako byl tento, k tomu jen přispívaly.

Potíže začaly krátce po příjezdu do hotelu. Manažer zpozoroval objemné černé krabice, které nesl Hoffman, a hned je zastavil a dožadoval se zaplacení „pokoje“, pokud chtějí tábořit v jeho vstupní hale. Co ten chlap opravdu chtěl, bylo zcela zřejmé a nijak to nepřekvapovalo. Anita dobře věděla, jak tu věci chodily před americkou invazí. Tehdy bylo podplácení a úplatky spíš pravidlem než výjimkou. V měsících těsně před válkou Saddámovo ministerstvo informací přísně kontrolovalo pohyby a návštěvy všech západních novinářů, a ona se rychle naučila, jak v tom chodit. Ovšem až po několika ostrých výměnách názorů se skrblickými účetními v ITV.

Naneštěstí se manažer dožadoval okamžité platby a Anita u sebe neměla dost velkou hotovost. Během zdržení někdo dal hlášku do pokoje Marshallové. Penny Marshallová byla nejnovější a nejzářivější hvězdou CNN. Bylo jí něco přes dvacet, byla blondýna a přišla z Nového Zélandu. Když dostala zprávu,

dokázala seběhnout během tří minut dolů, přičemž vypadala, jako by právě vyšla z maskérny. Její přítomnost v hotelu byla, jak se ukázalo, pouhou náhodou. Její kameramani – měla dva, jak si Anita se závistí všimla – ji následovali po pár minutách. Byli to pánové v ošoupaných oblecích a s pivními pupky. Okamžitě po příchodu ohlásili svou přítomnost co nejhlasitěji, aby vzbudili pozornost. Přesně tomu se chtěla Anita vyhnout. Přítomnost dvou zpravodajských týmů zvedla stavidla, a teď už zřejmě každý novinář ve městě věděl, že příjezd toho muže je očekáván každým okamžikem. Zaidová to zřejmě odnese nejvíc. To, co zpočátku vypadalo jako krásný nerušený záběr, teď zakrýval pravoúhlý kryt čoček a koketně načesaná hříva místního korespondenta pro CBS.

„Anito, musíme si najít něco lepšího," prohlásil Hoffman nakonec a vystrčil za kamerou vousatý obličej. „Odsud ho budu mít v záběru míň než pět vteřin, a to v nejlepším případě. Rozhovor nepřichází v úvahu, to je ti jasný, ne? Přes ten ďábelskej kravál neuslyší ani slovo."

Otočila se a v zoufalství obrátila oči k nebi. Hoffman se snažil mluvit po britsku od té doby, co se s ním seznámila. I když se narodil a vyrostl ve státě New Hampshire, přebíral britský způsob vyjadřování celou dobu, co ho znala. Zpočátku nad tím krčila rameny a říkala si, že se jedná o žert, ale pak po necelých dvou týdnech spolupráce nerada připustila, že své britské „dědictví" bere vážně. Několikrát se ho snažila toho otravného zvyku zbavit, ale teď to nechala plavat a začala hledat možnosti, jak se dostat ke slušnému záběru. Balkon na druhém podlaží nebyl vhodný. Z místa, na kterém stála, viděla, že úhel je špatný, a mimoto schody blokovali muži z ochranky. Stáhnout se dozadu by taky nepomohlo. Vlastně by ji to dostalo na okraj, kde by, jaká ironie, byla příliš daleko od davu. Diváci chtějí vzrušení, chtějí být ve středu dění, ale současně chtějí výjimečné záběry. Dobrý kompromis bylo téměř nemožné najít a Hoffman jí vůbec nepomáhal.

„Víš, já bych se divil, kdyby se ten chlápek vůbec ukázal," pronesl unyle. „Jakmile zjistí, že je tady tisk, zůstane

pravděpodobně v zóně. Mimoto, *pokud* by měl přijet, byl by tady už před hodinou.“

„Přijede,“ odpověděla Anita a snažila se potlačit vlastní vzrůstající pochybnosti. I když o sunnitském odboji nebylo překvapivě v poslední době moc slyšet, počet útoků od roku 2003 trvale narůstal tempem asi 14 procent ročně. Se vzrůstající hrozbou bagdádské hlavní hotely – zejména ty, kde byli ubytovaní cizinci ze Západu – výrazně zesílily společná bezpečnostní opatření, nicméně nebezpečí bylo stále velmi reálné. „Tohle místo je jako pevnost, Time. Nevidíš venku ty brány? Kromě toho má bodyguardy, policejní doprovod… Přijede. Uvidíš.“

Zatímco Zaidová hledala vhodnou pozici v hotelové hale, probíhala éterem rádiová komunikace mezi dvěma pevnými strážními stanovišti zřízenými na obou koncích ulice Abú Nuwás, 300 metrů oběma směry od hotelu. Uvnitř budovy sledovala reportéry rotující skupina iráckých policistů v civilu. Muži, kteří tvořili předsunutý tým, byli pečlivě vybíráni podle svých náboženských a politických vazeb. Všichni byli šíité a většina patřila ke straně Dawa, stejně jako muž, kterého měli ochraňovat. Z balkonu na druhém podlaží mohli příslušníci bezpečnosti trvale dohlížet na dav dole. Během pátrání po podezřelých aktivitách podávali často tlumená hlášení přenášená do vedoucího vozidla blížícího se konvoje.

Pět minut po tom, co prověřili reportéry, zastavil před budovou se skřípěním gum černý Ford Explorer. Dveře se rozletěly a odhalily další čtyři pracovníky bezpečnosti. Každý z nich byl vyzbrojen samopalem M4A1 a pistolí Beretta M9. Zbraně dodalo ministerstvo obrany Spojených států. Vystoupili z auta a rozptýlili se. Dva se vydali přes ulici a zbývající dvojice se stejným způsobem rozestavila přímo před hotelem Babylon. Cílem bylo rychle vymezit prostor pro auto, které následovalo. Jednalo se o techniku bezprostřední ochrany, kterou před mnoha lety dotáhla k dokonalosti diplomatická bezpečnostní služba amerického ministerstva zahraničí. Způsobu rozestavení se

naučili od svých amerických cvičitelů a ostraha místo zabezpečila rychle a přesně. Jakmile ho zajistili, ohlásili se na vyhrazené frekvenci. Za okamžik se objevil bílý mercedes sedan a plavně zastavil u okraje chodníku. Jeden z členů ochranky sáhl po klice na dveřích a pasažér vkročil do silnice, přičemž pečlivě kličkoval v minovém poli blátivých louží. Ostatní příslušníci bezpečnosti se shlukli u auta a muž zmizel z dohledu.

Uvnitř budovy Anita Zaidová kroužila po okraji houfu novinářů, když se dav začal náhle bez varování tlačit dopředu a hlasy reportérů vybuchly ve změť nesrozumitelných otázek.

„Ach proklatě," ozval se Hoffman, „pojďme, musíme se –"

„Ne! Uděláme to tady." Anita v duchu zanadávala, vztekala se, že není na dobrém místě, ale byla rozhodnutá využít dané situace co nejlépe. Otočila se zády k davu a jedním rychlým pohybem si upravila vlasy, zkontrolovala mikrofon a uhladila sukni. „Odpočítej mi to, Time. Jedeme. Musíme to zvládnout."

Hoffman si opřel kameru o rameno a Anita vklouzla do nálady, kterou tak dobře znala: opatrné nadšení, ramena dolů, bradu vzhůru… Byla dokonale soustředěná, profesionální postoj. Toto bylo na její práci to nejlepší. Pohlédla do čoček a v duchu si sestavila úvod. Všechno jí to připomnělo, proč má svou práci tak ráda.

„Fajn, seš tam za pět, čtyři –"

Hoffmanův hlas náhle přehlušila hromová rána nad jejich hlavami. Omezen okolními zdmi byl zvuk podivně ztlumený a Anita hned nepoznala, o co se jedná. Zřejmě to nepoznali ani ostatní, s výjimkou návštěvníkových bodyguardů, kteří svého chráněnce vlekli zpět ke dveřím. Hluk připomínal hrom, byl však ostřejší, ne tak protažený.

Pak přišel druhý výbuch.

Otočila se doprava a viděla ho s děsivou jasností. Z východního schodiště se vynořila obrovská ohnivá koule a rozšiřující se oblak oranžového ohně pohltil Penny Marshallovou, její tým a tucet kolemstojících. Anita neměla čas zareagovat, protože ji cosi tvrdého a horkého vymrštilo do

vzduchu a zkroutilo jí končetiny do tvarů, pro které nebyly uzpůsobeny.

Když nakonec dopadla na zem, byl to podivný pád, něco jí probodlo pravou ruku. Na zlomek vteřiny ztratila vědomí, a když ho opět nabyla, ze všeho nejdřív si uvědomila bolest. Bylo to víc než bolest, byla to agonie.

Zranění měla po celém těle, ale jakkoliv byly její rány vážné, zastínily je obrazy z bezprostředního okolí. Z nějakého důvodu nic neslyšela a kolem ní se odvíjela němá skládačka příšerných scén: krvácející paže, roztažené prsty protínající vzduch, ústa rozevřená v bezhlasých výkřicích, v plamenech poskakující postavy těch, kdo byli nejblíž vzdálenějšímu schodišti.

Bylo toho prostě příliš. Příliš mnoho, příliš rychle. Anita se pokusila taky vykřiknout hrůzou a bolestí, ale hlas se jí zadrhl v hrdle. Ve snaze nevidět to, na co se dívala, pevně zavřela oči, ale ty obrazy již měla vypálené v mysli. Aby toho nebylo dost, jakýsi prchavý kousek informace tlačil na její podvědomí a snažil se ji upozornit na vážnější problém.

A pak si uvědomila, že už ji nic nebolí.

Pochopení jí projelo jako hrozná vlna. Žádná bolest znamenala žádnou šanci… Nevěděla, kde se ta myšlenka vzala, ale v mozku jí probíhala znovu a znovu jako hrůzná mantra a ona věděla, že je to pravda. *Žádná bolest, žádná šance. Žádná bolest, žádná šance. Žádná bolest.…*

Zoufale si přála něco cítit, *cokoliv,* ale svět kolem ní už někam klouzal. Nastupovala tma. Nebyla si jistá, jestli trosky padající kolem ní jsou skutečné, nebo jen panikou vyvolané halucinace. Ze stropu odpadávala omítka a mramor, nejdřív menší úlomky, a pak se na krví zbrocené podlaze rozbíjely celé obrovské kusy.

Uběhlo jen pár vteřin, ale už nikdo netancoval, těla ležela bez pohybu, černé postavy zahalené do oranžových plamenů. Anita se pokusila pohnout rukou, oči upřené na rozbitý hlavní vchod a otevřený prostor za ním, ale nic nefungovalo. A pak ucítila náhlý ostrý tlak na zátylek a tma se uzavřela jednou provždy.

1

WASHINGTON, D. C.

Na nebe nad městem se snášel soumrak a vrstvy šedi padaly skrz deštěm nasáklé mraky, když černý Lincoln Town Car uháněl na jih podél řeky po rychlostní silnici George Washingtona. Ze sedadla spolujezdce hleděl Jonathan Harper přes řeku Potomac. Nábřeží osvětlovaly lampy a slabé žluté světlo vytlačily až na černou vodu. I když oči ani na okamžik neodtrhl od ubíhající scenerie, myšlenkami byl někde úplně jinde. Soustřeďovaly se na zprávy, které se dostaly do jeho kanceláře před méně než čtyřmi hodinami. Proto se také nijak zvlášť nesoustředil na rádio vyladěné na lokální zpravodajskou stanici, které vytvářelo ve voze tiché pozadí. Když však hlášení začalo souznít s jeho vlastním přemítáním, naklonil se a zesílil ho.

„Dnes byla v Bagdádu zvýšena pohotovost amerických a iráckých jednotek. Ve městě byla zřízena další kontrolní stanoviště a ministerstvo zahraničí obnovilo existující varování před cestami do Iráku. Vše následovalo po pokusu zavraždit v iráckém hlavním městě Núrího al-Málikího. Přibližně ve 12.14 bagdádského času vybuchly dvě velké bomby na druhém a třetím podlaží hotelu Babylon, který stojí těsně za jižní hranicí Mezinárodní zóny. Podle úředních zdrojů velvyslanectví premiér přežil dva téměř současné výbuchy, i když jeho stav je údajně kritický. Předběžné informace uvádějí, že se pohřešuje nejméně dvacet pět amerických civilistů, převážně novinářů pracujících

v rámci amerických ozbrojených sil, a je pravděpodobné, že při bombovém útoku zahynuli.

Na tiskové konferenci konané dnes v Bílém domě prezident David Brenneman útok odsoudil a vyjádřil účast rodinám těch, kdo při něm zemřeli. V překvapivé odbočce oznámil svůj úmysl snížit počty vojáků v oblasti. Tato redukce je nedílnou součástí prezidentova programu pro znovuzvolení, protože tím začne postupné stahování amerických ozbrojených sil, rozvržené na pět let. Prezidentův plán, jenž také zahrnuje předání správy čtyř z osmnácti provincií pod iráckou správu do příštího dubna, zesměšňovalo vedení Demokratické strany jako příliš skromný. Přesto tento poslední incident způsobil, že se mnozí začali dohadovat, zda prezident nebude nucen přehodnotit svůj slib daný rodinám amerických mužů a žen v uniformách. Toto přehodnocení by ho téměř určitě stálo v listopadu volby.

Přejděme k dalším zprávám. Včera byly v Bejrútu přerušeny demonstrace, když –“

Harper rádio vypnul. Zprávy mu neřekly nic nového, což nebylo překvapivé. Už teď o těchto událostech věděl víc, než se žurnalistický sbor ve Washingtonu kdy dozví, a to navzdory jejich kolektivním možnostem získávat informace. Jonathan Harper, jako zástupce ředitele pro operace[*] a ředitel nově zřízené národní tajné služby[**] se dělil o třetí místo v hierarchii Ústřední zpravodajské služby se svým protějškem na ředitelství pro zpravodajství[***]. I přes takové vysoké postavení by snad jen hrstka lidí z Kapitolu na něj dokázala ukázat v davu. Důvod byl jednoduchý: Jméno úřadujícího DDO se téměř nikdy nedostalo na veřejnost. Jedinou výjimkou bylo vystoupení Jima Pavitta v roce 2004 před komisí pro vyšetřování událostí z 11. září. Dokonce i Harperův vzhled byl zřejmě vytvořen, aby podpořil jeho anonymitu. Jeho manželka často žertovala, že konzervativní

[*] Deputy Director of Operations, DDO
[**] National Clandestine Service
[***] Intelligence Directorate

obleky od Brooks Brothers, které s oblibou nosil, jsou předražené, protože ho v dobře oblečeném městě, jakým je Washington, činí téměř neviditelným.

Byla to samozřejmě podoba, na níž dlouhodobě pracoval, a měl k tomu dobrý důvod. Jeho schopnost splynout s davem mu v prvních letech v Agentuře nejednou zachránila život. Většinu osmdesátých let řídil agenty v bývalém Sovětském svazu a pašoval prominentní uprchlíky přes močály v západním Bělorusku či přes Bulharsko dál na Západ. V posledních letech jeho role lépe odpovídala věku a postavení, což znamenalo, že byla více neurčitá a méně zajímavá. Poslali ho do Národního úřadu pro průzkum* a na řadu velvyslanectví, než se před čtyřmi lety dostal do své současné funkce.

Když řidič zahnul vlevo do 17. ulice, Harperův pohled sklouzl zpět k oknu. Na nadcházející jednání se nijak netěšil a věděl, že pro něj asi dopadne špatně. Věci se měly tak, že přítomnost Agentury v Iráku byla krajně omezená, navzdory obecně panujícímu opačnému přesvědčení. Chtěl prosadit zvýšení finančních prostředků a také počtu pracovníků, ale jeho návrh okamžitě odstřelil nový výkonný zástupce ředitele. Byl přesvědčený, že o tom prezidenta nikdo neinformoval. Jeho bezprostřední nadřízená byla protřelá politička a fakta předkládala tak, aby ladila s jejími zájmy. Harper si byl jistý, že se jí právě díky tomu podařilo zbavit největší části zodpovědnosti za poslední zpravodajský neúspěch.

Nejhorší bylo načasování. Prezidentské volby vykukovaly na obzoru, a Brenneman se musel vypořádat s neklidem ve společnosti, způsobeným trvající válkou, poklesem preferencí a populárním protivníkem, jímž byl kalifornský guvernér Richard Fiske. Irák byl samozřejmě klíčovým problémem. Guvernér navrhoval stažení amerických sil v rozsahu 72 000 vojáků během osmnácti měsíců a dalším postupným snižováním počtů. Harper byl toho názoru, že je to prázdný slib, ale americká

* National Reconnaissance Office, NRO, se zabývá sběrem dat z družic a leteckého průzkumu.

veřejnost se chytila možnosti zbavit se války, jejíž náklady rychle rostly nad únosnou mez. Ve srovnání s tím byl Brennemanův návrh mnohem skromnější a spočíval v postupném nahrazování amerických sil bojeschopnými jednotkami irácké armády. Poslední údaje uváděly, že počet takto připravených vojáků je nižší než 20 000, a prezidentův plán se ocitl pod palbou od politiků na obou stranách spektra a rovněž tak i široké veřejnosti.

Harperův vůz dorazil k jihozápadní bráně Bílého domu a tiše zabrzdil u strážnice. Okamžitě se objevili dva příslušníci uniformované složky Tajné služby a vozidlo zkontrolovali. Brána se za okamžik otevřela a auto pokračovalo po West Executive Avenue ke vchodu v přízemí Západního křídla.

Harper vystoupil a okamžitě uviděl svůj doprovod, což byl Darrell Reed, poradce prezidenta a zástupce vedoucího prezidentského štábu. Byl to štíhlý černoch s milým úsměvem a příjemným vystupováním. Harper ovšem věděl, že to se nevztahuje na svět politiky ve Washingtonu plném hrdlořezů. Zástupce vedoucího dokázal být při uplatňování své nemalé moci stejně bezohledný jako každý jiný, což dokázal při mnoha příležitostech.

Reed se usmál a podal mu ruku. „Johne, jak se máš?“

„No, abych pravdu řekl, to se teprve uvidí. Zeptej se mě znovu, až bude tahle schůzka za námi.“

Zástupce potřásl hlavou a úsměv z tváře mu zmizel. „Prezident není právě šťastný, to mi věř. Fordová už je tady a mluvili spolu.“

Harper se zašklebil. „Měla být přece v Izraeli s ředitelem.“

„Vracela se kvůli nějakým běžným pracovním povinnostem,“ vysvětloval Reed. „Prezident si ji zavolal dnes ráno.“ Odkašlal si. „Johne, jde o načasování a civilní oběti. Chce slyšet nějaké odpovědi.“

„To já chci taky, ale vyžádá si to nějaký čas.“

„Bohužel, to je vlastně ta jediná věc, kterou nemáme.“

Harper zachmuřeně přikývl. Věděl, o čem Reed mluví. Na tiskové konferenci, konané dříve téhož dne, prezident slíbil

americké veřejnosti, že vražda amerických civilistů nezůstane nepotrestána. A s volbami vzdálenými pouhé dva měsíce tato slova nebudou zas tak rychle zapomenuta.

„Zatím se k tomu nikdo nepřihlásil. Doufám, že bude moct svůj slib splnit."

„Proto jsi tady. Čeká na tebe."

Harper pokrčil rameny. „Veď mě."

2

WASHINGTON, D. C.

Uvnitř je čekala další bezpečnostní kontrola a pak následoval jedenadvacetimetrový pochod do Oválné pracovny. Jako vždy si Harper říkal, jak je snadné dostat se do této budovy. Byla to samozřejmě jen iluze, protože dobře věděl, že i přes zdánlivý nedostatek zabezpečení má Tajná služba oči, elektronické nebo jiné, v každém koutě Západního křídla včetně souvisejících chodeb, vedoucích do prezidentovy rohové pracovny. Když vstoupili do místnosti, ukázal zástupce šéfa štábu na jednu z lenošek rozptýlených po prezidentském koberci. „Posaď se, Johne," řekl. „Jdu se podívat, co ho zdrželo."

„Děkuju, Darrelli."

Reed odešel a umožnil tak DDO, aby se krátce rozhlédl kolem sebe. Nestávalo se často, aby se ocitl sám v prezidentově pracovně, a malý prostor obsahoval tolik z minulosti této země, že by si ji Jonathan Harper, jenž se považoval za historika amatéra, dokázal prohlížet celé hodiny. Oči mu sklouzly po řadě olejomaleb, většinou s námořní tematikou, a pak se zastavily u oken mezi sloupy. Měkké světlo ze žárovek v Růžové zahradě pronikalo tabulkami a spolu s tlumenými světly uvnitř dopadalo na lesklou desku prezidentova pracovního stolu.

Harper věděl, že krásně zdobený kus nábytku byl vyřezán z trupu HMS *Resolute*, britské lodě opuštěné v Arktidě v roce 1854. O více než rok později loď unášenou mořskými proudy

našla americká velrybářská loď asi 2 200 km daleko od její původní polohy. *Resolute* se sama uvolnila z ledu, v němž byla uvězněna. Déle než rok trvalo, než byla na příkaz americké vlády opravena a vrácena do Anglie jako gesto dobré vůle. Když v roce 1879 dosloužila, nechala královna Viktorie udělat z jejího dřeva stůl a věnovala ho prezidentovi Rutherfordu B. Hayesovi. Téměř všichni následující prezidenti stůl používali.

Harper už chtěl vstát, aby se na stůl podíval zblízka, když se otevřely dveře vedoucí do kabinetu. Harper při příchodu prezidenta Davida Brennemana povstal. Za ním vešla Rachel Fordová. Zástupkyně ředitele Ústřední zpravodajské služby neboli zástupce DCI* byla bledá pěstěná žena těsně po čtyřicítce. Jako obvykle měla vlasy v délce po ramena trochu našikmo a tmavě rudé prameny jí rámovaly přitažlivý, i když trochu ostře řezaný obličej.

Brenneman přistoupil k Harperovi a podal mu ruku. „Rád tě vidím, Johne. Jak se má Julie?“

Harper se při zmínce o své ženě začal usmívat, ale ihned přestal, když si všiml prezidentova vážného obličeje. „Má se dobře, pane, děkuji.“

„To rád slyším.“ Brenneman předvedl nucený úsměv a ukázal na pohovku. „Posaďte se prosím, oba, a udělejte si pohodlí.“

Prezident zašel za stůl a sundal si sako. Mezitím se oba pracovníci CIA usadili v křeslech. Do místnosti vstoupil stevard od námořnictva s podnosem, na kterém byla menší karafa, šálky a smetana. Jakmile se k nim Brenneman připojil u konferenčního stolku, muž se z místnosti stáhl. Brenneman si na zářivě bílé košili uhladil modrou hedvábnou vázanku.

„Takže,“ pravil a vrhl na oba vážný pohled, „mám na vás řadu otázek, ale nejdřív se musíme ujistit, že máme všichni stejný pohled na věc. Moji poradci se zřejmě shodli, že to byl pokus o atentát, a nikoliv náhodný útok na cíl, který se právě naskytl. Vím, jak o tom píše tisk, ale rád bych slyšel váš názor.“

---

* Director of Central Intelligence, ředitel CIA

„Myslím, že tu není o čem pochybovat.“ Fordová si hodila nohu přes nohu a upřela pohled na prezidenta. „Samozřejmě bych ráda věděla, co dělal mimo zónu, to za prvé. I když toto pomineme, je to pořád příliš velká shoda okolností. ‚Náhodný cíl‘ by znamenal chodce s bombou nebo s pancéřovkou. Určitě by nedošlo k tak velké zkáze jako tam.“ K tomu nemusela nic dodávat. Všichni viděli záběry vysílané CNN.

„Souhlasím,“ řekl Harper. „A pak je tu ještě něco. Brány hotelu Babylon střeží irácká policie. Bylo by téměř nemožné dostat něco dovnitř přes jejich kontrolu bez složitého plánování.“

„Nebo jejich pomoci,“ zamumlal Brenneman.

„To taky,“ souhlasil Harper. „Zkusíme se na to podívat, ale bude to těžké, protože vyšetřování povedou oni.“

„To je pravda.“ Fordová vrhla na svého podřízeného nesouhlasný pohled. „Jistě *musíme* být opatrní, když jde o to, komu v iráckém policejním sboru důvěřovat, ale já bych nedoporučovala je odříznout. To by vytvořilo velmi negativní dojem v době, která je mimořádně citlivá, zvlášť pokud al-Málikí ten pokus o atentát nepřežije.“

A ty radíš prezidentovi ve věcech, které se tě netýkají, pomyslel si Harper. Fordová přišla zvenku. Většinu své kariéry sloužila voličům michiganského 3. kongresového okrsku. Po čtyřech volebních obdobích ve Sněmovně reprezentantů obrátila svou pozornost k Harvardu a jeho Kennedyho škole státní administrativy, kde působila jako děkanka, než počátkem letošního roku přijala prezidentovu nominaci. Podle Harperova mínění se měla o svém současném postavení a hlavně mezích svých údajných odborných znalostí ještě hodně co učit.

Brennemanovi to zjevně také došlo. Podíval se na zástupkyni ředitele kosým pohledem, ale ona si toho nevšimla, protože se ozval kravál. Fordová chňapla po mobilu na stole a netrpělivě ho otevřela. „Co se děje?“ Pozorně poslouchala, pak se otočila k prezidentovi. „Pane, je to naléhavé. Mohla bych…?“

Brenneman přikývl. Fordová vyskočila, odpochodovala do sousedního kabinetu a dveře za sebou zavřela trochu razantněji, než bylo nutné. Brenneman se na svého podřízeného pobaveně

podíval. Harperovi dalo hodně práce, aby nehnul brvou, ale prezidenta podezíral, že stejně přesně ví, co si myslí.

Jeho podezření se vzápětí potvrdilo. „Chceš něco říct, Johne?“

Harper zavrtěl hlavou. Naklonil se dopředu, aby si nalil kávu, a přitom přemýšlel, proč tak viditelně a intenzivně nemá Rachel Fordovou rád. Nebylo to tím, že by postrádala inteligenci. Její vzdělám, počínaje kolejí Sarah Lawrenceové a konče doktorátem na právnické fakultě Harvardské univerzity, se stěží dalo označit jako nedostatečné. Skutečnost, že byla technicky jeho nadřízenou, mu také nedělala problémy. Jonathan neměl žádné problémy spolupracovat se ženami. Koneckonců, spolupracoval s nimi již mnohokrát v minulosti a nikdy mu to nevadilo. Stručně řečeno, nevěděl, jak nechuť, která byla zjevně vzájemná, vlastně vznikla.

Prezident listoval podklady pro jednání. „Sedmnáct mrtvých Američanů? Správně?“

DDO si odkašlal. „Ve skutečnosti, pane, jsou ty zprávy staré několik hodin. Poslední číslo, které potvrdilo velvyslanectví, je devatenáct mrtvých. Pět dalších je v kritickém stavu.“

Brennemanovy tmavé oči ještě ztmavly, ale nereagoval. Místo toho hodil složku na stůl a dlouze se zahleděl na svého návštěvníka. „Víš, nakonec měla správnou připomínku.“

Harper se hned nechytil. „Al-Málikí,“ připomněl mu Brenneman. „Co *dělal* mimo Zelenou zónu?“

Harper chvíli zvažoval odpověď a přemýšlel, jestli prezidentovi dělá větší starosti ztráta amerických životů, nebo pokus o atentát na iráckého premiéra. „Pane, kdy jste byl naposled v Bagdádu?“

„Před šesti měsíci, myslím. Byl jsem tam, abych promluvil k našim vojákům a podíval se na nové velvyslanectví.“

„Jak vypadaly silnice?“

„Přísně, a to je možná ode mne příliš mírný popis. Samozřejmě z letiště existuje přímá cesta do zóny, takže to nakonec nebylo tak špatné.“

„Přímá cesta pro *vás*, pane. Pohyb po Bagdádu je něco úplně jiného pro všechny ostatní, dokonce i pro vysoké irácké činitele.“

Prezident se trochu zamračil. „Jak to?“

„Nejdřív musí vyplnit formulář, kde uvedou, kam jedou a proč. Pak si musí vyžádat vozidlo a tělesnou stráž. To vše den dopředu. Je to velmi nepohodlné, zvlášť když po tom všem vás ještě zastaví na třech různých stanovištích cestou tam i při návratu. Většina vysoko postavených lidí proto hledá cesty, jak se tomu vyhnout.“

„To jest, vyhnout se zóně úplně.“

„Přesně tak. Jediný problém je v tom, že jakmile jste venku, stáváte se lovnou zvěří.“ Brenneman pomalu přikývl, trochu zaražený Harperovým popisem. Irák byl hlavním bodem jeho zahraničně politické agendy poslední čtyři roky. Proto se mu nelíbilo, když ho někdo popisoval jako válečnou zónu, i když popravdě se dal těžko popsat jinak. „Beru. Další otázka. Jak věděli, že tam bude?“

„V tomto okamžiku je to jen spekulace. Myslím, že nám nezbude než počkat, až sestaví seznam obětí. Pak se soustředíme na ty, kdo chybí mezi ochrankou a hotelovými zaměstnanci. Taky se podíváme na bezpečnost v té budově… Jak jsem říkal, pane, u bran hlídali příslušníci irácké policie. To bude vhodný začátek.“

Brenneman si povzdechl a prohrábl si prošedivělé hnědé vlasy. „Vypadá to, že se nemáme čeho chytit.“

„Já vím,“ souhlasil Harper. „Ale teprve jsme začali, pane.“

„Máš pravdu. Jaké nepříjemné následky můžeme od toho všeho čekat?“

DDO nad tím chvíli přemýšlel. „Posledních několik měsíců byl nezvyklý klid, ale tohle může zafungovat jako katalyzátor. Určitě můžeme očekávat zvýšenou aktivitu odboje ve městech, zejména v Bagdádu a Fallúdži. Samozřejmě to částečně závisí na tom, co se stane s premiérem.“

Brenneman vstal, přešel k oknu a dlouze se zahleděl na Jižní trávník. „Nemohlo to přijít v méně vhodnou chvíli,“ tiše mumlal. „I když to přežije. Bude těžké stahovat jednotky, když

nemůžeme zajistit bezpečnost ani nejvyšším představitelům.“ Pak se najednou vrátil do přítomnosti. „Koho tam máš?“

Harper si prošel v hlavě seznam. „Exleyho, pane. Je to jeden z našich na velvyslanectví, dřív dělal ve vojenské rozvědce. Má styky na správných místech. Šéf služebny je Keith Moore. Jenna Thompsonová vede technické –“

„A co Kealey?“

Otázka chvíli visela ve vzduchu. „Je v té oblasti, jen kousek na západ.“ Harper odpovídal opatrně. „Jen nevím, jestli bude…“

„Ochotný?“ Prezident se otočil od okna a pohlédl na svého podřízeného. „To jsi chtěl říct?“

Harper se zamračil, ale neodpověděl.

„Rozhlíží se po Středním východě?“

„Jako kdokoliv jiný.“

„Možná to nevíš, Johne, ale zajímal jsem se o něj po tom, co se stalo vloni. Vím, že se chtěl vrátit do služby. Taky vím, že jeho žádost původně ředitel Andrews odmítl a že jsi zasáhl a podepsal revers, když nechtěl mluvit s poradci z Agentury.“

Prezident se zastavil a hodil po DDO zvědavým pohledem. „Mimochodem, proč jsi to udělal? Nikdy jsem se nedostal k tomu, abych se tě zeptal.“

Harperovi otázka nebyla příjemná a bylo to na něm vidět. „Kealey je dobrý chlap, pane. Zažil toho hodně, ale není ten typ, který by si nechal radit, od kohokoliv. Nepomohlo by to. Co se týče jeho návratu do Agentury… No řekněme, že jsem ho nedokázal odmítnout. Ne po tom, co se mu stalo.“

Brenneman dlouho zvažoval to, co bylo řečeno, a pak se otočil ke svému hostu. „Johne, potřebuju vědět, jestli to má nějaké hlubší souvislosti. Tisk mě roztrhá, jestli nedodržím harmonogram, ale nemůžu začít stahovat vojáky, když budu vědět, že je tam budu muset za šest měsíců zase poslat. A hlavně, někdo by se z toho měl zodpovídat. Potřebuju někoho, kdo se pohybuje rychle a má výsledky. Pokud je Ryan už na místě, tím líp.“

Harper potřásl hlavou. „Je mi líto, pane, ale nemyslím si, že on je ten pravý na tuto práci.“

Prezident neodpověděl a místo toho mávl na Harpera, ať pokračuje.

„Ve většině případů bych ho tam bez váhání poslal. Ale ne v tomto. Je tu příliš mnoho vlivů, a pak v poslední době… příliš riskuje.“

Brenneman povytáhl obočí. „Vím, že byl těžce zraněný. V tom je ten problém? Protože jestli ano…“

„Fyzicky je v pořádku. To mi starosti nedělá.“

Další dlouhá, nepříjemná odmlka. „Podívej, Johne, já si cením tvé upřímnosti. Ale ty jsi ho sám přivedl zpět do Agentury a asi jsi věděl proč. Pokud nemůžeš uvést nějaký jasný důvod, pak ho na tohle potřebujeme. *Já* ho teď potřebuju.“

Harper váhavě přikývl. Brenneman se podíval na hodinky a vstal, čímž rozhovor ukončil. Harper se postavil, ale když zamířil ke dveřím, prezident ho ještě zarazil.

„Tohle nepřejde, Johne. Najdi svého člověka, a ať se do toho pustí. Chci vědět, kdo je za to zodpovědný, a brzo.“

3

FALLÚDŽA

Právě začínalo špinavé svítání a vrtulník se dál vytrvale hnal na východ od habbaníjské letecké základny, malého zařízení asi 80 kilometrů západně od Bagdádu. V Sovětském svazu zkonstruovaný stroj, který používaly během americké invaze do Afghánistánu jak Tálibán, tak síly Severní aliance, právě přelétal údolí Eufratu. Protože se nepřítel na zemi zdráhal po těchto helikoptérách střílet, aby náhodou nezasáhl vlastní velitele, začala Mi-17 používat jako dopravní prostředek v této oblasti i CIA. Jeho obliba v poslední době klesala, protože jeho role v americké vzdušné flotile začala být čím dál víc známa v nesprávných kruzích. Pořád však byl bezpečnější než některá jiná, podezřelejší letadla využívaná Agenturou.

Mark Walland seděl těsně za kabinou pilota a vyhlížel špinavým okénkem na pravé straně, když se mezi mraky objevilo předměstí Fallúdži. Byly vidět rozbité zdi ze světlého kamene a bloky nízkých domů ze škváry. Třebaže výhled ani zdaleka nepřipomínal turistickou atrakci, Walland věděl, že na zemi to bude ještě horší. Nijak se na přistání tady netěšil, zdálo se však, že za svou krátkou kariéru nedělá většinou nic jiného, než že jen čelí nepříjemnostem různého druhu.

Podobně jako muži v kokpitu, patřil i Walland k oddělení speciálních činností, což je elitní ozbrojená složka Agentury. Nebyl vysoký, zato dobře stavěný, měl opálený obličej a hluboko posazené černé, neklidné oči.

Světle hnědé vlasy měl ostříhané nakrátko, což vypadalo nezvykle při srovnání s hustými, několik měsíců neholenými vousy. Walland nastoupil k CIA po odchodu z armády před třemi lety. Byl tehdy překvapivě mladý, teprve dvacet sedm. Jako kapitán v 82. výsadkové divizi se dostal do mnoha střetů, hlavně v horách Afghánistánu. Přesto bývalý ranger věděl, že jeho zkušenosti se nedají srovnávat se zkušenostmi muže, který seděl naproti přes širokou uličku.

V uplynulých šesti měsících Walland sice s Ryanem Kealeym občas spolupracoval, nicméně ten pro něj zůstával stále záhadou. Pár věcí slyšel, samozřejmě. Krátké útržky rozhovorů zachycené během pobytu na předsunutých základnách dál na východě. Většinou to byly zvěsti vztahující se ke Kealeyho vojenským záznamům: Jeho služba u 3. skupiny speciálních jednotek, jeho role při smrti významného islámského radikála v Sýrii. Dva ztracené roky, kdy figuroval na armádním bezpečnostním seznamu těch, kdo pracují v utajení. Walland také věděl něco o jeho současné práci. Kealeyho role při odvrácení loňského velkého teroristického útoku byla příliš významná, aby se ji podařilo zcela utajit, navzdory snaze operačního ředitelství. Přesto ten muž – a jeho minulost – zůstával zavřenou knihou.

Mladého operativce vyrušily z myšlenek otřesy kabiny a burácející motory, když pilot změnil natočení listů rotorů. Helikoptéra klesala skrz mraky nepříjemně rychle, kola se odrazila od země a za moment se usadila ve štěrku. Walland si sundal sluchátka a viděl, jak Kealey dělá totéž. Po několika vteřinách se postranní dveře odsunuly a oni vyskočili ze zvýšeného trupu, stínili si rukama oči před prachem zvířeným vrtulemi a utíkali k čekajícím vozidlům.

Jak se k nim blížili, prach se postupně rozptýlil a ukázal asi půl tuctu vojáků v civilu a tři otlučené pick-upy Toyota. Vojáci byli rozestaveni v nepravidelném kruhu kolem aut. Ta stála u nádraží, nízké budovy se spoustou stop po kulkách a velkými spálenými skvrnami na omítce. Nádraží bylo blízko severního okraje města. Zvoleno bylo po pečlivé úvaze, protože se dalo dobře bránit a bylo nedaleko místa schůzky. Kealey si během

čekání na Wallanda upravil náklad a popruh od AK-47M si přehodil přes rameno tak, že se černá plastiková rukojeť samopalu kývala jen několik centimetrů od jeho pravé ruky. Jakmile se Walland objevil po jeho boku, zamířili spolu k prvnímu vozu. O nárazník na straně spolujezdce se opíralo vytáhlé tmavovlasé individuum. Když se přiblížili, muž se narovnal.

„Rád tě vidím, Ryane," řekl. „Už je to doba."

Kealey stiskl podávanou ruku. „To máš pravdu, Paule. Taky tě rád vidím." Mávl rukou směrem k Wallandovi a představil je. I oni si potřásli rukama.

Paul Owen byl armádní důstojník z Camp Fallúdža, základny námořní pěchoty, umístěné asi pětadvacet kilometrů východně od města. Když sloužil jako podplukovník u 1st SFOD-D*, byl jedním z nadřízených mladého Kealeyho ve Fort Braggu. Díky zvláštnímu vztahu mezi CIA a společenstvím speciálních jednotek sdílel dnes třiatřicetiletý Kealey víceméně velení se svým bývalým nadřízeným důstojníkem. Během letu z Habbaníji na východ přemýšlel Kealey s určitou nervozitou, jak se tato situace vyvine, ale jeho obavy se brzo začaly vytrácet. Po seznámení se Owen obrátil opět k němu a zeptal se: „Takže jak přesně to chceš provést?"

„Co ti řekli?"

„Jen to nejzákladnější minimum. Díky tobě známe místo a máme záruku volného průchodu. To jsi aspoň říkal, když jsi volal a domlouval tenhle podnik."

„A to platí dál." Zachytil pochybovačný pohled důstojníka z Delty. „Podívej, Paule. Jednali jsme s tím chlapem už dřív. Je v jeho vlastním nejlepším zájmu dostat nás tam a zpátky bez průšvihu. V každým případě má vliv. Pravděpodobně může uzavřít celý okrsek, když bude chtít."

Owen váhavě přikývl na souhlas. „V pořádku. Slyšel jsem totéž. Jak dlouho to bude trvat?"

---

* 1st Special Forces Operational Detachment-Delta, 1. operační jednotka speciálních sil – Delta

„Asi deset minut.“ Kealey plácl rukou na pažbu své zbraně. „To si nechám u tebe. Stejně mě odzbrojí, až půjdu dovnitř.“

„Fajn. Říkal jsi, že máš pro mě nějaký obrázky.“

Kealey měl s sebou kromě samopalu batoh Jansport. Teď ho shodil ze zad, otevřel zip na přední kapse a vylovil papírovou složku, položil ji na teplou kapotu první tacomy a vytáhl obsah. Owen a Walland se nahnuli, aby lépe viděli.

„Tyhle fotky byly pořízený, když jsme poprvý operovali ve Fallúdže,“ vysvětloval Kealey. „Před dvěma lety byl ten chlap celkem malá ryba, a vlastně se to ani moc nezměnilo. Operačnímu oddělení se nikdy nepodařilo zdůvodnit použití satelitů, a tak máme jen digitální fotky z letadel.“

Vybral jednu z fotografií pořízených z menší vzdálenosti a ukázal na nízkou šedohnědou patrovovou budovu. „To je ono. Vím, že to vypadá jako každý druhý barák v ulici, ale mají před ní stráže a pravděpodobně taky v domě naproti přes ulici.“ Upřel na Owena vážný pohled. „Řekni svým lidem, ať dávají pozor při zacházení se zbraněmi. Ti hoši budou nervózní a já bych nechtěl žádné nehody.“

„Řeknu jim to, ale já s sebou nevozím bažanty.“

Kealey se rozhlédl a hodnotil obličeje. Jeho dvanáctiletá zkušenost mu říkala, že Owen své lidi vybral dobře. Všichni měli tmavé vlasy a tmavší pleť, zbraně, které měli u sebe, a oblečení jim umožňovaly splynout ve městě s prostředím. „Ti jsou tvoji?“

„Jeden každý z nich.“

Mladší muž byl spokojen. „Svou trasu už máš, že?“

„Jo. Je to celkem přímý, ale pro každý případ jsme si nastavili GPS. Je snadný sejít z cesty, když začnou lítat kulky. Počítám asi tak tři minuty na cestu tam, jakmile přejdem koleje. Pak deset minut na tvoji práci a dalších pár minut, než se dostanem ven.“

Důstojník z Delty se napřímil, a jako by zaváhal. „Tohle je špatný místo a nerad bych tu byl dlouho, Ryane. Chci snížit riziko pro svoje chlapy.“

„Já vím,“ odpověděl Kealey. „Jednoduchý průnik.“

Další zaváhání, Owen se snažil mladšího muže prohlédnout.

„Tohle bude snadný, ne? Totiž, nejsme zařízený na –“

„Je to, jak jsem povídal,“ řekl Kealey. „Jednoduchá mise.“

Bylo to pro něho něco nového. Rozhodl se už na letecké základně. To rozhodnutí ho bude stát přinejmenším vše, co ještě zbylo z jeho kariéry. Listy rotoru helikoptéry se už otáčely, když kontroloval, jestli je potřebný materiál v pořádku… Lhal Owenovi, lhal všem. Před rokem by o tom neuvažoval. Čekal, až se ozvou záchvěvy pocitu vinu, ale nic se nestalo.

Uvědomil si, že se Owen na něj dívá. Aby narušil podivné ticho, zeptal se, jestli hlídky pořád obcházejí kolem.

„Ne. Osobně jsem intervenoval na štábu brigády 1. MEB*. Tam venku zůstaneme úplně sami.“

„Fajn.“ Kealey zavřel složku a podal mu ji. „Ukaž to svým hochům. Možná je něco napadne. Dej mi vědět, až budete připravení.“

Owen si vzal papíry a odkráčel. Kealey sebral svůj batoh a šel k zadnímu vozidlu.

„Kam jdete?“ volal na něj Walland.

„Viděl jsem vzadu chladničku. Jen si vezmu nějakou vodu. Zůstaňte tam.“

O pár minut později se malý konvoj vydal na cestu. Kealey jel v prvním autě s Owenem, který řídil. Vyjeli ze seřadiště, kola nadskakovala na pokroucených zbytcích kolejí, pak přejeli přes tři sta metrů volného prostoru k bludišti domů a uliček čtvrti Džolan.

Při jízdě na jih úzkými uličkami města se okolí stále zhoršovalo. Ulice plné odpadků obklopovaly poničené domy a spálený beton. I když většina škod se dala připsat bojům, Kealey pochyboval, že by se tady bylo na co dívat i před americkou invazí. Z místa, kde se nacházel, stěží viděl na mešity kolem centra, a siluetu města tak zdobily jen tisíce prověšených elektrických drátů. Budovy vypadaly všechny stejně. Jediná

* Marine Expeditionary Brigade, expediční brigáda námořní pěchoty

barevná skvrna, jež se dala občas spatřit, byly datlové palmy a olivovníky, které přežily ve vybombardovaných troskách.

Kealey se při pohledu na ubíhající domy na chvíli zamyslel. Od nezdařeného pokusu o atentát na Núrího al-Málikího uplynuly čtyři dny, čtyři dny od Harperova telefonátu. Od té doby mluvil se dvěma dalšími muži. Oba byli na americké výplatní listině a ani jednomu se nedalo věřit. Seděli naproti němu, nalévali ho silným čajem a vysvětlovali, proč si zaslouží finanční podporu Ústřední zpravodajské služby. Chtěl znát detaily jejich činnosti, ale dozvěděl se jen spoustu údajů, které vypadaly věrohodně, avšak ve skutečnosti postrádaly jakýkoliv smysl. To, že Agentura má v oblasti málo prostředků a postrádá infrastrukturu, bylo jen špatně chráněným tajemstvím. Historky zřídkakdy někdo pečlivěji ověřoval a tito muži mohli velmi snadno posílat dál lži. Nakonec to vždycky skončilo u nějakého důstojníka ze štábu irácké Národní gardy, který přísahal, ano, všechny peníze *byly* poskytnuty organizacím, kterým byly určeny. Odevzdaly své zbraně, jsou nyní zavázány Spojeným státům… Kealey ty řeči nebral vážně, protože se nic vlastně nezměnilo.

Proto se taky rozhodl zariskovat při nadcházejícím setkání. V tomto případě měl důkazy o finančních machinacích, ale to jeho počínání nezdůvodní, pokud se věci zvrtnou. To, co se chystal udělat, přesahovalo všechny meze, a pokud to nepovede k záplavě informací, vyžene ho Harper téměř jistě z Agentury. Ovšem popravdě řečeno, Kealey si z toho příliš těžkou hlavu nedělal. Byl unavený z práce, byl unavený z Agentury – unavený ze všeho.

Zabočili z hlavní ulice a dostali se do městské části, kde byly boje zřejmě nejtěžší. Projíždějící vozidla chvíli pozoroval jakýsi malý chlapec a pak zmizel za nízkou betonovou zdí, na níž byly arabské graffiti. Kealey stačil přečíst jen nápis: AMERIČANÉ JSOU VRAZI ŽEN A DĚTÍ. SADDÁM JE STÁLE VŮDCE. Vepředu zahlédl dva ozbrojence před jednou z mála budov, které zůstaly celkem neporušené. Kromě těch dvou byla ulice prázdná. „Zastavte mi tady.“

Tacoma se pomalu zastavila a Kealey si vzal rádio, aby zavolal vozidlům vzadu. Jeho společník studoval předním sklem okolí. „Co si myslíš?“

Kealey odpověděl: „Nelíbí se mi to, ale ono se mi tady toho *líbí* fakt málo.“ Chvilku zauvažoval. „Řeknu Wallandovi, ať se otočí a zůstane se třetím vozidlem vzadu. To mu umožní volný výstřel zezadu jeho auta, kdyby to bylo zapotřebí. Chci, aby kryli ty dva chlapy támhle, ale jak jsem říkal, asi mají lidi v okolních budovách.“

Otočil se k Owenovi. „Až budu uvnitř, počkej pár minut a pak udělej totéž. Otoč auto. Kdyby se něco semlelo, budou předpokládat, že se poženem rovnou na dálnici 10. Takhle je nachytáme nepřipravený.“

Owen přikývl. Dálnice 10 procházela středem města od východu k západu a byla to nejrychlejší trasa zpět na základnu námořní pěchoty východně od města. „Až se pohnete,“ pokračoval Kealey, „sleduj ty strážný, co dělají. Jestli uvidíš něco, co se ti nebude zdát, zmáčkni dvakrát tichý spojení, jasný? Rádio mi nechají.“

Další přikývnutí. Kealey oznámil rádiem ostatním autům, co bylo nutné, a pokračovali v jízdě. Podruhé zastavili u strážných. Podal Owenovi svůj samopal, pažbou napřed.

Plukovník z Delty si ho váhavě vzal. „Víš, jestli se něco zvrtne, my ti tam vevnitř nebudem schopný pomoct.“

„Já vím,“ odpověděl Kealey. „Se mnou si nedělej starosti. Jen hlídej ty chlápky.“ Přehodil si batoh přes rameno a vystoupil z auta.

Když se blížil ke dveřím, jeden ze strážných na něj mávl, ať zvedne ruce. Poslechl, a muž ho rychle prošacoval a krátce prozkoumal ruční radiostanici PRC-148, která Kealeymu visela na pravém boku. Nakonec sáhl po batohu, ale ten mu Kealey nedal.

„To je pro Kásima,“ sdělil mu arabsky mírně, ale jeho tón neponechával místo k diskuzi. „Jestli musíš, tak se ho běž zeptat, ale tohohle se nikdo nedotkne. Řekne ti totéž.“

Bojovník, jehož obličej částečně skrývala kafíja, si ho změřil chladnýma hnědýma očima. Kealey jeho pohled bezvýrazně opětoval. Nakonec muž udělal krok vzad a Kealey prošel do potemnělé chodby.

4

LONDÝN

Pršelo sice drobně, zato vytrvale. Mladá žena spěchala po New Bond Street a přidržovala klopy pláště u sebe v marné snaze omezit další škody na halence. Už byla stejně promočená na kůži, a to opustila malou kavárnu na Oxford Street před pouhými pěti minutami. Oběd snědla o samotě, jako obvykle, a mraky čekaly, až vyjde ze dveří, než otevřely svá stavidla. Naomi Kharmaiovou při pohledu na honící se mračna napadlo, zda se snad nepřidala ke spiknutí zbytku světa proti ní. Mžikala zelenýma očima na moře deštníků a nemohla se ubránit pocitu, že je naivní jako turista ve svém vlastním městě. Chvíli zvažovala, že si mávne na taxík, ale pak došla k závěru, že už je stejně tak promočená, že by to nehrálo žádnou roli.

Kharmaiová nedávno oslavila jedenatřicáté narozeniny, ale její štíhlá postava popírala její věk. Karamelově zbarvená pleť prozrazovala indické předky podobně jako smolně černé vlasy, ovšem ona sama nikdy na asijský světadíl nevkročila. Byla Britkou podle místa narození, ale současně byla naturalizovanou Američankou. Tato kvalifikace byla určitým způsobem nutností, protože své pracoviště měla na americké ambasádě na Grosvenor Square. Tam byla úředně vedena jako druhý analytik pracující pro Úřad pro obrannou spolupráci[*]. Tento popis však nebyl zcela

[*] ODC, Office of Defence Cooperation

přesný. Naomi *byla* analytičkou, ale nikoliv v ODC. Ve skutečnosti ji zaměstnávala Ústřední zpravodajská služba.

Náboráři si ji vyhlédli před téměř pěti lety.

V té době pracovala v Bellových laboratořích, ve středisku informatiky a software na Murray Hill. Svou práci upřímně nenáviděla, tu nejnižší pozici nováčka, s malou nadějí na nějaké povýšení. Stanford absolvovala jako třetí v ročníku, ale v takovém podniku, jako byly laboratoře Bell, kde měla domovské právo řada špičkových mozků v oboru automatizace a počítačové techniky, neměla naději na bůhvíjaký postup. Při jejím pocitu, že je přehlížena, nebylo divu, když skočila po nabídce pracovat v oddělení vědy a technologie CIA. Tam měla přístup k nejnovějšímu vybavení, a což bylo ještě důležitější, dostala příležitost využívat ho smysluplným způsobem. Naomi ovšem nevykazovala talent jen na kryptografii. Netrvalo dlouho a díky jazykovým znalostem získala místo v CTC, protiteroristickém centru Agentury. Tam ji vloni objevil Jonathan Harper, který zoufale hledal specialistu na arabštinu pro nadcházející operaci.

Déšť housti. Když přecházela náměstí k útočišti na ambasádě, sklonila hlavu ještě víc a zrychlila krok. Vyběhla těch několik schodů a strčila do dveří vchodu pro zaměstnance. Pak vylovila z kabelky průkaz a předvedla ho ozbrojenému mariňákovi, který kontroloval příchozí.

Usmál se na ni a ona se pokusila mu to podle zaběhaného rituálu oplatit. Když ji pustil dál, namířila si to přímo k výtahům. Za chvíli byla ve své kanceláři ve třetím patře. I když slovo „kancelář“ bylo obrovskou nadsázkou pro mrňavý kumbál bez oken. Osobně se Naomi domnívala, že tu místnůstku někdo zcizil nešťastnému údržbáři, aby si ona měla kam sednout. Občas samu sebe nachytala, jak vrhá krátké pohledy na personál, jejž míjela na chodbách, a hledá známky nadcházející odplaty.

Zapnula počítač. Shodila z ramen kabát a obalila s ním radiátor. Dělala právě, co mohla, aby si vyždímala vodu z vlasů, když někdo zaklepal na dveře. „Jo?“

Do dveří strčila hlavu jedna z kolegyň analytiček. „Ahoj, Naomi.“ Na tváři se jí objevil úsměv. „Tys zase zapomněla deštník, co?“

Kharmaiová souhlasně kývla. „Řekla bys, že jsem se už poučila, vždyť tu *žiju* od osmnácti.“

„No, když ses to nenaučila dodnes, pak už se to těžko naučíš. Kromě toho s tebou chce mluvit šéf.“

„Tak jo. A o čem?“

„Nejsem si jistá,“ odpověděla žena. „Ale na tu party jsi jediná pozvaná. Chce, abys s sebou vzala tohle.“

Naomi si vzala nabízený seznam a podívala se na očíslovaný rejstřík. „Kde je?“

„Místnost C.“

Naomi zvedla obočí. Konferenční místnosti A až E byly bezpečné, se zakódovanými zámky a olověným stíněním ve stěnách. Byly vyčleněny pro nejchoulostivější činnosti na velvyslanectví, a protože většina toho, co se řeklo na ambasádě, nebyla pro uši běžných smrtelníků, místnosti byly po většinu času obsazené. A taky nebylo běžné, že by si ji pozval k soukromému rozhovoru vyšší důstojník CIA z velvyslanectví. Popravdě si nemohla vzpomenout na jediný případ v minulosti, což ji poněkud znepokojovalo.

Odevzdaně pokrčila rameny. Však brzo uvidí. „Už běžím.“

Jako obvykle se Naomi s Emmettem Millsem málem minula. Do místnosti nakonec dorazila, a přitom balancovala s kouřícím šálkem kávy a stohem papíru v rukou. Se svými sto šedesáti centimetry byla Naomi jen o něco menší než stříbrovlasý šéf služebny CIA. Věděla ovšem, že křehká postava mu pouze pomáhá utajit vynikající intelekt. Když mu bylo něco přes třicet, měl už za sebou úspěšné absolvování čtyř oborů na třech prestižních vysokých školách a čestný doktorát z Pensylvánské univerzity.

Teď mu bylo čtyřiapadesát, blížil se k povinnému odchodu do důchodu a v Langley byl něco jako legenda. Naomi o většině věcí, které udělal během své zářné kariéry, věděla. Ovšem

i kdyby zůstala v nevědomosti, rozeznala by jeho zkušenosti v jeho sebejistých, jemně řezaných rysech. Mills měl na tváři trvale mírně pobavený úsměv, jako by hodnotil talent – nebo neschopnost – přicházející generace. Ten úsměv ji vždy uváděl trochu do rozpaků, pocit, který nedokázalo zakrýt vědomí, že on potřebuje ji. Mills většinu své kariéry strávil v ředitelství pro operace. To pak mělo za následek, že velmi spoléhal na Naomi v technických otázkách. Od doby, co nastoupila na velvyslanectví, byla zodpovědná za většinu elektronického provozu mezi jejich pracovištěm a britskými zpravodajskými službami.

„Jsem rád, že jste se sem konečně dostala, Naomi.“ Chtěla se pokusit o nějakou chabou výmluvu, ale on ji vztyčenou dlaní zarazil. „Udělejte pro mě něco a kopněte do té zarážky ve dveřích. Máme jen pár minut, než si nárok na tuto místnost začne dělat vojenský ataše, takže budu stručný. Našla jste všechno, o co jsem žádal?“

Přikývla a sedla si naproti němu. Za ní se dveře s tichým cvaknutím zavřely a automaticky zamkly. Zvedla složku. „Toto je kopie našeho seznamu lidí, které v současnosti sledujeme. Každý z nich je nějakým způsobem napojený na některou z devíti hlavních teroristických skupin v Iráku a všichni mají základnu v Londýně. Je těžké je držet pod dohledem při našich omezených zdrojích, ale děláme, co se dá. Většina těch vazeb je náhodná – například rodinné vztahy. Všechno, co zahrnuje finanční transakce, přehazujeme na Scotland Yard, MI5 a MI6. Bohužel oni už nejsou tak šlechetní, když dojde na oplácení stejnou službou. Koneckonců, tohle je *jejich* země.“

Mills průběžně přikyvoval a pečlivě skrýval své pobavení. Už dávno si všiml podivných uklouznutí, když šlo o její národnost.

Položila složku na stranu a vybrala další, mnohem těžší šanon. „Tohle přišlo jako dar z ministerstva obrany. Jsou to všechny hlasové otisky, které nashromáždili ve Whitehallu, uspořádané numericky. Pocházejí z odposlechu mobilních telefonů na území Spojeného království. Tohle je samozřejmě jen vzorek. V poslední době dolaďují systém, ale narážejí na

stejný problém, jako máme my, a to jsou zeměpisná omezení. Mezi námi, věže ve Fort Meade pokrývají jen odposlechy na území hlavního města. Tady je to na západě ohraničené M41 a na východě A10.“ To byly hlavní dálnice vedoucí kolem města. „Tedy kruh o poloměru něco přes 11 kilometrů, čili asi pětašedesát čtverečních kilometrů celkem, s ministerstvem obrany v epicentru.“

„Dobře. Máme představu, kolik toho posbírají za den?“

„Víc než představu, pane.“ Její úsměv byl skoro ostýchavý. Tady byla na pevné půdě, jistá si sebou a tím, co říká. „Víte, že tam znám spoustu lidí. Právě teď posbírají něco mezi dvěma a třemi sty hovorů denně.“

Překvapilo ho to. „Tolik?“

Naomi pokrčila rameny. „Většina z toho je bezcenná. Mluvili o tom, že použijí nějaká klíčová slova, aby to množství omezili. NSA si pohrává se stejným nápadem, jenže věže na střeše Whitehallu jsou mnohem, mnohem menší, a tak mají omezený dosah i množství hovorů, který zvládnou.“

„Pustí nás do své databáze?“

„Pokud přijdeme s dobrým důvodem. Pořád ale budeme potřebovat pro hledání nějaké výchozí parametry. Oni mají uložené tisíce hovorů.“

„Co to zkusit jinak? Když máte například nějakou nahrávku, můžete najít v systému ty, co odpovídají hlasovému otisku?“

„Jasně. Vlastně je to nejjednodušší způsob, ale i tak to zabere nějaký čas.“

„O jaké době tu mluvíme? Hodiny, nebo dny?“

Zvažovala odpověď. „Je to zase snazší, když máte nějaký výchozí bod, jako třeba pohlaví nebo věk. Devadesát procent zachycených hlasů jsou mužské, ale pomůže cokoliv. Řekla bych pár dní, když začneme od nuly.“ Naklonila hlavu a zamračila se. „Pane, co se děje? Jestliže se to týká iráckého premiéra, přesuneme to do čela seznamu. Pokud to bude souhlasit s něčím ve složce, zkrátí se vám výrazně čekací doba. Myslím, že se můžu zaručit za plnou spolupráci z britské strany. Základním postojem v situaci, jako je tato, je podělit se o všechno.“

Jeho úsměv rychle zmizel. „Proč si myslíte že –?“

„Pane, nepodceňujte mě úplně. Chtěl jste, abych přinesla seznam sledovaných hovorů a tohle –“ zvedla složku s hlasy z odposlechů, „což je vám na nic bez nějakých nahrávek, a vy to víte.“ Na chvilku se odmlčela. „Něco našli v Bagdádu, že? Pásku?“

Zaváhal a pak zdráhavě přikývl. „Ano. Pásku. Ale tam ne. My jsme ji našli tady, v Londýně.“

To ji překvapilo. Standardní postup v takových situacích byl spolupracovat s MI5. Agentura málokdy brala věci do svých rukou na spřátelených územích. „A?“

Mills pomalu vydechl, opřel se v křesle a zvažoval své možnosti. Bylo to těžké rozhodování. Když ji seznámí s celou záležitostí, může to znamenat, že o ni přijde, protože si ji vezme zpátky Langley. Naomi byla užitečnou součástí jeho týmu, ale pokud nahrávka vydá něco, na čem se dá stavět, ona to použije, aby prosadila své vlastní zájmy.

Věděl, že na velvyslanectví se jí moc nelíbí. Po tom, co zvládla vloni, čekala zřejmě vykopnutí nahoru do protiteroristického, třeba jako sekční šéf. Pokud mohl soudit z její práce, Emmett Mills by souhlasil. Rozhodl se.

„Tak jo, Naomi. Tady to je. Konečný seznam obětí bombového útoku v hotelu Babylon jsme zveřejnili přede dvěma dny. O al-Málikím víte?“

Přikývla. Irácký premiér utrpěl vážná zranění a jeho stav byl pořád uváděn jako kritický a navíc se nacházel na neznámém místě. Tisk se samozřejmě věnoval divokým spekulacím, jedna tisková agentura došla tak daleko, že zveřejnila obsáhlé profily jeho možných nástupců. Hysterie ale už odeznívala, protože to vypadalo, že to zvládne.

Mills pokračoval: „Museli jsme počkat na ten seznam, abychom zjistili, kdo chybí. Hotelový manažer je mrtvý, stejně jako to zabilo většinu premiérovy ochranky. V tomto směru byl opatrný. Osobní strážci byli prověřováni předem, a tak jejich kontrola byla rychlá. Strážní na bráně byli také zbaveni podezření. Střídali se po dnech, ale v tomto případě výslechy

přinesly pár užitečných informací. V prvním zářijovém týdnu dorazili elektrikáři, kteří měli opravit nějaké závady ve druhém a třetím podlaží hotelu. Práce trvaly deset dní. Během této doby asistent manažera Rašíd Amín al-Umarí promluvil s každým velitelem směny a požádal ho, aby propouštěl vozidla opravářů bez bezpečnostní kontroly.“

„To je zajímavé.“ Naomi se předklonila v křesle. „To je *velmi* zajímavé. Nechte mě hádat. Rašíd zmizel z povrchu zemského.“

Mills na ni namířil prst. „Přesně. Nemůžem ho nikde najít, ale určitě to není proto, že bychom se nesnažili. Irácká policie přepadla včera jeho dům v Bagdádu a –“ podal jí fotografii 8 x 10, „dnes ráno jsme poslali tým do jeho rezidence v Knightsbridgi.“

Naomi si vzala snímek a krátce si ho prohlédla. Viděla velký dům s pečlivě udržovanou zahradou a krásnou kamennou fasádou. „Jak si může hotelový manažer dovolit takový dům?“

„Dědictví,“ odpověděl Mills. „Patřil jeho otci, ale al-Umarí tu bydlel až donedávna – odešel před třemi měsíci.“

„*Patřil* jeho otci?“

„Karím al-Umarí zemřel při americkém leteckém útoku na Bagdád v roce 2003. Jeho žena – Rašídova matka – byla při bombardování taky zabita, stejně jako jeho malá sestra. Protože měl starší al-Umarí vazby na špičky baasistického režimu, bombardování jeho osobní rezidence nebylo přijato… jako úplně náhodné. Rašíd poskytl rozhovor Al-Džazíře několik týdnů potom, co pohřbil svou rodinu. V něm se v několika poznámkách celkem upřímně vyjádřil o svých citech ke Spojeným státům.“

Naomi trvalo pár vteřin, než pochopila poslední poznámku. Mills byl známý tím, že má rád britský způsob spíše opatrného vyjadřování. „Takže to vysvětluje motiv, řekla bych. Ale proč zrovna ten hotel?“

„Protože tam premiér často přespával, když měl další den brzo ráno nějaké jednání. V tomto případě měl al-Málikí odletět do Paříže v sedm ráno, a tak, aby se vyhnul dopravní zácpě na vjezdu do Zelené zóny, rezervoval si celé patro v Babylonu pro sebe a své poradce. Schůzka na nejvyšší úrovni byla dohodnuta

měsíc dopředu, takže atentátníci znali jeho plány a předpokládali, že bude postupovat jako obvykle, což se jim vyplatilo. Měli spoustu času narušit elektrický rozvod, čehož pak al-Umarí využil, aby je dostal do budovy.“

„Jak tam nastražili ty výbušniny?“

„Zabudovali je do zdí s dlouhodobými časovými spínači. Opravdu chytré. IRA se pokusila o něco podobného v osmdesátém čtvrtém. Mimochodem, ani jim se to nepodařilo. Jejich cílem tehdy byla Margaret Thatcherová a celá její vláda.“

„A co je s tou páskou? Kde ji našli?“

„V domě, v sejfu ve zdi. No, popravdě, moc práce s jejím ukrytím si nedal. Stejně tak ji mohl nechat na kuchyňském stole.“

Naomi chvilku přemýšlela. „Neměl pocit, že by ji musel schovávat, pravděpodobně proto, že nikdo nevěděl, že vůbec existuje. Al-Umarí ji nahrál sám, že? Jako pojistku?“

„Vypadá to tak.“

„Nejste však schopní identifikovat ten druhý hlas.“ Šéf služebny zavrtěl hlavou. „Co ti strážní na bráně? Možná některý z nich –“

„Zatím nevíme. Uvědomte si, Naomi, že je to nová věc. Tu pásku našli teprve dnes ráno, ale už ji zpracovávají. Iráčané budou mít kopii někdy během zítřka odpoledne.“

„A ti lidé, kteří tam tu bombu nastražili?“

„Ti taky zmizeli. Jedna zajímavá věc: Vedoucí té pracovní čety byl Němec. Jmenuje se Erich Kohl. Zdrojem informace jsou strážní z brány. Nedělali sice bezpečnostní kontroly, ale každé ráno dělníky zapisovali. Kohl se objevil až ve druhém týdnu. Zajímavé je, že německá vláda neví o žádném německém podnikateli ve stavebnictví toho jména, jenž by působil v té oblasti, aspoň ne úředně.“

Naomi přikývla a sáhla po stydnoucí kávě. „Takže Kohl by mohl být ten záhadný muž na pásce?“

„Myslím, že je to docela pravděpodobné. Já po vás teď chci, abyste ji vzala k našim britským přátelům a podívala se, jestli

nedokážou vykutat odpovídající hlasový otisk ze svých análů. Ta konverzace probíhá v arabštině… Budou s tím potíže?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, pravděpodobně ne. To se dá zvládnout.“

„Fajn. V operačním na vás čeká kopie.“ Mills se opřel v křesle a posmutněle na ni hleděl. „Pokud budete potřebovat, abych zasáhl, udělám to, ale byl bych raději, kdyby se to vyřídilo na této úrovni. Chápete, v čem je problém… My bychom tu pásku vlastně *neměli* mít. Doufám, že vám někdo něco dluží.“

Naomi se usmála a posbírala si věci. „Vlastně, pane, zrovna na jednoho vhodného člověka myslím.“

5

FALLÚDŽA

Mark Walland klečel na koleně vzadu na ložné ploše třetí tacomy. Vůz byl otočen zpět směrem k nádraží. Další auta stojící asi 30 metrů daleko otočku teprve budou muset udělat. Ze svého místa viděl dva irácké strážné a také jejich samopaly AK-47, jež měli v rukou a mířili přibližně na amerického návštěvníka.

Ten scénář ho skutečně znervózňoval, i když něco podobného provedli s Ryanem Kealeym v uplynulých pár dnech už dvakrát a mnohokrát předtím. Výměna peněz za informace a místní podporu sice nebyla ve zpravodajské práci nic nového, ale Walland si už i přes své mládí a omezené zkušenosti udělal představu, nakolik je tato praxe doopravdy přínosná. Hromada amerických dolarů sice přinese spoustu různých slibů, ale neodhalí skutečnou povahu člověka, a Arabové, aspoň ti, s nimiž Agentura jednala, byli obratní pokrytci. Walland věděl, že je jen otázkou času, kdy jeden z jejich „klientů“ dojde k závěru, že ty peníze za to nestojí.

Podíval se na hodinky a zvedl levou ruku, aby si upravil baseballovou čepici. V pravé pevně držel karabinu M4. Zbraň byla speciálně upravená a měla kolejničkový úchyt pro laser s viditelným světlem a nastavitelnou pistolovou pažbu. Nahoře byl namontovaný lehký ACOG optický zaměřovač zvětšující čtyřikrát. I když se zbraň v boji osvědčila, Wallanda to moc neuklidňovalo, protože mu intuice říkala, že okolní budovy jsou

plné ozbrojených vzbouřenců. Byl na velmi nebezpečném místě a dobře to věděl. Pořád měl aspoň výhodu zbraně v ruce. Kealeyho postavení bylo mnohem nebezpečnější. Kealey neměl nic kromě batohu s penězi a slova místního vojenského sunnitského náčelníka.

Tmavé chodby vypadaly mnohem delší, než se zdálo při pohledu na budovu zvenku. Po prohlídce u vchodu předali Kealeyho do péče dalších dvou ozbrojenců, kterým kryly tváře kafíje. Kráčel mezi oběma muži, kteří šoupali nohama po rozbitých dlaždicích. V přítmí neviděl, kdo další číhá ve stínech, ale umožnilo mu to nenápadně přesunout jistý předmět z hlavní kapsy batohu za opasek maskáčů. Tričko si pak přetáhl přes malou vybouleninu. Jeho průvodci si zřejmě toho krátkého pohybu nevšimli.

Ještě pár kroků a zastavili se před prostými dřevěnými dveřmi. Jeden z Iráčanů za nimi zmizel a po chvilce se opět objevil a pokynul Kealeymu, ať vstoupí.

Místnost byla malá a přecpaná, s okénkem vpravo. Slabé světlo, kterému se podařilo proniknout okenními tabulkami, stačilo, aby se ze stínu vylouply dvě postavy. První byl strážný s otlučeným AK-47. Stál vzadu v rohu a poněkud vlevo od muže, za nímž Kealey přišel. Ten seděl uprostřed místnosti, tlusté paže položené na holém kovovém stole. Když se jejich oči setkaly, usmál se a pokynul směrem k židli naproti. Kealey se posadil a batoh hodil vedle sebe na zem. Přitom zaslechl, jak se za něj staví další strážný. Za chvilku klaply vzadu dveře. Byli tu tedy čtyři.

Muž se znovu usmál na Kealeyho, ale byla to grimasa bez kapky vřelosti. „Máte za sebou dlouhou cestu. Chtěl byste něco k pití? Něco k jídlu, možná?“

Kealey věděl, že odmítnutí by bylo považováno za urážku, a nechtěl je dráždit. Aspoň zatím ne. „Jen vodu.“

Objednávka byla předána strážnému za Kealeym. Když slyšel dveře za sebou klapnout, využil krátkého odpoutání pozornosti, aby si svého hostitele pořádně prohlédl.

Pokud se jednalo o americké zpravodajské společenství, byl Aršad Abdul Kásim knihou nepopsanou. Dokonce ani jeho věk nebylo možné ověřit. Důstojník, který instruoval v Bagdádu Kealeyho, se domníval, že to bude někde mezi čtyřiceti pěti a padesáti. Tento odhad byl založený na tom, že Kásim sloužil na začátku íránsko-irácké války v hodnosti kapitána v Revolučních gardách a pak jako brigádní generál v měsících těsně před druhou válkou v Zálivu. Když v roce 2003 vtrhli do Iráku Američané, zorganizoval Kásim tichou kapitulaci celé mechanizované brigády před Karbalá. Po několika měsících americké vazby byla Kásimovi nabídnuta ještě tišší dohoda se CIA.

Po pádu baasistického režimu v roce 2003 unikl bývalý důstojník jen o vlásek osudu svého stranického vůdce. Aspoň tak znělo oficiální stanovisko americké vlády. Ve skutečnosti se jeho jméno na seznamu hledaných osob nikdy neobjevilo, protože pro Agenturu byli vysoce postavení činitelé minulého režimu se všemi jejich důležitými kontakty, jako byl Aršad Kásim, velmi užiteční. Kealeymu se dělalo špatně, když musel s podobnými lidmi jednat, s lidmi, kteří nejspíš pod Saddámem páchali neuvěřitelné zločiny. Bohužel bylo téměř nemožné najít na vysokých místech někoho, kdo by měl čisté ruce, zejména v této části světa.

„Takže…“ Kásim se odmlčel. Podivně kroutil na stole rukama, až to připomínalo pouličního kouzelníka předvádějícího triky. „Mám dojem, že pro mě něco máte.“

„Ano.“ Ani se neobtěžoval podívat se dolů na batoh. „Než se k tomu dostaneme, potřebuju se zeptat na pár věcí.“

Kásim vyloudil na tváři široký úsměv, přičemž ukázal špinavé, nepravidelné zuby. Rozhodil rukama. „Samozřejmě. Muž si musí svou mzdu zasloužit. Co chcete vědět?“

Kealey se mu podíval zpříma do očí. Nakonec všechno vedlo k tomuto okamžiku. Pořád se ještě mohl vrátit. Mohl najít cestu zpět k autům, mohl se vrátit s tím, co se od něho očekávalo… ale všechno by zůstalo při starém a on by se nedostal ani o krok dál.

„Chci, abyste mi řekl o hotelu Babylon.“

Iráčanův obličej najednou vyjadřoval opatrnost. Nestoudný úsměv pomalu mizel. „Myslím, že nerozumím.“

Kealey zavrtěl hlavou a narovnal se. Pečlivě hodnotil svého hostitele. „Myslím, že rozumíte, ale k tomu se vrátíme později,“ pokračoval Kealey. „Zeptám se jinak. Kdo by podle vašeho názoru získal al-Málikího smrtí?“

„To by byl, drahý příteli, hodně dlouhý seznam.“

„To je mi jasné. Já jsem doufal, že mi ho poněkud zúžíte.“

Kásim dlouho neodpovídal, ale nakonec zvítězila jeho zvědavost. „A proč si to myslíte?“

„Protože je velmi pravděpodobné, že jsou za tím stejní lidé jako ti, pro které jste pracoval,“ odpověděl Kealey. Pak dodal: „A protože vás platíme, abyste věděl.“

Starší muž pomalu vrtěl hlavou. „Znám tady spoustu lidí. Někteří – dokonce většina – je proti vaší přítomnosti zde. To je pravda, ale nejsem placený, abych donášel na své vlastní lidi. Nikdy jsem s ničím takovým nesouhlasil a ani nikdy nebudu. Za žádné peníze.“

„To není dobrá odpověď,“ poznamenal Kealey. Začal zvyšovat tlak a sekat slova: „A jestli nepřijdete s něčím lepším, pak tu máme problém.“

V očích staršího muže se zablesklo. „Mladý muži, spolupracoval jsem s vaší vládou několik let. Jaký bych asi mohl mít důvod, abych se zapletl do takové věci?“

„Proto jsem tady, abych to zjistil,“ odsekl Kealey. „Vrážíme do vás peníze od té doby, co padl Bagdád, a podle mého názoru za to nedostáváme dost. Takže tu mám další otázku, Aršade. Kam jdou ty peníze?“

Kásim na tuto otázku nebyl připravený, a tak nereagoval správně. Bylo to poprvé, co jednal s tímto mužem, tímto arogantním Američanem. Ví vůbec, kde je? S kým mluví?

Vůbec nepřipomínal své předchůdce. Většina lidí, které za Kásimem poslali, byli pohrobci studené války, původně agenti, nyní padesáti až šedesátiletí. Všichni byli stejní. Ztloustli z dobrého jídla, překypovali falešnými úsměvy, měkkýši napůl v důchodu, s trvalou snahou potěšit. Tento byl jiný.

Muž, který seděl naproti němu, byl mladý, štíhlý a ve výjimečné fyzické kondici. Zplihlé černé vlasy měl dlouhé a neudržované a padaly mu do čela. Spodní část opáleného obličeje zakrýval podobně rozcuchaný plnovous. V mnoha směrech vypadal jako elitní americký voják, kterých bylo ve městě tolik. Na druhé straně jeho oblečení, černé tričko a ošoupané maskáče, bylo svým stylem zcela civilní. Kásim si, jak bylo jeho zvykem, všímal všeho, co viděl kolem sebe, ale tohle mu starosti nedělalo.

To ty oči. Byly tmavošedé a naprosto prázdné. Takový pohled už viděl u lidí, kteří utrpěli strašnou ztrátu, u lidí, kteří překonali bolest a nenašli nic jiného, co by zaujalo její místo. Kásim přemýšlel, co asi mohlo potkat tohoto mladého Američana, ale mnohem větší starosti mu dělalo, co to znamená pro něho. Začínal si myslet, že jeho host nechápe, jak se tahle hra hraje.

„Peníze," odpověděl opatrně, „jdou lidem, kteří díky nim nemají starosti, jak uživit své rodiny, a mohli by se jinak chopit zbraní. Peníze jdou zkušeným bojovníkům, kteří, kdyby ztratili naději, mohli by vaší zemi klást velmi účinný odpor. Takhle zněla dohoda."

„Té dohodě já rozumím. Ale nerozumím tomu, jak podle vás můžeme hodnotit výsledky. Jaké záruky nám můžete poskytnout?"

„Důkazy jste viděli," chlubil se Kásim. Ať se snažil sebevíc, nedokázal svou aroganci udržet dlouho na uzdě. „O kolik vojáků jste přišli minulý měsíc? Nebo měsíc předtím?"

„To je pravda," souhlasil Kealey. „Mně ale vrtá hlavou, kam se ti chlapi poděli. Ti, kteří se podle vás vzdali boje. Možná někteří z nich přijali novou vládu. Možná jsou vaši kamarádi na východě stejně úspěšní jako vy ve snaze změnit ty, kdo sloužili Saddámovi."

Kásim vážně přikývl. „Možná máte pravdu. Chce to čas, než –"

„Na druhé straně s tím možná vůbec nepřestali."

Iráčan se zamračil, přerušení ho zřejmě rozzlobilo. „Co tím myslíte?“

Kealey se předklonil a bodal slovy přes stůl. „Načasování bylo zřejmě velmi vhodné, Aršade. Jste na výplatní listině Agentury skoro dva roky, ale zdá se, že jste se moc nenamáhal splnit svou část dohody, dokud se prezident nerozhodl, že začne stahovat americké vojáky. Nemůžu se ubránit otázce, kdo ještě přihazuje peníze na vaše bankovní konto.“

Kásim dlouho neodpovídal. Když konečně promluvil, byla jeho slova pomalá a odměřená. „Vidím, že jste v tomhle nováček. Velmi snadno vznášíte obvinění…“

Kealey pokrčil rameny. „Rád bych vám řekl, že –“

„Ne, dovolte mně, abych něco řekl *vám.*“ Ve vystupování Iráčana došlo ke změně. „Byl jste někdy v Nadžáfu?“

Pro Kealeyho byla odpověď jednoduchá a lživá. „Ne.“

„Znám člověka, který tam žije, je můj přítel už řadu let. Jsme si dost podobní. On ve svém okresu požívá úcty, hledí na něj jako na vůdce. Jeho postavení k němu přilákalo pozornost, ale tady je mezi námi rozdíl. Nechtěl si vzít vaše peníze, podřídit se vaší pravomoci. Nazval jsem ho hlupákem a měl jsem pravdu, ale současně jsem mu záviděl, protože jsem obdivoval jeho sílu.

Samozřejmě to nemohlo vydržet. Přede dvěma měsíci ho přišel navštívit Američan. Mladý, jako jste vy.“ Následovala krátká, ale významná pauza. „Nabídl mému příteli sto tisíc amerických dolarů, když změní stranu, když bude podporovat vládu, *vaši* vládu, on a jeho muži. Můj přítel nabídku odmítl. Jeho čest mu byla dražší než jakákoliv suma peněz. Nebo si to aspoň v tom okamžiku myslel.“

Kásim pozoroval Kealeyho a čekal na jeho reakci. Když se žádná nedostavila, pokračoval: „Toho večera vaše země shodila bombu ve vzdálenosti ani ne sto metrů od domu, ve kterém spal. Můj přítel výbuch přežil a následujícího dne se Američan vrátil. Tentokrát nabídl sedmdesát tisíc. Můj přítel přijal.“

Kealey nepřítomně přikývl. „Zjevně udělal moudré rozhodnutí.“

Tato ledabylá poznámka byla posledním stéblem. Kásimova nenávist náhle vybublala na povrch. „Ty arogantní *hajzle,*“ syčel. „Kde si myslíš, že jsi? Kdo jsi, abys soudil, co je správné pro můj lid?“

Kealey na ten náhlý výbuch nijak viditelně nereagoval. Nicméně se jeho pravá ruku po milimetrech blížila k bouli pod košilí, zatímco Iráčan pokračoval. Jeho hlas sílil s každou slabikou. „Přišli jste sem s pocitem nadřazenosti. Co si nemůžete koupit, to si vezmete. Idiotsky si myslíte, že jste neporazitelní, že přežijete cokoliv…“

Kásim se napůl zvedl, celý se třásl vztekem a mával rukou po mrňavé místnosti. „Toto je *moje* země!“ řval. „To si vážně myslíš, že jsme tak slabí? Že vás nemůžeme vykopnout, když se nám to bude hodit?“

Jeho tiráda jen Kealeymu potvrdila to, co už stejně věděl: V určitém okamžiku při jednání s Agenturou Aršad Kásim překročil mez. Hodně ji překročil. „Vím, že jsme nemuseli shodit bombu vedle *vašeho* domu,“ poznamenal tiše. „To mi říká víc než ty vaše kecy.“

Kásim se zarazil. Hleděl na Kealeyho s otevřenou hubou snad celou věčnost. Nakonec se posadil, a když promluvil, jeho hlas byl velmi slabý.

„Myslím, že bych teď chtěl dostat své peníze.“

6

FALLÚDŽA

„Co to sakra dělá?“ zasyčel Walland na Paula Owena do svého mobilního MBITR*. Kealeyho vysílání zprostředkovával přístroj SINCGARS** namontovaný na palubní desce. Jak rychle se konverzace změnila, bylo slyšet pootevřeným zadním okénkem tacomy.

„Nemám potuchy,“ zněla napjatá odpověď důstojníka z Delty. „Zní to, jako by ho chtěl vytočit.“ Ozvalo se zapraskání, pak: „Otáčíme se. Vypadá to, že se to rychle podělá… chci mít možnost zmizet odsud co nejrychleji.“

„Slyším tě. Jak se budeš otáčet, budu krejt strážný.“

„Rozumím.“

Walland pokračoval v pozorování dvou strážných a svou M4A1 držel šikmo přes prsa, ústí skloněné. Nemohl na strážné zamířit přímo, aniž by vyvolal přestřelku. Na druhé straně mu tento postoj umožňoval okamžitě namířit zbraň, pokud by to bylo nutné.

Stalo se to přesně tak, jak říkal Kealey. Strážný vpravo zvedl rádio k ústům, jen co se Owenovo auto dalo do pohybu,

* Multiband Inter/Intra Team Radio, radiostanice pro komunikaci v rámci týmu

** SINgle Channel Ground Airborne Radio System, jednokanálová přenosná radiostanice

a neodložil ho, dokud tacoma nedokončila otočku vyžadující tři změny směru. Zbývající pick-upy následovaly, takže nakonec byla všechna tři vozidla obrácená na sever, zpět k nádraží.

Walland nadzvedl sluchátka. „Viděl jsi to?“

„Jasně. Mačkám Kealeyho rádio. Doufám, že to zahraje chytře.“

Napětí v místnosti bylo téměř nesnesitelné. Kealeymu ticho jen zesílilo všechno ostatní: nenávist v očích Aršada Kásima, částice prachu tančící v mdlém světle, nervózní škubnutí jednoho z těch strážných, na něž viděl. Starší muž na něj hleděl s očekáváním.

„Chci své peníze.“

Kealey zavrtěl hlavou. „Ještě jsme neskončili.“ Strážný sledoval každý jeho pohyb, a tak velmi pomalu vytáhl z batohu u svých nohou tenkou složku. Současně zkontroloval, jestli rádio pořád vysílá. Složku hodil na stůl. „To jsou telegrafické příkazy, Aršade. *Tvoje* příkazy a záznamy, vysledované do Allied Bank v Bejrútu. Zdá se, že se ti v poslední době daří. Účty v Lucembursku, Švýcarsku a v Ústřední bance na Holandských Antilách. Jak to s tebou vypadá? Pět, šest milionů dolarů?“

Kealeyho výraz náhle ztvrdl. „Šest *milionů.* Odkud sakra ty peníze jsou? My jsme ti zaplatili sedm set tisíc za dva roky.“

„To není vaše starost. To je jiný obchod… a jiný klient.“

„Jiný obchod?“ Kealeyho výraz jasně ukazoval, co si o tom myslí. „Jaké má tento ‚klient‘ pocity z tvé spolupráce s Ústřední zpravodajskou službou?“

Iráčan se zatvářil samolibě. Tohle Kealey zrovna nečekal, ale než stačil zareagovat, jeho rádio dvakrát píplo.

Kásim si toho zřejmě nevšiml. „Neměl jste sem chodit,“ pronesl tiše. Rozpřáhl na stole ruce a upřeně se zadíval na mladšího muže. „Mělo to být jednoduché. Nemáte ani ponětí, do čeho jste se dostal. A teď mi dejte moje peníze a vypadněte do prdele z mého města.“

Kealey se na dlouhý okamžik střetl s jeho pohledem. Nakonec sáhl po batohu, nicméně oči ze sunnitského velitele nespouštěl.

Walland teď sledoval strážné s větším zájmem. Čím déle poslouchal rozhovor mezi Kealeym a Kásimem, tím snadněji si ty dva před budovou představoval jako možné cíle. Nevěděl, co vlastně Kealey dělá, ale jedno začalo být zřejmé: Aršadovi Kásimovi zájem Spojených států na srdci vůbec neležel.

Tohle riziko na sebe brali. Aby Agentura na místech jako Irák dosáhla vůbec něčeho, jednala s některými z nejhorších lidí na planetě. Ne všechny sázky se ukázaly jako dobré, ale Walland věděl, že tato schůzka se ještě dá zachránit. Jediné, co musí Kealey udělat, je přestat mluvit a dát tomu chlapovi peníze. Podají hlášení o Kásimovi a pak… no, na tom, co bude pak, ani tolik nesejde. Naštěstí o tomhle bude rozhodovat někdo stojící v potravním řetězci mnohem výš.

Zvedl ruku a setřel si z obličeje tenkou vrstvu potu. Slunce se sotva stihlo vyhoupnout nad obzor a teplota už začala rychle stoupat. Oči mu zabloudily k chladničce. Vzpomněl si, jak Kealey říkal: *Jdu si jen pro vodu. Zůstaň tam.*

Walland držel M4 stále v ohnuté pravé ruce, když se natáhl dozadu a zvedl víko. Z toho, co spatřil, mu přeběhl mráz po zádech.

V malém prostoru nebylo nic k pití. Byly tam pouze bankovky. Balíčky stodolarovek pěkně zabalené ve fólii. Walland nevěděl, na jak velkou částku se dívá, zato věděl přesně, kde by ty peníze měly být. A navíc věděl přesně, co se Kealey chystá udělat.

Chňapl po rádiu a zmáčkl *vysílací* tlačítko. „Plukovníku, myslím, že tu máme velmi vážný problém.“

Strážný, kterého poslal Kásim pro vodu, se nevrátil. Kealey netušil, kolik chlapů čeká přede dveřmi. Nevěděl, jak zareaguje Owen, a nevěděl ani, zda plán spíchnutý na poslední chvíli má

vůbec nějakou naději na úspěch. Sám o tom jaksi pochyboval, ale už došel tak daleko, že mu to bylo jedno.

Jeho následující pohyby byly mimovolné, téměř mechanické podle přesnosti, s jakou byly provedeny. Kealey sáhl po batohu a ruka mu zajela dovnitř. Stiskl tlačítko, zvedl batoh, hodil ho na stůl a v hlavě odpočítával vteřiny. Současně levou rukou vyhrnul dolní okraj trička. Aršad Kásim sáhl po batohu a přitáhl si ho přes stůl, nespouštěje oči z Kealeyho. Když napočítal do pěti, zavřel Kealey oči a vrhl se na podlahu.

Nálož vybuchla o zlomek vteřiny později. Kásima a jeho osobní strážce oslepil záblesk světla a ohlušil je výbuch. Staršího muže to vyhodilo ze židle. Mezitím se Kealey škrábal na nohy. V uších mu z té rány zvonilo a pravou rukou uchopil pod vyhrnutým tričkem pažbu své 9mm beretty. Zbraň se objevila vzápětí. Měl právě dost času, aby přes mířidla zahlédl vytřeštěné oči strážného, než zmáčkl spoušť. Strážnému to trhlo hlavou dozadu, než se sesypal na zem jako neživá hromádka.

Kealey nemohl slyšet kroky na chodbě, ale věděl, že přicházejí. Hrábl po AK-47 mrtvého muže, a přitom si o dlaždice podlahy odřel prsty. Uchopil samopal a vystřelil v okamžiku, kdy se otevřely dveře. Kulka zasáhla vbíhajícího strážného do hrudi a odhodila ho zpět do chodby. Kealey ihned povalil kovový stůl na stranu tak, aby působil jako překážka mezi dveřmi a jeho tělem.

Kásim se rozplácl na podlaze, ruce a obličej ožehnuté magnéziem z improvizované nálože. Vyl bolestí, ruce přitisknuté k poničenému obličeji. Kealey se pokusil odblokovat bolestivý řev a zaposlouchat se do zvuků v jiných částech budovy. Slyšel těžké kroky nad hlavou a volání v arabštině.

V této malé místnosti dlouho nepřežije, to věděl. Zastrčil si berettu za opasek. Předklonil se a praštil pěstí Kásima do obličeje. Ten ztratil vědomí. Kealey se přikrčil a uchopil ho vepředu za košili, zvedl ho a hodil si ho na rameno. Potřeboval k tomu všechnu sílu. Kásim vážil přes metrák. Rádio pořád vysílalo. Naklonil hlavu dolů k boku a zařval: „Paule, posviť na druhé patro. *Ted*'!“

* * *

Walland si nebyl jistý, co se tam děje, ale když k němu dorazil zvuk exploze, jeho výcvik převzal velení. V rukách se mu zvedla M4 a okamžitě se v dalekohledu zaměřovače objevil strážný. Zmáčkl spoušť a vyslal krátkou dávku tří kulek, pak zamířil na druhého ozbrojence, ještě než ten první dopadl na zem. Mužův samopal se už zvedal, prst na spouští, když mu druhá Wallandova dávka roztrhla hrudník. Divoká sprška kulek zasáhla první tacomu a vysypala sklo ve dveřích u řidiče.

Owen sebou trhl, jak mu na záda dopadly krychličky bezpečnostního skla. Otočil se vlevo a sledoval puškou cíle, ale viděl jen to, že je Walland už dostal. Radioprovoz byl rychlý a hlasitý, slyšel, jak Walland něco křičí do příručního vysílače, a pak Kealeyho, jak se v SINCGARS dožaduje krytí palbou.

Okamžitě hrábl po sluchátkách s mikrofonem a zařval: „Greggu, Moralesi, je to vaše! Palte na druhé patro ze všeho, co máte!“

Kealey se pohyboval tak rychle, jak to šlo, slabě osvětlenými chodbami a snažil se udržet rovnováhu s Kásimovým tělem na rameni a zbraní v ruce. Zvuk těžké kulometné palby mu zazněl v uších, a jak postupoval, byl stále silnější. Dorazil k rohu a obešel ho zeširoka, koutkem oka zachytil postavu ozbrojence na dřevěných schodech. Chystal se vystřelit, když přední stěnu budovy prorazila salva. Kealey zahlédl záblesk rudé, viděl, jak se pod mužem podlomila levá noha a spadl na bok, prorazil zábradlí a dopadl na zem o patro níž. Zvuk tříštícího se dřeva se ztratil v dalším krupobití kulek z automatických zbraní. Kealey zase sklonil hlavu k radiostanici. „Owene, řekni svým klukům, ať dají při střelbě pozor,“ houkl. „Jdu ven.“

Vzápětí vyběhl do slunečního světla a pod nohama mu křupal beton omlácený střelbou z fasády domu. Vojáci z Delty v prvních dvou autech pokračovali v ostřelování druhého patra. Kealey hodil Kásima dozadu do prvního vozidla a vlezl si za ním. Přitom zachytil o zubatý kus kovu a ucítil prudkou bolest.

Když se podíval dolů, uviděl těsně nad levým kolenem krvavou skvrnu.

Owen se otočil na sedadle, oči rozšířené vztekem. Musel překřikovat zvuk palby. „Co se tam do prdele stalo? A co s ním chceš sakra dělat? Nemůžem ho –“

„Teď to nemůžu vysvětlovat. Prostě jeď.“ Kealey se snažil zachovat klid, ale když plukovník z Delty nezareagoval okamžitě, ostře se na něho podíval a zařval: „*Hned*, Paule! Jeď!“

Druhého muže zřejmě zarazil Kealeyho výraz, ale v každém případě ho donutil k činnosti. Auto vmžiku vyrazilo a stále zrychlovalo a zbývající vozidla ho následovala. Za chvíli už všichni uháněli zpátky k nádraží. Owen zavolal ostatní, aby podali hlášení, a hluboce si oddechl, když všichni odpověděli. Na rádiu SINCGARS zabudovaném v přístrojové desce vyťukal frekvenci pilotů Agentury. Jakmile byl signál odeslán, hodil sluchátka na desku, otočil se a otevřeným okénkem se zadíval na Kealeyho.

„Doufám, že pro tohle máš dobrý důvod.“ V jeho zvýšeném hlase se ostře ozývala výčitka. „Ať tak nebo tak, dlužíš mi vysvětlení.“

„Já vím.“ Kealey se podíval na Kásimovo bezvládné tělo a cítil se podivně otupělý. „A dostaneš ho, slibuju. Ale nejdřív nás dostaň odsud.“

7

SÝRIE

Noc se plíživě přibližovala, slunce sklouzlo nízko nad západní obzor, rudé světlo krvácelo na opuštěnou krajinu, šplhalo na vápencové vrcholky, které obklopovaly mrtvá byzantská města, a sunulo se k jihu, kde se nakonec dotklo nevysokého kopce Talát Músa na libanonské hranici. Daleko na severu se kolem velké hliněné vyvýšeniny aleppské citadely pohyboval štíhlý muž. I když byl obklopený lidmi, byl ve věku pouhých dvaceti šesti let pro lidstvo zcela ztracený. Nikdo si ho nevšímal. Lidi zaměstnávala, jako po většinu jejich bdělých hodin, podřadná práce. Kdyby se na něj podívali blíž, viděli by mladého muže kráčejícího beze spěchu, bez cíle. Tento popis ovšem neplatil pro žádné období jeho života.

Rašíd Amín al-Umarí byl cílevědomým mužem už od pádu baasistického režimu. K cíli ho poháněl slepenec nenávisti, která nebyla v této bouřlivé části světa vzácností, a zuřivost tak silná, že ji zřídka vyvolávala pouze jediná událost, jak tomu bylo v případě tohoto mladého muže. I přes své mládí měl al-Umarí často pocit, že dál ho v životě nic nečeká. Zbyly mu už jen vzpomínky. Vzpomínky na krásná léta předtím, než mu americká bomba vzala jeho svět.

Ten den si pamatoval tak jasně, s přesností, kterou může vyvolat pouze palčivá bolest. Pentagon to samozřejmě nazval nehodou. O mnoho měsíců později někteří američtí činitelé

připustili v jakémsi neurčitém přiznání, že jeho matka a sestra byly „nechtěné“ ztráty, ale to, že byly jen nevinnými přihlížejícími, bylo zcela zřejmé. Ani nejbezohlednější pozorovatel to nemohl nazvat jinak. Na druhé straně dokonce i Rašíd musel připustit, že otcova činnost z něho dělala velmi cenný cíl. Když odklidili trosky, nenašlo se z Kárima al-Umarího dost, aby to vyplnilo hrob, ale jeho dědictví žilo dál.

Vzestup Kárima al-Umarího k moci začal dávno předtím, než to Rašíd mohl docenit. V pozdějších letech se starší al-Umarí synovi málokdy svěřoval, když šlo o rodinné podnikání – nebo politiku na celostátní úrovni – ale pro Rašída, od přírody bystrého mladého muže, nebylo obtížné poskládat si věci dohromady. Znamení se dala těžko přehlédnout, šeptanda těžko přeslechnout. Už v roce 1988 byl Kárim al-Umarí známý a obávaný jako výrazná postava ve straně BAAS. Jeho věhlas pramenil z bohatství jeho obrovského stavebního podniku, moc pak z jeho napojení přímo na předsedu. Právě nově dosazený vůdce strany považoval koncem sedmdesátých let za vhodné přihrát nově vznikajícímu podniku několik lukrativních kontraktů. Bylo to krátce potom, co sám nastoupil na místo stárnoucího Ahmeda Hassana al-Bakra. Když šlo o rozšiřování hlavního města, byly stranické fondy snad bezedné. Ani dlouhá, drahá válka s Íránem nezmenšila nadšení režimu pro utrácení peněz lidu, a z každé nové vládní budovy, která vyrostla v hlavním městě, rodinné impérium sklidilo svůj díl.

Ale teprve v roce 1985 se starší al-Umarí dočkal spravedlivé odměny. Tou odměnou byla funkce, křeslo v Radě revolučního velení, což s sebou přineslo také kontrolu nad jižními provinciemi Mutanná a Kádisíja. Stěží by se našel lepší dar. Na ropu bohatá země poskytla Kárimu al-Umarímu příležitost, jaké se nedalo odolat. Půjčil si obrovské sumy, zaručil se svým podnikem a koupil několik rafinerií nafty. Podobně jako u ostatních jeho podnikatelských aktivit se ukázalo, že to byla vítězná sázka. Právě al-Umarí jako první použil západní těžební metody a on také navrhl stavbu ropovodu do přístavu Džidda na pobřeží Rudého moře. Když byl v roce 1989 jeho plán

uskutečněn, vzrostly zisky jeho irácké jižní ropné společnosti skokem o 30 procent. Rok nato, co začala irácká ropa téct přes saúdskoarabskou poušť, překročila čistá cena osobního majetku Kárima al-Umarího jednu miliardu amerických dolarů a jeho postavení ve straně překonával jedině samotný předseda.

Al-Umarího ropné konsorcium samozřejmě zažívalo i ztráty. První válka v Zálivu přišla draho. Rašídův otec během následujících deseti let přišel o desítky milionů, včetně nákladů na opravu rafinerie jižně od Basry poškozené bombardováním. Pravda, Kárim al-Umarí ty ztráty téměř nezaregistroval. Koncem devadesátých let znamenala pro něj moc víc než jakákoliv finanční částka. Smůla byla v tom, že ta moc z něj dělala zároveň cíl, a s americkou invazí v roce 2003 se jeho moc začala hroutit.

Během šestatřiceti měsíců od bombardování, jež připravilo v irácké metropoli o život jeho matku, otce a dvanáctiletou sestru, se Rašíd snažil připojit k povstalcům. Zpočátku to bylo obtížné. Byl to svět, jemuž nerozuměl a v němž byly jeho kontakty velmi slabé, pokud vůbec nějaké měl. Ironií osudu bylo, že právě odchod Kárima al-Umarího poskytl jeho synovi – jedinému dědici ropného impéria al-Umarí – prostředky, aby tyto kontakty navázal. V těch prvních dnech se omezovaly Rašídovy příspěvky na štědré finanční dary. Většina z nich si pak našla cestu k Mahdího armádě v Sadr City. Vazby s bývalým režimem velmi ztěžovaly situaci. Musel dlouhé měsíce pracovat v pozadí, nabízet podporu z dálky a pomalu si získávat důvěru. Zkouška, když k ní došlo, měla formu informace: čas a místo setkání několika vysoce postavených lidí. Když prázdnou budovu nezničil přesně vedený letecký útok, začali věřit, že svou snahu myslí upřímně, že nepatří Západu, ale pouze Muktadovi as-Sadrovi. S důvěrou bylo spojeno také místo v organizaci a přátelství nejvyšších velitelů. Pak, jednoho studeného rána na konci ledna, tři dny potom, co přes Amán přiletěl z Londýna, ho představili tomu Němci.

Nikdo zřejmě přesně nevěděl, odkud se Erich Kohl vzal. Ještě neurčitější bylo jeho postavení v organizaci, i když to, že zřídka

opouštěl místo vedle šajcha, mluvilo samo za sebe. Někteří naznačovali, že byl počátkem devadesátých let členem frakce Rudé armády, jiní zase, že pracoval pro Stasi – východoněmeckou tajnou policii –, než v roce 1989 zbourali Zeď, i když al-Umarí upozorňoval, že je příliš mladý, aby se mohl na těchto událostech podílet.

Časem se začal s cizincem stýkat častěji. Jejich spojení bylo podivné, založené hlavně na tom, že oba přišli zvenčí. Navzdory jejich vazbám na al-Sadra zůstával Kohl nevěřícím a Rašíd pouhým bohatým synem vlivného sunnitského činitele. Během častých rozhovorů nakonec vyšla najevo hloubka al-Umarího frustrace, pocitu bezmoci – jejich největším vítězstvím bylo zabití několika mladých vojáků na silnici do Nadžáfu. Rašíd si během jejich diskuzí nikdy nevšiml, že Němec utrousil jen několik slov. Sám mluvil za oba, ale druhý muž ho nikdy od mluvení neodrazoval, nikdy ho nezarazil.

I přes své proslovy byl Rašíd al-Umarí celkem spokojený s daným uspořádáním. Plnil svou část povinností a soukromě přiznával pravdu: že mu vyhovuje, bez ohledu na vlastní pocity, navzdory hrůzným myšlenkám, které ho poháněly, účastnit se svými penězi. Byl vědec, akademik… Neměl to v sobě, aby zvedl zbraň proti nepříteli, našel člověka ve svých mířidlech a zmáčkl spoušť. Když měl toto na paměti, pak mu stačilo jen přihlížet, aby v sobě živil svůj vztek. V podstatě ho nic nenutilo udělat další logický krok.

Všechno se začalo měnit jedné chladné, klidné květnové noci. Byla to Rašídova třetí cesta do Sadr City během několika měsíců, a přestože si z Londýna pečlivě naplánoval velkou okliku, nemohl se zbavit obav, že se britská tajná služba – lépe známá jako MI6 – začne o jeho cesty zajímat. Tyto obavy sdělil Kohlovi tlumeným hlasem, a současně litoval, že musí odjet tak brzo na začátku probíhající ofenzivy, i když ta zcela zřejmě neslibovala žádný úspěch. Byl to obvyklý nářek, ale Němec mu tentokrát neprojevil účast jako dříve. Místo toho klidně mluvil o jiné možnosti. Odříkával jména lidí na severu, kteří čekají, aby mohli jít do akce, jména, která al-Umarí okamžitě poznal.

Některá byla stará, která ho vrátila do dětství, zatímco jiná se dala najít na každém seznamu hledaných osob v Severní Americe a západní Evropě. Tady svítala konečně možnost dosáhnout skutečného vítězství. Rašíd al-Umarí poslouchal napjatě dvě hodiny a příští ráno opustil Sadr City naposled. V nejmenším nelitoval, že ho už nikdy neuvidí.

Od té doby byla jeho setkání s cizincem velmi omezená. K poslednímu došlo v zatuchlém bytě v bagdádské čtvrti Džadrija. Na té schůzce se dozvěděl podrobnosti o své cestě a dostal potřebné dokumenty, které mu měly, ale také nemusely, umožnit přechody přes kontrolní stanoviště irácké policie. Al-Umarí si velmi dobře uvědomoval měnící se situaci ve státní službě. Nedalo se už počítat s tím, že bezpečnostní síly vycvičené Američany přijmou štědrý úplatek a nechají ho projít. Nakonec však toto nebezpečí nemusel podstoupit. Vlastně byla celá cesta – včetně překročení hranice jižně od vojenského letiště al-Maze – překvapivě snadná. Němec mu sice řekl, že by to tak mohlo být, ale přitom ho zasypával nekonečným výčtem bezpečnostních opatření, která bude muset udělat. Cizincova slova mu stále ještě zněla jasně v hlavě, ale al-Umarí byl mladý člověk s tvrdohlavostí mládí a staré město v Aleppu mělo své půvaby.

Aleppský súk, jeden z nejstarších na severu a nejlepší mimo Damašek, byl vpodvečer skoro plný. Staré ženy a mladé manželky, většina v tradičním čádoru, jiné odvážně v západních šatech, vyrazily ze svých domovů, jakmile teplota klesla na snesitelnou úroveň. Pod těžkým plátnem zavěšeným nahoře na kamenných obloucích byla tma, jen jednotlivé stánky osvětlovaly hrubé železné svítilny, které se nebezpečně kývaly. Rašíd al-Umarí se vydal nalevo do suku al-Zarb a začal se prodírat městským tržištěm. Pohyboval se pomalu, aby mohl všechno vstřebat.

Byl to skutečně úžasný pohled. Už uběhlo mnoho let, co naposled viděl takové množství různorodého zboží. Vypadalo to, že se těžko najde něco, co by si člověk mohl přát a nedalo by se

najít v těchto přecpaných uličkách. Šátky na hlavu a džálábíje, dlouhé šaty jak mužů, tak žen, byly k vidění ve všech představitelných velikostech a barvách. Míjel stánky s voňavkami a kořením, čerstvým masem a zeleninou. Otočil hlavu a zahleděl se do jedné úzké uličky, kde uviděl řady a řady blýskavého žlutého kovu. Jinou uličku lemovaly stánky se starobylými stříbrnými šperky. S pohledem, který bazar poskytoval, mohly soupeřit pouze zvuky. Na al-Umarího útočilo ze všech stran volání syrských prodejců a méně hlasité odpovědi jejich zákazníků. Přetrvávající hluk dopravy na východě soutěžil s tumeným nářkem amerického popíku, který se ozýval z otlučeného rádia nějakého dítěte. Podle Rašída to bylo zcela chaotické, a přesto byla celá ta scéna jakýmsi podivným způsobem pod kontrolou. Tolik lidí, a od sebe je vlastně oddělovaly jen omšelé pulty, přes které obchodovali.

Jistě, s jeho vlastním městem se to srovnávat nedalo. V Bagdádu se člověk mohl stěží ohlédnout a nevidět americkou hlídku. Na těch čistě oholených obličejích byl vždy přilepený nadřazený úsměv. A to navzdory obrovským ztrátám, které utrpěli. *Jak to, že jsou tak vytrvalí?* divil se Rašíd. *Proč si nepřipustí, že prohráli?* Nedokázal prostě pochopit, jak můžou být Američané tak nevědomí, když jde o dějiny. Copak se Britské impérium nenaučilo, že iráckému lidu nelze vládnout? Evropané se o to samozřejmě pokusili, když je zachvátil nový imperialismus vrcholící v posledních třech desetiletích devatenáctého století. Al-Umarí se usmál, když si vzpomněl, co způsobila Britům chtivost nových území: katastrofální ztráty v Afghánistánu v bojích s paštúnskými kmeny, následované dvěma anglicko-afghánskými válkami a konečným stažením britské armády v roce 1919. Jeho vlastní lidé bojovali stejně dobře o rok později. Ta hrdá, krvavá rebelie proti koloniální nadvládě přinesla iráckému lidu v roce 1932 nezávislost.

Al-Umarí nad tím přemítal, když na západním konci opouštěl tržiště a našel si malou kavárničku. Za chvilku, usazený na teplé dřevěné lavici venku, usrkával z hrnečku š*aj*, horký, sladký čaj oblíbený mezi obyvateli Aleppa. Iráčané na obou stranách čáry

oddělující sunnity a šíity mohli uvést povstání z roku 1920 jako jeden z mála případů, kdy spolupracovali při obraně své vlasti, a *to* byl další důvod, proč na tuto vzpouru vzpomínat. Rašíd al-Umarí se nedomníval, navzdory svému původu, že by šíitům mělo být v novém Iráku upřeno místo. Avšak po tom, co viděl v Sadr City, schopnostem odboje příliš nedůvěřoval. To byl dostatečný důvod vyhnout se Mahdího armádě, ale bylo zde ještě něco: i přes jejich určitá spojenectví, která nebyla ovšem pevně stvrzena, je al-Umarí oprávněně podezíral, že nejsou schopni dojít dál než k pokusu o atentát na Núrího al-Málikího. To bylo jistě nutné. Ten člověk byl příliš úzce svázaný se Západem. Skutečnost, že přežil, nebyla vůbec podstatná. Podle všech zpráv nebyl ve stavu, kdy by se mohl vrátit k plnění svých povinností, a když premiér zmizel z obrazu, přišli Američané o svého nejmocnějšího spojence v regionu. Samozřejmě to byl jen začátek. Spojenců bylo mnoho, včetně ropných společností, které se tolik předháněly v restituování hned po pádu Bagdádu.

To bylo tak typické, pomyslel si zahořkle Rašíd. Historie se vždycky opakuje. Největší říše byly také nejvíc nenasytné. Koneckonců, v čem se liší současná americká vláda od britských imperialistů dvacátého století? Odpověď je jednoduchá: v ničem.

Nakonec jediným cílem bylo zbohatnutí země okupantů. Ať říkají Američané, co chtějí, jejich cílem není dobročinnost. Stačilo, aby se člověk podíval na proudy podnikatelů přicházejících do regionu, a bylo mu to jasné.

Ale co má ctižádost? Rašíd al-Umarí zvedl šálek k ústům a zauvažoval i o tomto hledisku. Plán, který rozjel, obtížné, nebezpečné týdny, kdy navazoval kontakty, přinese užitek všem jeho lidem. O tom nepochyboval. Upřímně si přál osvobodit irácký lid od jeho současných utlačovatelů, avšak jeho původní pohnutky nebyly zas tak úplně čisté.

Ano, připustil nakonec, *jsem téměř stejně sobecký jako Američané.*

Téměř, ale ne zcela.

8

LONDÝN

„To bude trvat věčnost,“ prohlásila nakonec Naomi.

„Věčnost ne,“ odpověděla Liz Petersonová. Vyslala k mladší ženě uličnický úsměv. „Ale skoro.“

Seděly na identických židlích v bezpečné místnosti ve čtvrtém poschodí ministerstva obrany, těžko popsatelné sedmipatrové budovy s fasádou ze světlého portlandského kamene. Místnost byla chladná, s tlumeným osvětlením a bez oken. To Naomi nedělalo ani v nejmenším starosti, protože pohled na déšť, který se již třetí den po sobě snášel na město, by nijak nezlepšil její mrzutou náladu. Teď už koukaly na obrazovku počítače dvě hodiny a mladá analytička CIA si začínala myslet, že se honí za duchem.

Petersonová pracovala na klávesnici a Kharmaiová si mezitím prohlížela přístrojové vybavení na stole. Poněkud ji překvapila kvalita spektrografického vybavení ministerstva obrany, i když vlastně nevěděla proč. Pokud se našel někdo, kdo měl podobně nabobtnalý rozpočet pro zpravodajské služby jako Američané, pak to byli Britové. Některá vylepšení byla pro ni novinkou, ale jinak ten proces znala po všech stránkách. Koneckonců, její první zaměstnavatel, Bellovy laboratoře, byl v technologii rozeznávání hlasu průkopníkem už ve čtyřicátých letech dvacátého století. Přístroje a postupy od té doby urazily dlouhou cestu. Podstatné inovace v posledních desetiletích

vyřadily těžkopádné magnetické pásky a fotografický papír pro analogové spektrografy. Nahradilo je digitální zpracování signálu neboli DSP*, i když používání nových přístrojů bylo v některých směrech stejně únavné jako dřív.

Britská počítačová odbornice si všimla její zvědavosti. „To jste tam u vás vyměnili všechno to harampádí, co vám nacpali dodavatelé v šedesátých letech?“ zeptala se s úsměvem. Petersonová věděla o tom, co Naomi dělala před Agenturou.

„To nedokážu posoudit,“ přiznala Kharmaiová upřímně. „Tady asi nemáme nic tak kvalitního, ale pokud jde o Langley, tak nevím. Když jsem to naposled zjišťovala, bylo nějaké jednání s Motorolou, ale nejsem si jistá, jestli to nakonec koupili.“

„Pokud s tím měla co do činění vaše administrativní správa, pak se určitě rozhodli pro něco levnějšího. Naši finančáci jsou stejní. Prachy na přístroje by nám nejraději strhli z platů, kdyby si mysleli, že jim to projde.“

Naomi se souhlasně usmála. Liz Petersonová byla ten „vhodný člověk“, jak řekla včera Emmettovi Millsovi. Poprvé se s Petersonovou setkala na velvyslanectví brzo po svém příjezdu do země a okamžitě si padly do oka, i když měly být, technicky vzato, konkurentkami. O víkendech se často scházely na drink v hotelu Dorchester. I když se upřímně těšily ze vzájemné přítomnosti, obě tyto schůzky ze zvyku využívaly k získání sem tam nějaké informace. Obě věděly, že je to součást jejich práce, a braly to jako samozřejmost. Naomi si byla například vědoma toho, že její přístup do databáze ve Whitehallu musel schválit někdo s mnohem vyšší platovou třídou, než měla Liz Petersonová, i když její žádost byla neformální. Také věděla, že ať se jim podaří vykutat cokoliv, ocitne se to na premiérově stole s největší pravděpodobností do hodiny po tom, co to najdou. Dělit se se spojenci o informace byla cena té spolupráce, ale cena to byla přiměřená, zejména když se jim podaří objevit něco zajímavého.

* Digital Signal Processing

Petersonová sledovala čísla přebíhající po monitoru. Bledě modré oči upřela na obrazovku, z čela si shrnula pramen vlasů a zahleděla se na relevantní informace.

„Máš něco?“

„Možná,“ odpověděla s nádechem vzrušení v hlase. Předklonila se a sledovala amplitudu vln ukazováčkem. „Jen tak od oka, to je… shoda v šestnácti bodech.“

„Dost na to, aby to bylo pravděpodobné,“ zamumlala Naomi. Když si oddělení vědy a techniky CIA koncem sedmdesátých let koupilo první analogový spektrograf, přijalo také, protože nic lepšího nebylo po ruce, forenzní standardy používané v té době americkými agenturami prosazujícími zákon. „Pravděpodobné“ znamenalo každou shodu na daném spektrogramu ve více než patnácti bodech a méně než dvaceti. Jinými slovy to znamenalo, že existuje osmdesátiprocentní pravděpodobnost, že hlasový otisk v databázi ministerstva obrany je hlasem, který našly na pásce z al-Umarího domu v Knightsbridgi. Petersonová stále přejížděla prstem po obrazovce. Na monitoru vypadal hlasový otisk jako průřez sérií vln. „Podívej se sem,“ ukazovala na velkou červenou skvrnu v levém rohu grafu. „To tvrdé *c* ve slově ‚cesta‘.“ Přesunula se do pravého rohu, kde byla červená méně výrazná. „A tady je měkčené *d* ve slově ‚bouda‘. Ty třené souhlásky jsou pro nás dobrou zprávou.“

„Kvůli jazykovému rozdílu?“

„Ano. Obvykle se v arabských jazycích najde spousta alofonů, a to někdy způsobuje falešné negativní hodnoty na spektrogramu, i když to konvertuješ z analogu do digitálu a odfiltruješ –“

„Moment,“ zarazila ji Naomi a do hlasu se jí vloudilo slabé podráždění. „Technice rozumím, Liz, ale nemám ponětí, o čem jsi teď mluvila.“

„Alofony?“ Kharmaiová pokorně přikývla, což u Petersonové vyvolalo úsměv. Nestávalo se často, aby její tvrdohlavá přítelkyně připustila, že se v něčem nevyzná. „No, fón je konkrétní zvuk, který má jako zvuková vlna přesný tvar, což je velmi užitečné, když potřebuješ porovnávat hlasové otisky.

Alofon, na druhé straně, je jeden z několika fónů ve fonému. Změníš-li jeden foném ve slově, můžeš vytvořit zcela jiné slovo.“

„Čili foném je něco jako… slabika?“ zeptala se Naomi.

„No, to ani ne. Spíš je to způsob, jak slabiky skládáme dohromady. Ale jak jsem řekla, problém s alofony je v tom, že můžou vést k falešným závěrům. Stává se to ze dvou důvodů. Za prvé, software je dobrý, ale ne *dost* dobrý. Za druhé, vždycky je v tom nějak elektronická interference. Část vzniká při samotném nahrávání. V tom případě máme zkreslení nahrávacího zařízení a interference na vlastní přenosové lince.“

„A taky ztrácíš část zdrojového materiálu při konverzi z analogu na digitál, že?“

Petersonová blýskla po Naomi úsměvem, který si učitel schovává pro premianta třídy. „Přesně tak. Používáme filtry, abychom odstranili elektronický šum mimo sledovaný frekvenční interval. To sice pomůže, ale pořád ztrácíš během měření určitou část původní konverzace.“

Naomi pokrčila rameny. „Mně stačí těch osmdesát procent. Co je v pozadí?“

Petersonová minimalizovala spektrogram a dvakrát klikla na numerický soubor. Obrazovku okamžitě zaplnily informace.

„Hlasový otisk 243.55 patří… Abdulovi Rahmánovi Jásinovi.“ Petersonová prudce nasála vzduch a její oči mezitím přejížděly po obrazovce. „Bože, ten chlap je terno. Hledá ho FBI, devět obvinění. Zapletený s PMOI[*] v Íránu počátkem devadesátých let, podezření ze spoluúčasti na bombovém útoku na WTC[**] v třiadevadesátém… Sedí na něho tvůj profil, Naomi.“

Kharmaiová se předklonila, aby lépe viděla. „Až na ty jazyky. Nemluví německy a arabštinu se učil v Tunisku. To je maghrebský dialekt, a my jsme hlas na pásce tipovali jako arabštinu ze Zálivu.“

---

[*] People’s Mujahedin of Iran, Lidoví mudžahedíni

[**] World Trade Center, Světové obchodní centrum

Petersonová po ní střelila pohledem. „Co je?“ optala se Naomi.

„Nezmínila ses o němčině. Odkud to máš?“

Kharmaiová zamrkala. „Promiň. To pochází z hotelu Babylon. My jsme si celkem jistí, že ten druhý hlas patří tomu Kohlovi. Téměř určitě je to falešné jméno, protože Němci teď nemají v oblasti žádného stavbaře toho jména.“

„Takže mluví arabsky a německy. To by mohlo výběr zúžit.“ Petersonová vymazala obrazovku a začala vyťukávat nové parametry.

9

ALEPPO • LONDÝN

Z druhé strany asfaltové cesty, po níž proudil dav, sledoval Erich Kohl, jak mladý muž dopíjí svůj čaj, opouští kavárničku a kráčí na sever súkem Chán al-Harír. Kohl, k velkému zklamání trhovce, vrátil měděný hrnec, který si prohlížel, a zvolna muže sledoval. Do záložek volných kalhot z bavlněné látky sbíral jemný prach ulice. Sledovat druhého nebylo obtížné. Rašíd al-Umarí se toho o svém novém řemesle musel ještě hodně učit.

Kohl dorazil do města o dva dny dříve a okamžitě začal hlídkovat před hotelem jižně od citadely, kde měl al-Umarí malý pokoj. Byl to vlastně ochranný dohled. Kohl totiž věděl přesně, kde by měl Iráčan být, protože mu sestavoval cestovní plán, a mladý muž neměl dost fantazie, aby se od instrukcí odchýlil. To si Kohl myslel dodneška, kdy krátce po poledni al-Umarí vyšel ven po třech dnech klauzury, mrkal jako zvíře budící se ze zimního spánku a vydal se zkoumat město.

Zpočátku kvůli Iráčanově neschopnosti řídit se jednoduchými příkazy zuřil. Pak si zpětně uvědomil, že je to vlastně kladný obrat. Kolem hotelu bylo mnoho míst, kde se mohli schovávat agenti loajální k Západu. Pokud by tomu tak bylo, ani cvičené Kohlovo oko by je nemuselo v davu objevit. Když se Rašíd začal pohybovat, ten, kdo ho sleduje, se musí projevit, a to je pro něho jasná nevýhoda. Naštěstí v tomto případě starosti zjevně nebyly

na místě. Kohl Iráčana sledoval už několik hodin a nezdálo se, že by něco bylo v nepořádku.

Když došel na křižovatku, vydal se al-Umarí doprava po Šaría al-Džamá al-Umawí a za chvilku minul severní vstup do Velké mešity. Zbožní muslimové se se svými modlitebními koberečky shromažďovali na uválcovaném štěrku parkoviště, kouřili a povídali si. Když procházel al-Umarí tímto menším davem, přerušil Kohl kontakt a zůstal pozadu. Mladší muž zřejmě mířil k citadele, ale…

Něco bylo špatně. Kohl zpomalil a snažil se rozhlédnout po okolí. Zástup rostl každou minutou. Vysoko nahoře začali muezzini svolávat věřící – žádné zkreslené magnetofonové záznamy, se kterými se setkáte v tolika městech Středního východu, ale jednotliví zpěváci usazení vysoko na minaretech, kamenných věžích „přilepených“ k mešitám. Čtvrté denní volání k modlitbám se rozléhalo nad městem, když se k prvním vyvolávačům přidaly stovky dalších. Naříkavé tóny vyvolaly očekávanou odezvu. Dav na ulici se zavlnil. Kohl přebíhal pohledem po scéně před sebou. Okna zakrytá dřevěnými okenicemi šplhala nad dlažbou, auta pokrytá pískem u okraje chodníku, míhající se obličeje na cestě. Listoval v paměti a hledal něco, *někoho*, koho už viděl. Nic nevyplavalo na povrch. Pak uviděl otáčející se tmavou hlavu. Sledoval směr až k al-Umarímu. Ten právě mizel z dohledu, protože objevil zkratku uličkou lemovanou domy z červených cihel. Muž se vydal za objektem svého sledování, vstoupil do ulice, rozhrnoval dav. Kohl si pomyslel, že s tím tmavým, bezvousým obličejem není něco v pořádku. Byl to obličej mladíka pod dvacet, příliš mladého, aby to byl zpravodajec. Ale ty oči byly tak upřené, tak *soustředěné*…

Kohl rychle uvažoval. Pohyby toho člověka nebyly vůbec profesionální, i když i to by mohlo být záměrné. Už to viděl dříve. Jeden pozorovatel se prozradí, aby upoutal pozornost cílové osoby. Jemu se však nezdálo, že by to byl tento případ. Syrskou vnitřní bezpečnost obhospodařovala spleť agentur s mizerným rozpočtem, jejichž úkoly se překrývaly. Vnitřní

rozbroje bránily tomu, aby se jedna organizace stala příliš mocnou, a žádná z nich neměla schopnost vycvičit dobré operativce. Kohl měl podezření, že právě to je záměr prezidenta Assada. Tím, že omezoval pravomoci podřízených, zbavoval je prostředků nutných k tomu, aby ho odstavili od moci.

A byla tu další věc. Přes Kohla měl al-Umarí vazby na nejvyšší činitele syrské vlády a to, co se chystal financovat, bylo pro mnoho lidí zdrojem příjmů. Tito lidé, tyto zájmové skupiny, by nic nezískali, kdyby ho zabili.

Pokud by se ovšem někdo nesnažil zamést stopy, ale na to bylo ještě příliš brzo. Peníze zatím neměli, a kromě toho Kohl svůj ochranný dohled prováděl už dva dny. Během té doby nic neupoutalo jeho pozornost. Takže zbývala jediná možnost: obyčejná loupež, nejhorší smůla, jaká je mohla potkat.

Mladík byl teď na druhé straně ulice, asi deset metrů před ním, a vstupoval do uličky. I pod ostrým úhlem viděl Kohl, že ulička je příliš úzká a tmavá, aby přilákala nějakého stánkaře. Ztratil oba muže z dohledu a v duchu zaklel. Zrychlil, a než ostře zabočil vpravo, otřel se o skupinu vousatých studentů náboženství.

„Něco mám," oznámila Petersonová.

Naomi vzhlédla od složky, ve které si četla. „Copak?"

„Devatenáctibodovou shodu, pravděpodobnost pětadevadesát. To bude ten tvůj chlap, Naomi."

Naomi se na židli okamžitě vzpřímila. Složka, kterou četla, jí sklouzla z klína a obsah se rozletěl po podlaze, ale ona si toho nevšímala. „Nemůže to být chyba?"

„Ne, pokud jsi mi zase nezapomněla něco říct," odpověděla Petersonová uštěpačně. „Tohle souhlasí v celém rozsahu. Je tu ale jeden problém."

Mladší žena zaúpěla. „Řekni, že máš oprávnění…"

„O to nejde. Záložní složka byla vyřazena ze systému."

„Cože?" Naomi zmateně vrtěla hlavou. „To nedává smysl. Proč máte pořád hlasový otisk, když je záznam smazaný?"

„To se stává častěji, než bys řekla," přiznala se Petersonová. „Nezapomeň, že zachytíme tisíce zpráv každý týden. Máme tu lidi na plný úvazek, kteří pouze srovnávají označené zachycené zprávy se staršími záznamy ve složkách. Někdy prostě udělají chybu. Může to být jednoduchá úřednická chyba. Anebo byl ten záznam vymazaný záměrně. Pokud známý subjekt zemře přirozenou nebo i jinou smrtí, záznam je ručně odstraněn, aby se šetřilo místo na serverech, a ponechá se jen několik klíčových identifikátorů, jako jsou rasa, národnost a jazyky. Obvykle se nestaráme o hlasové otisky, protože ty zabírají ve srovnání málo místa."

„Chceš říct, že tenhle chlap je mrtvý?"

„Je to jedna z možností. Nechci tě nechat na holičkách, ale je to tak."

Naomi si vzdychla. „Tomu nevěřím," dodala. „Záznam není starý ani tři měsíce."

Liz Petersonová se na ni ostře podívala. „Jak víš tohle?"

„Protože al-Umarí – to je ten známý hlas na pásce – tam nebyl… když jsme ji našli." Kharmaiová si potichu vynadala za to, že jí málem ujela huba. Petersonová nemohla vědět, kde tu pásku našli. „Neexistuje žádná možnost, že by tu pásku nahrál dřív."

Petersonová o tom chvíli přemýšlela, načež sáhla po telefonu a naťukala číslo. Zvedla sluchátko k uchu, otočila se k mladší ženě a řekla: „Máš pravdu. Nic z toho nedává smysl. Do databáze přidáváme nové položky průběžně. Ale přebytečné složky se odstraňují dvakrát ročně a naposledy to bylo před čtyřmi měsíci. Jestli máš pravdu v tom, kdy byla ta páska nahraná, pak musí ještě někde v systému bloudit."

„Takže komu voláš?"

„Oddělení nahrávek. Můžeme mít tištěný přepis, ale budou ho muset vykutat. Doufám, že máš trochu času."

Ulička byla ve stínu. Pod nohama měl Kohl vlhké dlažební kameny, uhlazené za staletí služby. Když míjel přetékající popelnice, ovanul ho zápach hnijících ryb. Šel podél zdi

s černými otvory sloužícími jako dveře. Slyšel někde téct vodu. Před sebou viděl shrbenou, rychle se pohybující postavu, a ještě dál vepředu známou hubenou tyčku Rašída al-Umarího.

Od té chvíle se začaly dít věci rychle. Příliš rychle. Kohl slyšel hlas, následovala otázka – ani nebyla nervózní. Vynucené zdvořilosti člověka, který se ocitl mimo známé území. Muž, jenž si příliš pozdě uvědomil, že je na nesprávném místě. Hrdelní rozkaz, ostrá slova škrábající okolní zdi a pak panický výkřik. Rvačka, tam vepředu, chodidla prokluzující na tmavém kameni. Kohl se rychle přibližoval, když se poprvé objevil nůž.

Při vstupu do uličky al-Umarí krátce zaváhal. Když viděl přítmí a prázdnotu, jeho vnitřní varování téměř vyhrálo, ale pak pokračoval, unavený dlouhou procházkou, jak se snažil ušetřit čas. Litovat začal hned, když za sebou uslyšel toporné kroky. V úzké uličce si byl al-Umarí plně vědom své hubené postavy a dětství mezi privilegovanými. Jeho nenávist k Západu byla dána okolnostmi, jež podpořila jeho přirozená inteligence. V jeho povaze bylo vymýšlet, financovat, ale nikdy by sám nešel do akce. Proto nedokázal dostatečně vyjádřit pobouření, což ho mohlo zachránit, když ho za paži popadla ta ruka.

Cukl sebou, ale ne dost. Slyšel hrubou žádost o peníze. Rašíd al-Umarí viděl záblesk černých očí na pokraji paniky. Ucítil závan hrdosti… Možná by v tomto případě mohl vyhrát. Dřív než sám sebe přesvědčil, odnikud se objevil nůž, pravá ruka mávající čepelí, která vrhala oranžové záblesky…

Ruku třímající nůž náhle někdo uchopil zezadu a pak s ní trhl do nepřirozeného úhlu. Rašíd dokázal jen nevěřícně zírat, jak útočník řve bolestí. V tom zmatku neviděl nikoho se přibližovat. Nůž odletěl do stínu, mladíkovi se podlomila pravá noha. Tvrdě dopadl na zem, ale pořád byl při vědomí, bojoval o nadechnutí a sténal bolestí.

Al-Umarí udělal několik nejistých kroků vzad a zíral na muže, který mu přišel na pomoc. Nikdy v životě ještě neviděl tak rychlé pohyby. Žádné zaváhání… Studoval vědy. Věřil, že akci musí předcházet rozvaha. Na tomto přesvědčení vybudoval celou

svou existenci. Násilí spojené s tak naprostou rozhodností mu bylo cizí.

Že chce podniknout něco mnohem horšího – a v mnohem větším měřítku – v daném okamžiku Rašídovi al-Umarímu nedocházelo.

Šok mu stále ještě zatemňoval smysly, takže mu chvíli trvalo, než pochopil souvislosti. Několik vteřin trvalo, než ztotožnil obličej, který znal, s tím, který teď viděl. Němcův vzhled se důkladně změnil. Vlasy, kdysi nazrzlé, byly nyní černé a ostříhané nakrátko a bledě modré oči změnily odstín na tmavohnědý.

„Co tady děláte?“ chtěl vědět Rašíd. „Setkat se máme až za dva dny.“

Kohl neodpověděl. Místo toho poklekl ke zraněnému a rychle mu prohlédl kapsy. Vstal s koženou peněženkou, otevřel ji a prohlédl obsah: roztřepená jízdenka na autobus, několik liber v opotřebovaných bankovkách a průkaz s prošlou platností. Poslední položka ho trochu uklidnila. Vycvičený zpravodajec může mít padělaný průkaz, ale nikdy prošlý. To bylo to nejmenší, co musel udělat, aby nepřitahoval nechtěnou pozornost, třeba při překročení hranice.

Útočník začal přicházet k sobě. Pořád ležel na břiše, s levou rukou zkroucenou pod tělem, jak si držel zlomené pravé zápěstí. Spokojený Kohl se mu levým kolenem opřel o kříž. Jeho váha vyvolala menší zasténání, pak se ležící přestal vzpírat.

Kohl se otočil k Rašídovi. Iráčan pořád mluvil, sypal ze sebe slova a jeho strach se zračil v útočných otázkách.

„Co budete dělat? Asi má něco s iráckou zpravodajskou službou.“

„Chtěl po vás peníze.“

„Ano,“ blekotal Rašíd, „ale oni by mu zaplatili, aby to vypadalo jako loupež. Nejsou hloupí, víte, a pořád podávají hlášení Američanům –“

„Vraťte se do hotelu,“ přikázal mu Kohl tiše arabsky. „Cestou zpátky se držte širokých ulic a nechoďte nikam, dokud si pro vás nepřijdu. Musíme se přemístit. Musím si zavolat.“

Rašíd otupěle přikývl. Chtěl ještě něco říct, ale místo toho se zarazil, otočil a rychle odkráčel k ústí uličky. Zpátky se nepodíval.

Jakmile byl al-Umarí mimo dohled, obrátil se Kohl k mladíkovi, kterého téměř zmrzačil. Chlapec sebou pod jeho kolenem pořád ještě mrskal. Občas se ozvalo pár zřetelných a překvapivě tichých arytmických zvuků nesnesitelné bolesti.

Al-Umarí, i přes svou naivitu, měl v něčem pravdu. Korupce zrozená za minulého režimu dosud bujela v celé oblasti a CIA, která víceméně budovala Iráckou národní zpravodajskou službu, se uchýlila k náboru lidí, kteří si se starou gardou nezašpinili ruce. Většinou to byli amatéři – příliš mladí, aby ovládali řemeslo. Bylo docela možné, i když nepravděpodobné, že ten muž je irácký špion, ale vlastně to ani nebylo důležité. Viděl obličej al-Umarího a to bylo veškeré ospravedlnění, které Kohl potřeboval.

Rozhlédl se uličkou. Když viděl, že je sám, posunul koleno mezi mladíkovy lopatky. Změna zatížení vyvolala další zasténání, Kohl zvuky ignoroval a chytil levou rukou hrst mastných vlasů. Zvedl chlapci hlavu, strčil pod ni napjatou pravou paži a pak prudce trhl zpět.

Svého činu o vteřinu později zalitoval, když se páteř jeho oběti zlomila ve dvou místech současně. Vydalo to zvuk podobný výstřelu, který se odrážel od vlhkých kamenných zdí. Kohl si uvědomoval nepříjemné ticho, které následovalo, takže se zdržel jen tím, že sebral peníze a průkaz totožnosti a pak zahodil peněženku do tmavého kouta. Za moment byl zpět na ulici, kde ho spolkl dav. Za ním se ozval překvapený výkřik, tělo bylo nalezeno příliš brzo, ale Erich Kohl už byl pryč.

Záložní složka byla doručena kurýrem ani ne deset minut po tom, co Petersonová položila telefon. Zatímco kolegyně podepisovala převzetí číslované složky, uvažovala Naomi nad rychlostí, s jakou byl dokument dodán. Složka, která se údajně ztratila, se objevila opravdu s obdivuhodnou rychlostí, a ona proto došla k závěru, že byla k dispozici po celou dobu.

Přesvědčení, že složka byla vyřazena z provozu záměrně, vzbudilo její zájem, ale Petersonové tato možnost zjevně unikla. Britská počítačová odbornice se tvářila skoro znuděně, když zavírala dveře a vracela se k jejich improvizovanému pracovišti. Mezitím složku otevřela a listovala v ní. Očima přejížděla husté řádky textu. Dopadla zpět na židli a zvedla obočí. „Tohle je opravdu neuvěřitelné."

Naomi seděla na krajíčku židle. „Co? No tak, Liz, já tu umírám."

„Je to Američan, bývalý voják, nic menšího. To vás nenapadlo, že? Totiž, jeho arabština je téměř dokonalá, aspoň na té pásce –"

„Liz." Petersonová při zaslechnutí svého jména vzhlédla a překvapilo ji, že Naomi náhle zbledla. „Kdo je to?"

Znovu pohled do složky. „Hmmm, moment. Nenávidím způsob, jakým tyhle zprávy skládají. Obvykle nemůžeš najít to nejdůležitější… Jo, tady je to. Jason March."

Naomi měla pocit, jako by jí náhle podlaha ujela pod nohama. Lapala po dechu a snažila se najít nějaké racionální vysvětlení.

Musí to být chyba. Jason March je přece mrtvý, zabili ho vloni při leteckém útoku na výcvikový tábor Hamásu, necelý měsíc po tom, co se pokusil – neúspěšně – zabít tři světové vůdce v americkém hlavním městě. Jeho smrt byla potvrzena z mnoha zdrojů a oslavena v nejvyšších patrech amerických zpravodajských služeb. Viděla hlášení o útoku. Nechali je prosáknout do tisku… Chytila se okraje stolu, aby se uklidnila, a natáhla ruku pro složku. Věděla, že obličej, který uvidí, nebude, *nemůže* znát. Avšak když se podívala, první stránka a fotografie, která tam byla připnutá, potvrdily její nejhorší obavy.

„Panebože," vydechla.

10

LANGLEY, VIRGINIE • IRÁK

Když Harper s desetiminutovým zpožděním vstoupil do přepychově vybavené místnosti v sedmém patře, okamžitě zaregistroval panující napětí. Ředitel Robert Andrews, mohutný muž obalený oblekem od Ralpha Laurena, který si oblíbil, končil v konferenční části telefonní hovor. Přímo naproti němu seděla zástupkyně ředitele Rachel Fordová v blůze barvy slonové kosti z jemného hedvábí, kterou si vzala spolu s přiléhavou tmavomodrou sukní. Vlasy měla dokonale upravené, lehký mejkap jako by byl právě nanesen. Její vztek byl ovšem téměř hmatatelný, zatvrdil jí rysy a tím jaksi vymazal námahu vynaloženou na vzhled.

Fordová promluvila jako první. „Jsem ráda, že jste to stihl, Johne. Máme tady docela vážnou situaci, pokud jste si nestačil všimnout."

Jonathan Harper na její sarkastickou poznámku nereagoval a místo toho se vydal ke křeslu a rozhlížel se po místnosti. Ředitelova kancelář byla blízko té jeho a taky jí byla podobná co do velikosti a uspořádání. Ovšem o Harperově prostoru se dalo nanejvýš říct, že je účelový. Úhledný, jen několik kusů nábytku, žádné osobní předměty kromě malé fotografie manželky. Ředitel se vydal opačným směrem a obklopil se mahagonovým obložením a italskou kůží. Bylo toho moc, ale navzájem to celkem ladilo. Harper si již dávno všiml nikoliv nepodstatných

rozdílů mezi kariérními zpravodajskými důstojníky a zvenčí jmenovanými funkcionáři, jako byl Robert Andrews. Přesto byl Andrews lepší než většina jemu podobných, včetně ženy, která se Harpera právě snažila probodnout pohledem.

„Viděl jste tohle?“ Fordová máchla rukou k televizi na druhé straně pokoje, na níž běžel obraz bez zvuku. I na tu dálku Harper rozeznával irácký dav vyřvávající svůj vztek do kamer. Nad tmavými hlavami poskakovaly hrubé obrazy duchovního v obřadním rouchu. Obličej na transparentech Harper okamžitě poznal. Patřil Aršadu Kásimovi.

„CNN to pouští celý den,“ pokračovala Fordová chladným hlasem. „Některé známé náboženské a politické osobnosti v Bagdádu nás obviňují, myslím *nás*, ne jenom Spojené státy – z podílu na únosu a noviny jsou toho plné. Zdá se, že Kásim tam má řadu vlivných přátel. Ještě horší je, že jsou schopni dát si dvě a dvě dohromady. Už se objevily spekulace o propojení s bombami v hotelu Babylon.“

Harper jen mlčky přikývl. Ředitel se tvářil stejně neutrálně. Aspoň zatím mu očividně stačilo, když si to jeho podřízení vyříkají mezi sebou.

Nakonec Fordová zlostně rozhodila ruce. „Takže, jaká je situace?“

Harper pokrčil rameny. „Čekám na nejnovější informace. V tomto okamžiku nevím nic víc než vy.“

Jeho nezájem byl zcela předstíraný. Ve skutečnosti Harper zuřil. Nikdy neschválil Kásimův únos právě proto, co se teď před ním odehrávalo. A to byl jenom začátek. I když to prezident jaksi neurčitě schválil, věděl, že po Kealeyho akci přijde z Bílého domu pořádná bouře.

Cestou ze setkání s prezidentem informoval Harper Fordovou o svém plánu vyvinout na vysoce postavené informátory CIA v Iráku velký nátlak. Bylo to sice jednoduché řešení, ale v minulosti se už osvědčilo. Zatímco odposlechy a satelitní fotografie byly velmi populární mezi politiky na Kapitolu, DDO věděl, že HUMINT neboli sběr dat lidmi se často ukáže jako nejspolehlivější zdroj informací. Časem by se takto jistě objevilo

pár jmen lidí, kteří by rádi viděli iráckého ministerského předsedu po smrti, ale teď bylo jasné, že Kealey nebyl správný muž pro tento úkol. To, že byl prezidentovou první volbou, na tom nic neměnilo. Harper věděl, že když jde o tento typ konverzace, trpí politikové strašně krátkou pamětí.

„Nechápu, jak jste mohl dopustit, aby se to stalo," štěkala Fordová. „Dovolit agentovi, aby jednal na vlastní pěst, bez spojení na této straně, to je k smíchu. Chci říct, že ani nemůžeme –"

„Funguje to, Rachel." Harpera tyto argumenty unavovaly. Už je slyšel tolikrát předtím. „Založili jsme ‚zvláštní činnosti' právě proto, abychom se vyhnuli dohledu. V této konkrétní věci mě instruoval Pete Hemming. Mimochodem, je šéfem speciálních operací naproti v Tyson's Corner." Mínil tím Národní protiteroristické středisko, zařízení na nejvyšší technické úrovni v McLeanu ve Virginii. „Ubezpečil mě, že muž, kterého používají na tyto úkoly, je jeden z nejlepších. Pokud vzal Kásima mimo město, pak k tomu měl určitě dobrý důvod."

„Chcete mi říct, že *nemáte* představu, kdo ten muž je?" zeptala se Fordová pochybovačně.

„Bohužel ne," odpověděl Harper mírně.

„I kdybychom díky tomu získali nějaké užitečné informace, nemění to nic na věci, že porušil všechna pravidla. Pokud se nemýlím, nemáme prezidentské usnesení, které by cokoliv z tohoto autorizovalo. Někdo musí nést odpovědnost."

„A jistě ponese. Dostanete úplnou zprávu, jakmile ji budu mít já. Do té doby všechno popíráme. Aršad Kásim má sice spoustu kamarádů, ale taky spoustu nepřátel. To se dá snadno uhrát."

Jenže Fordová ještě neskončila. „Chci jméno toho agenta," prohlásila vzrušeně, „a chci, aby ho vyhodili z Agentury –"

„Rachel, to stačí." Fordová prudce otočila hlavu při prvních ředitelových slovech. Když uslyšela výtku, zrudly jí tváře, ale nakonec se zase usadila v křesle, jen pořád na Jonathana Harpera vrhala vzteklé pohledy.

„Tohle se vyřeší," pokračoval ředitel Ústřední zpravodajské služby. „Ale teď máme naléhavější problém, o který se musíme postarat. Jonathane?"

Harper přikývl a odkašlal si. Pak začal vysvětlovat okolnosti kolem Rašída al-Umarího, Ericha Kohla a pásky nalezené v londýnském domě al-Umarího. „V každém případě," řekl závěrem, „nám Britové velmi pomohli a hlasová analýza zřejmě dokazuje, že Jason March je pořád naživu a spolupracuje s al-Umarím."

Fordová vrtěla hlavou, až se jí rudé vlasy míhaly před bledým obličejem. „Viděla jsem zprávu o té akci. Marche zabili při leteckém útoku minulý prosinec…"

Zmlkla, když viděla, že ředitel kroutí odmítavě hlavou. „Tak za prvé. Jason March není jeho pravé jméno a nezemřel v libyjském výcvikovém táboře."

„Tomu nerozumím," přiznala Fordová zaraženě.

Ředitel pokynul Harperovi a DDO se obrátil k Rachel Fordové. Zmatek způsobil, že se na její tváři objevil poněkud méně tvrdý výraz.

„Krátce po tom, co byl minulý rok zavražděn vedoucí senátní většiny, dal nám prezident neomezenou plnou moc, abychom dopadli vraha. Měli jsme celkem přesnou představu, kdo za to je zodpovědný, ale muž, kterého znáte jako Jasona Marche, byl – *je* bývalý příslušník speciálních jednotek. Proto bylo velmi obtížné ho sledovat, a vše ukazovalo na další souvislosti.

Pozvali jsme proto bývalého agenta, nyní ve výslužbě, aby Marche vystopoval. Někoho, řekněme, s odpovídajícími zkušenostmi. Náš muž byl také bývalý příslušník armády, vlastně on cvičil Marche koncem devadesátých let. Při nasazení v Sýrii v roce 1997 March zběhl. Zastřelil pět mužů z vlastní jednotky a téměř zabil svého velícího důstojníka – našeho agenta."

„A kdo to *je*?"

Další nenápadný pohled na Andrewse vynesl okamžité přikývnutí. Harper váhavě pokračoval: „Jmenuje se Ryan Kealey. Pracoval u nás čtyři roky."

Fordová si v duchu poznamenala, že si má vyhledat jeho složku. „A?“

„Když k nám Kealey nastoupil, vytvořili jsme dvojici – on a analytička z CTC Naomi Kharmaiová. Společně zjistili Marchovu skutečnou identitu. Je to William Paulin Vanderveen, původem z Jižní Afriky. Jak se ukázalo, choval Vanderveen opravdovou nenávist vůči Spojeným státům, nenávist, která měla kořeny ve smrti jeho otce v době apartheidu. Budete si muset nastudovat příslušné složky, abyste získala úplný obraz, ale honba nakonec skončila ve Washingtonu. Možná nevíte, že po tom neúspěšném pokusu o atentát Vanderveen obrátil role a vystopoval Kealeyho do jeho bydliště v Maine. Došlo k boji – Kealey přežil jen taktak –, ale nakonec přes okraj útesu spadl Vanderveen a zmizel v oceánu. Bylo to za bouře a byl to pád přes šedesát metrů. Jeho smrt vypadala jako hotová věc.“

„Takže vy jste *předpokládali*, že je mrtvý?“ Rachel Fordová se tvářila pobaveně. Na vztek zapomněla. „Jak vhodné!“

„Pomáhali jsme nějaký čas místním úřadům při hledání – diskrétně, samozřejmě. I kdyby Vanderveen při pádu zahynul, bylo téměř nemožné najít tělo.“

„Ale proč to utajení?“

„Protože Kealey byl – a stále je – jeden z nejúspěšnějších operativců.“ Ani je nepřekvapila Harperova volba slov. Ve zpravodajském řemesle neznamenal talent nic, počítal se jen konečný výsledek – úspěch.

„Snažili jsme se všemi prostředky celou tu záležitost pohřbít,“ pokračoval Harper. „Ani Kharmaiová nezná pravdu. Nemohli jsme si dovolit provalit Kealeyho krytí, a v té době byl považován za velmi pravděpodobný cíl. Dělali jsme to pro jeho ochranu.“

Zástupkyně ředitele nad těmi slovy chvíli uvažovala. Pak jí obličej rozzářilo pochopení a na rtech se jí objevil úsměšek. Harper si v duchu vynadal. Bylo jasné, že si propojila Aršada Kásima a současné téma. Chvíli přemýšlel, čím se prozradil, ale další slova Fordové jeho úvahy přerušila.

„Takže jak jsme na tom teď?“

„Nemáme jinou možnost než čekat," zněla jednoduchá odpověď. „Doufejme, že něco přijde z Bagdádu. Všechny informace týkající se al-Málikího se scházejí v logistickém centru na velvyslanectví. Pokud se našemu člověku nepodaří dostat z Kásima informace, budeme muset zapracovat na dalších zdrojích a uvidíme, co se objeví."

Rachel Fordová si odfrkla a vypadalo to, že se chystá něco říct, když jí pípl mobil. Mrkla na číslo. „Pánové, na tento hovor jsem čekala."

Byla na půl cestě ke dveřím, když se otočila k Harperovi a podivně bezbarvě řekla: „Mám dojem, že se tady budeme muset věnovat výraznému zpřísnění kontroly. Nemluvě o tom, že nemůžeme nechat Kásima, aby vyprávěl svůj příběh. Předpokládám, že souhlasíte."

Jonathana Harpera to prohlášení tak překvapilo, že se vzmohl na jediné přikývnutí, a ona opustila místnost.

Jakmile byla pryč, napětí v místnosti poněkud opadlo. Andrews se podíval na hodinky, vstal a zašel ke skříňce za svým stolem. Za okamžik byl zpátky se dvěma do poloviny plnými sklenicemi. Harper vděčně přijal štědrou dávku glenlivetu. Ředitel pravidelně porušoval pravidla tím, že měl v kanceláři alkohol, ale jeho užití striktně hlídal. Sklenička se objevila výhradně až po dokončení jednání, druhá při vzácných příležitostech a o třetí nikdy nikdo neslyšel.

Andrews unaveně klesl do křesla a povolil si kravatu. Harper se mezitím vrátil k posledním slovům Fordové. Ředitel zamyšleně přikývl.

„Pořád nevím, co si o ní mám myslet," přemítal. „Je těžké odhadnout, kde vlastně stojí. Víš, že byla členkou stálého výboru Sněmovny reprezentantů pro zpravodajské služby?"

Harper přikývl. Obrat, který nastal v konverzaci, ho ani v nejmenším nepřekvapil. I když Fordová byla funkčně nad ním, Jonathan Harper pracoval v Agentuře déle než Andrews a Fordová dohromady, a ředitel nikdy neváhal využít rozsáhlých zkušeností svého podřízeného. „Tolik toho o ní nevím – na

předběžná slyšení mě nepozvali –, ale viděl jsem to v jejím životopise, když ji navrhovali.“

„Taky byla jednu dobu místopředsedkyní podvýboru pro terorismus.“

Harper zvedl obočí. „Tak to mi uniklo.“

„V té funkci nás několikrát podpořila, a to bylo předtím, než jí prezident kývl – dokonce dřív, než o ní někdo začal vůbec uvažovat. Měli tehdy dohled nad agenty a obecně lidskými zdroji a taky kontrarozvědkou. Na tahle slyšení mě *pozvali*, Johne. Mohla nám víc než jednou pořádně zavařit, zvlášť po tom, co se stalo vloni, ale nechala nám celkem volnou ruku. Proto jsem taky nic nenamítal, když ji nominovali. Když se dostaneš nahoru, musíš si vybírat, které bitvy vybojovat.“

„Bylo mi to divné.“

Andrews znovu přikývl. „Je jako já… pořád se nemůže zařadit. Ta věc s Kealeym… myslím, že jí to dělá starosti, protože nám to může způsobit pár vážných problémů. Není zákeřná, a pokud jde o Kásima, má pravdu. Nemůžeme ho nechat mluvit.“

Harperův zrak zabloudil k oknům na západní straně místnosti. Těžkými mraky se prodíralo slabé světlo, melancholické zakončení úmorného dne. „Dám Ryanovi vědět, jakmile se ozve,“ slíbil nakonec. „Pokud jde o Fordovou… pokusím se jí nějak vyhovět, ale když je teď Vanderveen zase na scéně, nemůžeme si dovolit ztratit Kealeyho kvůli vnitřním rozbrojům.“

„Promluvím si s ní… Ona se tu objeví. Takže, jak budeme pokračovat?“

„Jak jsem říkal. Nezbývá než sedět a čekat, jestli z Kásima vypadne něco užitečného. Kharmaiová přiletí zítra na Dulles s diplomatickým kurýrem. Jakmile budeme mít pásku, ověříme si hlasový otisk na našem zařízení. Obávám se ale, že jen potvrdíme, že Britové měli pravdu.“

„Nijak by mě to nepřekvapilo,“ přiznal Andrews. „Abys o tom věděl, Johne, už jsem informoval prezidenta. Chce zatím

udržet Vanderveenovo znovuobjevení pod pokličkou. Nikdo se to nemá dozvědět, ani FBI.“

„A co ta kamarádka Kharmaiové na ministerstvu obrany?“

„Ta musí mlčet taky, samozřejmě. Brenneman už volal na Downing Street deset, ještě když jsem byl v místnosti, a premiér souhlasil, že to udržíme v tajnosti.“

„Jak dlouho?“ optal se Harper. „Představuju si tak do voleb.“

Andrews reagoval na zřejmý sarkasmus. „Johne, všechno je politika. Ty to víš. Poslední věc, kterou teď prezident potřebuje, je Vanderveenův obličej zpět ve světle reflektorů. Veřejnost by se zbláznila. Ani zhoršující se situace v Iráku tomu nepomáhá, takže nezbývá než čekat, jak se to vyvrbí.“

Ředitel se odmlčel, než dopil svůj drink. „Všiml jsem si, že jsi něco vynechal, když jsi Rachel líčil, co se stalo v Maine.“

Harper pokrčil rameny. „Když bude chtít, může si to celé přečíst v hlášeních. Nakonec to ani není důležité.“

„Je to důležité pro Ryana. Co si myslíš, že udělá? Myslím, jakmile zjistí to o Vanderveenovi…“

„Nemám zdání,“ dumal Harper. Dopil svou sklenku a zahleděl se na ploché nebe. „Prostě nevím.“

Právě v té chvíli stál Ryan Kealey před opuštěnými rozvalinami kamenného domu pět kilometrů severně od Amiríje, městečka na severním břehu Eufratu. Byla to zemědělská oblast. Nejbližší dům se nacházel západním směrem, šedá rozmazaná skvrna, téměř nerozeznatelná ve slabém světle svítání. Batoh se satelitní vysílačkou Raytheon AN/PSC-5 ležel o kousek dál na zemi, hned vedle dvacetilitrového kanystru s petrolejem. Rádio bylo pořád ještě zabalené a zatím se neobtěžoval rozložit skládací talíř nebo nastavit příslušné kmitočty. Následkem toho nevěděl nic o rozhodnutích učiněných v Langley. Nevěděl, že to, co se chystá udělat, už bylo schváleno, ale popravdě, udělal by to stejně, se schválením nebo bez. On už se rozhodl, že Aršad Kásim musí zemřít. Ten člověk zradil důvěru Agentury, což samo o sobě nebylo zvlášť překvapivé – Kealey by řekl, že to bylo nevyhnutelné –, ale navíc se aktivně podílel na dodávkách

zbraní povstalcům. Kealey se tohle a řadu dalších věcí dozvěděl v průběhu posledních osmnácti hodin.

Po akci ve Fallúdže, která vypadala jako improvizovaná, ho na základně námořní pěchoty východně od města nevítali právě s otevřenou náručí. Owen se zapřísahal, že s ním už nikdy nebude spolupracovat, a i když Walland mlčel, jeho obličej říkal něco podobného. Od té chvíle se věci už jen zhoršovaly. Když kapitán, který právě sloužil jako dozorčí, zahlédl na korbě třetí tacomy svázaného zajatce, rychle telefonoval do kanceláře brigádního generála Nathana Odoma, velitele 1. expedičního sboru námořní pěchoty. Vozidla zastavila těsně u plotu a Odom, podsaditý černoch s mohutným hrudníkem, dorazil vzápětí. Položil tři přesně formulované otázky a Kealey na ně upřímně odpověděl. Když odpovídal na tu třetí, generál na něho upřeně pohlédl a odhadoval jeho upřímnost. Když viděl, že mladší muž myslí každé slovo vážně, byly jeho rozkazy rychlé, krátké a konečné.

Kealey se nesnažil s generálem polemizovat. Netrval na tom, že výslech musí vést na základně. Vlastně mu bylo úplně jedno, kde proběhne, pokud dostane odpovědi na své otázky. Nakonec jen požádal o povolení odvézt zajatce mimo území základny. Bylo mu okamžitě uděleno.

Nic z toho mu nedělalo starosti. Kdyby Owenovi řekl, co se chystá udělat, předtím než odjeli do čtvrti Džolan, ten by mu nikdy neposkytl palebnou sílu, kterou nutně potřeboval, aby Kásima dostal z města. Ani teď, kdy měl čas přemýšlet, necítil Kealey žádné výčitky svědomí, že oklamal svého bývalého velícího důstojníka. Udělal, co bylo nezbytné, a nyní měl informace, které to dokazovaly.

Kealey se opřel o chladnou kamennou zeď a protřel si oči, které ho pálily z nedostatku spánku. Z dálky mohly skvrny na jeho rukou vypadat jako špína zabarvená ranním světlem. V tuto ranní hodinu podmalovával bledě oranžové slunce rudozlatý opar. Pohled to byl jakýmsi tvrdým, rozháraným způsobem krásný, avšak na pomalém vzestupu slunce bylo cosi podivného. Slunce na východě bylo příslibem nového dne, jenž však stále

přinášel vzpomínky tak těžké, že před nimi nebylo úniku. Pořád stejné staré trápení, se kterým se musel potýkat v posledních deseti měsících.

Přesto nedokázal od obzoru oči odtrhnout. Kdyby nevěděl, kolik je hodin, kdyby celou noc nevyslýchal Kásima, pomyslel by si, že slunce spíš klesá než stoupá. Západ slunce, aspoň v Kealeyho myšlenkách, by byl mnohem vhodnější. Již dlouho měl pocit, že se dostává až na samý konec. A nějak podivně se s touto vyhlídkou smířil. Konečně, ztratil již příliš mnoho, aby začínal znovu.

Nakonec se od té scény odvrátil. Byl to dokonalý obraz, příliš krásný pro takovéto místo, ale on ještě musel dokončit práci.

Z pouzdra na pravém boku vytáhl Berettu 92FS. Potáhl závěr dozadu o pár centimetrů. Zkontroloval komoru a uviděl mosazný lesk jediného náboje. Nechal závěr zacvaknout, palcem odjistil pojistku a vrátil se do budovy, světlo za zády a před sebou nic než tmu.

11

LATAKIA

Už dva dny byli na cestě. Nebyl čas vyspat se a ulevit nekonečnému napětí, kromě tří neklidných hodin, které urval na plastovém sedadle v autobuse do Latakie. Teď, když Kohl telefonoval vzadu ve špinavém White Palace Café, seděl Rašíd al-Umarí nehybně u rohového stolu. Pak se položil na poškrábaný hliník a hlava mu padla na složené paže.

Byl vyčerpaný. Bylo to pro něj něco nového, být neustále v pohybu. Pohyb však znamenal, že už jsou blízko, že nebezpečí začíná být reálné.

V minulosti vždy přišlo nejdřív varování. V iráckém hlavním městě byly ulice vedoucí k šíitské čtvrti „zapečetěny" hromadami hnijících odpadků a pokroucenými vraky vypálených aut – stejných aut, která byla naplněna výbušninami a pak zaparkována na některé z mnoha cest, po kterých jezdily americké hlídky. Když došlo na vyčištění této části města, čekala Američany, než vstoupili do as-Sadrova hnízda, nepříjemná povinnost ty vraky odtáhnout. To zabralo čas, a nějaké děcko, kterému namluvili, jak je důležité, a udělili mu bezobsažný titul, spolehlivě zavolalo a varovalo, když se obrněné transportéry Bradley pohnuly, i velmi brzo ráno.

Tomuto setkání nebude předcházet žádné varování. Kdyby Američané věděli o čase a místě a – což bylo ještě důležitější – znali seznam hostů, odpověděli by leteckým útokem a celé by to

vmžiku skončilo. Al-Umarí si uvědomoval, že právě proto se Němec chová s tak únavnou opatrností, nicméně Rašídova nabídka je přivede na místo bez ohledu na rizika. Pokud se rozhodnou dostavit se, může plán pokračovat.

Tohle si přál. Věděl, co po něm budou chtít, a byl připravený. Rašíd zvedl hlavu a protřel si zalepené oči. Kohl se vracel ke stolu s otlučeným hrnkem silné arabské kávy v ruce. Den předtím opět změnil svůj vzhled a podle toho, jak nové barvy ladily s jeho rysy, Rašíd odhadoval, že se vrátil ke své skutečné podobě. Němec vklouzl na sedadlo naproti a zahleděl se do okna. Nepřítomně zíral na barevné nápisy venku na hlučné ulici.

Uběhlo pár minut. Dovnitř se začali trousit zákazníci k obědu. Brzo se kolem nich točil hlasitý hovor v arabštině a perštině, spolu s hustým cigaretovým kouřem, zápachem špatného trávení a pachem nemytých těl. Němcův šálek byl poloprázdný, když Rašídovi došla trpělivost. „Takže co? Co řekli?“

Jeho protějšek neodpověděl a Rašídův upřený pohled snad ani nevnímal. Za špinavým oknem se na ulici objevilo děcko a v poledním slunci se mu leskly rozcuchané černé vlasy. V pravé ruce drželo prostou hnědou obálku, tlustý papír byl vyboulený jako od klíčků k autu nebo od mobilu nebo obou věcí. Chlapec před vchodem zpomalil a nakoukl dovnitř otevřenými dveřmi, jako by někoho hledal. Jeho pohled se rychle zastavil na blonďákovi se zelenýma očima u rohového stolku.

Will Vanderveen se obrátil k Rašídovi al-Umarímu a usmál se.

Tartus je malý přístav na pobřeží Středozemního moře. Je to takové místo, co má za sebou dlouhou historii, ale málo z ní může ukázat, a tak je pomlouvané západními turisty i v jejich bedekrech. Jako se vším je to ovšem otázka perspektivy: Pro rodilé Syřany je kamenitá pláž plná odpadků s výhledem na mrňavý ostrůvek Arwad jednou z lepších prázdninových destinací v zemi a místem, kde jsou nejblíže ke skvostným písečným plážím Cannes nebo ostrovu Mykonos.

Ještě bylo světlo, když projeli městem na pobřežní silnici, ale od západu se valily mohutné fialové mraky hrozící deštěm. Auto, bílá rachotina Peugeot 504, na ně čekalo na Šaría Bagdád, hlavní ulici protínající Latakii. Teď Rašíd podle Kohlových pokynů zaparkoval malý sedan na západním konci Šaría al-Wahda. Jakmile otevřel dveře, přelil se přes něho chlad a směs aroma soli a pečených ryb. To poslední bylo nepřehlédnutelné pozvání do restaurací nakupených kolem přístavu. Vůně začaly okamžitě slábnout, jakmile se vydali po široké třídě směrem na východ. Přitom míjeli početné levné hotely, pekárny a lázně.

Od moře foukal nepříjemný vítr, náznak přicházející bouře. Rašíd al-Umarí se klepal v prošívané větrovce. Jeho šatník už neodpovídal jeho bohatství a létům stráveným v Londýně, jak tomu bylo v minulosti. Kohl ho na tuto chybu upozornil po události v Aleppu, která skončila málem katastrofou, a dnešní al-Umarího oblečení – tričko pod větrovkou, džíny a tenisky – mnohem lépe zapadlo do prostředí kolem nich. Kohlovy šaty byly podobně nereprezentativní, ale u něho to nikdy nebylo jinak. Popravdě, Němec vyvíjel velké úsilí, aby vypadal nepořádně.

Rašíd měl nervy napjaté k prasknutí, adrenalin mu koloval v žilách. Skoro pět let čekal na tuto příležitost. Rychlý pohled na druhého muže mu neřekl absolutně nic. V tomto rozhodujícím okamžiku vypadal Erich Kohl jako vytesaný z kamene.

Rašíd přemýšlel, jestli je ten klid důsledkem jeho povahy nebo mnohaletých zkušeností. Odhadoval, že oba faktory sehrály svou roli. Nikoliv poprvé měl pocit, že Němec je mnohem důležitější postavou, než původně naznačoval.

Ze zasnění ho vytrhl Kohl, když ho chytil za ruku a smýkl jím do úzké chodby. Na jeden panický okamžik si al-Umarí pomyslel, že padl do pasti, hned si však uvědomil, jak nesmyslný je to nápad. Nicméně se mu ulevilo, když viděl, že Kohl počítá dveře.

Zastavil se u čtvrtých a dvakrát zaklepal.

* * *

Předpokoj tonul ve tmě, jediné světlo pronikalo z chodby za jejich zády. Rašíd matně zahlédl holé zdi a poškrábanou mramorovou podlahu, ale to už ho tělesný strážce táhl dál. Kohl je tiše následoval. Nikdo je neprohledal. Z toho Rašíd usoudil, že jejich hostitel dosud nedorazil, ale když vstoupil do další místnosti, zjistil, že se mýlil.

Holá žárovka visící nad jejich hlavami, jako by ji tam někdo namontoval dodatečně, vrhala žluté světlo na pomalované dveře zapuštěné do omítnutých zdí. Stěny zase zdobila spousta složitých tapiserií. Jako by měly odlákat pozornost od faktu, že tu chybějí okna. Mramorová podlaha mizela pod několika vrstvami perských koberců, černobílou mozaiku bylo vidět jen ve vzdáleném koutě prostorného pokoje. Dva čalouněné divany, podezřelé svým moderním vzhledem, stály kolem nízkého dřevěného stolu.

Přes veškerý přepych se Rašíd al-Umarí okamžitě soustředil na jedinou osobu v místnosti. V tom momentě věděl, že udělal dobře, že sem přišel, že jeho práce v uplynulých několika letech nebyla zbytečná.

Když uslyšel jejich kroky, zvedl muž zrak. Byl vychrtlý a překvapivě bledý, ale to Rašíd očekával, protože věděl, že nemoci tohoto muže, Izzata Ibráhíma ad-Dúrího, bývalého viceprezidenta Iráku, bývalého místopředsedy Rady revolučního velení[*], by vydaly na dlouhý seznam a že mu ničily zdraví již mnoho let. V západních médiích se spekulovalo, že ad-Dúrí, podle nich asi pětašedesátiletý, zemřel v listopadu 2005 na leukemii. BBC zprávu odvysílala, aniž by si ověřila spolehlivost zdroje, ale americké ministerstvo zahraničí zprávy o ad-Dúrího smrti potvrdit nedokázalo, a tak kauzu dále sledovalo a dodnes nabízelo odměnu deset milionů dolarů za jeho zadržení.

Zvláštní bylo, že Izzat ad-Dúrí vypadal stále stejně, přestože po smrti al-Zarkávího v červnu 2006 se stal nejhledanějším člověkem v Iráku. Řídké vlasy měl ulízané dozadu, oči zvětšené tlustými brýlemi v umělohmotných obroučkách. Ústa pevně

[*] RCC, Revolutionary Command Council

stisknutá v drobném úsměvu nebylo pod hustým zrzavým knírem skoro vidět. Vstal a pohlédl na návštěvníka.

„Vítám tě, Rašíde."

Mladší muž těžko hledal vlastní hlas. Rašídovi al-Umarímu bylo čtrnáct, když ad-Dúrího viděl naposledy. Bylo to v jiné době, v době, kdy jeho otec byl na vrcholu moci. Teď, když stál před tímto mužem, jedním z posledních symbolů starého režimu, přemohly ho city. „Soudruhu," vyhrkl přidušeně. „Ta čest…"

Okamžitě ho zarazil jeho vlastní projev, ale ad-Dúrí se povzbudivě usmál a přistoupil k němu. Kostnatýma rukama uchopil Rašída za ramena. Toho překvapila síla objetí a gesto ho hluboce dojalo.

„Ne, příteli," pravil ad-Dúrí mírně. „Cest je to pro mě." Uvolnil sevření a ukázal mu, ať se posadí. „Prosím, udělej si pohodlí. Musíš být unavený. Jaká byla cesta?"

Posadili se a jeden ze strážců se sklonil k uchu starce. Ad-Dúrí kývl a strážný se vzdálil.

„Cesta byla vynikající, soudruhu. Dlouhá, samozřejmě, ale stála za to."

„To je dobře." Krátká přestávka a úsměv pohasl. „Bylo mi to líto, když jsem se dozvěděl o tvé ztrátě. Přijmi upřímnou soustrast mou i našich krajanů. Válka, myslím, vzala něco každému z nás."

„Ano."

„Tvůj otec byl velký muž. Bylo mi ctí, že jsem ho znal."

„Děkuju."

„A tvá matka." Hlas Izzata ad-Dúrího se ztišil až do šepotu. Bledé oříškové oči bez mrknutí hleděly na mladšího muže. „Tvá sestra… to byla tragédie."

Al-Umarí si nevěřil natolik, aby byl schopný odpovědět. Opět stál na uválcovaném štěrku hřbitova al-Charch, pěsti zaťaté u boku, a mlčky s bezmocným vztekem přihlížel, jak spouštějí těla… Téměř nemohl dýchat a oči ho pálily, ale v přítomnosti tohoto muže nevypustí ani slzu. Neponíží se ještě víc.

Jak se zdálo, ad-Dúrí vycítil jeho zmatek a čekal, až se Rašíd dá dohromady. Ani jeden z nich si nevšiml strážného, jenž vklouzl do místnosti a odložil podnos s čajem.

„Pověz mi, příteli, proč jsi přišel? Čeho bys chtěl docílit?“

Slova se změnila v bouřlivý příval. Nedokázal se ovládnout. „Chci je poučit, že svět není jejich pískoviště. Nemůžou brát to, co je naše. Musí se naučit pokoře. Musí pochopit, že *nevědí,* co je dobré pro irácký lid, že *nemají* právo rozhodovat…“

„To si přeješ?“

„To chci.“

„A pomstu.“ To nebyla otázka. „Chceš pomstít svou rodinu.“

Al-Umarí se mu podíval do očí. „Ano,“ zamumlal nakonec. „A chci pomstít svou rodinu.“

Ad-Dúrí pomalu přikývl. Nalil čaj. Za nimi přecházel Will Vanderveen bezcílně v tmavé části místnosti a na perských kobercích měkce vyklepával pomalý rytmus.

„Můžu ti pomoct, ale nebude to jednoduché. Američané mají velký vliv. Mají to nejlepší a nejvíc od všeho: peníze, techniku, zbraně…“

Rašíd při posledním slově zaťal zuby. V den, kdy zabili jeho rodinu, byl v Londýně, ale viděl, co jediná laserem naváděná bomba napáchala na otcově sídle.

„A taky jsou propojení. Stačí slovo z jejich ministerstva zahraničí a banky po celém světě se postaví do pozoru. Mají moc zmrazit účty, zabavit prostředky…“

„Ne ty moje.“

Ad-Dúrímu svítily v nestíněném světle oči. „Tvé prostředky taky, Rašíde. Ty nejsi imunní.“

„Zatím se to nestalo. To bych se dozvěděl.“

„Možná od svých účetních, ale nikoliv od Britů a už vůbec ne od Američanů. Ale nemusíš si dělat starosti. Na tvoje účty nikdo nesáhl.“

Al-Umarí na něj udiveně pohlédl. „Jak to víte…?“

Ad-Dúrí mávl rukou. „To není důležité. Co ale *je* důležité, pak to, že jsme se ocitli ve výjimečné situaci. Nastala kritická

doba, můj mladý příteli, která nám umožňuje pomoct si *navzájem.*“

Izzat ad-Dúrí se předklonil. „Pět let, Rašíde, jsem unikal zadržení. Udělal jsem všechno, abych posílil mudžahedíny, abych naše bratry sjednotil proti sionistickým vetřelcům. Rád bych věřil, že se mi něco podařilo.“

„Jak byste si mohl myslet něco jiného?“ zvolal al-Umarí.

Starší muž přikývl a potvrdil tak, že si komplimentu všiml. „Válka,“ pokračoval, „nejvíc ničí ty, kteří jsou ochotni bojovat. To víš stejně jako já.“

Prohlášení, pečlivě vykalkulované, jako by Rašídovi al-Umarímu způsobilo fyzickou bolest.

„Vzali nám všechno, příteli, ale my jsme necouvli,“ pokračoval ad-Dúrí. „Zatímco my tu hovoříme, dva moji synové jsou právě v Samaře, kde shromažďují naše síly. Naše finance nám zabavili, ale my pokračujeme v boji proti vetřelcům.“

Ad-Dúrí upíral oči na svou kořist. „Nevěřím, Rašíde, že muž s tvým bohatstvím se otočí zády k bratrům v nouzi. Nevěřím, že po tom, co jsi tolik vytrpěl, nevěnuješ své veškeré úsilí těm, kdo potřebují tvou pomoc. Věrní se spoléhají na ty, kdo jsou připraveni bojovat. Irák jim patří podle práva, ale nedokážou si ho sami vzít. Spoléhají na silné. Jejich synové a dcery spoléhají na silné. Zklameš je?“

„Nikdy.“ Rašíd ostře vyrazil jediné slovo.

„Pomůžeš nám?“

„Ano. Udělám, co bude v mých silách, a rád.“

„O tom nepochybuju.“ Ad-Dúrí se opřel v křesle a zvedl šálek. Uběhla dlouhá chvíle. „Předpokládám, že ti Kohl řekl, co je potřeba.“

Bylo divné mluvit o člověku, jako by nebyl v místnosti. Kroky utichly, ale al-Umarí slyšel v pozadí tichý dech. „Ano.“

„A jsi připravený splnit svou povinnost?“

„Jsem. Přišel jsem připravený.“

Na to se ad-Dúrí usmál a na zlomek vteřiny mu v očích bleskla úleva. Kývl na Vanderveena, téměř nepozorovatelně,

a ten opustil místnost. Za okamžik se vrátil se strážným v patách a nesl telefon.

Provést to bylo snadné. Al-Umarí většinu věcí zařídil osobně několik dní před výbuchem v hotelu Babylon. V této kritické době to nebylo lehké, ale Banka pro průmyslový rozvoj v Jordánsku* dodala nezbytné papíry s potřebnou rychlostí. Jako vždy ta ochota ke spolupráci pramenila z Rašídových cenných papírů uložených v jejím oddělení korporací.

Jakmile měl úředníka spravujícího jeho účty na telefonu, vyslovil předem domluvená kódová slova a otočil se k ad-Dúrímu. „Potřebuju účty a směrovací čísla."

Starší muž pokynul strážnému, který přistoupil s listem papíru. Al-Umarí četl ze seznamu, potvrdil příkazy a ukončil hovor. Během dvanácti minut bylo telegraficky převedeno deset milionů amerických dolarů z IDB v Ammánu do Banque du Bosphore v Paříži. Odtamtud se vydají na neuvěřitelnou cestu západní Evropou, podobně jako dalších šedesát milionů v průběhu následujících několika hodin. Stopa po každém telegrafickém převodu bude smazána a nepůjde elektronicky vysledovat, protože projde Ghariban Islamic Bank, prázdnou skořápkou, kterou teprve před třemi měsíci založil Farúk Haddád, Iráčan, jenž přišel o manželku a dítě při americké dělostřelbě v zimě roku 2004. Ghariban měla korespondenční účty u Citibank ve Francii, což jí umožňovalo přístup na americký bankovní trh. Kongres sice nedávno schválil zákony, které toto riziko snižovaly, finanční střediska v jiných zemích však nebyla vždy tak horlivá, aby si ověřila místo, velikost a zákaznickou základnu bank, se kterými obchodovala. Ghariban byla jednou z nich. Neměla žádná pracoviště, žádné zaměstnance a velmi málo nositelů účtů, ale zůstávala pořád legální finanční institucí s možností spravovat a převádět finanční prostředky.

Al-Umarí vrátil telefon strážci a otočil se ke svému hostiteli. Napětí několika posledních dnů se vtisklo do jeho obličeje.

* Industrial Development Bank, IDB

„Převod byl zahájen.“ Zmlkl. „Soudruhu, jestli můžu udělat víc…“

Ad-Dúrí mladšího muže dlouze objal. Když ho nakonec pustil, objevily se v Rašídových očích slzy.

„Udělal jsi pro svůj lid velkou věc, příteli. Tvá práce je dokončena. Za svítání musíš odjet, ale teď by sis měl odpočinout. Ahmed ti ukáže tvůj pokoj.“

Al-Umarí unaveně přikývl a následoval strážného ze dveří. Za několik vteřin se zvuk kroků úplně vytratil.

Izzat ad-Dúrí a Vanderveen zůstali sami v obrovském prostoru v přízemí. Mladší muž byl stále skrytý mezi stíny.

Iráčan se opřel v křesle a zvedl oči k pozlacenému stropu. „Jak moc toho ví?“

„Velmi málo. Věří, že se chystáme útočit na armádu.“

„Výborně.“

„Američané se o tom určitě dozvědí. Zajímají se o Rašída. Byla chyba použít ho v Bagdádu. A až to zjistí…“

„Můžou mít podezření, příteli, ale nikdy se to nedozvědí. Pamatuj si, že vše záleží na zametání stop. Dali jsme si spoustu práce, abychom zaseli semínka nejistoty.“

Vanderveen nepřítomně přikývl. „A Kásim?“

„Věříš těm zprávám?“

„Jistě. Kdo jiný než Západ by ho chtěl chytit?“

„Asi máš pravdu.“ Následovala krátká, nejistá přestávka. „Může nám ublížit?“

„Ne,“ odpověděl Vanderveen. „Volal jsem do Washingtonu. Operace tam už nějaký čas probíhá, a můj kontakt je teď v situaci, že práci může dokončit. Většina vazeb už byla přerušena. Zbývá jen jedna, a až umře, nebude existovat nic, co by nás s Kásimem spojovalo.“

„Dobře.“

„Věděl o vaší účasti na té věci?“

„Ne. Vždycky jsem použil prostředníky.“ Ad-Dúrí dlouze zauvažoval. „Aršad není skutečný věřící, nikdy v naši věc opravdu nevěřil. Trval na tom, že bude Američany okrádat, a to

i potom, co jsem ho varoval, aby to nedělal. Měl jsem to zařídit už dávno. Ovšem jestli je tvůj muž ve Washingtonu tak schopný, jak tvrdíš, pak není důvod dělat si starosti.“

Vanderveen neodpověděl. Nepřekvapil ho předpoklad, že jeho americký kontakt je muž. Stejně jako většina islámských extremistů, Izzat ad-Dúrí by nikdy neuvěřil, že tak důležitý úkol by dokázala provést žena.

„Takže budeme pokračovat.“

„Samozřejmě.“ Iráčanovi se po tváři rozšířil příšerný úsměv. „Ahmede? Přiveď ho.“

Strážný vyklouzl z místnosti a vrátil se s dalším mužem. Will Vanderveen, stále ve stínu, si nově příchozího pečlivě prohlédl. Měl na sobě dobře padnoucí tmavý dvouřadový oblek, který posloužil k zakrytí jeho obtloustlé postavy. Tváře měl naducané a v tmavých vlasech stopy šedi. Avšak nejpozoruhodnější byly jeho oči. Černé jako uhel, vyzařovaly autoritu. Vanderveen si okamžitě pomyslel: *Vnitřně sebejistý, navenek inteligentní.*

Jeho intuice se dočkala potvrzení vzápětí, když ad-Dúrí řekl: „Pane Kohle, toto je Džalíl at-Tikrítí. Pracovali jsme spolu mnoho let. Džalíl byl… no řekněme, *prominentní* postavou v RCC.“

Vanderveenova pravice se objevila na světle. Potřásl nabízenou rukou Tahíra Džalíla Habaše at-Tikrítího, bývalého šéfa irácké zpravodajské služby, v současné době číslo šestnáct na americkém seznamu nejhledanějších válečných zločinců. Začalo to do sebe zapadat. Pod vedením at-Tikrítího začala irácká zpravodajská služba v polovině devadesátých let zakládat krycí společnosti. Účelem bylo získat z okolních států technologii na výrobu raket. V současnosti mohly tyto – nebo jim podobné – společnosti sloužit k převádění peněz pro povstalce.

Bylo toho ovšem víc. Vanderveen chápal, proč starší z mužů váhal s uvedením skutečného postavení at-Tikrítího v baasistickém režimu. Před lety se uvádělo, že se bývalý ředitel irácké zpravodajské služby podílel v létě 2001 spolu s palestinským teroristou Abú Nidalem na výcviku únosců z 11.

září. Nidal byl později nalezen mrtvý v iráckém hlavním městě a objevila se spousta spekulací o úloze Tahíra at-Tikrítího v celém scénáři. Bez ohledu na to, co byla pravda, Američané by si jistě velmi rádi poslechli, co by k tomu řekl šéf irácké špionáže. Avšak ad-Dúrího opatrnost – pokud to byla opatrnost – byla zcela zřejmě zbytečná. Pro tyto lidi William Vanderveen *byl* Erich Kohl, a pokud by je chtěl Kohl zradit, byli by už dávno mrtví.

„Soudruh Džalíl," pokračoval ad-Dúrí, „měl výrazný podíl na stavbě hotelu al-Kurajš v Mosulu. Náhodou je mladý Rašíd jeho novým majitelem."

„Dobrá investice," poznamenal Vanderveen. Zbývající dva muži se usmáli. „A co vlastně al-Umarí koupil za svoje peníze?"

Izzat ad-Dúrí mrkl do stínů, snažil se něco rozeznat ve tmě. „Příteli, pojď na světlo. Muži si mají hledět do očí, když mluví o těchto věcech."

„Radši se dívám odsud. Opakuju otázku. Co se stalo s penězi?"

Starší Iráčan přimhouřil oči. Těžko se dokázal ovládnout před takovou arogancí. „Peníze," začal úsečně, „se rozdělí následovně. Deset milionů dostanou naši politikové ve vládnoucí radě. Je jich jen pár, ale jsou mocní a také jsou připravení podpořit náš návrat k moci výměnou za konta v daňových rájích a spokojený život svých rodin. Pět milionů jde jednomu Íránci, ten už provádí nutné předběžné operace ve Washingtonu. Dalších pět milionů dostane syrský ministr obrany, který nám umožnil využít jeho kontakty v Hizbaláhu, Hamásu a Lidové frontě pro osvobození Palestiny. Jak bezpochyby víš, všechny tři organizace mají úřadovny v Damašku a také jeho silnou podporu. Dalších třicet milionů jsme ponechali stranou, abychom je mohli vylákat k překročení hranic, až přijde čas. Je to nejdražší část operace… Nikdy jsme se Syřany nevycházeli dobře, ani, popravdě řečeno, se skupinami, které podporují. Naše svoboda tady si vyžádala vysokou cenu."

„A zbytek?"

Na obličeji staršího Iráčana se objevil strnulý úsměv. „Zbytek dostaneš ty, příteli. Dvacet milionů, jak bylo dohodnuto. Nicméně teprve musím vidět něco, co takovou obrovskou sumu ospravedlní. Nezapomínejme, že jsi v Bagdádu neuspěl."

„Hlavního cíle bylo dosaženo," připomněl mu Vanderveen tiše. „Al-Málikí už nemá možnost vás ohrozit. A navíc jsme to provedli proto, abyste si mě prověřili. A nic vás to nestálo."

„A Íránci?" zeptal se ad-Dúrí. Jeho úsměv byl teď samolibý. „Není pravda, že je jsi zklamal také?"

Willa Vanderveena nepatrně zamrazilo v zádech. Jeho obličej ovšem zůstal nehybný.

Promluvil at-Tikrítí: „Víme, kdo jste, pane Vanderveene. Bývalý americký voják, který zradil vlastní národ. Jistě muž vaší inteligence vidí, v čem je problém… Co vám může zabránit, abyste se postavil proti nám?"

„Jestliže víte, kdo jsem, pak taky víte, že nejsou můj národ. Vaše utrpení bledne před tím, co Západ udělal mně."

Tvář Izzata ad-Dúrího ztuhla vztekem, ale než se vzmohl na odpověď, Vanderveen pokračoval klidným, odměřeným hlasem. „Pánové, viděl jsem seznamy hledaných za poslední tři měsíce a mé jméno tam není. Americké zpravodajské služby se domnívají, že jsem mrtvý, což mi umožňuje přesunovat se a konat. Vy naopak zůstáváte dvěma nejhledanějšími lidmi v Iráku. Neuspěl jsem ve Washingtonu, protože Íránci trvali na tom, že se do toho budou vměšovat. To se opakovat nebude. Vím, co je nutné udělat, a nepotřebuju žádnou další pomoc."

At-Tikrítí to chvíli zvažoval, bradu opřenou o ohnuté prsty, jakési podivně pontifikální gesto. „Jak víte, tento plán není na začátku," řekl nakonec. „Zařídili jsme určité věci v Paříži… to, co jsme podnikli, může vaši práci ulehčit." Odmlčel se. „Samozřejmě je na vás, jak se rozhodnete."

Vanderveen zaváhal. „Pokračujte."

Bývalý šéf zpravodajské služby mluvil dvacet minut. Když skončil, Vanderveen souhlasně přikývl. Zapůsobilo to na něj i proti jeho vůli. Bylo zřejmé, čím si at-Tikrítí vysloužil svůj post. Toho muže neomezovaly obvyklé zábrany islámských

extremistů. Zvlášť jeho názory na slabší pohlaví byly mnohem pokrokovější než u jeho vrstevníků.

„Budu potřebovat kontakt," prohlásil Vanderveen. Pokračoval recitováním dlouhé řady čísel a pak jedním přístupovým kódem. „Na téhle Unce můžete nechávat a vyzvedávat si vzkazy. Je jasné, že jakmile to spustíme, osobní setkání nepřichází v úvahu."

Tahír at-Tikrítí přikývl. „Dám vám číslo, než se rozejdeme. Když jsme u toho, jordánský následník nabídl své lidi."

„Nebudu je potřebovat. Použiju tu ženu, ale všechno ostatní si zařídím sám."

„A dokumenty. Můžeme poskytnout –"

„Dokumenty mám. Aby bylo jasno. Cokoliv, co nás spojuje, je nebezpečné. Čím méně kontaktů, tím lépe." Odmlčel se. „Je tu ještě jedna věc. Chápu, že je třeba se přesunout ihned, ale očekávám, že prvních deset milionů bude uloženo do dvou dnů. Zbytek musí být převeden, jakmile bude práce v New Yorku dokončena. Pokud se plány na setkání změní nebo se schůzka zruší, vyhrazuju si právo věci tam ukončit. Souhlasíte?"

„Souhlasím. Chápete, o co nám jde. Cílem je –"

„Cílem je eliminovat ty, které jste vyjmenovali, určeným způsobem. Jednoduchý úkol – pokud se setkání v OSN uskuteční podle plánu."

„Uskuteční," pravil at-Tikrítí. „O tom nepochybuju."

„Pak jsme svou práci tady skončili," uzavřel ad-Dúrí. Vstal, a přestože hleděl do tmy v koutě místnosti, jeho bledé oči jako by byly fixované na Vanderveena. „Až na jedno."

„Ano, až na jednu věc," potvrdil mladší muž.

Rašíd al-Umarí zneklidněl v holém pokoji na druhém podlaží. Nemohl usnout, přestože byl vyčerpaný. Nebe se otevřelo těsně po půlnoci, a i když bylo okno zavřené a záclony zatažené, místnost naplnil zvuk proudící vody a občasné zadunění vzdáleného hromu.

Náhlý hluk přitáhl jeho pohled ke dveřím. Proti světlu na chodbě uviděl černou siluetu. Zamrkal, aby se probral, a posadil

se na skládacím lůžku. Ani trochu se neznepokojoval. Zde byl na bezpečné půdě, byl mezi bratry. „Kdo je tam? Kohle…?“

Pak zahlédl, jak se zvedá zbraň, ale ta nebyla skutečná. Rozeznal hlaveň prodlouženou tlumičem, ale ta *nemohla* být skutečná. Ne po tom, co pro ně udělal. Ochromený, poněvadž nemohl uvěřit, nezareagoval. To by ale stejně nehrálo roli.

Z hlavně se dvakrát zablesklo a Rašíd al-Umarí se zvrátil do trvalé tmy.

12

WASHINGTON, D. C. • VIRGINIE

Když podnikový tryskáč Dassault Falcon roloval po dráze 12/30, bičoval asfalt Dullesova mezinárodního letiště předčasný zimní vítr. Letadlo přistálo před necelou minutou. Jonathan Harper se opíral o zadní nárazník černého GMC Suburban – jediného vozidla na rampě –, setřel si pár kapek deště z kabátu značky Burberry a sledoval, jak štíhlý tryskáč zastavuje a dvěma motorům Pratt & Whitney postupně klesají otáčky až k nule. Dveře kabiny se rozlétly doleva a za moment vyjely schůdky. Pak se ve dveřích objevil jediný cestující falconu.

Harper si okamžitě všiml, jak Ryan Kealey vypadá drsně. Spodní polovinu jeho obličeje zakrýval hustý prokvetlý plnovous a prameny vlasů mu visely kolem tváří, čímž ještě víc zakrývaly jeho rysy. Na štíhlé postavě plandaly potrhané maskáče a šedé tričko Nike a na otlučených pohorkách byly dosud nalepené kusy červenohnědého iráckého bahna. Přes pravé rameno měl přehozený velký vojenský batoh. Nezdálo se, že by ho ten náklad nějak zatěžoval, ale bylo tu něco v jeho prázdném obličeji, co DDO dělalo starosti. Byl to výraz, který vyjadřoval nejen tělesné vyčerpání.

Kealey kráčel po asfaltové ploše, kde se prohánět vítr, a Harper mezitím probíral události předešlého dne. Osobně ponoukal Kealeyho k aktivitě, když mladší muž konečně zavolal, ale přes praskání statických poruch bylo těžké odhadnout jeho

reakce. Pokud by měl dát jen na svůj dojem, pak měl Kealey stále potíže smířit se s tím, že Vanderveen znovu ožil. A to i po roce, kdy nebylo jasné, zda je mrtvý, nebo žije.

Když ušel posledních pár kroků, potřásl Kealey nabídnutou Harperovou pravicí a vyloudil na obličeji něco, co se snad blížilo k úsměvu.

„Rád tě vidím, Johne. Nečekal jsem, že mě přijde přivítat někdo v tvým postavení."

„Děje se spousta věcí, a tak jsem doufal, že tě zasvětím do situace během jízdy."

Kealey ukázal na auto. „Doufám, že tvůj řidič na to má prověrku."

„Ten ji má tak vysokou jako ty."

„Tak fajn." Kealey otevřel zadní dveře, hodil batoh do prostoru pro zavazadla a posadil se na zadní sedadlo. Harper si sedl, jak bylo jeho zvykem, dopředu. Jakmile se oboje dveře zavřely, řidič zařadil rychlost.

Harper podal přes opěradlo Kealeymu kelímek s kouřící černou kávou. „Myslel jsem, že ti přijde vhod."

„Dík. V letadle jsem ani oka nezamhouřil."

„To vidím. Vypadáš hrozně."

„To vím," zněla jízlivá odpověď. „Potřebuju sprchu."

„A holiče," dodal Harper. „Všechno bude brzo. Ubytoval jsem tě v hotelu Washington."

Kealey zvedl obočí, což Harperovi neuniklo. „Jo, já vím. Je to mnohem lepší, než máš obvykle, ale zatahal jsem pro tebe za pár drátků. Říkal jsem si, že po šesti měsících v poušti oceníš fungující klimatizaci a pohodlnou postel. Jo, a Kharmaiová je tam taky. Už se zapsala."

„Naomi," řekl Kealey bezvýrazně. „Co ta tady dělá?"

„Stáhli jsme ji zpátky, aby zapracovala na financích al-Umarího, kromě jiného. Není to ani čtyřiadvacet hodin, ale už vydolovala nějaké zajímavé informace. Ale ať ti to řekne sama."

„Jedeme do hotelu?"

Harper přikývl, aniž by se otočil. Pak změnil téma. „No, ať je to jak chce, situace je asi taková. Jakmile jsi zavolal, začali jsme

kontrolovat jména, co jsi dostal z Kásima. Dvě z nich bohužel patří nedávno zesnulým. Zajímavé je, že oba byli zabiti při stejném útoku na syrské hranici.“

Kealeymu přeběhl po tváři pochybovačný výraz. „Předpokládám, že to pochází –“

„Ne.“ DDO předvídal, co řekne. „Zdrojem je Pentagon, ne Iráčani. Bylo to potvrzeno.“

Kealey se opřel o opěradlo a promnul si oči. Nemohl uvěřit, že všechen čas promarnil, ale Harper mluvil jen o dvou… „A co ten třetí?“

„No, to je věc. Ten třetí muž, Anthony Mason, toho jsme lokalizovali tady.“

„Tady ve Státech?“

„Tady ve Washingtonu.“

Kealey se náhle předklonil. „No to je vynikající. Máte ho?“

„Ne. Jakmile se jméno dostalo do systému, v Landrieuově kanceláři v NCTC začaly vyzvánět telefony.“

Kealey se bezděčně zašklebil. Patricka Landrieua, ředitele Národního protiteroristického centra, neměl rád, a to bylo slabé slovo. A pocity byly vzájemné. Chytli se minulý rok, ale pro Kealeyho drobná rozmíška nebyla podstatná. Mnohem větší starosti mu dělalo, že si ten chlap udržel své místo i po sérii teroristických útoků v hlavním městě.

„Problém je,“ pokračoval Harper, „že nejsme jediní, kdo se o Masona zajímá. Poslední tři měsíce byl předmětem intenzivního vyšetřování FBI a ATF[*]. Proto víme, kde je.“

„Děláš si srandu.“ Kealey si připomněl, co mu řekl Kásim. „Hledají ho pro obchodování se zbraněmi?“

„Něco takového. Nemám v tom jasno, ale zajímavé je tohle. FBI zvýšila stupeň sledování a už na něho mají zatykač.“

„Kdy si pro něho půjdou?“

„Dnes.“

---

[*] Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives, Úřad pro dohled nad obchodem s alkoholem, tabákem, střelnými zbraněmi a výbušninami

Kealey nevěřícně zíral. „Prosím, řekni, že si děláš legraci.“

Harper smutně potřásl hlavou. „Obávám se, že ne.“

„To dělají *dnes?* To ani není zajímavý, Johne. To je… katastrofa.“ *A taky moc velká shoda okolností,* ale to neřekl. „Jestli ho budou muset zastřelit, tak je všechno v hajzlu.“

„Já to chápu, ale jde to mimo nás. Když se nejvyšší zástupce FBI v Tyson’s Corner doslechl, že čmucháme kolem, upozornil velmi důrazně Landrieua, že je to velmi velká a velmi drahá operace FBI a žádné zasahování zvenku nepřipustí. Takže Landrieu samozřejmě zavolal do Langley. Andrews mi málem urval hlavu, když slyšel… Už teď nás smaží na mírném ohni kvůli tomu kousku, co jsi provedl ve Fallúdže. Nevalí se to na nás jen z Bílého domu. Taky Pentagon zřejmě nepotěšilo, jak jsi vodil Owena za nos. Podle ředitele nejhorší, co bychom mohli udělat, je plést se do vyšetřování, které na domácí půdě provádí ministerstvo spravedlnosti. To je mimochodem přesný citát.“

„Ten kretén Landrieu.“ Kealey nedokázal ovládnout vztek. „Ten chlap strávil dvacet let v Agentuře, a jak má příležitost, tak nás vždycky bodne do zad.“

„Já to chápu, ale jak jsem říkal, jde to mimo nás. My můžeme jen doufat, že FBI dostane Masona živého a že někdy budeme mít možnost si s ním popovídat.“

Kealey se opřel a usrkával kávu. Přemýšlel. Ze tří jmen, která dostal z Kásima, byl Mason ten, s nímž chtěl skutečně mluvit. Muži, které zabili na syrské hranici, byli Iráčané, ale Mason měl americké občanství. Zajistit bezpečné spojení mezi Irákem a Spojenými státy bylo krajně obtížné, a proto musel Mason být zapojen na mnohem vyšší úrovni.

A to ho přivedlo k další věci. Bylo to cosi, co se snažil posledních čtyřiadvacet hodin vytlačit z paměti, jenže vzhledem k vývoji situace už nemohl ignorovat možnost, že se Will Vanderveen vrátil mezi živé. Vanderveen vstoupil do americké armády z důvodů, které tajil, a mnoho let úspěšně vystupoval jako Američan. Oba, jak Mason, tak Vanderveen, měli vazby na

Irák, ten druhý přes Rašída al-Umarího. Kealey věděl, že je docela možné, že vazby mezi oběma muži nejsou náhodné.

Rozhodl se. „Johne, zapomeň na hotel. Chci na místo akce."

„Proč?"

„Chci mluvit s tím, kdo tam tomu velí. Přinejmenším nám toho můžou říct o Masonovi víc, než najdeme v papírech. Kromě toho jim můžeme vysvětlit, jak důležité je dostat Masona živého. Přece jsi sám říkal, že Brenneman chce slyšet odpovědi. Divil by ses, jaký se začnou dít věci, když utrousíš prezidentovo jméno."

Harper žádost dlouze zvažoval. „Tak dobře," podvolil se nakonec. „Náhodou jsem mluvil dnes ráno s jedním z hlavních vyšetřovatelů v McLeanu."

Kealeymu to bylo jasné. McLean – městečko poblíž Washingtonu ve státě Virginia – bylo jen jiné pojmenování pro NCTC, kde působili zaměstnanci čtrnácti různých vládních agentur, včetně FBI a CIA. Bylo to jedno z několika málo míst ve zpravodajské komunitě Spojených států, kde byly informace shromažďovány a sdíleny. I když Kealey tato tvrzení nebral moc vážně. Podle toho, co sám viděl, nebylo NCTC o nic efektivnější než jeho předchůdce, Integrované středisko pro sledování teroristického ohrožení[*], když došlo na tlumení řevnivosti mezi agenturami a zlepšování součinnosti mezi nimi.

„Vypadalo to, že je ochotná se bavit," pokračoval Harper, „takže možná máme někoho uvnitř. Jen na to nechoď zhurta, Ryane. Pamatuj si, že je to jejich operace a jejich hřiště. Spolupracovat s námi nemusí."

„Budu si to pamatovat."

[*] Terrorist Threat Integration Center

13

ALEXANDRIE, VIRGINIE

Na místo zátahu dorazili třicet minut po odjezdu od ranveje na Dullesu. Harper polovinu cesty strávil s telefonem u ucha a snažil se zjistit umístění velitelského stanoviště. Představitel FBI v NCTC totiž neviděl důvod, proč by měl jednu z probíhajících operací zpřístupnit CIA. Nakonec pomohla zmínka o prezidentovi – přesně jak předvídal Kealey – a ta spor ukončila.

Po krátké kontrole průkazů je pustili dál. Suburban poskočil na betonovém obrubníku a vjel na parkoviště, kde řidič zastavil vedle celé flotily vozů Crown Victory, patřící Úřadu. Kolem vozidel postávalo několik agentů v modrých větrovkách FBI, byli zaujati tichým rozhovorem, kouřili a z umělohmotných kelímků usrkávali horkou kávu. Kealey vystoupil a zašel dozadu k vozu. Rozepnul batoh a tričko vyměnil za manšestrovou bundu. Pak si zastrčil berettu za opasek maskáčů. Pažbu úhledně zakrývaly záhyby bundy. Pár agentů Úřadu po něm vrhalo zvědavé pohledy.

Harper na něho zamával. „Pamatuj, Ryane, co jsem ti řekl. Nemuseli nás sem pustit.“ Ten narážku pochopil: *měj zavřenou hubu a otevřené oči*. Slyšel ta slova tak často, že už jich nebylo zapotřebí. Stačil pohled, který je obvykle doprovázel.

Velitelské stanoviště bylo v poschodí domu bez výtahu. Místnost byla přetopená, přestože lidé pořád courali dovnitř

a ven, a plná agentů a jejich vybavení. Nepoužívané přístroje byly přikryté průhlednými fóliemi, které je chránily před vodou prosakující stropem. S promáčenou podlahou, která vypadala, že se každou chvíli propadne, se však nedalo nic dělat. Rada monitorů na jedné zdi ukazovala sledovanou budovu z různých úhlů. Ten dům byl jen jeden blok na východ odsud. Bylo téměř nemožné určit, kdo tu velí, ale Harper si cíleně razil cestu davem. Kealey šel za ním a v duchu zaklel, když zakopl o jednu z mnoha prodlužovaček táhnoucích se po odřené dřevěné podlaze.

Harper se zastavil u jednoduchého kovového stolu vzadu v místnosti. Za stolem stála mladá žena – Kealey ji odhadl kolem pětadvaceti – oblečená ve světle růžovém pulovru a odřených džínách. K opasku měla připnuté černé pouzdro DeSantis s pistolí ráže 10 mm a košili zastrčenou za pouzdro, aby nebránila uchopení zbraně. Její jemné vlasy neměly přirozenou barvu – u kořínků se objevovaly náznaky světle hnědé – ale obarvení na blond bylo provedeno dobře a barva ladila s hnědýma očima a mírně opálenou pletí. Uši jí zdobily malé diamantové cvočky a na krku měla tenký stříbrný řetízek, jehož spodní polovina sklouzla za košili. Kealey si nemohl nevšimnout, jak zářivě působí v jinak střízlivém, tmavě oblečeném davu. V rukou držela papírovou složku, ale soustředěná byla na telefon vražený mezi pravé rameno a tvář.

„Ano, Tome, to jsem ti říkala." Její hlas se nesl přes okolní hluk. „*Volala* jsem na ústředí, ale s Juddem mě nespojili a on to musí schválit. *Zatím* nemáme dost lidí…"

Harper se naklonil, aby to vysvětlil. „Předpokládalo se, že do toho půjdou s washingtonskou zásahovou jednotkou a příslušníky ATF. Vypadá to, že se snaží zvýšit počty."

„Kdo je Judd?"

„Harry Judd, výkonný zástupce ředitele. Je jediný, kdo může povolit nasazení HRT."

Kealey přikývl. Věděl, že tým pro záchranu rukojmí[*] patřící pod FBI – často bez rukojmí, která by mohl zachraňovat – slouží

[*] Hostage Rescue Team

jako elitní zásahová jednotka a je pověstný nízkými ztrátami v řadách protivníků. Z tohoto důvodu doufal, že tým dostane zelenou, ale zoufalství agentky naznačovalo, že to nevypadá dobře.

Žena nakonec odhodila složku, již držela v rukách, aby mohla o to důrazněji praštit telefonem. Zřejmě neměla náladu na žádné rozhovory, ale Harper se vnutil. „Agentko Craneová, toto je Ryan Kealey. Ryane, toto je zvláštní agentka Samantha Craneová."

Craneová byla skoro tak vysoká jako on. Zhodnotila ho rychlým pohledem a nabídla nesouhlasné zamračení. Kealey jí to nemohl vyčítat, protože věděl, jak vypadá. Nakonec napřáhla ruku. „Ráda vás poznávám," řekla.

Stisk měla překvapivě pevný a mluvila s nějakým místním přízvukem, který nedokázal přesně identifikovat. Pořád se o to ještě pokoušel, když se otočila zpět k Jonathanu Harperovi. „Bez urážky, pane Harpere, ale není mi ani jasné, proč vás sem vůbec pustili. Tohle je domácí operace, operace *Úřadu*, a na tomto případu dělám už tři měsíce. Takže, pokud nemáte něco, čím byste mohl přispět, pak –"

„Agentko Craneová, chápu, jak se cítíte, a je mi líto, že rušíme," přerušil ji Harper, aby ji co nejrychleji usmířil. „Věřte mi, že tu nejsme proto, abychom se vám do toho pletli. Chtěli bychom prostě s Masonem jen *mluvit*, až ho zatknete."

Znovu se zamračila. „To se dá zařídit, ale ne přese mě. Nejdřív musí být obžalován a –"

„Z čeho ho obviňujete?"

Craneová se otočila zpět ke Kealeymu, zjevně ji přerušení naštvalo.

„Obviňuje státní návladní, pane Kealey, nikoliv FBI."

„Takže jak jste dostali zatykač?" bafl na ni Kealey.

Netrpělivě si vzdychla. „Anthonyho Masona nám vydal spolupracující svědek před třemi měsíci. Na základě tohoto svědectví a souvisejících dokumentů můžeme Masona spojit s distribucí zbraní podléhajících regulaci podle zákona za více než dvě stě tisíc dolarů v uplynulých dvou letech. Víme, že toho

má na svědomí mnohem víc, ale tohle můžeme dokázat. Vše je v místopřísežných prohlášeních předložených nejvyššímu soudu District of Columbia.“ Ukázala na složku na stole a dodala: „Mimochodem, to je Masonův spis. Můžete si to ověřit sám.“

„Kde je váš svědek teď?“ chtěl vědět Harper.

„Ve federální vazbě.“

„Proč ho nepoužijete?“ zeptal se Kealey. „Můžete ho poslat dovnitř s agenty v přestrojení, aby něco nakoupili. To by ušetřilo všechno –“ mávl rukou směrem k přeplněné místnosti, „tohle.“

„Protože Mason ví, že je ve vazbě,“ odpověděla. „Zadrželi ho při velmi medializované razii, a to společné operaci DEA* – ATF. Jako obvykle uspořádali tiskovou konferenci a začali oslavovat ještě dřív, než zjistili, co vlastně mají v rukou, takže Masona varovali dávno předtím, než ho jeho kamarád stihl potopit. Stopa byla zřejmě vystydlá až do tohoto týdne.“ Zarazila se, jako by si to ještě promýšlela. „Kromě toho svědek byl jaksi nejistý.“

„Takže abych si to ujasnil,“ řekl Kealey. „Mason byl v čele vašeho seznamu celé měsíce a vy jste v té době neměli ani ň. Teď, nějakým zázrakem, jste o něj najednou zakopli. Je to tak?“

Tón, jakým otázku pronesl, ji napružil.

„Jak k tomu došlo?“ ptal se Kealey dál.

„Dostali jsme nečekané informace, anonymní tip. Nic víc vám k tomu neřeknu.“

Kealey na ni upřel pohled. *Anonymní tip?* To byla kravina. „Nemůžete aspoň počkat, až ho dostanete ven z budovy? Když vás uvidí přicházet, zabarikáduje se tam. A taky kdoví kolik –“

„Pane Kealey, nejsem povinna vám cokoliv vysvětlovat.“ Narovnala se a zkřížila ruce na prsou. „Ale řeknu ještě toto: Ve skutečnosti to není na mně. Mám své rozkazy a my v Úřadu *vždycky* posloucháme rozkazy.“

Dále to nerozváděla, ale Kealey pochopil okamžitě: u CIA je to jinak. A to nebyl kompliment.

---

* DEA, Drug Enforcement Administration, protidrogová agentura

„To je všechno?“ zeptala se sarkasticky. „Nebo máte další otázky?“

„Jen jednu. Jestli je váš svědek nejistý, jak to, že věříte tomu, co vám říká?“

„Protože všechno, co nám řekl dřív, jsme si ověřili.“ Byl to nový hlas. Kealey se otočil k mluvčímu, jenž přicházel bez ohlášení, a Craneová se váhavě ujala představování. Matt Foster vypadal, že je tak rok venku z Akademie, a oblečený byl v dokonale padnoucím šedém flanelovém obleku, což Kealeyho zarazilo a zdálo se mu to divné. Z nějakého důvodu si odjakživa spojoval šedé flanelové obleky se čtyřicátníky a padesátníky. S jeho širokými rameny a tmavými, pečlivě učesanými vlasy si mohl Fostera vybrat sám Hoover. Roucho mladého agenta, dokonalý postoj a špatně skrývaná přehnaná sebejistota byly jako vystřižené z manuálu a taky odtamtud asi pocházely. Kealeymu se znelíbil na první pohled.

Foster pořád mluvil. „Mason nám unikl už v září, ale *získali* jsme některé jeho dokumenty, které zanechal ve skladišti v Chicagu. Neopatrné, ale pochopitelné… Musel zmizet ve spěchu. Náhodou i tamto místo bylo na nábřeží. Nicméně jsme dokázali vysledovat platbu 1,2 milionu dolarů na účet v Citibank. Předtím byly ty peníze poslány telegraficky z banky Gulf Union na Kajmanech. Nebyli právě ochotní, ale dostali jsme se tam právě díky tomu svědkovi, a proto víme, že s námi jedná na rovinu.“

„Možná, ale protože je ve vězení, nemůže vám říct, co je v té budově,“ ukázal Kealey na zeď plnou monitorů. Nebyl si jistý, jak jsou tu rozdělené pravomoci, ale předpokládal, že velí Craneová, a proto další slova směřoval k ní. „Pravda je, že nemáte ani ponětí, co tam Mason nashromáždil, a proto jste chtěla HRT?“

Zatvářila se nejistě, a on věděl, že se trefil. „Poslouchejte, musíte to odvolat. Jestli tam pošlete lidi, aniž byste věděla, co je čeká, pak se –“

„Už jsem vám řekla, že nemůžu nic dělat," odsekla Craneová v obraně. „A vůbec, co z vás dělá takového odborníka? Jak to, že toho víte tolik o mém případu?"

„Protože já jsem zjistil vazbu mezi Masonem a Aršadem Kásimem," odpověděl Kealey tiše. V očích se jí objevily jiskřičky pochopení, Harper ji zřejmě informoval již dříve. „Agentko Craneová, Mason nedostával takové peníze na nákup ručních zbraní. Povstalci mají tolik samopalů, co jich unesou. A bylo by drahé a nebezpečné kvůli tomu navazovat mezinárodní propojení. Jediný důvod, proč takhle riskovat, je snaha získat něco lepšího než to, co už mají a funguje jim to. Mluvím o pancéřovkách, připravených náložích a těžkých kulometech." Počkal, až jí to dojde. „Říkám vám, že vpadnout tam není dobrý nápad."

„Nikdy jsem nezjistil nějakou vazbu mezi Masonem a Iráčany," protestoval Foster. „Ve skutečnosti…"

Pomalu ztichl, jak po něm Samantha Craneová šlehla pohledem. Otočila se zpět ke Kealeymu. „Už rozumím, co vám dělá starosti, ale tohle je mimo mě. Jak jsem říkala, jdeme po tom chlapovi už tři měsíce a zatím nemáme nic v rukou. Když nám to takhle spadlo do klína, ústředí v tom vidělo příležitost dohnat ztracený čas." Přestala být vzdorovitá a spustila ruce. Najednou vypadala unaveně. „Kromě toho platnost našich dočasných zatykačů vyprší zítra. Musíme do toho jít teď, nebo předložit případ tak, aby byla platnost obnovena."

„Tak je nechte obnovit. Lepší než nechat vaše lidi pobít."

Craneová bezmocně pokrčila rameny. Všimla si pohledu jiného agenta, který zuřivě gestikuloval jejím směrem. „Jak jsem řekla, je to mimo mou moc." Vykročila s Fosterem v závěsu jako poslušným psíkem.

„Ona ví, že je všechno špatně," řekl tiše Kealey. „Nemůžu uvěřit, že budou i tak pokračovat."

„Je to chyba," souhlasil Harper. „Člověk by čekal, že se poučili v Ruby Ridge a Waco, zvlášť když v tom jede zase ATF."

„Zřejmě se nepoučili.“ Agenti se mezitím začali shromažďovat u zdi s monitory a místnost ztichla. „Vypadá to, že to začíná.“

14

ALEXANDRIE, VIRGINIE

Ve skladišti na Duke Street stál Anthony Mason a hleděl na scénu před sebou se vzrůstající netrpělivostí. Dva další muži se snažili přesunout černá plastová pouzdra rozházená po betonové podlaze. Jednotlivá pouzdra, asi metr na sedmdesát pět centimetrů, nebyla nijak zvlášť velká, ale jejich pětačtyřicet kilo za chvíli způsobilo, že se s nimi obtížně manipulovalo. Muži naložili pouzdra na dřevěné palety a pak je k nim přivázali ke dvouhodinovému přesunu do Richmondu. Vozidlo, které je mělo odvézt, šestimetrový skříňový nákladák Isuzu NPR, stálo pár metrů vedle. Na prvním podlaží také parkoval malý vysokozdvižný vozík Gerlinger, hned vedle kovového schodiště. Třebaže isuzu měl hydraulickou zvedací plošinku, palety, jakmile byly naloženy, byly pro ruční manipulaci příliš těžké a vysokozdvižný vozík byl nezbytný.

Mason se podíval na hodinky už počtvrté ve čtyřech minutách. Kontejnerová loď měla odplout v osm večer a oni začínali mít zpoždění. „Kolik je toho, Ronnie?“

Muž se zastavil a utřel si pot z obličeje, načež se rozhlédl, aby zhodnotil situaci. „Třicet. Třicet připravených, když uvážeme tuhle.“

„Tak sebou sakra hoďte, jo? Musíme se pohnout.“

Ronnie Powell okamžitě zrychlil chůzi, stejně jako mladší Lewis Barnes, i když na něho Mason nemluvil. Ten si toho všiml

s úsměvem. Byl to úsměv člověka, který je zvyklý dosáhnout svého, úsměv někoho, kdo, když přehlíží své činy, těší se z nich trochu až moc.

Mason věděl, jakou urazil cestu od začátku osmdesátých let, kdy jeho aktivity byly omezeny na dolní Manhattan. Tehdy na začátku mu to šlo dobře. Prodávat rekreační drogy znuděným studentům z Marymount a Columbie. Koncem osmdesátých let se jeho zákaznická základna rozšířila do sousedních čtvrtí, a to znamenalo konflikty s některými zavedenějšími dealery. Přes opakované výhrůžky Mason odmítl ustoupit. Mrtvý bod byl překonán před jedním nočním podnikem na Staten Islandu v roce 1991, kde se mu postavil jeden z jeho významných rivalů. Muž ho obvinil, že pronikl na jeho území. Hádka se dostala k bodu varu, došlo ke střelbě, soupeř byl mrtvý a Masona zatkli o několik hodin později, když se snažil proklouznout do bytu své přítelkyně na Západní 57. ulici.

Bohužel byla před nočním podnikem spousta svědků té události. Soud postupoval rychle a porota se vrátila s očekávaným rozhodnutím. Odsouzen za vraždu druhého stupně, Mason dostal třicet let v nápravném zařízení v Attice ve státě New York. Navzdory hromadě důkazů proti němu se okamžitě odvolal a vrhl se do práce. Nakonec to bylo neuvěřitelně snadné. Podplatil dva dozorce, aby mu do vězení propašovali mobilní telefon a nabíječku. Pak začal šířit zvěsti. Když příštího jara došlo ke slyšení před newyorským odvolacím soudem, tři ze svědků žaloby změnili výpověď. Mason byl okamžitě obviněn, že využil svých kontaktů ve městě, aby je zastrašil, ale nenašel se žádný důkaz, který by to potvrdil. Navíc mezitím ještě z policejní úschovny důkazů zmizela vražedná zbraň. Rozsudek byl zrušen a nařízeno nové soudní řízení. Podruhé však obžaloba nebyla vznesena, státní žalobce se soustředil na snadnější cíle a Anthony Mason byl svobodný člověk.

Nepříjemné bylo, že mu celá tato záležitost přinesla určitý věhlas a ten znamenal čtyřiadvacetihodinový policejní dohled. Nakonec ho ten tlak dostal. Druhé odsouzení v roce 1993 –

tentokrát za útok na policejního důstojníka – ho poslalo zpět do vězení v Attice. Po prvním měsíci se Mason zapřísahal, že už se víckrát do vězení nevrátí. V roce 1973 už newyorské zákony prosazené Rockefellerem (Nelson Rockefeller, než se stal viceprezidentem Spojených států, byl guvernérem státu New York) trestaly i menší zločiny s vazbou na drogy dlouhými tresty odnětí svobody. Mason ztratil chuť otestovat hranice těchto zákonů, i když podle nich nikdy nebyl souzen. Když byl v roce 1996 propuštěn z vězení – o dva měsíce dřív za dobré chování –, obrátil svou pozornost k novému vzkvétajícímu obchodu, méně riskantnímu a umožňujícímu další rozšiřování: černému trhu se zbraněmi podléhajícími zákonu o regulaci prodeje zbraní.

Anthony Mason do tohoto nového kšeftu snadno zapadl. Měl spoustu ulitého kapitálu, desetitisíce dolarů na účtech v daňových rájích, a mraky kontaktů po celém městě. Jeho obchod vzrosti kosmickou rychlostí, když ve Spojených státech počátkem devadesátých let došlo k výbuchu válek gangů. Z řady důvodů se však nikdy nedostal na mezinárodní úroveň. Věděl, co by tam mohl očekávat: neomezený přístup k tunám ručních zbraní a munice, které plynuly z Ukrajiny po rozpadu Sovětského svazu, poptávku po zbraních z východního bloku v Sierra Leone a dalších částech Afriky, nenasytný hlad různých teroristických skupin na Středním východě, z nichž nejvýznamnější byla LFOP – Lidová fronta pro osvobození Palestiny. To vše ale zůstávalo mimo Masonův dosah. Prostě neměl potřebné kontakty, aby mohl vstoupit na světové jeviště.

To se změnilo před pouhými šesti měsíci. Jeho napojení na Iráčany zařídil Robert Boderon, šedá mezinárodní postava, kterou Mason znal jen z doslechu. Na Boderonův popud zorganizoval setkání společný známý. Nabídka, jež padla na první schůzce, byla jednoduchá, ale velmi lákavá: přesun zbraní v ceně 150 000 dolarů měsíčně a Mason dostane 50 procent zisku pouze za dopravu. Boderon bude zodpovídat za dodání zbraní.

Zpočátku váhal: vypadalo to příliš dobře, aby to byla pravda, a dohoda po něm vyžadovala přímou účast, což bylo zřejmě dost

nebezpečné. Nakonec však nenasytnost převládla nad opatrností. A teď hleděl na řady matných černých plastových krabic a myslel na to, co bude tato jediná transakce znamenat pro jeho reputaci a rovněž pro jeho bankovní konto: více než 450 000 dolarů jen na zisku, když si Boderon odkrojí svůj díl. Něco z toho utratí za novou operační základnu – zbraně dodával z tohoto skladiště už skoro měsíc a věděl, že je čas změnit působiště –, ale i po všech vydáních odjede se spoustou kupní síly. Boderon měl přístup k některým novým zbraním, ke kterým by se Arabové moc rádi dostali, a Mason byl víc než ochoten jejich přání splnit – pokud oni budou plnit jeho cenové požadavky.

Jeho snění přerušil Ronnie Powell. „Tony, nemůžu najít klíčky od vozejku."

Mason otráveně došel k vozíku a podíval se na zapalování. Bylo prázdné. „Krucifix… Možná je nechali v kanceláři."

„Donesu je," řekl Ronnie.

„Nech to být. Jen dodělej tady to," odpověděl Mason a ukázal na dosud nesvázaná pouzdra. „Dojdu pro ně sám."

Powell pokrčil rameny, uchopil za jeden konec další krabici a Mason vyrazil po schodech nahoru, kovové schody se pod jeho těžkou váhou prohýbaly.

Na velitelském stanovišti usrkával Ryan Kealey teplou kolu a hleděl na zeď naproti té s monitory. Byly na ní páskou přilepené rozmazané plány skladiště v Duke Street a také náčrtky ukazující možná místa, kudy by dovnitř mohly proniknout zásahové jednotky. Když si procházel náčrtky, došel k závěru, že útok na budovu je v nejlepším případě riskantní. Normálně by bral v úvahu, že na místo dorazil jen před pár minutami, ale v tomto případě na tom nebyly zásahové týmy o nic lépe. Sledování probíhalo pouhé dva dny, a přestože se usadily v garáži v přízemí, Kealey neměl dojem, že měly čas projít obvyklou důkladnou přípravou. Jinými slovy, útočníci nebyli připraveni na to, co je čeká.

Podle plánů byly vnější zdi ze železobetonu, dveře ocelové, tloušťka pět centimetrů, zasazené do pevných rámů ze stejného materiálu. Kromě rolety na vjezdu pro auta byla na jižní straně pouze dvě místa, kudy se dalo do budovy vstoupit, a byla přístupná z Duke Street. Na zadní straně žádné takové místo nebylo. Situaci zhoršovalo, že útočníci budou muset projít asi dvaceti metry otevřeného prostoru, než se vůbec dostanou ke dveřím, které pak budou muset vyrazit trhavinami, což znamenalo další nebezpečné zdržení. To místo bylo skutečnou pevností, ideálně uzpůsobenou pro obranu.

Kealey se otočil od plánů a přehlédl přecpanou místnost. Harper stál kousek od něj a mluvil s někým mobilem, stejně tak Samantha Craneová. Matt Foster bloudil kolem, a když zachytil Kealeyho pohled, vydal se k němu. Sundal si sako a předváděl teď naškrobenou bílou košili a ručně vyrobené kožené pouzdro na pistoli. Pod levou paží mu vykukovala pažba služební zbraně.

Foster kývl směrem k plánům a poznamenal: „Je to noční můra, co?“

Kealey sebou trhl, když ho slyšel vyslovit, na co právě sám myslel. „To je. Popravdě nevím, jak to chce provést.“

„No, na nás vlastně nezáleží, víte. Nám to taky dělalo starosti, ale námitky Sam byly zamítnuty.“

Sam? Co je mezi těmi dvěma? „Já myslel, že tomu velí.“

„Fakt to tak vypadá,“ souhlasil Foster. „Vidíte toho chlapa tam vzadu?“

Kealey sledoval jeho pohled k drobnému, plešatějícímu muži v konfekčním lehkém obleku. Starší muž stál mezi dvěma podřízenými, oba byli vyšší, lépe oblečení a působili mnohem reprezentativněji než běžní agenti.

„To je Craig Harrington, zástupce ředitele zodpovědný za washingtonskou úřadovnu,“ vysvětlil Foster. „Technicky to tady řídí on, ale má toho moc, tak to předal Sam. Washingtonská pobočka ji povolala před pár dny, když se poprvé objevila stopa vedoucí k Masonovi. Ona vedla vyšetřování v New Yorku a má

za sebou kus dobré práce s JTTF* v Dallasu, takže došli k závěru, že ona má nejlepší předpoklady, aby si tady s tím poradila.“

JTTF – ta zkratka představovala hrstku agentů v každé ze šestapadesáti místních poboček FBI, kteří spolupracovali s místní policií a také s nejbližšími pracovišti ATF a DEA s cílem zamezit teroristickým aktivitám. Kealey vůbec nebyl překvapený, že Craneovou povolali z New Yorku, aby provedla zatčení, protože Úřad byl mnohem flexibilnější, pokud šlo o jurisdikci, než místní policie. Po bombovém útoku v Oklahoma City v roce 1995 byli povoláni agenti z půl tuctu místních úřadoven, aby pomohli s vyšetřováním. Stejně se to odehrávalo v Ruby Ridge, i když na tento incident se každý v FBI snažil zapomenout.

„No a jak jste se do toho dostal vy?“

Foster se ušklíbl a najednou se tvářil jako neviňátko. „Sam potřebovala poskoka, tak mě požádala, abych se přidal. To asi tak vystihuje mou roli v tomto malém dramatu.“

Kealey kývl. Možná toho mladého agenta soudil až moc příkře. Kromě příliš důvěrných slov vztahujících se k Samantě Craneové zřejmě věděl, kde je jeho místo. Kealey si opožděně uvědomil, že by tu mohl mít spojence.

„Poslouchejte, Fostere, řeknu vám něco, co bych rád, kdybyste poslal dál. Vidíte tady ten otevřený prostor?“ Ukázal na náčrt s parkovištěm jižně od skladiště. „Cihlová zeď, co se táhne kolem cesty, může chránit vozidla při přiblížení, ale jakmile sesednou, budou útočný skupiny úplně odkrytý nejmíň dvacet metrů. Nepochybuju, že máte odstřelovače jako podporu, ale –“

Kealey se zarazil v půlce věty, když si všiml, že jeho protějšek vrtí hlavou. „Nepůjdou tudy,“ vysvětloval Foster. Ukázal na dva body na plánech těsně vedle skladiště východně a západně. „Odsud to nemůžete vidět, ale hned před budovou jsou řetězové ploty. Hoši z washingtonského SWAT tam v noci vyřezali průchody… Zbývá jenom projít těmi mezerami a držet

* Joint Terrorism Task Force, společná protiteroristická operační skupina

se zdi. Takto můžou střelci na druhé straně ulice krýt útočné týmy *současně s* budovou skladiště. Mason tam má kamery, samozřejmě, ale je zařízené, že proud přeruší těsně předtím, než půjdou hoši dovnitř. Perimetr už obsadili, takže budeme kryti.“

Kealey přikývl. Plán nevypadal nic moc, ale byla to lepší alternativa. Věděl však, že útok pořád obsahuje hodně rizik. První a hlavní – aspoň *z jeho* hlediska – bylo, že Mason nepřežije. Byl jediným pojítkem mezi Aršadem Kásimem a iráckými povstalci a Kealey chtěl vědět, odkud pocházejí ty zbraně. Složka, kterou si před chvílí četl, obsahovala urážlivé poznámky vztahující se ke schopnostem Anthonyho Masona řídit úspěšně kriminální podnikání, a Kealey si přestal být jistý, že stopa končí u obchodníka se zbraněmi narozeného v Americe.

Když se rozhlížel po místnosti, všiml si, jak Samantha Craneová upřeně hledí na stěnu plnou monitorů. Netrpělivě si okusovala nehet, levou ruku podivně ohnutou na prsou.

„Je v pořádku?“

Foster se podíval přes místnost. „Bude. Pod tlakem je dobrá.“

Kealey znovu přikývl, ale všiml si, že druhý muž nemluvil s takovou přesvědčivostí, jakou se vyznačovala první část rozhovoru.

15

PAŘÍŽ • ALEXANDRIE, VIRGINIE

Bylo těsně po osmé večer, když poslední z 82 cestujících letu 1822 Lufthansy napochodovali do obrovského prostoru ze skla a betonu terminálu 2F. Byli obtěžkáni obvyklou změtí svlečených kabátů, tašek a spících dětí. Směřovali do hlavní budovy a většina z nich vypadala tak unaveně, jak se cítila, což nepřekvapovalo, protože ve Frankfurtu pouze přestupovali. Jejich cesta vlastně začala před osmi hodinami na istanbulském Atatürkově letišti a končila tady na severovýchodním okraji francouzské metropole. Jednomu ze dvou hlavních center pařížské oblasti, mezinárodnímu letišti Charlese de Gaulla, někteří místní patrioti říkali „letiště Roissy“, podle blízkého městečka, i když první díl názvu často úplně vynechávali.

Poslední cestující, který vyšel z propojovacího tunelu, se pohyboval s nacvičenou lehkostí a vypadal velmi odpočatě, což byla ironie, protože měl za sebou mnohem delší cestu než ostatní pasažéři. Když opustil Tartus, řídil Will Vanderveen peugeot zpět do Latakie, kde auto opustil a chytil autobus Qadmous do Aleppa. Prakticky se tak vracel po vlastních stopách. V Aleppu si koupil lístek na autobus do Istanbulu. I když lístek byl velmi laciný, v přepočtu asi dvacet dolarů, nezvolil takovou okliku kvůli nízké ceně. Mnohem důležitější bylo, že autobus přejížděl tureckou hranici na přechodu Bab al-Hawa. Ten byl věčně ucpaný, a proto zde byly kontroly nejméně důkladné ze všech

čtyř přechodů na této hranici. Jeho francouzský pas odborně vyrobil zahořklý bývalý šéf oddělení v DGSE, francouzské zahraniční rozvědce. Karmínová knížka s reliéfním potiskem – obsahující správné vstupní razítko z damašského letiště – přepracované turecké úředníky uspokojila. V Istanbulu mu pas a 1 400 tureckých lir umožnily koupit si letenku na let 386 Alitalia do Frankfurtu a odtamtud to byla už jen hodina letu do Paříže. Jediné zavazadlo, které měl s sebou, byla černá cestovní taška obsahující náhradní oblečení a základní toaletní potřeby. Své četné falešné pasy měl schované na těle. Zašel na toaletu, ulevil si a zastavil se, aby si umyl ruce. Při pohledu do zrcadla ho potěšil obličej, který viděl, i když nebyl jeho vlastní. Jako Nicolas Valéry, docent řeckých studií na Sorbonně, měl prokvétající hnědé vlasy ostříhané nakrátko a stejně vypadalo třídenní strniště na bradě. Jeho oči byly stále zelené, ale utlumené nedioptrickými kontaktními čočkami. Na nose měl módní brýle s drátěnými obroučkami a na sobě světle hnědý manšestrový sportovní kabát, značkové džíny a odřené semišové mokasíny. Celkově jeho vzhled odpovídal stárnoucímu učenci, což mu vyhovovalo. Tuto osobnost si nevybral náhodně. Pokud by to bylo nutné, byl Vanderveen schopen vést učené disputace o Heraklovi a Homérově *Iliadě* celé hodiny. I když nečekal, že na to dojde.

Prošel hlavní odbavovací halou, vyšel do chladného vzduchu a postavil se do fronty na taxík. Čekat nemusel dlouho, ale své štěstí okamžitě proklel, jakmile do renaultu nastoupil. Řidič smrděl chlastem. Když Vanderveen shazoval sportovní kabát, zahlédl ve zpětném zrcátku jeho skelný zrak. Vozidlo odrazilo od chodníku a rychle zamířilo po A1 na jih směrem k městskému centru.

V napjatém tichu uběhlo deset minut. I když byla doprava celkem klidná, jeli trochu moc rychle, pneumatiky pískaly v zatáčkách. Když se podíval znovu do zrcátka, viděl, jak se řidiči na čele perlí pot, zlomený nos je prokvetlý poškozenými kapilárami a tvář pokrývají neudržované chlupy… všechno výmluvná znamení celoživotního alkoholika. Pomyslel na tlustý

svazek bankovek strčený mezi stránky falešného pasu, podíval se na hodinky a rozhodl se.

„Monsieur Grenet?“

„Jo?“ Mužovy krví podlité oči se přesunuly do zrcátka a hodnotily zákazníka. Po krátké, nejisté pauze: „Jak víte…?“

„*Il est sur le tableau de board,*“ řekl Vanderveen a odpověděl tak na nedokončenou otázku.

„No, samozřejmě,“ zamumlal řidič. Podíval se dolů na palubní desku, kde bylo jeho jméno zřetelně uvedeno spolu s číslem jeho taxikářské licence. „Promiňte. Na něco jste se ptal…?“

„Kdy vám končí šichta?“

„Akorát jsem začal.“ Taxikář si špinavým rukávem otřel vlhký obličej. „Mám to do šesti do rána.“

Vyslovil to tak, že to znělo jako rozsudek smrti, jako nekonečně dlouhá doba. Vanderveen se předklonil, dost blízko, aby vdechl pach toho člověka. „Určitě byste dělal raději něco jiného,“ řekl. „Severně od Pont Neuf je několik dobrých barů. Jistě je dobře znáte.“

Řidič váhal, protože si nebyl jistý, kam to povede, a netroufl si nesouhlasit. Na jeho pasažérovi bylo něco, co ho děsilo víc než pomyšlení na deset hodin bez alkoholu. Mužovy poznámky byly očividně urážlivé. Věděl, že by se měl nějak ohradit, ale nedokázal k tomu sebrat odvahu.

„Grenete, mám pro vás návrh.“

Na velitelském stanovišti v Duke Street v Alexandrii napětí vzrůstalo sice pomalu, zato trvale. Většinu prostých agentů poslali ven, aby byl slyšet radioprovoz, avšak vzduch byl stále zamořený desítkami napjatých rozhovorů. Jako outsidera, kterého stěží tolerovali, vytlačili Ryana Kealeyho na okraj skupiny spolu s Jonathanem Harperem. I když ho odstavili od veškerého dění, Kealeymu to nevadilo. Byl si naprosto jistý, že na tom, co se stane, nechce mít žádný podíl.

Z místa, kde stál, měl výhled pouze na lesklou lebku Dennise Quinna, velitele washingtonské zásahové jednotky. Nyní byla

práce tohoto muže téměř u konce. Jakmile týmy překročí „žlutou linii“, poslední body, kde budou kryti, velení převezmou vedoucí jednotlivých útočných týmů, hodnostně nejvyšší lidé na místě.

„Kontrolo, tady Alfa jedna. Jsme na pozici. Žádám o povolení pokračovat, přepínám.“

Veškerý hluk na velitelském stanovišti náhle ustal. Quinn zmáčkl tlačítko na radiostanici a řekl: „Alfo jedna, tady kontrola. Rozumím, jste pět na pět… Bravo jedna, jak jste na tom?“

Zasyčení výboje, pak: „Kontrolo, tady Bravo jedna. Jsme připravení to rozjet, přepínám.“

„Rozumím, čekejte.“

Quinn si nejistou rukou přejel po lesklém skalpu, pak se otočil a rozhlédl se po davu. „Schettiniová, jak jsme na tom?“

Mladá žena se odtrhla od svého mobilu. „Technici jsou na kanálu devět, pane. Řídí to Wilson. Čeká na váš rozkaz.“

Quinn vyťukal příslušný kmitočet a zopakoval otázku.

Hlas bez těla se okamžitě ozval, pištivý a vysoký. „Jsme připravení, pane. Elektrika je vypnutá.“

Velitel zásahové jednotky potvrdil hlášení a znovu přepnul kanály. „Vedoucí týmů, tady kontrola. Máte povoleno postupovat dál.“

Kealey si okamžitě představil, jak jsou vytrhávány kusy řetězů z plotu, jak útočníci probíhají úzkými průrvami. Jako by mu někdo četl myšlenky, prvních několik mužů v černém se objevilo na prvním z monitorů, který poskytoval pohled na západní stranu skladiště.

„Už jsou tam,“ zamumlal kdosi. Za okamžik se objevil druhý tým na třetí obrazovce, pět mužů, mezi nimi stejné mezery, v přímé lince se blížilo k cílové budově.

Kancelář byla neobyčejně rozlehlá ve srovnání s celkovou velikostí budovy. Byla obklopená betonovými zdmi tlustými přes metr a zastřešovaly ji skleněné panely. U jedné holé betonové zdi stály dva dřevěné skládací stoly, jež se prohýbaly pod šesti monitory a věží počítače. Mason v otevřených dveřích tiše klel a prohlížel si provizorní pracovní plochy pokryté hromadami

papírů a zbytků jídla z rychlého občerstvení. Věděl, že hledání klíčů může zabrat nějaký čas. Kancelář měla dvojí využití – sloužila mu také jako bydliště a byla posetá jeho osobními věcmi. Budovu koupil před třemi měsíci prostřednictvím jedné illinoiské holdingové společnosti, kterou vlastnilo a řídilo několik zcela smyšlených osob.

Mason většinu času, kdy zrovna nespal, trávil ve skladišti. Bylo to jedno z mála míst, kde se cítil příjemně, protože neměl důvod pochybovat o jeho bezpečnosti. Jen málokterý z jeho klientů měl čas nebo chuť sledovat ho na jeho operační základnu, a on sám neměl důvod jim nevěřit. Koneckonců, on dělal pro ně víc, než mohli kdy oni udělat pro něj.

Mason smetl štos papírů z desky stolu a začal pátrat, když náhle zhasla světla. Okamžitě se podíval na sadu monitorů a nevěřícně strnul.

Technici FBI udělali svou práci podle rozkazu. Proud v budově byl vypnutý, technici ovšem nevěděli – nikdo to nevěděl –, že Masonův bezpečnostní systém je propojený a napájený přes PoE (PoE, power over ethernet). Skládal se z dvanácti kamer uzavřeného televizního okruhu, pracujících s internetovým protokolem, které sledovaly vnějšek budovy. Kamery byly připojené ethernetovým kabelem k uzlu s dvanácti porty, jenž vykonával podobnou funkci jako server. Uzel byl dál napojený na přepínač na záložní baterie pro případ výpadku proudu. Baterie nevydrží déle než pár minut, protože napájely příliš mnoho terminálů, ale poskytovaly rozhodující časové okno, během něhož zůstával systém v provozu. Mason zíral na obrazovky se vzrůstající panikou a mezitím se další tým přiblížil z východu a směřoval k druhým ocelovým dveřím.

Mason strašně zanadával, otočil se a přiskočil ke svému skládacímu lůžku. Stáhl z něho hrubou vlněnou deku a objevil se laptop Dell a automatická puška Heckler & Koch G36. Zásobník na 30 nábojů byl na svém místě, první náboj v komoře. Mason chytil dva další plné zásobníky a vyběhl z kanceláře směrem ke schodišti.

Benjamin Tate, vedoucí útočník ze západní strany, byl šlachovitý veterán, který měl za sebou osm let služby a půlku své kariéry strávil v zásahových jednotkách různých měst, včetně Houstonu, Atlanty a New Yorku. Během té doby doručil desítky vysoce riskantních zatykačů, z nichž mnohé vyžadovaly takticky podobný způsob vstupu. To však byla jen menší část jeho práce. Byl rovněž vyšetřovatelem podvodů s titulem MBA z Cornellovy univerzity a obtížnou klientelou. Byl taky první, kdo navrhl, aby byl v Alexandrii nasazen tým pro záchranu rukojmí. Když však jeho návrh odstřelili, nechal to tak. Za svého působení u FBI se naučil, že návrhy podáváte jen jednou, a pak, ať jsou přijaty nebo ne, splníte rozkaz. Stížnosti jsou nepřípustné.

Když se dostal k cíli, klekl si a mávnutím přivolal člena týmu, který měl na starosti prorážení překážek. Ten na dveře nachystal pásky primacordu, zastrčil detonátor a ustoupil. Když se Tate dostal na minimální bezpečnou vzdálenost, zapnul mikrofon a řekl: „Bravo, tady Alfa jedna. Jsme připravení vyrazit dveře, přepínám."

„Slyším, Alfo jedna. Máte povoleno pokračovat, přepínám."

„Rozumím." Tate ukázal svým mužům a dva pokročili vpřed s oslňujícími granáty volně v ruce, závlačky vytažené. „Vyrážíme za pět, čtyři –"

Ronnie Powell tušil, že něco není v pořádku, už v okamžiku, kdy prvním patře zhasla světla, ale *věděl* to, když spíš uslyšel než uviděl Masona na schodišti, nejisté nohy na rozvrzaných schodech. Ve slabém světle, které pronikalo vysoko posazenými okny, byl téměř neviditelný. „Co se stalo?" zeptal se Powell. Pak uviděl obrys G36 a žaludek se mu zauzlil. „Federálové?"

Mason ostře přikývl, hrdlo stažené, neschopný promluvit, a přešel posledních pár metrů.

„*Do prdele*." Powell už sahal po jedné z dosud nezajištěných beden. „Kde jsou?"

„U obou dveří." Mason ukázal a konečně se mu podařilo protlačit hrdlem potřebné vysvětlení. „Dva týmy, pět až šest mužů každý. Těžce vyzbrojení." Poslední slova byla zcela

zbytečná. Powell viděl, jak takové zásahy vypadají, v řadě případů na vlastní oči. Podle jeho zkušeností posílala vláda do zásahů federálů vždy dvě věci: drtivé množství mužů a palebné síly.

Barnes, nejmladší z trojice a také jediný, kdo dosud neseděl, pochopil situaci pozdě, ale když Powell cvakl zámky a z bedny vylovil olivově zelenou rouru, spadla mu čelist. Ustoupil, zvedl ruce a zablekotal: „Ne, ne, musíme s nima promluvit –“

Mason nezaváhal. Pokud ten člověk ničím nepřispěje, bude jenom na obtíž. Zvedl G63 k rameni a vystřelil jedinou kulku, která Barnese zasáhla do spodní části hrdla. Mladík se překulil dozadu přes bedny a tvrdě dopadl na podlahu, hlava mu bouchla o beton s mokrým, nepříjemným praskotem.

Mason se podíval na toho, jenž zůstal stát. Ronnie Powell měl vyčerpané, napjaté rysy člověka, který začal život s málem a od té doby se pohyboval jen dolů. Typ profesionálního kriminálníka, který mohl popsat – včetně pozoruhodných detailů – ubytování nabízené přinejmenším pěti různými státními věznicemi. Jednou probírali, co by dělali v podobné situaci, a došli k určité dohodě. Ani jeden nechtěl do konce svých dnů žít v betonové krabici. „Připravenej?“

Powell zvedl rouru obalenou skleněným laminátem k pravému rameni, obličej napjatý rezignací a současně rozhodností. „Jo.“

„Všem jednotkám, tady Bravo jedna. *Prozrazeno,* opakuji, *prozrazeno.* Slyšeli jsme uvnitř budovy střelbu, přepínám.“

Tate se okamžitě podíval na odpalovače trhavin, viděl jeho úsměv a rychlé přikývnutí a zmáčkl mikrofon. „Rozumím, jdeme dovnitř, teď –“

Byl okamžitě přerušen, protože zeď vedle jeho mužů explodovala ven. Výbuch rozházel po parkovišti kusy betonu a roztrhané zbytky čtyř útočníků. Včetně Tatea. Dva agenti, kteří přežili, instinktivně vyrazili na pomoc padlým a okamžitě je rozsekala salva z automatické zbraně.

V řídicím středisku se všechny oči nevěřícně upíraly na jasný záblesk, který se objevil na prvním monitoru.

„Co to sakra bylo?“ zařval Harrington a nechtě překřičel část dalšího vysílání.

„Bravo jedna! Máme padlé agenty! Opakuju, máme –“

Vysílání přeťal druhý záblesk a většinu druhého týmu zahalil ohnivý mrak. Bylo vidět zrnité černé postavy ležící mezi troskami. Vypadalo to, že dva příslušníci týmu Bravo, kteří zůstali stát, utíkají zpět k plotu. Zdálo se, že chaos přetéká z obrazovek do místnosti. Každý, na koho Kealey dohlédl, se pohyboval a křičel. Navzdory zmatku se Dennis Quinn zjevně obdivuhodně ovládal a snažil se dostat situaci pod kontrolu. Probojovat se frenetickým radioprovozem ovšem bylo obtížné.

„Odstřelovači, kontrola. Co máte?“

Odezva následovala v rychlém sledu. „Kontrolo, Sierra jedna. Žádný cíl.“

„Tady Sierra dvě. Žádný cíl.“

„Sierra tři. Žádný cíl…“

Náhlý pohyb přitáhl Kealeyho pohled. Otočil se a viděl, jak se Samantha Craneová probíjí přes místnost. Harrington za ní něco křičel, ale ona utíkala dál, zakopla, pak se dostala ven z chumlu. Rozrazila dveře a nebezpečně rychle se hnala dolů po kovových schodech. Matt Foster jí byl v patách.

„Ryane, co to –“

Kealey zbytek neslyšel, protože se odtrhl od Harpera a vyrazil z budovy, za okamžik byl na ulici. Autům skřípaly gumy, jak zastavovala za ním na Columbia Street. Provoz v ulici neuzavřeli a lidé vyskakovali z vozů, aby měli lepší výhled na oblak kouře, který se zvedal o blok dál na východ. Když se otočil vlevo, uviděl Kealey asi patnáct metrů před sebou Craneovou. Vzdalovala se a vlasy jí vlály ve východním větru. Hnala se směrem k místu probíhající bitvy, Foster běžel pár metrů za ní. Za ním se ozývaly výkřiky a současně zněly výstřely. Kealey se snažil ze všech sil agenty doběhnout.

Co to sakra dělá? Otázka se mu neustále opakovala v mozku. Nic nedávalo smysl, ale jedna skutečnost se ze zmatku vynořila

na povrch: Pokud Mason nezaminoval dveře předem, musel mít přístup k nějakému odpalovacímu zařízení, a s tím bude moct Craneová těžko soupeřit se svou droboučkou pistolí ráže 10 mm připnutou k opasku.

V tomto ohledu na tom ovšem nebyl Kealey o nic lépe. Sáhl dozadu pod kabát, přičemž se musel zkroutit, protože stále běžel, a vytáhl svou berettu. Věděl, do čeho se žene, a tak mu ta zbraň nedodávala příliš jistoty, ale bude muset stačit.

Utíkal dál.

Uvnitř skladiště se Anthony Mason otočil od potrhaných děr v jižní zdi. Dusily ho prach a kouř, které do vzduchu vyslaly dva výbuchy. Byl plně soustředěný i přes malou, velmi bolestivou dírku, kterou měl v pravém stehně. Někomu se podařila šťastná trefa, ale to teď nehrálo roh. Nadělal víc škod, než vůbec věřil, že by mohlo být možné, a to všechno proto, že agenti tasili zbraně, aniž by si předem zjistili, co je v budově uskladněné: celkem 136M136 pancéřovek, po čtyřech v každé bedně.

Ruční granátomet, lépe známý jako AT4, zařadila americká armáda do výzbroje v osmdesátých letech a měla k tomu dobré důvody: lehká zbraň, jednoduchá obsluha a ničivý účinek. Brizantní trhavina a ráže 84 mm umožňovaly náboji prorazit 36 cm pancíře nebo, jak právě zjistil Mason, 30 cm železobetonu. Výrobní cena granátometu byla pouhých 1 500 dolarů, ale na mezinárodním trhu se dal prodat za pětinásobek. I když prodával AT4 už dřív, tohle měl být první obchod s touto zbraní v posledních dvou letech. Transakce sice nebude nikdy dokončena, ale jisté uspokojení mu působila skutečnost, že granátomety budou dobře využity.

Powell už byl mrtvý. Stál příliš blízko jižní stěně, když z pancéřovky vystřelil, a roztrhaly ho střepiny. Mason upustil svou prázdnou rouru na zem, uchopil pažbu G36, která mu stále visela přes prsa, otočil se a zamířil zpět do patra. Počítal přitom, že kouř a všeobecný zmatek zabrání odstřelovačům po něm

vystřelit. Byl to rozumný předpoklad, protože předek budovy téměř zakryly dým a prach. Když se však dostal na vršek schodištní šachty, bylo na něj jasně vidět okny obrácenými na jih. Přestože se tam mihl jen na dvě vteřiny, stačilo to.

Ve druhém patře honosného domu na druhé straně ulice měl zvláštní agent Kyle Sheppard o rameno opřenou laminátovou pažbu pušky SSG 3000 Sig Sauer, pravé oko pět centimetrů od teleskopického zaměřovače Nikon. Plně se soustředil na úsek, který měl na starosti, i přes všechno rozptylování kolem. Vedle něho se za dalekohledem Schmidt-Cassegrain na trojnožce krčil pozorovatel. Z rádia se ozývala v rychlém sledu hlasitá volání. Byly vidět záblesky červené látky a blond vlasů z parkoviště dole.

„Sierra týmy," zaskřehotalo rádio, „opakuji, agenti se pohybují ve vašem sektoru. Bude-li to nutné, kryjte je palbou."

Pozorovatel zvedl sluchátka. „Kontrolo, Sierra dvě. Rozumím, poslední –"

Sheppard už neslyšel zbytek. Našel cíl a dvoukrokovou spoušť zmáčkl mnohem rychleji, než si přál. Odezva pušky v malé místnosti byla mnohem hlasitější, než bylo příjemné. Speciální náboj ráže .308 (7,8 mm) byl už dávno na cestě, než pozorovatel stihl říct „Subjekt zpozorován".

Mason se na vrcholu schodů otáčel vpravo, když ucítil, jak mu něco narazilo do levého ramene. Matně si uvědomil zvuk tříštícího se skla, padl na podlahu a hnal se do úkrytu. Ten našel za hromadou kovových krabic. Teprve pak si uvědomil, že byl střelen podruhé. Tentokrát to ale bylo jiné. Když se po zlomku vteřiny dostavila bolest, byla intenzivní, neskutečná – něco takového ještě nikdy nepocítil. Kulka prošla ramenním kloubem a zastavila se o klíční kost, přičemž se zubaté úlomky kostí prodraly křehkými šlachami spojujícími ramenní svaly s lopatkou. O tom ovšem nic nevěděl. Věděl pouze, že to *bolí*, a když se snažil zvednout ruku, vydral se mu z hrdla divoký

výkřik a bolestí málem omdlel. Rozhlédl se divoce kolem a hledal něco, čím by mohl vyrovnat účet.

Kamery. Musí se dostat zpátky k monitorům, aby viděl, co se děje. Postavil se na nejisté nohy a zamířil do kanceláře, která zvenku nebyla vidět. Prošel klopýtavě dveřmi a dorazil k provizornímu stolu těsně potom, co Ryan Kealey, který vběhl do skladiště jako poslední, zmizel ze zorného pole kamer.

Přízemí bylo uklizené a celkem neporušené, což byl výrazný rozdíl ve srovnání s troskami posetým parkovištěm. Až na nehybnou postavu Lewise Barnese a poházenými pozůstatky po Ronniem Powellovi. Samantha Craneová měla stále podstatný náskok, Foster zůstával pozadu a těžce dýchal. Kealey snížil vzdálenost asi na pět metrů, ale ty vypadaly jako kilometry, když Craneová doběhla ke schodišti. Do patra dorazila ve chvíli, kdy byl Kealey už dost blízko, aby ji slyšel křičet: „FBI! Odhoďte zbraň!“

Ozvala se dávka z automatické zbraně a třesk rozbitého skla, po čemž následovaly jednotlivé ostré výstřely. Když Kealey dosáhl vrcholu schodiště, klečel Foster na koleni za hromadou kovových krabic. Samantha Craneová byla dál, v otevřeném prostoru, zbraň v pravé ruce a levou se snažila vyměnit zásobník. Mason byl stále v kanceláři, na hrudi temnou skvrnu, a snažil se zoufale uvolnit zaseklou zbraň. Když poruchu opravil, opřel si pušku o bok a držel ji přitom zdravou rukou. Na tváři měl divný výraz, který Kealey nedokázal rozluštit, ale neměl čas o tom přemýšlet.

Vyrazil a složil Craneovou rybičkou těsně předtím, než Masonova G36 potrhala zeď za nimi. Poslední kulka už šla dolů a prolétla Kealeymu těsně kolem obličeje. Craneová dopadla tvrdě na zem a vyrazila si přitom dech. Kealey se vrhl vpřed, aby ji zakryl vlastním tělem, a mezitím se Foster vynořil za krabicemi a začal střílet. Masonova zbraň zmlkla o vteřinu později.

„Zastavte palbu!“ zařval Kealey, ale Foster pořád mačkal spoušť. „Přestaňte, doprdele, *střílet*!“

Agent FBI nakonec poslechl, nebo mu prostě došla munice. To Kealey nepoznal. Postavil se na nohy, Craneové, která stále ležela rozpláclá na zemi, si nevšímal a vztekle klel, když viděl, co se stalo.

Anthony Mason ležel na zádech, kolem střepy skla, oči široce rozevřené a nevidoucí. Několik kulek ho zasáhlo do hrudi a také do obou nohou. Pod jeho nehybným tělem se začala tvořit kaluž krve. Kealey věděl, že je to beznadějné, ale stejně k němu došel, odkopl G36 a zkusil pulz. Když žádný neucítil, dal ruku pryč a Masonova hlava se překulila vlevo. Matt Foster stál ve dveřích, glock ráže 10 mm ve zvednuté pravé ruce. Pořád ztěžka oddechoval, ale nezdálo se, že by ho pohled na muže, kterého právě zabil, nějak vzrušoval. „Je mrtvý?“

„Jo.“ Kealey se postavil a zahleděl se skrz dřevěné rámy, kde kdysi bývalo sklo. Craneová už seděla, opřená o kovové krabice. Kontrolovala, jestli není zraněná, a zpočátku nic nenašla. Kealey sledoval, jak si tu ránu postupně uvědomuje, a skvrnu na jejím levém rameni uviděl ještě dřív, než si jí všimla ona. Když ji pak našla a zvedla ruku, měla na prstech tmavočervené šmouhy. Vykulila oči. „Sakra, jsem postřelená.“

Foster, ještě ve dveřích kanceláře, se otočil a přiblble se zeptal: „Cože?“

„Trefili mě. Jsem… *zraněná.*“ Začala vstávat, ale Foster křičel: „Ne, NEHÝBEJ SE,“ a vyběhl z kanceláře. Za okamžik byl vedle ní na kolenou, prohlížel jí ránu, tiše na ni mluvil, aby ji uklidnil, i když se na zranění snažila podívat sama. Naklonila hlavu do ostrého úhlu, oči doširoka otevřené a upřené vlevo.

Kealey už slyšel hlasy stoupající po schodišti. Věděl, že nemá moc času, vyprovodí ho ven, jen co se k tomu dostanou. Snažil se ovládnout, aby něco ve spěchu nepokazil, rozhlédl se po kanceláři, oči vnímaly a ihned zavrhovaly vše kolem. Rád by nějak zachránil situaci. Zrak se mu zastavil na papírech rozházených po stole, ale to bylo příliš na ráně. Pak jeho pozornost upoutalo něco jiného: aktovka vykukující po straně stolu a částečně zakrytá. Zbylá zeď byla dost vysoká, aby ho schovala, když se přikrčí, před lidmi, kteří se vyhrnou nahoru.

Chňapl po aktovce a ke svému překvapení zjistil, že zámky jdou snadno otevřít. Uvnitř nebylo nic než pár papírů.

Zaklel a rozhlédl se. Jeho zrak padl na skládací lůžko zakryté dekou. Když ji stáhl, objevil se laptop.

Hlasy na schodišti nyní doplňoval zvuk rychlých kroků. Samantha Craneová něco říkala, znělo to vztekle a ustrašeně. Kealey zachytil: „Bastard mě *porazil…*," a pak se její hlas ztratil v hluku v pozadí. Rozhlédl se po místnosti a našel batoh. Pořád přikrčený z něho vysypal obsah, nacpal tam laptop a sundal si kabát. Kroky se blížily, hodil batoh na záda, kabát přes batoh…

Foster stál ve dveřích s dalším agentem a pátravě se rozhlížel. Kealey vstal, ukázal na nehybnou Masonovu postavu a řekl něco nejapného. Snažil se odvést pozornost od hrbu pod kabátem. Foster po něm váhavě sáhl, cítil, že něco není v pořádku, ale Kealey předstíral, že si toho nevšiml, a obešel ho. Craneová pořád ještě seděla a jeden z agentů jí prohlížel ránu. Když ji Kealey míjel, střelila po něm zuřivým pohledem. Pak už se ocitl u schodiště a napůl čekal, že mu na rameno dopadne ruka a ozve se zvýšený hlas nařizující, aby zůstal stát…

Po schodech sestupoval proti proudu, svůj průkaz CIA držel v napřažené ruce. Věděl, že by mu moc nepomohl, ale svíral jej i nadále. Přízemí se rychle plnilo rozrušenými agenty. Někteří byli v oblecích, jiní v méně formálním oblečení a někteří na sobě měli černý nomex a neprůstřelné vesty příslušníků zásahové jednotky. Kealey se prodral davem, a když zjistil, že se na něho nikdo podruhé nepodíval, oddechl si. O pár vteřin později vyšel na zničené parkoviště.

Vozidla s úředními poznávacími značkami byla seřazená na Duke Street. Auta parkovala po stranách, aby udělala místo policejním vozům a sanitkám uhánějícím na místo přestřelky. Když klusal přes troskami posetý beton, slyšel Kealey, jak se blíží navzájem se přehlušující sirény. Batoh ho pod kabátem tloukl do zad. Prohlížel auta a hledal nějaké povědomé.

Nakonec zpozoroval Jonathana Harpera stojícího u dveří zavazadlového prostoru černého suburbanu. Kealey si s úlevou oddechl a rychle změnil směr. Někdo na něho zezadu volal,

mohla to být Craneová, ale on se neotočil a rychle došel na cestu. Harper chtěl něco říct, ale Kealey ho rychle uťal.

„Není čas, Johne. Musíme jet.“

Harper přikývl a otevřel přední dveře. Kealey nastoupil dozadu a suburban se skřípěním pneumatik odrazil od chodníku. Za okamžik vozidlo zabočilo ostře doleva na Union Street a zmizelo z dohledu.

16

PAŘÍŽ • LANGLEY

Uprostřed dne se lidé v rušné části osmého okrsku loudali do kaváren a zase ven a podle pařížské tradice hledali místo na poklidný pozdní oběd. Pro Město světel to bylo snad nejméně příjemné roční období. Známou přezdívku odůvodňoval jen přirozený odlesk klouzající po modrých břidlicových střechách zubem času opotřebovaných hrázděných domů a obchodů.

Will Vanderveen seděl na místě řidiče taxíku, který dočasně získal za horentní sumu čtyř set euro, a pozoroval scénu odvíjející se před předním sklem – scénu, která se opakovala znovu a znovu, jen s malými variacemi. Rada hojně navštěvovaných obchůdků stoupala po mírném svahu ulice a jejich sláva a ceny se postupně zvedaly až k náměstí Svornosti, největšímu ve městě a srdci Pravého břehu. Na této cestě, severním směrem hned nad věhlasnými Elysejskými poli, poutalo mnoho věcí pozornost zejména turistů, jejichž veškeré zážitky, přinejmenším ty přetrvávající, byly zachyceny jako jednotlivé výjevy. Tento zvláštní pohled byl Vanderveenovi cizí – město znal skrz naskrz –, ale dokázal si představit, co vidí typický návštěvník: roztomile zchátralé domy shlížející na ošoupaný beton, květinové truhlíky s tmavou hlínou a jasnými květy, drobná autíčka bojující o prostor s barvitě oblečenými cyklisty cestou nahoru a dolů nebezpečnou ulicí.

Půvab města mu neříkal skoro nic. Jeho zajímala pouze osamělá kavárna v polovině rue de la Paix. Stolky na chodníku

byly obsazeny jen řídce, protože na září bylo překvapivě chladno. Vlastně tam v této chvíli ostrému podzimnímu vzduchu vzdorovali jen dva lidé: starší muž s prošedivělou bradkou a utahanou flanelovou čepicí naraženou do čela a mladá žena s bohatými černými vlasy a drobnou postavou zahalenou do bílé pletené vesty. Loket měla opřený o tlustou knihu a hrnek kouřícího laté v pravé ruce.

Vanderveen ji pozoroval už skoro čtyřicet minut. Nemohl než obdivovat její profesionalitu. Celou dobu měla hlavu skloněnou, zdánlivě ponořená do čtení, kromě několika okamžiků, kdy zvedla zrak, aby zhodnotila okolí.

Nicméně tu bylo cosi, co zcela nesedělo. Byla až trochu moc nenucená… Žena s její reputací by se nevystavila na tak nechráněném místě. Instinktivně to vnímal, a přece všechno, co viděl – její nenápadný zjev, nezúčastnění lidé procházející kolem po ulici – do sebe dokonale zapadalo.

Nechtěl se unáhlit. Když šlo o úkoly jako tento, vždy si uvědomoval vlastní nedostatky. Do americké armády narukoval v roce 1984 jako vojín v 25. divizi (lehké) pěchoty, následoval výsadkářský výcvik, škola rangerů a kurz pyrotechniků. Pak přišlo hodnocení a výběr do zvláštních jednotek a po něm kurz Q ve Fort Braggu. V roce 1993 ho přidělili jako štábního seržanta ke 3. skupině a vzápětí byl pošesté a naposled povýšen.

Jako relativně mladý seržant, zařazení E-7, dokončil Jason March téměř všechny školy zvyšující kvalifikaci, které armáda nabízela. Uměl se trefit do cíle velikosti člověka na vzdálenost 700 metrů s 90procentní pravděpodobností, vyskočit z letadla ve výšce 10 000 metrů a přistát uvnitř cílového kruhu o průměru 10 metrů a také zabít jinou lidskou bytost čímkoliv od pušky po holé ruce. Znalosti potřebné pro zpravodajskou práci však do učebních plánů nepatřily. Takový výcvik byl vyhrazen pro lidi, kteří měli před sebou úplně jinou kariéru. Dokonce ani ti, kdo byli „namočení“ – zapůjčila si je CIA nebo jiná zpravodajská agentura Spojených států pro tajné polovojenské operace –, se nedostali dál než k letmému pohledu do zákulisí vládních „černých“ operací. Když už od armády získal vše, co potřeboval,

staly se pro znovuzrozeného Vanderveena takové informace životně důležité. A tak se pokoušel vzdělávat ve výcvikových táborech na pákistánské hranici. Brzo zjistil, že partyzánské skupiny, se kterými se zapletl, nemají ani ponětí o tom, co dělají, a prastaré manuály a ruští instruktoři nebyli k ničemu.

Pravda byla, že zde byl mimo své přirozené prostředí, nicméně jedna věc byla jistá: Ta žena uklouzla. Většina profesionálů mohla udělat chybu, ale tak vážné chyby byly vzácné a neodpouštěly se. Jestli to správně pochopil, pak se vystavila případnému náhodnému kontaktu, a musela tedy svému řídicímu orgánu důvěřovat víc, než by měla. Pokud…

Vytáhl mobil, který koupil za hotové, a vyťukal popaměti číslo. Jak čekal, žena se podívala vedle sebe, pak se objevila její pravá ruka s telefonem, obličej odvrátila od ulice – pryč od něho. Právě tohle upoutalo jeho pozornost, první skutečné znamení, že něco není v pořádku.

„Ano?“

„Tady Monterré,“ ohlásil se plynulou francouzštinou. Používal předem domluvený kód. „Včera jsme se v restauraci minuli.“ *Jsem připravený se setkat.*

„Ano, lituji, že se to tak seběhlo. Měli bychom si domluvit schůzku.“ *Co nejdříve.*

„Co Le Bouclard ve čtyři?“

Žádná odpověď. „Le Bouclard,“ opakoval, „ve –“

Zaklepání na okénko ho zarazilo uprostřed věty. Ztuhl, pak položil nenuceně telefon a otočil hlavu doprava. Žaludek se mu stáhl. Neměl žádnou zbraň, žádný obranný prostředek. V tom omezeném prostoru byly jeho ruce nepoužitelné. Pokud ho Iráčané už mají dost, jestliže přestali věřit jeho schopnostem, pak všechno skončí tady a teď.

Stáhl okénko. Žena, jež na něj shlížela do auta, měla v jedné ruce mobil a druhou schovanou v záhybech svého kabátu.

„Držte ruce tak, abych na ně viděla,“ nařídila mu. Poslechl a jeho pozornost upoutala boule pod jejím tmavým kabátem. Počítal vzdálenost a šance. „Můžete vystoupit?“

„Ano.“

„Pak vystupte a pojďte za mnou.“ *Zdálo* se, že mu čte myšlenky. „Nemějte obavy. Jsme na stejné straně… Já jsem jen opatrná.“

Trochu uvolněněji Vanderveen přikývl. „V pořádku. Veďte mě.“

„To by mohl být problém.“

„To by mohl,“ souhlasil Harper.

Seděli v ředitelově honosné kanceláři, kam se okny obrácenými na západ vloudily poslední zbytky denního světla. Když opustili chaotickou scénu na Duke Street, nařídil Harper řidiči, aby je vzal rovnou do Langley, a Kealey ho cestou informoval. Dvě minuty nato, co prošli kontrolními turnikety staré budovy ústředí, zavolali Harpera nahoru na sedmé poschodí. I když tento sled událostí předvídal, nebylo pro něj předvolání do ředitelovy kanceláře o nic stravitelnější. Aby to bylo ještě horší, seděla vedle ředitele Rachel Fordová se samolibým úsměvem na tváři. Jejich křesla stála naproti jeho a toto uspořádání bylo záměrně konfrontační.

„Právě mi volal Harry Judd,“ pokračoval Andrews a nevěřícně potřásal hlavou. „Je strašně naštvaný, Johne, a nemám dojem, že to nechá být jen tak. Podle něho ses za jeho zády dostal na místo probíhající akce a pak – a tato část mě opravdu vzala – Kealey vnikl do budovy a napadl subjekt? Je to tak správně?“

DDO se zamračil. „Ne, to není přesné. Vůbec nepoužil zbraň.“

„Jste si tím jistý?“ zeptala se Fordová pochybovačně. „Nezdá se mi, že byste toho muže nějak zvládal.“

„Jsem si jistý,“ odpověděl Harper ostře. „Kealey byl jediný z těch, které jsem viděl, kdo měl nějakou snahu dostat Masona živého. Nestřílel by, pokud by to opravdu nebylo nezbytně nutné.“

„Doufám, že máš pravdu,“ zabručel Andrews. „Kde je?“

„Šel se umýt. Neměl možnost, než se dostal sem.“

„A laptop? Co se vykládá kolem toho?“

„Těžko říct. Předal jsem ho na vědu a techniku, ale bude to chvíli trvat. Mason pravděpodobně vymazal většinu důležitých souborů. Nijak mě to nebere."

Ředitel začal poklepávat koncem levné propisovačky na hranu stolu, tiskl rty a přemýšlel. „Vlastně nevím, proč nás do toho vůbec zatahují," prohlásil nakonec. „Měli jsme za úkol zjistit a najít toho, kdo dal bomby do hotelu Babylon. První část úkolu jsme splnili v rekordním čase – bez Kealeyho pomoci, musím říct."

„Bobe, věděli jsme, že Kásim byl –"

„Ve skutečnosti," pokračoval Andrews poněkud zvýšeným hlasem, „Kealey pouze vyvolává problémy. Tou hovadinou, co provedl ve Fallúdže, nám zkomplikoval vztahy s vojáky, a teď se plete do vyšetřování Úřadu na americké půdě. Jak nám cokoliv z toho pomohlo, Johne?"

Když se Harper podíval k oknu, všiml si, jak Fordová souhlasně přikyvuje. Nebylo to poprvé, co ho zarazila pomíjivost vděčnosti. Před necelým rokem zachránil Ryan Kealey 500 životů a pravděpodobně mnohem víc. Mezi těmi, kdo měli zemřít, byla nejméně jedna hlava státu – David Brenneman, prezident Spojených států. A teď ho chtěla Agentura pustit k vodě kvůli čemusi, co byla jen drobná nepříjemnost, a ani to nebylo pravděpodobné. Neúspěšný útok v Duke Street už začínal mít nebezpečný dopad a obviňování Kealeyho vyvolá větší zájem tisku a věci ještě zhorší. Nic z toho se nebude líbit vedení FBI. Po dobu skutečné krize budou spíš držet basu, protože Agentura ví o pár věcech, které by Úřad raději zametl pod koberec. Takové situace nebyly zas tak vzácné, jak se veřejnost domnívala.

„Koukej, Johne," pokračoval ředitel, hlas mu zase klesl. „S Kealeym se znáte dlouho. Chápu to a vím, co pro nás udělal. Věř mi, uvědomuju si to. Ale věci se změnily a zrovna teď nám víc škodí, než prospívá. Možná by bylo pro všechny lepší – počítaje v to i jeho –, kdyby prostě odešel. Kdoví čím vším ještě prošel."

Arogantní výraz Fordové zmizel a ona se překvapeně obrátila k Andrewsovi. Zřejmě očekávala, že zaujme mnohem tvrdší postoj.

„To od něho nemůžu žádat.“ Ředitel se zamračil a Harperův hněv vybublal. „Ježíši, napadlo vás vůbec někdy, co by se stalo, kdyby vloni Vanderveen uspěl? Kdyby dostal všechny tři – Brennemana, Chiraca a Berlusconiho? Jak by se to projevilo tady?“

„Já ti rozumím, ale –“

„Já vím přesně, jak by to vypadalo, Bobe. Dolary by byly najednou k mání neomezeně, ale my bychom tady neviděli ani cent. Všechno by šlo Domácí bezpečnosti nebo NCTC, a bylo by to správné. Dohlížející výbory by volaly po krvi.“ *A ty bys byl bez práce*, což ovšem Harper nedodal.

Pohlédl jinam a snažil se své pocity udržet na uzdě. „Kealey je jediný důvod, proč k tomu všemu nedošlo. A na oplátku nechtěl vůbec nic, kromě plného zaměstnání v Agentuře. Nevezmu mu to kvůli jakémusi směšnému problému s FBI, a už vůbec mě nezajímá, co říká al-Džazíra. Ten člověk si zaslouží naši podporu.“

„Nemyslím, že můžete tak snadno znevažovat pozici Úřadu,“ začala Fordová hněvivě. „Mají právo –“

„Ne,“ přerušil ji ostře Andrews. „V tomhle má John pravdu.“ Fordová si uvědomila, že v této hádce prohrála, a tak se opřela v křesle a zírala na svého podřízeného.

„Kealey má právo očekávat, že budeme stát při něm,“ pokračoval ředitel CIA. „Sám ale víš, Johne, že s ním něco není v pořádku. Chtěl co nejvíc práce po tom, co se stalo vloni. Chtěl se vrátit a já ti to podepsal. I přes výhrady, které jsem měl, abych tak řekl. Tvé doporučení bylo velmi výmluvné.“

„Byla to správná věc.“

„O tom by se dalo debatovat, ale teď je to nepodstatné. Všechno nakonec směřuje k jednoduché otázce. Je zařazený na odpovídající úrovni?“

Ředitel nechal rétorickou otázku vyznít. Jak si Harper uvědomil, někde cestou zvládl Andrews umění mluvit tak, aby

slova – jakkoliv pobuřující – působila dojmem rozumnosti. „Znáš ho, Johne, dlouho. Kolik už to je? Sedm let? Osm? Těžko mohu uvěřit, že by vydržel tak dlouho ve stavu, v jakém je teď."

Harper se poškrábal na nose a neochotně přikývl. Nejlepší bude situaci trochu uklidnit. „Promluvím s ním."

Andrews se, aspoň prozatím, uklidnil, přikývl a pomalu vydechl, jako by mu spadl kámen ze srdce.

„A laptop?" zeptal se Harper.

Andrews bez zájmu mávl rukou. „Promluvím s Davidsonem osobně, aby se to nějak pohnulo z místa, ale pochybuju, že z toho něco bude. Hlavně bych velmi nerad, aby Kealey pokračoval na základě nějaké nové informace. Ale to budeme řešit, až to bude aktuální."

Ředitel CIA zvedl své těžké tělo z křesla a ukončil schůzku rychlým potřesením rukama. Fordová se ze svého místa nehnula. Tentokrát také nebyl nabízen žádný glenlivet, jak si Harper smutně uvědomil, když šel ke dveřím, a jemu by se sklenka určitě hodila.

„Jde proti tobě se vším, co má k dispozici."

Kealey využil času na ústředí k osprchování a převlečení do čistého. Také se zbavil plnovousu. Výsledek byl, že si oholil nejen vousy, ale i několik let ze svého vzhledu, na druhé straně to zase zviditelnilo jeho propadlé tváře. Ty jasně ukazovaly, že v posledních měsících ztratil dost na váze. Suburban, kterým jeli, momentálně uvízl v zácpě. Trčeli na Key Bridge, čehož Harper využil, aby ho informoval o průběhu schůzky.

„Já tu ženskou nesnáším," prskal Kealey a nedokázal utlumit nádech vzteku. „Kde se tu vůbec vzala?"

Harper pokrčil rameny. „Fordovou jmenovali, když jsi byl v terénu. Její kontakty jí tu práci přihrály, ale ona je stejně outsider. Trpí představou, že operační úsek pomalu, ale jistě ničí celou organizaci. Buší do nás při každém náznaku chyby. Naneštěstí, jak se zdá, se teď soustředila na tebe."

„Proč? Proboha, vždyť jsem se s ní ani nikdy nesetkal."

„Pochop, Ryane. Ze svých dřívějších úspěchů můžeš žít jen nějakou dobu.“ Harper se zarazil a odvrátil zrak. Slova nezněla správně, ale nakonec Kealeymu pomůžou. Tak si to zdůvodňoval, tak omlouval tvrdý tón. „Cos předvedl ve Fallúdže, bylo úplně proti pravidlům, a cos vyvedl v Alexandrii, taky nepomůže. Tím, že zabíháš mimo hranice, jí jenom dáváš do rukou zbraň, aby tě snáz odstřelila.“

Mladší muž vybuchl. „Musel jsem něco udělat, Johne. Kdybych nezasáhl, ztratili bychom jediný vodítko. Stejně jsme ho pravděpodobně ztratili. Nezdá se ti, že to do sebe nějak moc dobře zapadá?“

„Vlastně máš pravdu. Ale to jako zdůvodnění nepomůže, jestliže se Úřad rozhodne z toho udělat případ.“

Kealey zmlkl. Uvědomoval si, že druhý muž má pravdu. O tom, co mu dělalo největší starosti, však nemluvil, a to byl výraz Masonovy tváře těsně předtím, než Fosterovy kulky narazily do jeho hrudi. Bylo nad slunce jasné, že někoho poznal. Kealey o tom byl přesvědčený. Jenže teď vyvstávala zajímavá otázka: Na koho se Mason díval? Pokud byl Foster jen zelenáč – při jeho věku mohl těžko být něco jiného –, pak to musela být Craneová.

To samo o sobě nemuselo nic znamenat. Možná ho kdysi zatýkala. Nebo si Kealey ten pohled vysvětlil špatně. Avšak pořád mu to dělalo starosti, stejně jako samotné načasování útoku.

Doprava začínala slábnout. Řidič se zařadil na US-29 Sever a mírně odbočil vpravo na K Street. Odsud to už bylo jen pár minut k honosnému domu na Q Street, těsně za Dupont Circle, kde Harper bydlel. Těžké auto zajelo k chodníku, Harper vydal řidiči instrukce, otevřel dveře a vystoupil. Pak se otočil ke Kealeymu. „Uvidíme se zítra. Jestli budeš mít čas, promluv si s Kharmaiovou. A Ryane?“

„Jo?“

„Drž se při zemi. Aspoň jednu noc.“

* * *

Rachel Fordová seděla za svým stolem z palisandru, hlavu skloněnou, lokty opřené o vyleštěnou desku a prsty s nakrátko ostříhanými nehty pracující ženy si kroužila po spáncích. Pokoj byl ponořený ve tmě až na slabé světlo, jež vydávala stojací lampa v rohu. Pravě si vzala dvojitou dávku maxaltu a teď se nemohla dočkat, až prášky zaberou. Doufala, že ji zbaví prvních záchvěvů zemětřesení zvaného migréna. Byla unavená a otrávená. Litovala se, protože byla očividně v sedmém patře jediná, kdo má vůbec nějakou odvahu. Ředitel nakonec ustoupil před Harperovou usilovnou obranou svého chráněnce. Věděla, že to měla čekat, přesto měla vztek. Zamrkala, když jí zadunělo v hlavě a bolest se provrtávala od konce páteře. Přemýšlela, co ještě má udělat, aby přesvědčila Andrewse, že Ryan Kealey není pro Agenturu nic jiného než přítěž.

Kdysi by se do toho nepletla. Během dvou funkčních období jako významný člen stálého výboru pro zpravodajství Sněmovny reprezentantů spolu s dvaceti kolegy zodpovídala za činnost sedmnácti organizací, které byly nejvíc na očích veřejnosti, včetně ministerstev zahraničí a obrany, Národní bezpečnostní agentury* a samozřejmě CIA. Během svého působení v této funkci se zřídkakdy setkala s tím, že by úředník předvolaný ke slyšení před jejím výborem podal celkový obraz. Tam, kde to považovala za důležité, na ně tlačila, ale většinou jim ponechávala poměrně velkou volnost. Vzhledem k jejímu prominentnímu postavení mírnost, již uplatňovala, udávala tón při těchto jednáních.

Její benevolence pramenila z jediného důvodu: V první řadě se Rachel Fordová považovala za vlastenku a jako taková brala různé zpravodajské agentury Spojených států za první obrannou linii země. Nutno připustit, že se tak sama dostala do podivného postavem. Chtěla jim ponechat volnost umožňující, aby svou práci dokončily, ale současně byla zodpovědná za nastavení a prosazování mezí, které agenturám říkaly, co ještě smějí a co

* NSA, National Security Agency

už ne. Bylo to podivné dilema, ale jí se nějak dařilo udržovat rovnováhu mezi rozpornými zájmy.

Během nedávných měsíců se však její názory radikálně změnily. Od chvíle, kdy byla jmenována do druhé nejvyšší funkce v CIA, vzrůstaly její obavy, protože byla svědkem nezájmu a neschopnosti zaměstnanců Agentury na všech úrovních. Nezájem dokázala téměř pochopit. CIA *byla* hlavně byrokratická organizace. Na nejnižších příčkách žebříčku se dala omluvit i jistá neschopnost. Co nedokázala vystát, byl nedostatek disciplíny při operacích v místech, jako byly Irák nebo Afghánistán.

Ve snaze dostat se rychle do obrazu, podrobně prostudovala každý dokument, který našla a který se vztahoval k oddělení zvláštních činností. Všechno, co četla, bylo pro ni zjevením. O „činnostech“ této skupiny neměla do té doby ani ponětí. Sokem pro ni bylo, když při svém průzkumu zjistila, kolik narychlo vycvičených polovojenských specialistů má přístup k velkým sumám vládních peněz, které pak mají možnost utrácet v poli, a to s nepatrnou nebo žádnou kontrolou. Když to potom tito tzv. „specialisté“ podělali, což se stávalo s naprostou pravidelností, utrpěla tím Agentura v mnoha směrech. Vztahy s dalšími zeměmi bývaly často poškozeny, v některých případech bez možnosti nápravy. Tyto incidenty škodily Agentuře vždycky, ale obzvlášť zničující byly v době, kdy Kongres každoročně schvaloval tajný rozpočet. Proto také navrhla odstranění Aršada Kásima. Ne proto, aby chránila Ryana Kealeyho, ale aby se Agentura vyhnula dalším potížím.

Kealey. Fordová položila ruce na stůl a začala listovat složkou. Bezděčně se zachmuřila. Přes své výhrady musela připustit, že záznamy toho muže jsou pozoruhodné. Z armády odešel jako major v roce 2001, ale ještě předtím byl vyznamenán Bronzovou hvězdou a pak ještě dvakrát. Dostal také dvě Purpurová srdce, řád Záslužné legie* s dubovou ratolestí a Záslužný kříž, pro vojáka jedno z nejvyšších vyznamenání. Co

* Legion of Merit

však zejména upoutalo její pozornost, byla vyznamenání udělená CIA. Kealey dostal Zpravodajskou hvězdu při tajné ceremonii před třemi lety, ale dokonce i tohle bylo podružné. Za to, že zabránil atentátu na prezidenta Brennemana, mu byl udělen Záslužný zpravodajský kříž – nejprestižnější a nejvíc ceněné vyznamenání CIA.

Také měl vzdělání. Než dosáhl hodnosti MBA na Duke v roce 1994, studoval na Universtity of Chicago. V té době už byl poručík, čerstvě prošel hodnocením a výběrem speciálních jednotek. Kealeyho poměrně rozsáhlé akademické vzdělání ji ani v nejmenším nepřekvapovalo. Věděla, že mnoho důstojníků americké armády má akademické tituly v oborech souvisejících s jejich působením. Byl to ovšem sporný bod, protože Kealey už nebyl v armádě. Teď byl pouze nedisciplinovaný, nezvladatelný operativec. Operační ředitelství jich bylo plné. Téměř všechny veřejné pohromy šly na vrub tohoto ředitelství, a podle ní za to byl osobně odpovědný Jonathan Harper.

Fordová zasyčela a zavřela složku. Ta schůzka neproběhla zrovna podle jejího očekávání. Našeptávala řediteli do ouška od okamžiku, kdy se dozvěděla o Kealeyho podílu na únosu Aršada Kásima, ale pořád ještě jeho názor nezměnila úplně. Andrews měl zřejmě o mladém operativci vysoké mínění. Fordová by se jich zbavila všech, kdyby mohla. Jonathan Harper by byl první na seznamu. Podle toho, jak věci chápala ona, celé toto ředitelství bylo věcí minulosti. Lidé v terénu byli užiteční až do určitého okamžiku, ale budoucnost patří technice, satelitnímu průzkumu a odposlouchávání komunikací. Harper obzvlášť nebyl nic jiného než zkamenělina, starožitný symbol všeho, čím Agentura *bývala.* Bohužel měl také spoustu styků. Bude téměř nemožné se ho zbavit, ale Fordová byla rozhodnutá to zkusit. Popravdě tu výzvu skoro vychutnávala.

Kealey byl zcela odlišný případ. Když tak přemýšlela, najednou si uvědomila, že se možná namáhá zbytečně. Pokud ho nechá alespoň prozatím na pokoji, je velmi pravděpodobné, že vyvede něco tak neodpustitelného, že mu nepomůžou ani minulé zásluhy. Přestože si tuto možnost uvědomovala, převážila její

netrpělivost nad logikou. Pokud se ten chlap brzo nezničí sám, bude ona muset přitvrdit. Nebude to problém. V potravním řetězci stál Kealey hluboko pod ní a to, jak věděla, bylo rozhodující.

Když opustila kancelář a odemykala si ředitelský výtah, v její bolestí zmučené hlavě se objevily dvě myšlenky. *Tady se spousta věcí změní.*

A změním je já.

17

PAŘÍŽ

Žena používala stříbrný Mercedes ML500. Měla ho zaparkovaný 100 metrů za jeho autem a obrácený k severu. Když se k němu zezadu blížili, hledal Vanderveen nálepku půjčovny. Protože žádnou nenašel, usoudil, že auto jí dodali místní spolupracovníci. Také mohlo být její vlastní. Pak by pravděpodobně měla základnu ve městě. Paříž byla k ukrývání stejně vhodná jako jiná místa. Ukázala mu na dveře spolucestujícího. Ve městě žila rychle se zvětšující muslimská populace, stejně jako v celé západní Evropě, kde se počet arabských muslimů za poslední dvě dekády zdvojnásobil. Žena sedící vedle něj mezi ně dobře zapadala.

Jakmile vjela do ulice, představila se. Nebyla si přitom zjevně vědoma, že on už základní fakta znal. Jasmíně Rasínové bylo něco kolem čtyřicítky, i když to nebylo snadné odhadnout. Pouze jemné linie kolem očí a slabé vrásky kolem pevného nosu bránily tomu, aby byla považována za mnohem mladší. Ústa měla široká a dokonalého tvaru, obličej trochu hranatý, vystouplé lícní kosti rámovaly neposlušné tmavohnědé vlasy. Měřila asi 162 centimetry, aspoň tak to vypadalo, když stála vedle auta, a vážit mohla těsně pod šedesát kilo. Její zdravé křivky skrývaly přiléhavé kalhoty a volná blůza.

Cítila jeho pozornost – to bylo zřejmé. Její neklid byl patrný z toho, jak tiskla volant a jak jí oči přeskakovaly mezi ním, ulicí

a zpětným zrcátkem. Neměl v úmyslu od ní odvrátit svůj pohled. Dělalo mu dobře, že ji jeho přítomnost uvádí do rozpaků. Možná Rasínové také řekli něco o něm, ale on byl se sebou nespokojený, a proto mu nevadilo, že se vedle něho nervózně vrtí. Hladce ho převezla v kavárně, a to se mu ještě nikdy nestalo. Uvědomoval si, že v okolí byl nedostatek úkrytů, a proto se mohl přetrhnout, aby si na odpoledne sehnal taxík. Měl být prostě jen další řidič, jenž má odpolední pauzu, ale ona jeho lest snadno prokoukla.

Její vzhled mohl být problém, to si uvědomoval. Byla krásná – příliš přitažlivá pro tento druh práce. Pleť měla překvapivě světlou, o nic tmavší než průměrný Západoevropan s letním opálením, a žádná poznávací znamení, kterých by si všiml. To však nehrálo roli. Stačila jedna fotografie, jediná současná fotka, kterou rozešle Interpol, a její obličej bude mít zabudovaný v paměti každý policista na světě. Vzpomněl si na to, co mu řekli v Tartusu. Než odjel, pověděl mu Tahír at-Tikrítí o zázemí Rasínové – ne moc, jen drobnosti, aby zdůraznil její schopnosti. Vanderveenovu pozornost však upoutala hlavně úcta a opatrnost, s jakou šéf zpravodajců volil svá slova.

Na Západě je známá. Nikoliv její jméno, samozřejmě, a určitě ne její tvář, ale její existence není tajemstvím. Je to vzácnost, pochopte, setkat se se ženou schopnou udělat tak strašné věci. Taková žena odporuje kulturním normám ve většině zemí. To platí zejména o Spojených státech. Jak sám víte, Američany učí jejich role od narození. Krmí je představou, jaká má být žena. Můžu vám říct, že Jasmína Rasínová splňuje jen velmi málo jejich kritérií. Pro ni je zabít tak snadné, tak přirozené, jako dýchat. V tomto směru daleko předběhla naši dobu. Dokonce i vaši…

Stručné shrnutí jejích možností bylo povzbudivé. Zvlášť její kontakty v pařížském podsvětí se ukázaly být velmi užitečné. Podle bývalého šéfa irácké zpravodajské služby byla ve městě už několik týdnů a zařizovala vše potřebné. Pokud se jí podařila alespoň polovina toho, co sliboval at-Tikrítí, najde způsob, jak ji využít v New Yorku. Samozřejmě pokud toto setkání proběhne

dobře. Rozhodne se v příštích několika dnech, ale za tu dobu bylo třeba zařídit spoustu věcí.

Po třiceti minutách zdánlivě náhodného kličkování ulicemi žena zastavila u chodníku. Zkušeně vsunula malou dodávku mezi motocykl Honda a černý citroen. Vystoupila první a pokrčeným ukazováčkem vyzvala Vanderveena, aby ji následoval. Proplétala se bez potíží odpoledním davem a mířila k malému pekařství. Uvědomil si, že opsali úplný kruh. Byli zpátky v osmém okrsku, nedaleko od místa, kde zanechal svůj renault.

V pekárně bylo nacpáno, příliš horko ve srovnání s ulicí, a ve vzduchu byly cítit cukr a kvasnice. Vanderveen se začal dohadovat, co tu vlastně dělají, když si všiml ženy za pultem. Tmavé vlasy, bílá pletená vesta… stejná žena, kterou viděl v kavárně.

Rasínová se otočila, sledovala jeho pohled a usmála se. „Je to přítelkyně," zašeptala francouzsky se silným přízvukem. „Přesněji řečeno, ne moje, ale *naše.*"

Vanderveen přikývl a následoval ji po úzkých dřevěných schodech. Stísněný pocit v něm narůstal. Byl zcela mimo své obvyklé prostředí, a to i přes dobrou znalost města a jazyka. Neznal lidi, se kterými jednal, a to ho stavělo do nevýhodné pozice. Prošli otevřenými dveřmi, a jak stoupali po dalším schodišti do druhého patra, zvuky z obchodu slábly.

„Zavřete dveře," přikázala Rasínová. Poslechl, a ona zatím přistoupila k jedinému oknu. Když ho také zavřela, ztichl hluk odpoledního provozu na rue Tronchet. Otočila se a přešla přes místnost k bohatě vyřezávané almaře. Otevřela těžké dubové dveře a naklonila se dovnitř, přičemž horní část jejího těla zmizela v prostorném vnitřku.

Zatímco sbírala své materiály, Vanderveen se rozhlížel. Zařízení místnosti odpovídalo podkroví, otlučený umakartový stůl zabíral střed místnosti, skříně a umyvadlo stály u západní stěny, bílé dřevěné dveře vedly do mrňavé koupelny. Postel byla daleko od okna, zastrčená za almaru. Vešel do kuchyně a přejel rukou po pultu. Ta tam v prachu zanechala stopu. Otevřel ledničku a zjistil, že je tam jenom to nejnutnější. Bylo jasné, že

místnost byla používaná jen zřídka, což bylo dobře. Různé tváře courající se každý týden vzbudí víc pozornosti než nová tvář vždy jednou za několik měsíců.

Rasínová se vynořila z osamělé skříně, dveře zabouchla nohou. Nesla stoh papírů a fotografií. Hromadu položila na stůl a ukázala na židli.

„Sedněte si, pane Vanderveene, prosím. Máme před sebou spoustu práce."

Dlouze se na ni zadíval. Tím, že užila jeho jméno, dala najevo, že at-Tikrítí pustil informace oběma směry. Důležitější bylo, že neklid, který vykazovala v autě, zmizel beze stopy. Pohled mu opětovala bez zaváhání. Kupodivu ho to potěšilo. Její nové chování souhlasilo s tím, co mu bylo řečeno, ale on vycítil ještě víc, něco, co na něho zapůsobilo v několika rovinách: její skutečnou povahu. Vanderveen odhadoval, že je schopnější – a nebezpečnější –, než si její páni vůbec dokážou představit.

„Máme-li pracovat spolu," řekl, „musíme si odpustit formality." Usmál se na ni. Byl zvědavý, kolik toho opravdu ví. „Říkej mi Wille." Oplatila mu pohled. Neústupná, neotřesitelná. Neopětovala úsměv, ale koutek úst se jí zvlnil a oči se pobaveně zableskly. Ona ví, vyčetl z jejích gest. Ví přesně, kdo je, a je jí to upřímně jedno.

„Dobře," řekla a tím potvrdila jeho nabídku. „A teď se laskavě posaď. Máme málo času, Wille, a moc práce."

Pracovali dvě hodiny bez přerušení. Rasínová si dělala pečlivě poznámky, ale zdálo se, že je nebudou potřebovat. Informace předávala tichým, nicméně přesvědčivým hlasem, všechno, počínaje osobními zvyky cílové osoby a konče rozvrhem a bezpečnostními opatřeními. Z diskuze v Tartusu s at-Tikrítím věděl Vanderveen, že informace pocházejí od vysoce postaveného zdroje v iráckém parlamentu.

Také mu řekla o mužích, kteří provedou vlastní atentát. To Vanderveenovi dělalo největší starosti, a proto poslouchal velmi pozorně, když mu popisovala jejich zázemí. Měli požadované národnosti a společnou minulost v oboru násilí, avšak jejich

operační zkušenosti byly téměř nulové. Omezovaly se pouze na několik přestřelek a bombový útok na šíitskou mešitu v Basře. Podle Rasínové byli částí vlny cizích bojovníků, kteří překročili irácké hranice krátce po pádu režimu. Zuby se jim prořezávaly při střelbě na americké vojáky na ulicích Kirkúku. Z nějakého neznámého důvodu se domnívali, že to z nich dělá profesionály.

„Kde jsi je našla?“

„V Argenteuil. Mohla jsem si vybírat. Bohužel, jen pár z nich mělo potřebné zkušenosti.“

Vanderveen přikývl, protože ho to nepřekvapilo. Argenteuil, rozpadající se sídliště na jihu města, bylo semeništěm protivládních nálad. Převážnou většinu obyvatel tohoto předměstí tvořili zchudlí muslimové a ti hluboce pohrdali francouzskými úřady a téměř hmatatelně nenáviděli všechno včetně bezpečnostních složek. Pro Íránce, kteří by do země vstoupili ilegálně, by bylo Argenteuil dokonalým útočištěm.

„Předpokládám, že s tvým plánem souhlasí.“

Rasínová okamžitě přikývla. „Samozřejmě nemají přístup k mým informacím, a tak museli nechat vybrat čas a místo mně. Jim je to vlastně jedno, jejich jediným zájmem jsou peníze. Dodala jsem taky zbraně. Čtvrtá zastávka na časovém rozvrhu nabízí nejlepší příležitost k výstřelu, proto jsem ji vybrala. Doufám, že souhlasíš.“

Přikývl. K atentátu dojde na Pravém břehu, nedaleko Champs-Elysées, v těsném sousedství Le Méridien Etoile. Za dvanáct hodin by se hotel měl stát místem konání dvoudenní konference o hospodářském rozvoji, sponzorované Mezinárodní obchodní komorou. Zúčastní se jí někteří z nejznámějších ekonomů a také řada významných zahraničních obchodníků a politiků. Irácké národní shromáždění bude zastupovat doktor Násir ad-Dín Tabrízí, čelný sunnitský politik a muž respektovaný na obou stranách sunnitsko-šíitské dělicí čáry. Snaha sjednotit iráckou vládu neunikla pozornosti amerického prezidenta. Naneštěstí pro lékaře, jenž vystudoval v Londýně, jeho práce neunikla ani pozornosti Izzata ad-Dúrího.

„Kdy má podle plánu opustit konferenci?“ zeptal se Vanderveen.

„V sedm večer. Hned potom má schůzku v Palais des Congrès, což je přímo naproti přes ulici. To nám hraje do karet. Podle mých pozorování bude doprava velmi hustá, což zpomalí reakci policie, ale ne dost hustá, aby to ohrozilo náš únik. Druhé auto bude tři minuty daleko. Projela jsem si trasu mockrát, a to je průměr. Tři minuty.“

„Popiš mi umístění druhého vozidla.“

„Bude zaparkované v podzemní garáži na rue Guersant. Garáž používají hlavně zaměstnanci finanční skupiny sídlící naproti přes ulici. Přijíždějí brzo a odjíždějí pozdě, takže s trochou štěstí bude garáž prázdná, až tam dorazíme. Co je důležitější, nejsou tam kamery. Ta žena z kavárny tam odveze auto osobně.“

Vanderveen si nervózně poposedl. Byla to další komplikace. „Předpokládám, že jí důvěřuješ.“

„Jako sama sobě,“ odpověděla Rasínová klidně. „Sloužila nám dobře. Jen doufám, že v tom nebude namočená, až to skončí.“

Vanderveen roztržitě potřásl hlavou a přemýšlel o něčem jiném. Zajímalo ho pouze to, co musí vykonat zítra, a bezpečnost ženy dole mu mohla být ukradená.

Prudce se odsunul od stolu a vstal. „Vezmi si klíče.“

Rasínová vzhlédla od papírů. „Proč?“

„Chci se podívat na ten hotel a ‚ohmatat‘ si okolí. Taky chci, abys mi ukázala, kde bude parkovat záložní vůz.“ Podíval se na hodinky. „A pak se projedeme.“

Mezi jejíma očima se objevila malá, nečitelná vráska. „Kam pojedeme?“

Pohled mu sklouzl k černé plastové krabici u noh postele. „Na výlet.“

18

WASHINGTON, D. C.

Cesta od Harperova domu na Q Street k hotelu uběhla poměrně rychle, za což byl Kealey vděčný. Uvažoval, jestli nemá zajít na pár skleniček, a věděl, že by byl vítán. Julie Harperová byla koneckonců přítelkyně stejně jako její manžel, ale věděl, kam by rozhovor vedl, a byl příliš vyčerpaný – psychicky i fyzicky –, aby se obíral minulostí. Po únavném desetihodinovém letu a akci v ulici Duke netoužil po ničem jiném než po spánku.

Řidič ho vysadil na rohu Patnácté a Pennsylvania, co by kamenem dohodil od Bílého domu. Když vstoupil do jedenáctipatrové budovy a procházel zcela opravenou vstupní halou, nemohl Kealey než obdivovat krásný interiér hotelu Washington. Rozdíl proti prostředí, na které si zvykl za posledních šest měsíců, nemohl být větší, a určitě to byla změna k lepšímu.

Harper mu dal přístupovou kartu předem, čili neměl důvod se zapisovat na recepci. Došel k výtahům a zmáčkl tlačítko do pátého patra. Během čekání na výtah za sebou uslyšel známý hlas.

Otočil se a uviděl Naomi Kharmaiovou stát opodál. Hleděla na něho s podivným výrazem ve tváři, skoro jako by nemohla poznat člověka stojícího před ní.

„Ahoj," přerušil napjaté ticho. „Rád vás vidím."

„Já vás taky," odpověděla a přistoupila blíž. „Jak jste se měl?"

„Celkem dobře.“

Naomi viděla, že to není pravda. Za prvé ztratil na váze, a hodně. Obličej měl kost a kůži, lícní kosti ostře vystupovaly a napínaly opálenou kůži, pod očima se rýsovaly tmavé kruhy. Vlasy měl příliš dlouhé a vypadal příšerně unaveně, jako by nespal celé měsíce. Byla to šokující změna proti muži, kterého si pamatovala. Přes všechny tyto zjevné změny se její pozornost soustředila na mnohem drobnější detail: neměl snubní prsten.

Naomi si nebyla jistá, jak si vysvětlit chybějící prstýnek, ale zdálo se jí divné, že si ho nenechal v akci. Věděla velmi dobře, jak silné bylo jeho pouto k té druhé ženě, a Ryan nevypadal jako typ, co se zasnubuje každý druhý měsíc. Jak to jednou popsal, vypadalo to na dokonalý vztah, a Naomi nemohla přestat myslet na to, co se asi stalo, že se situace změnila.

Otázku nemohla dostat z hlavy, ale neměla čas o tom dál přemýšlet, protože něco říkal.

„Taky dobře, myslím.“ Snažila se skrýt svou prvotní reakci, a tak se usmála a naklonila hlavu. „Nejste nijak překvapený, že mě vidíte.“

Rychle si ji prohlédl. Lesklé černé vlasy ostříhané nakrátko jí sahaly pouze k ramenům, na sobě měla jako peříčko lehký svetřík malinové barvy, nízko posazené džíny, boty s hranatými podpatky. Zapomněl, jak mladě vypadá, jako děvče, které proti jeho vůli dokopali do dospělosti. Bylo obtížné uvěřit, že je třicátnice.

„Harper mi řekl, že jste tady.“

„Aha.“ Zarazila se a pak kývla k páru dvojitých dveří z vyřezávaného ořechu. „Jdu si dát skleničku. Přidáte se?“

Kealey stěží držel oči otevřené, ale nechtěl ji urazit, a tak přikývl. Vešli dovnitř. Foyer restaurace Dvou kontinentů bylo velké a příjemně osvětlené a ze skrytých reproduktorů zněl tiše „Duben v Paříži“ Charlieho Parkera. I když bylo poměrně brzo, byla místnost téměř prázdná. Na konci vyleštěného barpultu starší dvojice usrkávala martini a o několik stoliček blíž seděla mladá žena s přimhouřenýma očima, hedvábnými hnědými vlasy visícími až na pult a tělem schovaným v obrovském svetru. Když

vstřebal tuto posmutnělou scénu, překvapila Kealeyho absurdní chuť rozesmát se. Teprve před několika hodinami ho málem zabili a teď stojí v baru a poslouchá jazz, jako by se nic nestalo. Podivné na tom bylo, že to tak také cítil. Jeho mozek se tvářil, že denní události už zařadil do složek, spolu s doprovodnými pocity.

Pití si vzali k rohovému stolku a seděli naproti sobě v podivném tichu. Naomi se věnovala složitému úkolu vytáhnout uvolněnou bavlněnou nit z rukávu svého svetru.

„No," začal konečně. „Slyšel jsem, že pracujete na al-Umaríh bankovních kontech."

Naomi si nemohla pomoct, ale pocítila mírné zklamání. Neviděli se skoro rok a on začne ze všeho nejdřív mluvit o práci.

Povzdechla si. „To je pravda. Je to těžké. Většina bank tvrdí, že ztratí klientelu, pokud budou spolupracovat. Tak mi nezbude než zavolat na FATF*. Ti mají prostředky, jak s věcmi pohnout, ale stejně to zabere nějaký čas."

Kealey přikývl a zvedl svou skleničku. Operační skupina byla velmi respektovaná pro svou schopnost vydolovat informace jak z bank, tak z vládních organizací. I když ji tvořil jen asi tucet lidí, kteří pracovali v jednom pařížském bytě, měla skupina kontakty ve více než osmadvaceti zemích včetně Spojených států, jež byly zakládajícím členem.

„Přesto jsme," pokračovala, „už narazili na něco zajímavého. Rašíd al-Umarí nedávno prodal muthannskou pobočku Jihoirácké ropné společnosti, které patří také malá rafinerie východně od města Samawa."

„Komu to prodal?"

„To je na tom to zajímavé." Předklonila se a zelené oči jí jiskřily. „Kolik toho víte o obchodu s nemovitostmi v Iráku?"

Jeho bezvýrazná tvář byla dostatečnou odpovědí.

---

* FATF, Financial Action Task Force on Money Laundering, mezivládní operační skupina proti praní špinavých peněz a financování terorismu

„Abych vás uvedla do problému. Koupit v Iráku nemovitost je velmi obtížné," vysvětlovala a napila se vína. „Všechno je řízeno z katastrálního úřadu, který je součástí ministerstva spravedlnosti. Když dojde k dohodě mezi kupujícím a prodávajícím, obě strany se musí dostavit na místní pobočku katastrálního úřadu, kde si ověří jejich totožnost a také národnost. V současně době můžou pozemky v Iráku legálně kupovat pouze občané narození v Iráku."

„Aby se vyhnuli padělkům, že? Slyšel jsem, že během války vyráběli někteří vlastní doklady o pozemkovém vlastnictví."

„Správně." Zjevně to na ni zapůsobilo, a Kealey se cítil trochu dotčený. Možná neznal podrobnosti, ale něco o zemi, kde strávil posledních šest měsíců, přece jen věděl.

„No," pokračovala Naomi, „jak se ukázalo, muthannskou rafinerii koupilo společenství dvaceti pěti iráckých sunnitů, a všichni jsou aktivní v mešitách, které se z toho či onoho důvodu dostaly do našeho zorného pole. Většinou proto, že se snaží o nábor sebevražedných atentátníků. Šest z nich má napojení na známé teroristické organizace, včetně Ansar al-Islám, a poslechněte si toto: Nejméně tři z těchto mužů jsou v přímém spojení s Mahmúdem Ahmadínežádem."

Kealeyho zmínka o íránském prezidentovi překvapila. „Jak to sakra mohl někdo schválit? Chci říct, když se musí dostavit na katastr –"

„Myslím, že se tam nedostavili," opravila ho Naomi. „Vypadá to tak, že určité finanční sumy změnily majitele, aby se celý postup, řekněme, *urychlil*. Víte, ten první pohled na celou věc je jen začátek. Pokud prodej schválí katastr, předává se věc oddělení pro civilní záležitosti. Tam se znovu kontrolují osobní údaje zúčastněných a poté nastupuje dozorčí výbor, který stvrdí typ a hodnotu majetku, jenž je prodáván. Nakonec musí prodej schválit ústřední daňový úřad, načež to putuje do trvalého katastrálního registru. Je to velmi složité, a jak jste říkal, nemohlo to být nikdy schváleno, pokud by to šlo tou správnou cestou. Úplatek některým vysoce postaveným osobám taky

vysvětluje, proč jsme na to nenarazili dřív… Jakmile jsou dokumenty vyplněné, víceméně zmizí.“

„Ale my víme, že podle iráckých zákonů byl prodej nelegální, ano? Neznamená to anulování celé transakce?“

Zavrtěla hlavou a přejela štíhlým ukazováčkem po okraji své skleničky. „Je to, Ryane, jen podezření. Nemůžeme to dokázat, a i kdybychom mohli, museli bychom naše výsledky předat ministerstvu spravedlnosti. Pak by to bylo na nich, ale u člověka, jako je Rašíd al-Umarí, není žádná záruka. Chci tím říct, že má kontakty na všech stranách a dost peněz, aby se věci daly do pohybu.“

„Jinak řečeno, pětadvacet islámských extremistů si na jihu Iráku koupí ropnou rafinerii a my s tím nemůžeme dělat ani ň.“

„My nevíme jistě, jestli jsou všichni extremisti, ale vypadá to tak. A je tu ještě něco. Podle záznamů rafinerie a půda, na které stojí, mají odhadní cenu *sto čtyřicet milionů* dolarů, ale prodány byly jen za polovinu té sumy.“

Kealey zauvažoval. „Hádám, že al-Umarí potřeboval rychle hotové peníze. Většina jeho majetku je vázaná v pozemcích a infrastruktuře.“

Souhlasně přikývla. „To dává smysl. Stále pracujeme spolu s FATF na tom, abychom ty peníze vysledovali. Agentura samozřejmě hraje mnohem aktivnější roli při hledání toho člověka.“

„Chápu dobře, že jste nenašli spojitost mezi Kásimem a al-Umarím.“

„Zatím ne. Ale ještě je brzo.“

„Něco tam je,“ mumlal si Kealey. „Vsadím na to život.“

Bohužel se Harper nechystal přidělovat prostředky podle tušení, a tak jim zbývalo jediné vodítko: laptop Anthonyho Masona. Kealey jí o něm pověděl, a taky co se stalo v Alexandrii.

Když končil se svým vyprávěním, pořádně kulila oči. „Máte pravdu. Je to *obrovská* shoda náhod. Jak se Úřad tak najednou dozvěděl o místu, kde je? A proč byli tak žhaví na budovu zaútočit?“

„Nevím," odpověděl Kealey, „ale chystám se to zjistit."

Upil trochu piva a chvíli tiše seděl. Pohled mu bloudil po lokálu. Starší dvojice odešla, jejich prázdné skleničky zůstaly srovnané do řady. Zdálo se, že barman ztratil veškerý zájem. Mladá žena v příliš velkém svetru pracovala na velké sklenici s čirou tekutinou, což snad nemohla být vodka, i když, pravda, ona už začínala vypadat poněkud nejistě…

Otočil se ke Kharmaiové. „Poslouchejte, kam vás vlastně posadili?"

Pokrčila rameny. „Nikam přesně, i když jsem plánovala, že zítra začnu dělat v CTC."

„Davidson má ten laptop," vysvětloval Kealey a měl na mysli vedoucího oddělení vědy a techniky. „Udělejte něco pro mě a zkontrolujte to, ano? Opravdu potřebuju vědět, jestli v něm něco je."

„Samozřejmě. Udělám to hned ráno."

„Děkuju," řekl nepřítomně. Podíval se na své pivo a překvapilo ho, že je téměř netknuté. Naomi na něho hleděla a zase začala přemýšlet, co se s ním stalo. Byl stále stejný, v mnoha směrech – stejné úsporné pohyby, stále trochu odtažitý, což někteří mohli mylně považovat za aroganci –, ale něco bylo zcela určitě špatně. Ať to bylo cokoliv, neměla moc času, aby to zjistila. Její zvědavost jí nedávala další den na hledání odpovědi, ale on byl zřejmě vyčerpaný a chtěl jít spát.

„No… a co jste dělal jinak?" optala se.

Zdálo se, že váhá, pak se na ni ostražitě podíval. „Co všechno vám Harper řekl?"

„Všechno."

Po této jednoslovné odpovědi se část napětí z jeho obličeje vytratila, jako by se jen taktak vyhnul nějakému nebezpečnému tématu. Všimla si, že stále zůstává ve střehu, snad čekal, že řekne víc. Znovu si začala lámat hlavu…

„Jaké to tam bylo?"

„V Iráku?" Pokrčil rameny a naznačil, že se o tom nechce bavit. „To se dost těžko popisuje."

„Musíte se tam vrátit?"

„Nevím. Asi ne.“ Kealey to dál nevysvětloval, ale pravda byla, že návrat do Iráku by pro něho byl krajně nebezpečný. Pokud se velitelé povstalců dozvědí o jeho roli při únosu Aršada Kásima, pak je nic nezastaví ve snaze dostat ho. V širší perspektivě se věci můžou jen zhoršit. Jestliže vyjde najevo, že se CIA přímo podílela na smrti jednoho ze sunnitských duchovních, Kásim se najednou stane svatým na obou stranách Atlantiku.

„No,“ začal Kealey ve snaze přenést zátěž konverzace na ni, „a co vy? Jak se vám líbí v Anglii?“

Chvíli mluvila, rozehřátá vínem, povídala o Liz Petersonové a dalších lidech, se kterými se v Londýně sblížila, stejně jako o obnovení starých přátelství. Po pár minutách bylo však jasné, že jí láska k městu nezabránila, aby se zoufale nesnažila o návrat do Spojených států, pokud možno natrvalo. Poslouchal ty zajímavější části jejího vyprávění, občas přikývl a své pivo si i nadále šetřil.

Po chvilce jeho pozornost ochabla a očima začal bloudit po baru. Naomi toho využila k dalšímu krátkému pohledu na jeho levou ruku. Znovu otázku potlačila, ale pořád se jí vracela. Věděla, že je nevhodné se ptát, ale musela to zjistit, a existoval jediný způsob, jak se to dozvědět.

„No a jak se má Katie?“

Snažila se, aby to vypadalo jako náhodná otázka, a odvrátila oči, jako by ji odpověď nijak zvlášť nezajímala, ale jeho reakce ji úplně zaskočila. Trhl hlavou a poprvé za celý večer upřel tmavě šedé oči přímo na ni. Zarazilo ji to tak, že z toho, co se stalo potom, zaznamenala jenom části: zlomil se, jako by ho někdo kopl do žaludku. Obličej se mu zkřivil způsobem, který odporoval všem zákonům výrazu lidské tváře. Naomi si se zpožděním uvědomila, že jí něco uniklo.

„Ryane, co se stalo?“ promluvila vysokým hlasem a zřejmě zpanikařila. „Co je špatně?“

Neodpověděl, a když se prudce zvedl, kolenem přitom narazil do stolu. Sklenice spadly na zem, víno a pivo se rozstříklo kolem. Naomi vstala o vteřinu později, ale zůstala na místě jako

přikovaná. Volala za ním, ale on neodpověděl, a jí nezbylo než se dívat, jak odchází.

Když jí zmizel z dohledu, rozhlédla se kolem v bezmocném zmatku a snažila se dostat nějaké vysvětlení z pustého okolí. Barman se díval znechuceně na ten nepořádek, ale toho si nevšímala a taky ji to nezajímalo. Když nic nenašla, vytáhla mobil a vyťukala přímou linku zástupce ředitele. Věděla, že jí Harper nebude chtít nic vyprávět po telefonu, ale byla odhodlaná to z něj vypáčit.

Kealey došel jen na toaletu. Místnost byla prázdná. Naklonil se nad umyvadlo, oči pevně zavřené. Oběma rukama se držel okraje umyvadla a snažil se ze všech sil potlačit další nával zvracení, ale neuspěl.

Dařilo se mu držet to v sobě tak dlouho. Možná moc dlouho. Dokonce i když se dozvěděl, že Vanderveen je naživu, dařilo se mu odblokovat tu příšernou noc, hlavně tak, že se soustředil na bezprostřední úkoly. Bylo to však k ničemu, protože stačila jedna jediná nevinná otázka a všechno zase vyplulo na povrch.

Trochu se narovnal a nevědomky potřásal hlavou. Odmítal vlastní závěry. Nic z toho nebyla pravda. On jen hledal výmluvy a Naomina vina to nebyla. Popravdě ho už unavovalo s tím bojovat. Unavovalo ho potlačovat to v sobě, a teď poprvé za mnoho týdnů dokázal opět myslet na Katie Donovanovou.

Její obličej se mu objevil před očima, ale všechno to bylo jaksi okrajové: jak zlatohnědé vlasy rámovaly její tvář, její škádlivý úsměv, jak se jí krabatil nos, když se smála. Bylo to, jak si ji chtěl pamatovat, jak si zasloužila, aby si ji pamatoval, ale to nemohlo vydržet. Obraz se bez varování ztratil a nahradila ho její tvář v posledních vteřinách unikajícího života. V těch posledních okamžicích nemohla mluvit, ale panika v jejích vyděšených modrých očích hovořila za vše. Prosila o pomoc, prosila ho, aby nějak odčinil, co se stalo, ale on byl bezmocný. Tím, že ho nachytal nepřipraveného, že našel jeho jedinou skutečnou slabinu, dokázal Will Vanderveen zničit jedinou Kealeyho šanci

osvobodit se od věcí, které viděl a které udělal – šanci na nový život se ženou, kterou miloval.

Hluboce, přerývaně se nadechl a zvedl zrak. Hleděl do vlastních uštvaných očí. Na zlomek vteřiny chtěl do odrazu v zrcadle vrazit pěst. Před rokem by to udělat mohl, ale vztek v uplynulých měsících ustupoval a uvolnil místo pocitu viny a beznaděje, jaké se s plynoucím časem dostavují po dlouhém zármutku.

Náhle si uvědomil, že v zrcadle je další tvář. Naomi tam mohla stát už celé hodiny, on by si jí nevšiml. Vypadala, že je jí do pláče, a on si na krátký, hořký okamžik pomyslel, jestli to budou slzy ze soucitu, nebo pocitu trapnosti. Ani jedno by ho nepřekvapilo.

„Ryane, je mi to líto." Hledala zoufale slova, mluvila téměř šeptem. „Harper mi to právě řekl. Nevěděla jsem, přísahám…"

„Řekla jste to předtím, Naomi. Řekla jste, že vám řekl všechno."

Zarazila se, jeho hlas byl chladný. „Já jsem, to není, já… já myslela –"

„Nechte to být." Prudce se otočil a náhle vypadal jako někdo jiný. Byl sice napjatý, ale měl neutrální výraz. „Jsem v pořádku, ano? Podívejte, uvidíme se zítra."

„Ryane, jsem tady. Jestli si chcete promluvit –"

„Nechci." Podíval se na ni a jí to konečně došlo. „Uvidíme se zítra."

Váhavě odcházela, dveře se za ní pomalu zavřely a Kealey svůj pohled zase obrátil k umyvadlu.

19

DORDOGNE, FRANCIE

Údolí Loiry se mihlo kolem jako barevná skvrna. Scenerii zdůrazňovaly barvy podzimu. Což kontrastovalo s nebem, které bylo chladné, ploché, kovově šedé. Naproti tomu vzduch v mercedesu byl skoro přehřátý, topení jelo naplno.

Vanderveen potlačil zívnutí a stáhl o pár centimetrů okénko, bez ohledu na bolest krční páteře. Teprve teď začal pociťovat účinky neustálého cestování a napětí, které zažil v minulých týdnech. Byl rád, že terénní auto má pohodlná sedadla a spoustu místa pro nohy. Když otočil hlavu, viděl, že Jasmína Rasínová stále nepřítomně hledí ven, tak jako v uplynulých několika hodinách. Projeli Rocamadourem, katedrálním městem Tours a Sarlatem, místem, které se za osm set let od svého založení téměř nezměnilo. Výhled byl často působivý, ale Jasmína Rasínová se o něm vůbec nezmínila.

Když opustili pekařství v osmém okresu, navštívili krátce, jen pro informaci, bulvár Gouvion Saint-Cyr, úzkou, stromy lemovanou ulici vedoucí kolem vjezdu do Le Méridien Etoile. Okamžitě viděl, že vybrala dobře, palebné linie byly téměř dokonalé. Následující krátká zastávka v internetové kavárně podstatně snížila Vanderveenovy obavy. Zjistil, že kromě centrální policejní stanice jsou v sedmnáctém okrsku pouze dvě další policejní služebny, obě na severovýchodní straně. Ta bližší byla vzdálená 7 kilometrů od hotelu, a když zajížděli na kryté

parkoviště, všiml si poprvé, jak malá je přítomnost policie v jižní části okrsku. Zastavili se pro zásoby a potom se propletli bludištěm úzkých uliček. D50 našel o několik minut později. Brzo vyjeli z města a hnali se francouzským venkovem.

Při každé zastávce ve městě žena tiše opakovala informace, které nasbírala v uplynulém týdnu. Opakování mu naprosto nevadilo, naopak ho uklidňovala její přepečlivá povaha. Jedna věc ho však stále zneklidňovala, totiž že muži, jež najala, jsou naprostí amatéři. Nechtělo se po nich moc, ale pokud zklamou, bude zabezpečení kolem cílové osoby neproniknutelné. Bez ohledu na to musel připustit, že Jasmína Rasínová si počínala neobyčejně dobře. Sehnala všechno, co potřeboval, počínaje střelci, přes potřebné zpravodajské informace až po prostou černou tašku ukrytou vzadu ve vozidle.

Krátce poté, co přejeli nad vzedmutými studenými vodami řeky Dordogne, objevilo se vlevo kamenné vesnické stavení z osmnáctého století, vzdálené od rozbité silnice několik set metrů. Byl to známý orientační bod a Vanderveen zpomalil a odbočil na asfaltovou cestu lemovanou po obou stranách vysokými javory a topoly. Cesta byla zjevně nedávno protažená a kolem se táhly hromady sněhové břečky a mokrého hnědého listí. Dalších pár set metrů a mercedes zastavil u odřeného dřevěného plotu. Když vystupovali, rozhlédla se Rasínová pochybovačně kolem. „Víš jistě, že je to tu dost odlehlé?“

Vanderveen otevřel kufr vozu a vyndal tašku. „Mělo by být,“ odpověděl. „Používal jsem to tu už dřív a nikdy jsem neměl žádné potíže.“

Přes rameno si hodil druhé zavazadlo, malý batoh, přelezl plot a vyrazil k lesu. Rasínová ho nešikovně následovala v pohorkách, které si ten den koupila. Těžký déšť ze včerejška v kombinaci s neobvykle nízkou teplotou změnily zem v moře bláta. Když se jí noha v bahně zachytila potřetí, zvedla oči a zjistila, že ji pobaveně pozoruje.

„Na tohle nejsem zvyklá,“ přiznala rozpačitě. Byla to hloupost, nepředvídaný nedostatek, ale ji to stejně uvádělo do rozpaků.

„Už tam skoro jsme," ubezpečoval ji. „Jen ještě pár minut."

Pokračovali v chůzi. Stromy začínaly poněkud řídnout a po levé straně uvolnily místo plochému poli. Řada borovic poskytovala určitou ochranu před počasím, listí tu bylo na zemi méně a ze sněhu vystupovaly hnědé skvrny ornice. Vanderveen se zastavil a rozhlédl se. Rasínová si pevně přitiskla ruce k tělu a viditelně se třásla zimou.

Sundal batoh z ramene a hodil jí ho. Ruce roztáhla právě včas, aby chytila jeden popruh.

„Uvnitř jsou nějaké rukavice, bunda a termoska s kafem," řekl. „Snaž se být v teple. Bude to chvíli trvat."

Přikývla a otevřela batoh, rychle si natáhla nylonovou větrovku a pak černé pletené rukavice. Vanderveen se soustředil na pouzdro, cvakl zámky a začal vybírat součásti samopalu FAMAS G2.

Poprvé ho vyrobili v GIAT Industries, neziskové organizaci v majetku francouzské vlády. FAMAS F1 byl vyvinut jako náhrada za stárnoucí samopal MAT-49, který používala armáda a policejní složky skoro šedesát let. Podobně jako jeho předchůdci se vyznačoval robustní konstrukcí. Otvor pro zásobník byl umístěn za pažbičkou a lučíkem spouště. Konstrukčně byl samopal uzpůsobený pro použití oběma rukama. Během let se z něj stala jedna z nejspolehlivějších zbraní, byl snadno udržovatelný a velmi přesný až do 460 metrů. Z těchto důvodů používala FAMAS G2 většina francouzských ozbrojených složek, včetně CRS[*]. Nebylo náhodou, že tato organizace dostala za úkol ochránit dr. Násira ad-Dína Tabrízího v Paříži.

Ovšem zbraň, kterou teď Vanderveen skládal, se poněkud lišila od samopalů používaných CRS v tom, že byla upravena pro policejní odstřelovače. Hlaveň byla dlouhá 65 centimetrů, tedy přibližně o 12,5 centimetru delší než standardní G2, a držadlo

[*] Compagnies Républicaines de Sécurité, francouzské policejní útvary, jejichž hlavním úkolem je potlačení nepokojů, přepadové jednotky, jsou také generální zálohou policie.

nahradil integrovaný úchyt pro dalekohled. Úprava hlavně prodlužovala dostřel samopalu na přibližně 600 metrů a také se zbraň stala výrazně přesnější na kratší vzdálenosti.

Ráno si dálkoměrem zkontroloval vzdálenost, na kterou bude skutečně střílet. Bylo to 210 metrů. Podle všech norem relativně lehký výstřel, procházka růžovým sadem pro absolventa odstřelovačské školy americké armády. Přesto tu byla řada faktorů, které mohly výstřel ovlivnit. Za prvé bude střílet ze zadního sedadla auta. To znamenalo omezený prostor, který způsobí svalové napětí a nepravidelný dech, což oboje může ztížit přesnost střely. Za druhé bude střílet skrz sklo. Ve většině případů ošemetná záležitost, ale zvlášť nepříjemná u pušky s komorou na cokoliv pod 7,8 milimetru. A jako by toho nebylo dost, měl pouze pět vteřin, kdy mu zmatek zajistí krytí, a bylo naprosto nutné, aby cíle útok nepřežily. Byla zde vysoká pravděpodobnost, že někdo z francouzských bezpečnostních sil nejméně jednoho z atentátníků vyřadí, ale on s tím nemohl počítat. Takže bude muset v intervalu několika vteřin pozorovat, rozhodnout se a jednat podle situace.

Jasmína Rasínová se opírala o mechem obrostlý strom a se zřejmým zájmem sledovala, jak skládá pušku. Musel připustit, že zbraň vzbuzuje strach i přes odpudivý design. Standardní tlumič záblesků byl odstraněn a na dvou místech hlavně byly na vnějším povrchu vyřezány závity, aby se dal namontovat tlumič zvuku. Když šrouboval plechový tlumič na místo, zjistil Vanderveen s potěšením, že soustružník vyrobil levotočivý závit. Nebylo to obvyklé, ale znamenalo to, že se tlumič s každým výstřelem nebude uvolňovat, nýbrž dotahovat. Uchycení na dvou místech také zajišťovalo, že bude tlumič stabilní.

Nakonec namontoval dalekohled zaměřovače, Leupold Mark 4, jenž přesně zapadl do standardního úchytu NATO. Připojil se k Rasínové a podal jí zbraň, pak otevřel znovu tašku, vzal z ní velkou sešívačku a papírový terč. Střed byl běžný: soustředné kruhy obvyklé velikosti na pozadí jednopalcové mřížky pro odhad výšky. G2 nechal u Rasínové a použil svůj dálkoměr Leica, aby si našel strom asi 25 metrů od místa, kde stál. Došel

k němu a sešívačkou připevnil terč na strom, jehož kmen byl dost široký, aby se na něj vešel celý, načež se vrátil a vzal si zpátky zbraň.

V batohu měl stočenou tenkou střeleckou podložku. Vytáhl ji a rozbalil, batoh položil na jeden její konec. Lehl si na podložku a levé předloktí opřel o batoh, pak se uhnízdil za náhražku opěry a pažbu pušky si opřel o pravé rameno. Jakmile pohlédl do zaměřovače, uviděl terč. Zcentroval vlasový kříž, vydechl a stiskl spoušť.

Pierre Besson s rachotem zastavil traktor a koukal na vozidlo stojící na rozbité cestě. Právě skončil odpolední práci a těšil se na teplé jídlo a poklidného šlofíka ve své přestavěné chalupě vzdálené 2 kilometry. Nebylo to žádné zvláštní sídlo, ale Besson si dokázal vychutnat drobná pohodlí, jaká má k dispozici chovatel dojných krav v zemědělské části Francie. Rodinný statek zdědil minulé jaro a následující měsíce změnily jeho výklad slova práce. Zatím žil osaměle v ústraní, a určitě to ještě před rokem nebyla jeho představa, jak prožít život. Tehdy dokončil studium Institute Supérieur d'Agriculture v Lille. Během měsíců před promocí tíhl spíše k výzkumu a snil o nějakém slunném místě, ale běh věcí ho nakonec přivedl zpět k životu, který znal odjakživa.

Musel přiznat, že to nebylo tak špatné. Podle jeho advokáta byla cena majetku víc než 1,3 milionu eur. Kdyby ho tento způsob života přestal bavit, věděl, že může všechno prodat a žít do konce svých dnů v zahálčivém přepychu. Pro šestadvacetiletého Bessona to byla přitažlivá představa, avšak jeho jméno bylo příliš pevně spojeno s půdou, aby o tom vážně uvažoval. Přestože byl mladý, kořeny měl hluboce zapuštěné v tradici. Víc než dvě stě akrů francouzského venkova patřilo jeho rodině už téměř sedmdesát pět let, včetně té úzké cesty, kde parkovalo auto, které tam nemělo co dělat.

Besson zatáhl ruční brzdu, slezl z traktoru a došel k terénnímu vozu. Poslední model mercedesu byl zřejmě prázdný, majitel nikde v dohledu. Kapota nebyla zvednutá,

nebylo tam nic, co by naznačovalo potíže s motorem. Ale proč by tu někdo zastavoval? K řece odsud bylo daleko, takže to těžko mohl být rybář. Nemluvě o tom, který rybář by jezdil v takovém autě? Prostě to nedávalo smysl.

Náhle si všiml šlépějí. V blátě, dvoje stopy vedoucí od auta k plotu a dál.

Besson se na chvíli nerozhodně zahleděl k lesu. Neměl moc chuti tam chodit, a pokud to byli místní, tak tu pravděpodobně nebyl žádný problém. Vyhlásil, že můžou volně chodit po jeho pozemcích, a dokonce i lovit, v tom druhém případě s jeho ústním svolením. V této části země bylo pytlačení celkem běžné a Besson to už musel několikrát řešit. Jako většina seriózních lovců pohrdal pytláky. Dělalo se mu špatně ze způsobu, jakým prznili vznešený sport, a nechtěl, aby se motali na jeho půdě.

Vrátil se k traktoru a zezadu vydoloval starou dvouhlavňovou brokovnici Winchester a pár nábojů. Dva zasunul do komory, ostatní dal do kapsy, vytáhl klíče z traktoru a vyrazil směrem k plotu. Když ho přelezl, opatrně sledoval dvojici stop mezi stromy.

Těch dvacet metrů k terči přešel Vanderveen se zbraní přes ohnutou ruku. Co viděl, ho potěšilo. Když dostřílel z původní vzdálenosti a kulky utvořily shluk v kruhu o průměru asi jeden a půl centimetru, zvýšil vzdálenost na 92 metry. Náboje Federal 69 gránů budou mít větší průraznost až přijde čas, ale také omezí výkonnost tlumiče. Těžší kulky způsobí při průchodu vzduchem slyšitelné „krak“. Bohužel to byl kompromis, na který musel přistoupit. Podzvuková munice 5,56 mm byla notoricky nespolehlivá a on musel zasáhnout každou kulkou.

Zaznamenal si výšku a korekci větru a provedl drobné změny, aby dosáhl své nuly. Nakonec vystřílel skupinu osmi kulek na 183 metry. Když se podíval na papír, viděl, že jeho snaha byla odměněna jedinou potrhanou dírou v černém, vypadalo to na shluk o průměru asi 2,5 centimetru.

Spokojeně strhl terč a vracel na původní pozici. Ušel asi sto metrů, když spatřil něco, z čeho doslova zkameněl.

Z lesa se vynořil muž. Jeho obličej vyjadřoval zmatek nebo možná vztek, na tu vzdálenost se to nedalo přesně odhadnout. Ať to bylo jakkoliv, brokovnicí, již viditelně držel, mířil na Jasmínu Rasínovou. Vanderveen nejdřív chtěl zvednout pušku a získat jasný výhled dalekohledem, ale to by situaci jen zkomplikovalo. Místo toho rychle odšrouboval tlumič, schoval ho do kapsy a rychle, avšak bezstarostně pokračoval v cestě. Na obličeji se mu objevil široký úsměv.

„Co tady děláte?“ chtěl vědět Besson. Byla to poněkud rétorická otázka. Napravo od střelecké podložky mohl vidět použité mosazné nábojnice a přicházejícího muže už zpozoroval.

„Strašně se omlouvám,“ blábolila žena plynulou francouzštinou. Vypadala vystrašeně, oči jí neustále sjížděly k brokovnici. „Nevěděli jsme, že je to soukromý pozemek. Můj přítel si akorát vyjel, aby si odzkoušel novou loveckou pušku, a no…“

Přítel se k nim rychle blížil, ale v ruce neměl žádnou loveckou pušku. Besson byl v říjnu 2005, když vypukly nepokoje, na návštěvě u tety v Paříži. Viděl skupiny černě oděných četníků z *gendarme mobile* hlídkující na ulicích spolu s pravidelnými policejními útvary pro potlačování nepokojů. Jejich přítomnost byla tak nepřehlédnutelná, že si nemohl nevšimnout zbraní, které měli, a to, co nesl tento muž, mu bylo povědomé. Trochu si oddechl, když si ten člověk zbraň přehodil přes rameno, ale přesto zůstával dál ve střehu. Také ustoupil o několik opatrných kroků a svou winchestrovku sevřel pevněji. Najednou si uvědomil, že cestou lesem neslyšel žádné výstřely.

„Ahoj,“ řekl muž, když vyšel na mýtinu. „Jsem Američan. Ach. *Parlez… parlez-vouz anglais?*“

Mužova francouzština byla příšerná, ale to nebylo na překážku. Besson studoval se spoustou amerických studentů, kteří byli v Lille na výměně, a ti byli stejně neznalí. „Ano,“ odpověděl. „Mluvím anglicky. Co tady děláte?“

„Jen se tak rozhlížíme. To jsou vaše pozemky?“

Besson se rozhlédl, jako by se rozhodoval. „Ano, jsou. A nevzpomínám si, že bych vám dal…“ Zakopl na slově *povolení*. „Nevzpomínám si, že bych vám dovolil je používat.“

Muž nasadil omluvný úsměv. Zdálo se, že nevnímá brokovnici, která mu teď mířila na prsa. „Omlouvám se, ale nevěděli jsme, kde máme požádat. Mimochodem, já jsem Scott, Scott Kessler z Houstonu a tohle je Marie. Cestujeme s naším střeleckým klubem. Měli jsme na dnes odpoledne domluvenou návštěvu, ale ta sakramentská střelnice ve Vercors je zavřená kvůli dešti… Jo, a jak se jmenujete vy?“

Američan se přiblížil s napřaženou rukou a přihlouplým úsměvem. U Bessona zvítězilo dobré vychování. Napětí v něm poněkud povolilo a přendal si brokovnici do neohrabanější ruky, aby mohl podat pravici.

Následoval bleskový pohyb a Besson ucítil dvě věci najednou. Levá ruka mu rychle odletěla od těla, když mu cosi narazilo do břicha nad pasem a rozdrtilo mu solar plexus jedinou brutální ranou. Ukazováček se mu reflexivně stáhl na spoušti a winchestrovka jednou spustila do vzduchu. Jemu přitom unikal vzduch z plic. Zhroutil se na zem, stočil se do obranného klubíčka a lapal po dechu.

Vanderveen přikročil, sebral brokovnici a zlomil ji. Jeden náboj zůstal v hlavni, ten první se neškodně rozptýlil po lese. Spokojeně zaklapl zbraň a podal ji Rasínové. Ta se už zase vrátila ke svému ledovému výrazu. Vanderveen kopl muže do boku. „Vstávat.“

Besson se nejistě postavil a rukama si chránil zraněná žebra. „Co chcete?“ vyhrkl francouzsky. „Prosím vás, odejděte. Nikomu neřeknu, co jste tady dělali –“

„Jak jste se sem dostal?“ zeptal se Vanderveen. Přijal opět jazyk toho druhého, ale tentokrát byla jeho francouzština zcela plynulá. „Máte auto? Kdo tu je s vámi?“

„Nikdo,“ zabrebtal Besson, zcela vyvedený z míry obratem událostí. „Mám… mám traktor na cestě. Nikdo další tu není. Jen já. Šel jsem po vašich stopách…“

Vanderveen na něho dlouze pohlédl. „Věřím ti.“ Po další chvilce předstíraného váhání ukázal na pole a řekl: „Tak běž, zmiz. Utíkej.“

„Ty ho necháš jít?“ zeptala se udiveně Rasínová.

Besson se zmateně podíval na pole, pak se otočil k muži, jenž ho napadl. Pušku měl pořád přes rameno.

„Utíkej,“ opakoval Vanderveen. „Hned.“

Besson udělal několik nejistých kroků a pak přešel v rychlý klus. Asi po dvaceti krocích prodloužil krok a plnou rychlostí uháněl ke stromům naproti. Červená zimní pšenice ho šlehala do podklesávajících nohou.

„Musíš ho zastavit!“ vykřikla Rasínová. Zapomněla se a bylo to arabsky.

„Viděl auto! Viděl *nás!“* Začala zvedat brokovnici, ale Vanderveen chytil zbraň za hlaveň a stlačil ji dolů, než stihla zamířit.

„Jen klid. Nenechám ho jít. A mimoto, na tuto vzdálenost ho nikdy nezasáhneš.“ Vanderveen se pohyboval klidně, ale rychle. Přetáhl si pušku přes hlavu a vzadu z ní odepnul řemen. Z volného konce si udělal smyčku kolem levé paže a řemen utáhl kolem bicepsu. Když zvedl zbraň k pravému rameni, volná látka se dotáhla a zvýšila stabilizační účinek. Celé to zabralo dvanáct vteřin. Poklekl, přesunul podpírající ruku na levé koleno a podíval se dalekohledem. Jakmile zaujal pozici, začal si v duchu procházet kontrolní seznam. Byl prakticky na úrovni pole, což vyloučilo nutnost kompenzovat výšku. Pak se přesunul ke grafům, které si zapsal do paměti před dvanácti lety, a hodnoty srazil na polovinu, protože Francouz běžel na východ a pod mírným úhlem – to poznal podle polohy mužovy protilehlé ruky. Byla ohnutá a částečně skrytá, pohybovala se dopředu a dozadu normálním rytmem běžce.

„Už tam skoro je,“ vyhrkla Rasínová naléhavě. „Je to jeho pozemek, ví, kam běží. *Zastřel ho*.“

Vanderveen neodpověděl, pořád si v hlavě ještě procházel seznam. Když stál vedle něho, byl Francouz asi o tři čísla větší, což znamenalo přesně 183 centimetry. Teď ten člověk měřil 0,2

milimetru (dalekohled je cejchován v jednotkách mil, 1 mil = 25,40 mikrometru), což ho umístilo do vzdálenosti… 230 metrů.

Váhal. Pohyb všechno měnil, ale na tu vzdálenost bylo téměř nemožné, aby se trefil jedinou kulkou. Palec držel nad páčkou, ale nakonec ji nechal na jednotlivých výstřelech.

Začalo slabě pršet, vítr snášel kapičky východním směrem rychlostí asi 3,5 km/h. Dal Francouzi pro začátek 5 čárek na vodorovné stupnici dalekohledu (0,127 mm), zhluboka se nadechl, pomalu vydechl a zamířil, až když neměl v plicích žádný vzduch. Vzdálená postava padla do pasti na třech a půl čárkách (0,089 mm), když zmáčkl spoušť naplno.

Bessona pálily vlastní plíce a nohy mu začaly gumovatět. Zakopl na kraji odvodňovacího kanálu, noha mu sklouzla v blátě a on se snažil znovu získat rovnováhu. Otočil se a srdce se mu téměř zastavilo. Američan tam klečel na jednom koleni, pušku opřenou o rameno. Besson věděl přesně, co se stane. Něco mu říkalo, že se musí pohybovat rychleji, ale tělo odmítalo spolupracovat a poslechnout naléhavé příkazy mozku. Jeho energii odsávala nebezpečná směs strachu a adrenalinu.

Nějak se mu podařilo dostat se na druhou stranu kanálu a stále usilovně běžel, rukama chňapal po vzduchu v zoufalé snaze posunout tělo vpřed. Už byl blízko, stromy nebyly vzdálené ani patnáct metrů. Do žil se mu rozlil pocit úlevy. Stromy už byly na dosah a pořád na nich byla spousta listí. A na takovou vzdálenost ten střelec nemá šanci –

Výstřel ani neuslyšel. Neucítil náraz. Místo toho se jeho myšlenky zastavily, jako když otočíte vypínačem, světlo zhaslo, navždy.

„Neuvěřitelné," vydechla Rasínová. Rty se jí mírně rozevřely obdivem. „Trefil jsi ho jedinou ranou."

Vanderveen se nehýbal. Viděl obláček červeně, slyšel plácnutí, když se kulka zavrtala do mužovy hlavy. Francouz šel rovnou k zemi, ale i přes ty dva ukazatele smrtelného zranění bylo příliš brzo, aby si byl jistý. Viděl lidi vzdorovat pravděpodobnosti a s podobnými zraněními nejen přežít, ale

i odejít po svých. Nejpozoruhodnější, aspoň podle jeho zkušeností, byla rána vystřelená před osmi lety v syrských kopcích. Terčem byl v tomto případě jeho velící důstojník Ryan Kealey. Měl to být smrtelný zásah, čistý průstřel hrudníku na vzdálenost 400 metrů, avšak Kealey se z toho nějak dostal. Když uvážil komplikace, které mu ten chlap způsobil v jeho pozdějším životě, považoval Vanderveen ten výstřel za nejhorší v životě.

Však mu to také oplatil, alespoň částečně. I když ho Kealeyho činnost stála v minulém roce velmi mnoho, Vanderveen se dokázal přiměřeně pomstít. Dodnes si tu noc pamatoval zcela jasně. Výraz naprostého zoufalství na Kealeyho obličeji byl k nezaplacení, ale jakkoliv velmi uspokojivý, postrádal sílu fyzické reakce té ženy. To bylo na celé věci nejlepší, jak se třásla v jeho rukou jako vyděšený králík, jak ztuhla šokem, když do ní zapíchl nůž…

„Proč se usmíváš?“

Hlas Rasínové ho vytrhl ze snění. Úsměv zmizel, ale vzpomínka zůstala. „Jen tak.“

„Co s ním uděláme?“ zeptala se a kývla směrem k postavě v dálce.

Vanderveen se soustředil a uvažoval o její otázce. „Moc možností nemáme. Nemůžeme riskovat a převážet tělo. Než jsme odjížděli z Paříže, kontroloval jsem předpověď počasí. Celou noc by mělo silně pršet. Doufejme, že stopy to smaže za pár hodin. Posbíráme mosaz a terče. Až to místní policajti začnou vyšetřovat, budeme mít svou práci za sebou a budeme pryč ze země.“

Zvedla obočí. „My?“

„Tvoje pomoc mi přijde vhod, ale je to na tobě. Do pozítří dokončíš svou část a nemáš žádné závazky. Pokud si potřebuješ zavolat nebo nechceš odjet…“

Chvilku uvažovala, než přikývla na souhlas. „Mé příkazy zní, že ti mám ve všem pomáhat, jak budu moct, takže ano, pojedu, jestli mě potřebuješ. Ve městě mám místo, kde mám své pasy. Budu se tam muset zastavit a vyzvednout je.“ Odmlčela se. „Bude lepší, když tohle bude vypadat jako chyba.“

„Myslíš nehoda?“

„Ano. Úřady zjistí pravdu, samozřejmě, ale muže nám to získat nějaký čas, kdybychom se dostali do potíží.“

Pomalu přikývl. „Chápu, co chceš říct. Podej mi brokovnici.“

„Ne, já to udělám.“ Ukázala mu své ruce. „Ty nemáš rukavice.“

„Jsi si jistá?“

Vzala mu zbraň z rukou a bez odpovědi odešla. Vanderveen ji sledoval, jak pochoduje přes pole, skloněnou winchestrovku držela oběma rukama. Očekával nějaký projev lítosti, zaváhání v chůzi, ale ničeho se nedočkal.

Došla k tělu a poklekla. Zřejmě hledala známky života. Ze vzdálenosti přes dvě stě metrů bylo těžké odhadnout, co se tam přesně děje. Vanderveen procházel seznam v hlavě, aniž by si uvědomil, že ona dělá totéž a doprovází to pohyby: prohledat kapsy kvůli nábojům, vyjmout první prázdnou nábojnici, pak zvednout tělo do sedící polohy, dost obtížné pro tak drobnou ženu. Jakmile se jí to podařilo, zbývala jediná věc. Udělala čtyři kroky od polozhroucené postavy, otočila se a zvedla zbraň.

Vanderveen viděl přes padající déšť, co zbylo z Francouzovy hlavy, když vybuchla. Vzápětí následoval zvuk výstřelu, dutá rána šířící se přes pole. Hluk zvedl desítky ptáků a bylo slyšet plácání jejich křídel. S obdivem přihlížel, jak Rasínová upravuje polohu těla. Zřejmě přitom nespěchala, občas se zastavila, aby se na scénu podívala z různých úhlů. Když byla spokojená, položila brokovnici kousek od těla a vyrazila zpět přes pole.

Jak se k němu blížila, studoval Vanderveen její tvář. Na konci byla příliš blízko. Pravou stranu její bílé nylonové bundy pokrývala jemná rudá mlha, jež stékala s deštěm. Pokud si toho všimla, v jejím výrazu se to neprojevilo. Když k němu došla, podala mu prázdnou nábojnici. Chladný vzduch na jejích tvářích vyvolal ruměnce, ale jinak se tvářila neutrálně.

Sebral potrhané terče, posbíral nábojnice z FAMAS a vše nacpal do batohu spolu se znečištěnou bundou Rasínové. Cestou zpět se zastavil v Castillon-la-Bataille na kamenném mostě přes Dordogne. Batoh zatížil několika cihlami, co se povalovaly

kolem, hodil ho do vody a sledoval, jak po spirále mizí v bahnitých hlubinách.

Do Paříže dorazili těsně po půlnoci.

20

WASHINGTON, D. C.

Kealey se donutil otevřít oči a pak bojoval se šedým světlem, které se cpalo dovnitř polozataženými záclonami. Přes hromadu zmačkaných pokrývek viděl ven oknem, které vedlo na Pennsylvania Avenue. Odněkud přicházelo nepřetržitě syčení, jež ho mátlo, dokud se jeho mozek neprosekal mlhou a nepropojil oči a uši. Byl to jen lehký déšť dopadající na sklo okna.

Převalil se a schoval obličej do polštáře. Uvědomoval si, že se po podlaze válejí prázdné láhve. Minulou noc vyraboval minibar. Nepotřeboval vidět důkazy, aby si vzpomněl. Cítil bušení v hlavě, což mu kazilo ráno, stejně jako pachuť v ústech. A pak, když uvažoval, co ho k tomu přimělo, uhodila ho vzpomínka na to, co řekla Naomi, a vše, co po jejích nešťastných slovech následovalo.

Rozhodně zatlačil tyto myšlenky do pozadí, vstal a zamířil do koupelny. Přitom bolestivě zakopl o poloprázdnou láhev whisky Jameson. Podíval se na ni, krátce zauvažoval, kde se tu vzala normální láhev, protože pokud věděl, malá lednička v rohu obsahovala jen miniatury. Plastový kelímek naplnil vodou z kohoutku a kopl ho do sebe, pak další. Začal ho plnit potřetí, když někdo začal mlátit na dveře jeho pokoje.

„Běžte pryč," zařval. Bouchání pokračovalo, a on zopakoval svůj výkřik, jen ještě hlasitěji.

„Kealey, jste to vy?“ Další rány. „Otevřete ty dveře.“

Zarazil se a snažil se ten hlas zařadit. Jakmile se mu to podařilo, tiše zaklel a přešel ke dveřím.

Když je otevřel, stála před nimi vzteklá Samantha Craneová s rukama v bok. Měla na sobě pytlovité šedé tepláky, běžecké boty New Balance a svetr barvy námořnické modři s nápisem Pensylvánská státní. Což, pokud se narodila a vyrostla v tom státě, vysvětlovalo její slabý přízvuk, kterého si všiml už předtím. Z dlouhých blond vlasů jí kapala voda a několik pramínků měla připlácnutých na tváře. Zřejmě ji cestou přepadla přeháňka.

Ukázal na její oblečení a zeptal se: „Byla jste si zaběhat, nebo je to v těchto dnech standardní oblečení agentů FBI?“

Otázka ji vyvedla z míry, ale rychle se vzpamatovala a odsekla: „To není vaše věc. Chci…“

Zrak jí padl na jeho štíhlé tělo. Vykulila hnědé oči a na okamžik zapomněla, co chce říct. Kealey si náhle uvědomil výraznou jizvu na břiše a taky starší jizvu na levé straně hrudi. Litoval, že si nenatáhl tričko.

„Chci počítač,“ rychle dokončila a přeskočila ocelovým pohledem zpět na jeho tvář. „Mason měl ve skladišti osobní laptop. Vy jste ho sebral a já ho chci zpátky. Teď hned.“

„Jak jste mě našla? Pokoj není rezervovaný na moje jméno –“

„To není důležitý!“ Mluvila příliš nahlas, skoro křičela. „Tak kde je? Nechal jste ho v Langley, že?“

Zvedl ruce. „Počkejte moment. Co vás vede k tomu, že měl počítač?“

Zlostně si vzdychla. Zřejmě jeho předstírání nebrala. „Dozvěděli jsme se to od toho svědka, o kterým jsem s váma mluvila. Laptop byl první na našem seznamu, tak jsme zapečetili sklad a poslali tam tým pro sběr důkazů.“

„Zřejmě nic nenašli,“ podotkl sarkasticky.

„Pak jsme nechali techniky zkontrolovat věž v Masonově kanceláři. Ti brzo přišli na to, že ji používal pouze k monitorování bezpečnostních kamer.“

„A co?“

„Takže to nedává smysl, protože potřeboval něco, na čem sledoval klienty a lodní náklady. K tomu používal počítač, laptop, který jste vy *ukradl* z mýho místa činu. Chci ho zpátky, Ryane, a pokud jste si nevšiml, dochází mi trpělivost.“

Pokrčil rameny. „Nevím, o čem to mluvíte, Sam.“ Zjistil, že jí oplatil stejnou mincí a použil křestní jméno, aby ji donutil zareagovat. Pak začal uvažovat, proč to vlastně udělal, a došel k závěru, že je to nejspíš kombinace jeho přetrvávající kocoviny a jejího vlezlého, zvýšeného hlasu.

Ať byl důvod jakýkoliv, zafungovalo to. Obličej jí potemněl a píchla ho prstem do prsou. „Nesnažte se se mnou vydrbat. Jestli nezačnete spolupracovat, půjdu si promluvit se zástupcem ředitele na WFO* a donutím ho, aby zavolal ministrovi spravedlnosti. Dohlížecí výbor vás ještě dnes roztrhá na kusy spolu s vaším zaměstnavatelem. Tolik času vám dávám, abyste ten laptop předal. Potom končíte.“

Kealey se jí podíval upřeně do očí. „Kdy se dostanete k tomu, abyste mi poděkovala?“

Otevřela ústa a nevěřícně na něho hleděla. „*Děkovat vám?* Za co?“

„Za to, že jsem vám zachránil život. Když jsem vás viděl naposled, tak vás měl Mason na mušce.“

„Myslíte, než jste mě porazil na zem?“ Zamračila se a začala si třít levou ruku, jako by vzpomínku doprovázela bolest. „Skutečně to bolí, a mimochodem, k ničemu to nebylo. Ten váš fotbalový zásah mu nezabránil, aby mě postřelil.“

Něco, co právě řekla, ho zarazilo, ale odsunul to na později. „Nemůže to být tak zlý. Pobíháte tady, nebo ne?“

„Bylo to jen škrábnutí, ale to není teď důležitý, co?“ Podezíravě se na něj zadívala. „Proč jste ho prostě nezastřelil?“

„To by bylo špatný pro nás oba,“ upozornil ji Kealey. „Kromě toho jsem vám říkal, že s ním potřebuju mluvit. To by bývalo šlo, kdybyste především poslechla mou radu. Nemluvě o tom, že sedm vašich kamarádů by bylo ještě naživu.“

---

* Washington Field Office, úřadovna FBI v hlavním městě

To ji zřejmě dostalo. Zmlkla a uhnula pohledem.

„Poslouchejte," pokračoval Kealey, „laptop jsem nevzal. Nemůžu vám vrátit něco, co nemám."

Blýskla očima a napřímila se. „Pak asi začnu telefonovat," odsekla. „Asi byste si měl začít hledat novou kariéru, Kealey. Něco jako podnik s rychlým občerstvením, to bude vaše poslední šance, až s váma skončím."

S těmito slovy se otočila na patě a hnala se chodbou. Její mokré tenisky čvachtaly na drahém koberci.

Kealey zavřel dveře a vrátil se do pokoje. Uvažoval o jejích slovech a současně se podíval na budík na nočním stolku. Bez ohledu na to, co říkala, nabídka Craneové byla stěží upřímná. Kdyby jí předal laptop, pravděpodobně by mu to vrátila obviněním z pozměňování důkazů a bránění spravedlnosti. Nicméně když se tu objevila, ukázala své karty, a Kealey věděl, že nemá moc času, aby sehnal nutné informace.

Posbíral džíny z podlahy a prohledával je kvůli bezpečnému mobilu, který mu dal Harper. Jakmile ho našel, zavolal Naomi, která ospale odpověděla. Když ji popohnal, promluvil krátce s Harperem. Pak přerušil spojení a zamířil do koupelny. Tam se rychle vysprchoval a vyčistil si zuby. Když o dvacet minut později končil s oblékáním, pořád přemýšlel o Samantě Craneové. Něco na té ženské nebylo v pořádku.

21

OKRES FAIRFAX, VIRGINIE

Budova Liberty Crossing v McLeanu ve Virginii sloužila jako logistické centrum NCTC. To bylo založené v srpnu 2004 nařízením prezidenta č. 13 354. V přízemí nebyly přepážky a na podlaze byly rozeseté světlé kancelářské stoly s dřevěnou deskou a na nich monitory. V prvním patře byly umístěné prosklené kanceláře, ze kterých dozorčí vyslaní čtrnácti různými agenturami pečlivě dohlíželi na pilné včeličky dole. Krátce po jedenácté dopoledne Naomi Kharmaiová, pracující u volného stolu v přízemí, obklopená čtyřiceti dalšími analytiky, zahlédla Kealeyho, když procházel skleněnými dveřmi na druhé straně místnosti.

Uvědomovala si svá hloupá slova minulý večer, a tak jejím prvním impulzem bylo vlézt pod zapůjčený stůl a schovat se tam. Místo toho se vrátila pohledem k monitoru a předstírala, že je zabraná do práce, když se vydal k ní.

Naomi byla vzhůru skoro celou noc, ležela v posteli a přemýšlela o tom, co jí řekl Harper po telefonu. Vysvětlovalo to všechno, od drastické změny Ryanova vzhledu po jeho neochotu mluvit o minulých deseti měsících. Její první reakcí byl vztek. Nemohla uvěřit, že ji Harper do té situace dostal, aniž by jí poskytl všechna fakta. A hlavně, teď jí bylo docela jasné, proč ji vlastně přeložili do Londýna. Koneckonců, sehrála jednu z hlavních rolí v událostech minulého roku a vedení ji těžko

mohlo nechat posedávat kolem a klást otázky o věcech, které se oni snažili ututlat.

Skutečnost, že se ji snažili odstrčit, byla k vzteku, ale na druhé straně věděla, kde je její místo. Jakkoliv byla tvrdohlavá, nechystala se vyletět na zástupce ředitele pro operace CIA, a od jejich krátké konverzace ze včerejšího večera ji vztek téměř přešel. Místo toho se její myšlenky obrátily k Ryanovi. Dokázala myslet pouze na to, co prožil tu noc a co musel přetrpět od té doby.

Bylo jasné, že ho celá událost ničila, ale Naomi nevěděla jak moc. Patřil k lidem, které výcvik a povaha vedou k tomu, že vše drží uvnitř, čímž ale jen oddalují nevyhnutelné. A nakonec, ať je jednotlivec silný sebevíc, spojení vzteku, bolesti a pocitu viny si najde cestu ven. Je to prostě dané, končí tak všechny podobné tragédie. Tato tvrdá pravda se projevovala ve vzrůstajícím počtu sebevražd mezi vojáky, kteří se dostali do bojových akcí na Středním východě. Naomi si nedokázala představit, že by se Ryan takhle zlomil, ale příbuzní vojáků, kteří se zabili, možná říkali totéž v týdnech a měsících předtím, než přišli o blízkou osobu.

Naomi se i během její krátké kariéry dostalo příslušného příděl u bolesti a utrpení, ale nikdy nezažila takový pocit viny a smutku, a teď myslela na to, čím musel projít Ryan, a modlila se, aby ji nic takového nepotkalo.

Zahnala morbidní myšlenky, ještě než Kealey ušel posledních pár metrů. Pokynul jí hlavou a pozdravil.

„Ahoj," odpověděla a pokusila se o váhavý úsměv. „Jdete pozdě."

„Jo. Nečekal jsem, že budete mít něco tak brzo." Volala mu do Langley před třiceti minutami. „Jel jsem rovnou sem."

„Nemyslela jsem, že vás ředitel Landrieu nechá projít vrátnicí."

Kealey se při tom jméně zamračil. „Je tady?"

„Neviděla jsem ho." Úsměv zmizel a ona se podívala stranou. „Poslouchejte, Ryane, já vím, že o tom nechcete mluvit, ale

chtěla bych se omluvit za to, co jsem řekla včera večer. Harper mě tam nechal jít bez –“

„To je v pořádku, Naomi.“ Rychle mu pohlédla do obličeje, ale nezahlédla ani stopu po tom, co tam viděla večer.

„Fakt. To není vaše chyba,“ pokračoval, „a mně je líto, že jsem na vás řval. Nemohla jste to vědět, ale nechme to prostě tak, ano?“

„Dobře.“ Vypustila zadržovaný dech a obrátila se k práci. Klepla na pár kláves. Na obrazovce se jí okamžitě objevil seznam jmen a dat. „Obsah pevného disku Anthonyho Masona, jak jste si přál.“

Kealey žasl. „Jak jste to dokázala?“

„Jednoduše. Opravdu. Nabootovala jsem se ze standardního cédéčka Windows XP a použila ho, abych vytvořila nové heslo administrátora.“ Mezi prsty držela třiapůlpalcový disk. „Software vyvinuli na Stanfordu před pár lety. V podstatě využívá existující díry tím, že zamaskuje dešifrovací kód jako driver. Jednou nainstalovaný umožní uživateli obejít aplikaci SYSKEY v SAM.“

Kealey pomalu vrtěl hlavou. „Nemám ponětí, o čem mluvíte.“

„SAM je zkratka pro Security Accounts Manager,“ vysvětlovala. „Je to databáze v registru, kde jsou uložena hesla uživatelů ve Windows NT.“

„Myslel jsem, že jste říkala, že používal xpéčka.“

Naomi mávla pohrdavě rukou. „Xpéčka jsou jen komercionalizovanou verzí entýček. Ale jak jsem říkala, dostat se do SAM je dost těžké, protože hesla v NT jsou chráněná transformační funkcí. Transformace je algoritmus, který přepisuje data jako série zdánlivě náhodných čísel a písmen. Transformace je složitá sama o sobě, ale s tím ani nemůžete začít zápasit, dokud nerozbijete SYSKEY, který dál šifruje transformaci. Je to něco jako firewall na firewallu.“

„Zní to složitě,“ bylo vše, na co se Kealey vzmohl.

„To jo,“ souhlasila, „ale to není všechno. Mason taky použil EFS, což znamená kódovací systém pro soubory. Ten se dá, jak

je všeobecně známo, obejít jen velmi obtížně, protože pracuje se čtyřmi různými klíči, jak veřejnými, tak soukromými. Naštěstí právě na tomhle nakonec uklouzl.“

„Jak?“

Usmála se. „Jsem ráda, že se ptáte. Podívejte, když zašifrujete pomocí EFS celou složku, každý soubor je automaticky chráněný, ale funguje to jinak, když šifrujete soubory *jednotlivě*, což právě udělal Mason. V tomto případě EFS vytvoří zálohu v nešifrovaném textu, než začne šifrovat. Když je zašifrovaný soubor uložený na disk, záloha je automaticky vymazána.“

„Ale když to vymaže zálohu, jak můžete –“

„Vymazat soubor neznamená nutně, že zmizí, Ryane. Musíte ho ještě přepsat, než zmizí ze záznamu. Starší soubory jsou přepisovány jako první, takže jsem mohla zachránit části nejnovějších nákladových listů pomocí editace disku. Pozor, není to úplný seznam, ale je to to nejlepší, co jsem mohla udělat.“

„Divím se, že se nepokusil vymazat celý disk.“

„Proč by měl?“ zeptala se Naomi. „Podle toho, co jste říkal včera večer, očividně nečekal, že útok přežije. Podle toho, co se stalo, mě překvapuje, že si dal tolik práce, aby chránil své soubory.“

„Asi máte pravdu,“ souhlasil Kealey. Naklonil se jí přes rameno a prohlížel si obrazovku. „Takže co tady máme?“

Pokračovala v projíždění seznamu. „Zatím jsem neměla možnost projít všechno. Doteď jsem se soustředila na náklady opouštějící Spojené státy. Zatím jsem nenašla seznam klientů, ale vidíte ta jména tady? Podle mě to jsou kontejnerové lodi. Na levé straně máme nákladové listy. Naneštěstí Masonovy kontejnery nejsou označené. Náklady neodplouvají nějak pravidelně, ale všechny doputovaly jen do několika destinací nebo zastávek. Tripolis, Benghází, Tobrúk, Port Said East[*]… samá exotika. Zní vám něco povědomě?“

[*] samostatný přístav v oblasti Port Saidu

Nejdřív se podíval na jména, ale nic se mu nevybavilo. Souhlasil s Naomi, že to budou jména lodí. Pak se soustředil na nákladové listy. „Co myslíte?“

„No, Tripolis je přístav v Libyi. Ten jediný znám.“

„Řekl bych, že jsou to všechno přístavy.“ Kealey si pečlivě prohlížel obrazovku. „Ale to nám nepomůže. Už vím, že většina zbraní se po vyložení z lodi převáží po zemi. Kásim organizoval převoz, ale kromě toho nedělal skoro nic dalšího. Nepatřil do užšího kruhu. My potřebujeme příjezdy. Seznam nákladů, který nepocházely od Masona. Chci vědět, kdo zásoboval jeho.“

Loupla po něm pohledem. „Kam se, Ryane, chcete dostat? Kásima a al-Umaríh nic nespojuje, ani, když už jsme u toho, Kásima a Vanderveena, a my přece hledáme tohle.“

Ignoroval její otázku a ukázal na dodávky na levé straně obrazovky. „Podívejte se na ten seznam, Naomi. To je obrovský množství různých zbraní. No, a kolik z nich se v posledních měsících našlo u mrtvých povstalců?“

Otázka ji zaskočila, ale začala chápat, kam míří. „Hmmm. Žádná?“

„Přesně tak. Žádná. Tak kam se poděly?“

Chvilku uvažovala. „Možná shromažďují zásoby na něco velkého. Dostat premiéra bylo docela odvážné, ale třeba to byla jen předehra.“

„To je možný, ale kdo je za tím? Víme, že Vanderveen měl prsty v bombovým útoku na hotel Babylon, ale kdo to platí?“

„Možná to bylo jednorázové. Al-Umarí ho možná najal osobně.“

„Proč potom ale Rašíd nahrál tu pásku? Proč prodával tu rafinerii? Pokud potřeboval Vanderveena jen na to, aby dostal al-Málikího, tak by nepotřeboval tolik peněz.“ Ukázal opět na obrazovku. „Aspoň část těch věcí by se už měla objevit. Přesněji řečeno, nedovedu si představit, že by odboj byl dost trpělivý, aby seděl na takových zbraních tak dlouho, když některý dodávky proběhly už před pěti měsíci.“

Poněkud ji to mátlo. „Chcete říct, že povstalci nejsou tak zodpovědní?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, je tady jasný spojení mezi Masonem a Kásimem, a Kásim pracoval pro povstalce. Ale jsou tady nějaký rozporný fakta. Podívejte se na to, co jste mi řekla včera večer. Hoši, kteří koupili rafinerii od al-Umarího, jsou ve spojení s íránským prezidentem. Pořád se snažím přijít na to, jak to do sebe zapadá.“

Přikývla. „Já taky.“

„Nedokážu si prostě představit, že by to celý dal dohromady Mason sám, Naomi. Obchodníci, kteří kšeftujou s tímhle druhem zboží, mají obvykle ochranu aspoň jedný silný vlády. *Neobchodujou* z jednoho skladiště na americký půdě. Chci říct, že to byla ta nejvíc viditelná část celý operace.“

„Možná, ale nejdřív jste vy ulovil Kásima.“

„Já věděl, že Kásim vydrbává s Agenturou, ale myslel jsem, že jen sbírá zbytky. Neměl jsem ponětí o tom, že dováží zbraně… To byla jen šťastná náhoda. Jestliže měl někdo padnout jako první, pak to byl Mason.“

„Zas tak hloupý *nebyl*,“ protestovala. „Četla jsem jeho složku. Byl dost chytrý, aby se dostal z kriminálu, ne?“

„Především byl dost blbej, aby se tam dostal. Zastřelí nějakýho chlapa před spoustou svědků a pak se nechá zavřít, protože napadne policajta. Jistě, tehdy byl mladší, ale vypadá tohle na chlapa, kterej spolupracuje s iráckým odbojem?“

Naomi chvíli přemýšlela. „Ani ne. A to mi připomíná další věc. Podle složky neuměl Mason žádný jazyk kromě angličtiny. Trochu mluvil rusky. Tak vám začne vrtat hlavou, jak domlouval obchody ve všech těch zemích a zvlášť na Středním východě.“

„Přesně. To nedává smysl.“

Zaváhala, než pokračovala. „Začínám s vámi souhlasit, Ryane. Chci tím říct, že se mi na tom něco nelíbí, ale to samo o sobě nepřesvědčí na sedmém patře nikoho. Kromě toho, jestli *byl* Mason určený k odstřelu, pak jeho zaměstnavatelé vědí, co se stalo. A už něco podnikají.“

„Proto taky musíme objevit nějaký vodítka.“ Odmlčel se, prohrábl si černé vlasy a přitom hlasitě vzdychl. „Máte pravdu, pokud jde o Vanderveena a al-Umarího. Nic na ně nemáme.

Zatím. Tak zkusme to, co *máme*.“ Ukázal na obrazovku. „Vytisknete mi kopii?“

„Samozřejmě.“

Zatímco plnila jeho přání, rozhlédl se po stole a něco ho udeřilo do očí. „Kde *je* vlastně ten laptop?“

„Vy jste přece říkal, že ho nemáte, ne?“ Tiskárna skončila svou práci a ona mu podávala vytištěné stránky. „No, věděla jsem, že se to tady bude hemžit zástupci Úřadu, tak jsem to dešifrování dělala v Langley a výsledky jsem zkopírovala na disk. Počítač je pořád u Davidsona.“

Dlouze se na ni podíval a na tváři se mu objevil podivný výraz. Bylo to něco, co nedokázala zařadit. Obdiv? Možná. Nebo něco víc?

Vypadalo to, že ji snad i pochválí, ale on zatím jen řekl: „Možná byste mohla ta jména, co jste našla, prohnat přes NCIC, ale dejte pozor, abyste je přidala k nějakému jinému případu. Chci Úřad udržet mimo tak dlouho, jak jen to půjde.“

„Jasně.“ Národní informační kriminalistické středisko* má databázi FBI, která sbírá a uchovává obrovské množství informací o známých uprchlících před zákonem, všechno od popisu po poslední známé bydliště. Je to neocenitelný nástroj pro řadu vládních agentur, včetně CIA. „Pošlu to taky na Interpol.“

„Díky.“ Narovnal se. „Chytnete mě na mobilu, kdybyste mě potřebovala.“

„Kam jdete?“

„Vrátím se do Langley.“ Zamířil ke dveřím a pak si ještě na něco vzpomněl. Když se otočil, ukázal na třiapůlpalcový disk, který použila, aby se dostala do Masonova počítače. „Říkala jste, že ten software vyvinuli na Stanfordu, že?“

„Jo.“

„Nechodila jste náhodou na Stanford?“

Vzhlédla od obrazovky a na tváři se jí objevil drobný úsměv. „Jo.“

---

* NCIC, National Crime Information Center

22

WASHINGTON, D. C. • PAŘÍŽ

Soukromým autem Jonathana Harpera byl Explorer 98, myslivecká zeleň, se 190 000 km na tachometru. Auto dodali ráno do hotelu, s klíči na palubní desce. Když opustil NCTC, vyjel Kealey na jih po rychlostní silnici George Washingtona, pak přejel Key Bridge a pokračoval do středu Washingtonu. Ke Kharmaiové nebyl zcela upřímný. Nevracel se do Langley, ale to nemusela vědět. Pravděpodobně by chtěla jet s ním, a on potřeboval trochu času pro sebe. Toho dopoledne už měl za sebou dvě podivné omluvy, jednu od Naomi a druhou, po telefonu, od Harpera. Neměl chuť na žádnou další podobnou konverzaci.

Našel místo na zaparkování na Justičním náměstí, vystoupil a zamkl auto. Slabý déšť se přes město přeháněl od rána, ale nebe se pořádně otevřelo až v poslední hodině. Zvedl si límec kabátu a dal se na jih 3. ulicí, kolem budovy soudu pro District of Columbia a na severní straně vešel do parku Johna Marshalla.

Vzhledem k počasí a denní době bylo v parku málo lidí. Pár teenagerů za školou jezdilo kolem na kolech a rozstřikovalo za sebou louže špinavé vody. Za nimi následovala postarší žena třímající deštník, který by její drobnou postavu schoval čtyřikrát. Na lavičce ležel bezdomovec, zády k cestičce, a pravou rukou objímal objemný odřený vak. Na pěšince poletovalo za odhozenou plechovkou barevné listí, ale Kealey nic z toho

nevnímal. Snažil se utřídit události uplynulého týdne a ztratil se ve vlastních myšlenkách.

Zanedlouho zjistil, že je na Pennsylvania Avenue. Míjel kanadské velvyslanectví postavené ze světlého neleštěného mramoru. Mezi jednotlivými nápory deště viděl na levé straně Národní galerii. Pokračoval v chůzi, dokud nedošel na roh budovy Federální obchodní komise*. Tam se zastavil a zahleděl se přes ulici.

Zvenku nevypadal Capital Grille nic moc. Fasáda byla z neomítnutých červených cihel, z obou stran širokých dřevěných dveří visely bronzové lucerny. Pod plátěnou černou markýzou hlídali dva kamenní lvi, jako by chtěli odehnat nerozhodnuté návštěvníky a prodloužit jejich hledám nevkusné vývařovny. Kealey sem nicméně nepřišel kvůli domu. Byl to jen další z mnoha washingtonských předražených restaurantů. Avšak pro něho mělo toto místo zvláštní význam, jaký by nikomu nedokázal vysvětlit. Bylo to místo, kde byl nejblíž Katie Donovanové, nebo aspoň jejím přetrvávajícím stopám, za uplynulý rok.

Když tam tak stál v dešti a civěl přes ulici, došel najednou k poznání. Poprvé si uvědomil, proč před šesti měsíci žádal o umístění v Iráku: Poušť byla nejvzdálenějším místem od civilizace, jaké se dalo najít. Prázdné okolí ničím nepřivolávalo vzpomínky, a tím mu poskytlo oddech, i když jen dočasný, od bolesti pohřbené uvnitř… Od okamžiku, kdy přistál na Dullesu, měl dojem, že mu ji připomíná všechno, co vidí. Dům na Q Street, kde jednou povečeřeli s Jonathanem Harperem a jeho manželkou Julií, a restaurace, na kterou se teď díval, kde vypil příliš mnoho vína a nezvládnutelným záchvatem smíchu málem způsobil, že je vyhodili. Dokonce i hotel Washington mu připomněl Hay-Adams, další pamětihodnost Washingtonu, a noc z minulého listopadu, kdy se milovali při otevřeném okně a tím oknem se dovnitř snášel sníh a nad Lafayetteovým parkem se vznášely její tlumené, smyslné výkřiky.

---

* Federal Trade Commission, FTC

Nic z toho mu nepřipomnělo noc, kdy zemřela Vanderveenovou rukou, ale to nebylo důležité. Vždy se to nakonec vrátí. To byla jediná věc, které se nemohl zbavit.

Po pár minutách přešel ulici a vydal se po Šesté směrem k Čínské čtvrti. Myšlenky se střídaly stejně jako pocity, ale jedním si byl jistý: nemá nejmenší chuť to setřást. Potřeboval bolest a potřeboval pocit viny. Působily jako trvalá připomínka. Připomínka toho, co udělal, toho, co neudělal, a toho, co ztratil.

Konferenční místností v osmém patře Le Méridien Etoile zněl tlumený hukot, což bylo asi nevyhnutelné, když do omezeného prostoru naženete 250 předních světových podnikatelů. Ze svého místa na levé straně viděl doktor Násir ad-Dín Tabrízí několik známých tváří rozptýlených v davu: úředníka zodpovědného za finance Dow Chemical, baculatého zástupce předsedy banky Barclay, nového výkonného ředitele Lockheed-Martin a malou uhlazenou blondýnu, jež minulý měsíc zdobila obálky *Fortune* i *Forbes*.

Tabrízí se usmál, když zvedal k ústům sklenici vody. Miloval tyto konference nejen proto, že znamenaly obrovskou příležitost, ale také proto, že země byla konečně v postavení, kdy tyto příležitosti mohla *využít*. Irák upadal tak dlouho. Bylo jen spravedlivé, že teď má šanci prosperovat. Nejhorší to bylo po roce 1990, kdy sankce uvalené Spojenými národy zničily to, co ještě zbylo z národního hospodářství. Když začala válka v Zálivu, Tabrízí byl v Anglii. Učil tam na London School of Economy, nicméně pozorně sledoval události doma. Podobně jako řada význačných Iráčanů v Londýně, byl i Tabrízí členem Iráckého národního kongresu (INC), hlavní opoziční skupiny mimo Irák. Rozdíl byl v tom, že Tabrízí byl jedním z mála sunnitských muslimů, kteří v této organizaci působili.

Skupinu po válce založila a celá léta ji tajně financovala CIA. Po americké invazi v roce 2003 se mnozí dlouholetí členové INC snažili dostat na vedoucí pozice v přechodné vládě, včetně Tabrízího. Z tohoto hlediska se těsné spojení s Ahmedem Chalabím, prezidentským kandidátem a jedním z vedoucích

skupiny, ukázalo být k nezaplacení. V lednu 2004 dostal Tabrízí středně důležitou funkci v irácké vládnoucí radě, první vládě ustavené Koaliční prozatímní správou. Od té doby zastával funkce v různých přechodných správách, až se mu nakonec dostalo jmenování na vznešený post ministra zahraničí.

Když generální tajemník Mezinárodní obchodní komory vystupoval na pódium, byl Násir Tabrízí ponořený v myšlenkách. Tabrízího pocity, pokud šlo o Spojené státy, byly rozhodně smíšené. Během let, kdy žil v Londýně, ho nečitelné vztahy INC k vládě Spojených států silně znepokojovaly. Na druhé straně těmto vztahům vděčil za své současné postavení. Jeho země byla ještě rozpolcenější než on. Nedávné průzkumy ukázaly, že si víc než 80 procent Iráčanů přeje odchod amerických vojáků ze země. Tabrízí tomuto pocitu rozuměl, ale věděl, že rychlý odchod by pravděpodobně vedl k úplnému zhroucení nové vlády. V tomto okamžiku zemi držela pohromadě jediná věc, a to mezinárodní tlak na viditelné výsledky, a jak mohl člověk předpokládat, většina tohoto tlaku přicházela od Spojených států. Vojáci byli nejviditelnější připomínkou americké přítomnosti v regionu. Forma této přítomnosti byla předmětem nekonečných debat, ale nikdo nepochyboval, že je to dlouhodobá záležitost.

Samozřejmě současná situace byla velmi vzdálená očekáváním. Pokus o atentát na Núrího al-Málikího vedl v minulých čtrnácti dnech k řadě násilných střetů, zejména mezi sunnitskými povstalci a následovníky šíitského klerika Muktady al-Sadra. Od toho neúspěšného pokusu zemřelo v Bagdádu 30 amerických vojáků. Tabrízí věděl, že volební preference amerického prezidenta v průzkumech veřejného mínění byly rekordně nízké, vznášely se těsně nad 40 procenty. Richard Fiske, demokratický vyzyvatel, slíbil v rámci předvolební kampaně rychlé stažení vojáků, a americká veřejnost na to očividně reagovala kladně. Tabrízímu dělalo stále starosti, co budou tyto volby znamenat pro jeho zemi, ale bohužel to mohl pozorovat pouze zpovzdáli.

Hluk za ním ho přinutil se otočit. Důstojník francouzské bezpečnosti si poklepával na hodinky a šeptal, aby nerušil projev pronášený na pódiu. „Deset minut, doktore Tabrízí.“

„Děkuji vám.“ Srdečně přikývl a muž ustoupil. Když přede dvěma dny přijel s iráckou delegací do Paříže, překvapilo ho, že k jeho ochraně byli přiděleni tři příslušníci CRS. Jako všichni vyšší úřední činitelé v Iráku, kdykoliv opouštěl Zelenou zónu, měl ozbrojenou eskortu, ale v jiných zemích se mu zřídka dostávalo takové ochrany, dokonce i během oficiálních návštěv. Američané věděli, že mohou počítat s Tabrízího hlasem mezi zákonodárci, a tak tiše upozornili Francouze. Aspoň tak si to vykládal. I přes útok v Bagdádu si nemyslel, že by byla zapotřebí nějaká zvláštní bezpečnostní opatření. Přesto byl dozor jeho mladých strážců uklidňující, dokonce i ve městě tak civilizovaném, jakým je Paříž.

Generální tajemník skončil a sálem se ozval potlesk. Tabrízí se zvedl ze sedadla, potřásl několika napřaženýma rukama, vyměnil si pár společenských frází a pak se otočil k muži z CRS. „Příští schůzka nebude dlouhá. Předpokládám, že auto čeká venku?“

Krátké přikývnutí. „Ano, pane. Kongresové centrum je naproti přes ulici. Půjdu tam s vámi a auto vás pak odveze do hotelu.“

„Výborně.“ Irácký lékař se usmál a pokynul ke dveřím. „Veďte mě.“

23

WASHINGTON, D. C. • VIRGINIE • PAŘÍŽ

Restaurace byla v čísle 700 na Šesté ulici, přímo naproti nedávno přejmenovanému Verizon Center. Bylo obtížné si jí všimnout z ulice, a Kealey kolem ní přešel několikrát a nakonec se musel zeptat v obchodě s videy, který měl náhodou také tu správnou adresu. Mrzutý zaměstnanec ho beze slova vyvedl zpátky na ulici a ukázal mu vchod. Bylo to kryté schodiště vedoucí po straně domu. Kealey vystoupal po schodišti do patra, kde ho uvítala hezká Číňanka v červených hedvábných šatech. Následoval ji přes rušnou jídelnu do jedné z menších místností vzadu.

Našel tam Jonathana Harpera kutajícího v talíři s kuřecím karí, hrnek s kouřícím jantarovým čajem po pravé ruce. Žena podala Kealeymu menu, vzdálila se a tiše za sebou zavřela dveře. V malém výklenku bylo ticho, doléhalo sem jen řinčení talířů ze sousední jídelny, krátké úryvky rozhovorů a zvuky dešťových kapek dopadajících na mléčné sklo malého okna.

Harper ukázal na židli a řekl: „Co tě zdrželo? Kristepane, ty jsi ale promočený."

„Chtěl jsem se projít."

„Odkud? Z McLeanu?"

Kealey si nalil čaj a podíval se na mokré oblečení. „Chytla mě průtrž."

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře a znovu se objevila Číňanka. Ostýchavě Kealeymu podala ručník. Překvapilo ho to,

ale ručník přijal vděčně. Harper zamumlal několik slov v čínštině a žena je opustila.

„Tohle je hezké místo," poznamenal Kealey, zatímco si ručníkem drbal vlasy. „Jak jsi ho objevil?"

„Znám majitele. Je to Barmánec, bývalý diplomat. Pracoval jsem s ním, když mě v devadesátém čtvrtém přidělili na ministerstvo zahraničí. Má tohle město tak rád, že se rozhodl zůstat. Podnik koupil, když šel do důchodu. Nechodím sem často, ale zřejmě si mě pamatují."

„Takže jsi teď právě nemluvil čínsky?"

Harper zavrtěl hlavou a začal se smát. „Jen doufám, že tě tam nikdy nebudeme muset poslat. S tvými jazykovými schopnostmi bys byl do týdne mrtvý."

Kealey se kysele usmál. DDO odložil vidličku a sehnul se k tašce, kterou měl u nohy. Zase se narovnal a posunul po vzorovaném ubruse dvě tlusté obálky. Ryan si je přitáhl a otevřel první. Obsahovala to, co chtěl po Harperovi dnes ráno: černobílé fotokopie osobní složky Samanthy Craneové. Okamžitě začal papíry listovat.

„Zajímavé," poznamenal Harper, jenž se vrátil k jídlu. „Tu složku jsem dostal díky příteli v FBI, je to můj bývalý spolubydlící na Boston College. Teď už je hodně vysoko, sekční šéf v losangeleské pobočce, a něco mi dlužil."

„Něco dlužil," utrousil Kealey.

„Jistě. A tu ženskou zná osobně. Samantha Craneová má jistou pověst a ta není moc dobrá. Přísahu jako zvláštní agentka skládala před šesti lety. Od té doby zabila ve službě osm lidí a nějaký tucet dalších zranila."

Kealey vzhlédl. „A sakra."

Harper přikývl. „Kupodivu ve všech případech ji oddělení dohlížející na profesionální způsobilost očistilo, ale jak si jistě dokážeš představit, zanechává to v Úřadu divný dojem. Nemají tenhle typ publicity rádi. Štěstí Craneové je, že má anděla strážného."

Číšnice se vrátila s dalším jídlem. Zatímco podávala talíře, oba muži zmlkli, ale Kealey pokračoval v listování složkou.

Samantha Evelyn Craneová se narodila 8. června 1978 ve Scrantonu v Pensylvánii. V roce 1999 absolvovala studium kriminálního práva na Pensylvánské státní univerzitě, předtím navštěvovala v letech 1990 až 1993 Windwardskou školu v Los Angeles.

„Musela být děcko, když šla na Windward. V čem byl problém?“

„Je to soukromá škola, a velmi prestižní,“ vysvětloval Harper. „Mezi její absolventy mimochodem patří spousta nadějných mladých herců. Craneová jako teenager dost pracovala. V její složce to nenajdeš, ale byla ve druhé třídě, když přišla o oba rodiče. Její otec byl plukovník, pilot armádního vrtulníku Apache, spousta vyznamenám. Sestřelili ho za iráckými Uniemi v jedenadevadesátém, ale jeho tělo se nikdy nenašlo. Dosud je vedený na seznamu nezvěstných.“

„A matka?“

Harper vypadal nesvůj. „Zabila se. Podřezala si žíly dva měsíce potom, co jí oznámili, že se její manžel pohřešuje. Nechal jsem to přesto přešetřit… Zdá se, že to s ní šlo z kopce, ještě než k tomu došlo. Drogy, alkohol a tak.“

Kealey se znovu soustředil na dokumenty, ale Harper cítil, že je myšlenkami někde jinde. Věděl, že oba myslí na stejnou věc: dětství Samanthy Craneové pozoruhodným způsobem připomínalo dětství Williama Vanderveena. Generálmajor Francis Vanderveen byl rovněž důstojník se spoustou vyznamenání, jenom sloužil v jihoafrické, nikoliv v americké armádě. Starší Vanderveen padl během jihoafrického vpádu do Angoly v roce 1975 a krátce nato jeho manželka Julienne spáchala sebevraždu a v pouhých devíti letech tak z Williama Vanderveena udělala sirotka. Craneové nebylo o moc víc, když zažila totéž.

Druhá složka obsahovala informace o Mattu Fosterovi, agentovi, jenž zastřelil Anthonyho Masona. Fosterovi bylo dvacet pět, absolvoval Amherst College a akademii Phillips Exeter.

Zajímavé bylo, že až do zátahu v Alexandrii se nikdy nezapletl do střelby ve službě. Kromě této informace tam bylo jen málo zajímavého. Kealey zklamaně odložil složky na stranu a pustil se do nudlí. Neměl nijak zvláštní hlad, ale doufal, že mu jídlo uklidní podrážděný žaludek.

Po chvíli navázal v hovoru. „Tak co je s tou Craneovou? Kdo jí dělá anděla strážného?“

Harper se předklonil a nechtěně přitom popotáhl ubrus. „Tomu bys, Ryane, nikdy nevěřil. Její teta není nikdo jiný než Rachel Fordová.“

Kealey položil vidličku a podíval se přes stůl. „Jako že je to *naše* Rachel Fordová? Zástupkyně ředitele?“

„Ano, právě ta.“

Kealey pomalu vydechl a vstřebával informaci. „To je neuvěřitelný.“

„To je. Já tomu taky nechtěl věřit.“

„Pak to ovšem dává smysl.“

„Co myslíš?“

Kealey mu pověděl o střetu v hotelu dnes ráno. „Řekla něco divnýho, Johne. Mluvila o zátahu v Alexandrii a o tom, jak jsem ji srazil na zem, abych ji dostal z linie palby. Možná jsem byl trochu tvrdý. Ale to je jedno. Řekla: ‚Ten váš fotbalový zásah mu nezabránil, aby mě postřelil.‘“

„Takže?“

„Hrál jsem beka na univerzitě v Chicagu. Jen dvě sezony a nikam jsem se nedostal, ale jak sakra mohla tohle vědět, pokud si mě neprověřovala?“

Harper pomalu přikývl. „To dává smysl. A mohla to udělat jedině tak, že jí pomáhal někdo hodně vysoko v Agentuře. Někdo jako Fordová.“

„Tak asi taky přišla na to, že mám ten laptop.“ Kealeyho obličej ztvrdl hněvem. „Ta Fordová mě začíná opravdu štvát. Proč jde po mně a proč takovým způsobem?“

„Obvinění má větší váhu, když přijde z jiné agentury, Ryane. A proč jde po tobě, jsem ti už vysvětloval – protože jí to

ulehčuješ a protože patříš do mého oddělení. Ale to je vlastně jedno. Pokud jde o laptop, jsi z toho venku.“

„Fakt? Jak se ti to povedlo?“

„Ministr spravedlnosti měl dnes ráno telefonní hovor. Volal mu Harry Judd. Stručně řečeno nás Judd obvinil, že narušujeme vyšetřování Úřadu a manipulujeme s důkazy. Volal, aby vysondoval, jestli lze podat žalobu.“

Kealey zavřel oči a potřásl hlavou. Craneová to musela spustit, hned jak odešla od něho.

„Ministr spravedlnosti seznámil se situací prezidenta.“

„To asi nebyl nejlepší nápad.“

„Ne, to nebyl,“ souhlasil Harper. „Brenneman už toho má i tak dost. Volby klepou na dveře. Měl by se věnovat předvolební kampani, a místo toho se musí zabývat tím průserem v Iráku. Za poslední týden padlo víc amerických vojáků než za celé minulé dva měsíce. Soutěž v přetahování mezi FBI a CIA je to poslední, co teď potřebuje.“

„Takže vzkázal příslušným ředitelům, aby si to vyřídili mezi sebou,“ hádal Kealey. „Nebo ponesou následky.“

„Vím, že volal Andrewsovi, ale nevím jistě, co se stalo v Hooverově budově. Říkal jsi, že to vyšetřuje Craneová. Odhadoval bych, že něco prosáklo z ředitelovy kanceláře. Někdo ji asi upozornil, že má štěstí, že nedopadla jako ADIC, a ať raději mlčí.“

Kealey přikývl. Craig Harrington, zástupce ředitele[*] zodpovědný za washingtonskou pobočku, už byl na nucené dovolené. Výbor pro dohled nad justicí hledal někoho, kdo odskáče katastrofální akci v Masonově skladišti, a Harrington byl zjevně kandidát číslo jedna.

„Úřad ale pořád bude chtít ten počítač,“ upozornil Kealey.

Harper přikývl. Vyčistil už svůj talíř a odložil vidličku. „Andrews mi sdělil, že máme předat laptop do čtyřiadvaceti hodin. Myslím, že se nějak dohodl s Juddem. Pravda je, Ryane,

[*] ADIC, assistent director in charge

že to nemůžu odkládat donekonečna. Doufám, že Naomi pracuje rychle.“

V tom okamžiku Kharmaiová spěchala zpět ke svému dočasnému stolu v McLeanu, v ruce poloprázdnou plechovku spritu. Během posledních dvou hodin udělala všechno, co ji jen napadlo, aby se dostala do Masonových souborů. Vložila všechna jména, která dokázala najít, do NCIC, ale zatím žádné vlajky na stožáry nestoupaly. Kontaktovala také Interpol. V záchvatu zoufalství nakonec zavolala na všechny úřadovny CIA v zemích, ve kterých byly přístavy na Masonově seznamu. Doufala, že se z tohoto jejího posledního zoufalého pokusu něco třeba vyvrbí, ale moc na to nespoléhala. Její telefon začal zvonit, když byla na půl cesty přes místnost, a ona okamžitě zrychlila.

Poslední metry už dobíhala a chňapla po sluchátku. „Kharmaiová.“

„Naomi, tady Bill Staibler.“

Srdce jí začalo bušit očekáváním. Staibler byl veterán a základnu měl v Káhiře. Poprvé se ho dovolala přede dvěma hodinami. Během krátkého rozhovoru prozradil, že mezi jeho agenty je řada přístavních dělníků na egyptském pobřeží. Tato drobnost z něho udělala hvězdu na jejím krátkém seznamu nadějných vyhlídek. „Zdravím, pane. Děkuji, že jste mi zavolal.“

„Není zač.“ Jeho hlas zněl unaveně. Naomi si uvědomila časový rozdíl a podívala se na hodinky. V Káhiře bylo skoro sedm večer. Staibler za sebou musel mít dlouhý den.

„Podle vašich informací,“ pokračoval, „tenhle chlap, Mason, měl kontejner na *Kustatanu*, panamské lodi, která přistála v Port Saidu East osmnáctého srpna. Vy bohužel asi číslo kontejneru nemáte, co?“

„Správně. Informace jsou jen útržkovité, přinejlepším.“

„Tak jo. Takže pro vás můžu udělat tohle. Můžu vám dát seznam všech kontejnerů vyložených toho dne spolu se jmény těch, kdo je vyzvedli. To je v papírech. Jeden z mých důvěrníků je pro mě prošel, ale musím vás varovat – pokud Masonův kontejner přeložili na jinou loď, pak vás vaše štěstí zradilo.

U těch, co opustily loď, vám můžu říct, co se *předpokládá*, že v nich bylo. Tato informace je uvedená v nákladových listech, ale jak víte, nic moc to neznamená. Jména, co vám posílám, můžete prohnat systémem v Langley, ale moc bych se divil, kdyby z něho něco vypadlo."

Zaváhal, pravděpodobně vycítil její zklamání. „Je mi líto, Kharmaiová, ale víc udělat prostě nemůžu."

Z pocitu beznaděje si povzdechla, ale hned se vzpamatovala. Doufala, že to po drátech neslyšel. „Rozumím, pane Staiblere. Nicméně děkuji za snahu. Stejně bych ráda viděla ten seznam, pokud vás nebude obtěžovat poslat mi ho."

„Máte bezpečné číslo faxu?"

Dala mu ho, zavěsila a přešla k baterii faxů na východní straně místnosti. Za minutu jeden z nich začal vrčet. Mašina vyplivla tři listy papíru. Naomi po nich chňapla a vrátila se ke stolu. Tam sebou praštila na židli a začala číst.

O dvě minuty později se napřímila a vytřeštila oči. Volné stránky si položila do klína a ve spěchu si vytáhla na obrazovku Masonovy soubory. Rychle je procházela, dokud nenašla příslušná data. Zvedla telefon a zavolala zpátky Staiblerovi. Vypadalo to, že ho její další nárok na jeho čas trochu otrávil, ale pomoc neodmítl.

„Pane, něco tady mám. Bylo by možné, aby mi váš spolupracovník sehnal záznamy o převzetí zásilky v Port Said East ještě ze dvou dalších dnů?"

„Pravděpodobně. Kterých?"

„Dvacátý první červen a sedmnáctý červenec. Na to červnové datum hledám loď registrovanou v Itálii, *Cala Levante.* Ta, co připlula v červenci, je honduraská *Belladonna.* Potřebovala bych vědět, kdo si vyzvedl kontejnery z obou těchto lodí. Úplný seznam, pokud by to šlo, pane Staiblere, a potřebuju to co nejrychleji."

„Máte to mít. Dejte mi tak hodinu."

* * *

Dalších třicet minut pochodovala Kharmaiová sem a tam za svým stolem a ostatní analytici na ni vrhali jednak znepokojené a jednak zlostné pohledy, záleželo na povaze. Jak byla zamyšlená, nevnímala pozornost, kterou vzbuzovala, ale nakonec se přinutila sednout si, zhluboka se nadechnout a soustředit se.

Nohy ji bolely, a tak si vyzula tenisky a střídavě si masírovala bosé nohy. Zjistila, že jí tato malá výstřednost pomáhá myslet.

Nejdřív uvažovala, co najde v záznamech o převzetí zásilky z egyptského přístavu. Potenciálně to byl velmi důležitý kousek informace, ale nebyl to průlom. I kdyby se to Staiblerovi podařilo potvrdit, nijak by je to nepřiblížilo k Williamu Vanderveenovi ani, když už jsme u toho, k Rašídovi al-Umarímu. Potřebovala by fungující vodítko, ale kde ho vzít? Jména v dokumentech v Masonově počítači vypadala slibně, ale z žádného nic nevytěžila. Byly tam částečné koncepty dopisů, faxy, dokonce jedna nebo dvě faktury. Všechno prohnala databázemi NCIC a Pentagonu, ale nic nezjistila. Prostě to nedávalo smysl.

V hlavě jí cvaklo, když si cosi uvědomila. Nikdy neprohnala systémem jména lodí, přičemž některá z nich vůbec nevypadala na lodě. Vlastně některá zněla spíš jako jméno a příjmení. Možná to nic neznamená, pomyslela si, ale v tomto okamžiku stojí za zkoušku cokoliv.

Mercedes parkoval kolmo ke třídě Gouvion Saint-Cyr. Ze zadního sedadla měl Vanderveen volný výhled podél ulice. Nad bulvárem se tyčila čelní stěna Le Méridien Etoile zářící jantarově ve světle zapadajícího slunce a před ní staly v řadě pronajaté vozy a taxíky s nastupujícími nebo vystupujícími pasažéry.

Rasínová mu hned nato, co se dostali na pozici, ukázala neoznačený Peugeot 406. Zadní okno bylo zatmavené, ale Vanderveen rozeznal nejasné obrysy dvou postav. Podle Rasínové to byli důstojníci CRS přidělení k ochraně Tabrízího. Muži byli jistě vycvičeni k těsné ochraně. Věděl, že zareagují

okamžitě po prvních výstřelech, a proto jeho vlastní střelba musí být naprosto přesná.

Vanderveen skrz dalekohled viděl, že jeden z mužů v autě zvedl k pravému uchu telefon a asi patnáct vteřin poslouchal. Účastníci konference začali proudit prosklenými kovovými dveřmi ven a pravděpodobně mezi sebou rozprávěli o ekonomických vyhlídkách.

„Co se děje?“ zeptala se netrpělivě Rasínová. Za volantem se nervózně vrtěla a prsty vyklepávala na stehně nepravidelný rytmus.

„Vypadá to, že jednomu z agentů právě někdo volal. Myslím, že vychází ven.“

Rasínová se podívala na hodiny na přístrojové desce, zvedla svůj telefon a zmáčknutím tlačítka zavolala na předvolené číslo. Když to na druhé straně někdo zvedl, řekla: „Je čas. Dejte se do toho.“

Mobil držela u ucha, schovaný pod vlasy, a Vanderveen si prohlížel chodník před hotelem. Nakonec cíl vstoupil do jeho zorného pole, třetí osobní strážce půl kroku za ním. „Mám ho. Černé šaty, žlutá kravata. Třetí zleva.“

Rasínová zopakovala informaci do telefonu. Sotva dořekla poslední slovo, vyrazil od chodníku černý ford, projel kolem nich a pak náhle zahnul s jekotem pneumatik vlevo na bulvár.

„Idioti,“ zasyčel Vanderveen. „Jedou moc rychle.“

Rasínová stále předávala informace a současně stáhla zadní okénko. Slovo stíhalo slovo. „Přechází ulici, třetí zleva, *třetí zleva…*“

Vanderveen měl svou G2 připravenou, hlaveň opřenou o velký batoh srovnaný s úrovní otevřeného okénka. Z aut projíždějících kolem bylo do mercedesu vidět, někdo mohl zahlédnout pušku, ale s tím se nedalo nic dělat. Našel si polohu pro tvář a pravé oko měl za zaměřovačem Leupold.

Strážce, jenž šel s Tabrízím, varovalo rychle jedoucí auto, takže začal svého šéfa táhnout zpět k hotelu. Ford se skřípěním prudce zastavil uprostřed ulice, od pneumatik se kouřilo. Dlouhá dávka z automatické zbraně vyšla okénkem spolujezdce. První

salva minula a zasáhla zaparkovaná auta, pak chodník a nakonec skleněné dveře hotelu. Mnoho lidí leželo na zemi, na chodník stříkala krev, jak rostla panika, sílil křik. Tabrízí byl jen několik kroků od bezpečí, když ho Vanderveen uviděl klopýtnout. Vzápětí rozhodil ruce a prudce sebou škubal pod sprškou střel, které mu trhaly záda. Lékař se sesypal na zem jako hromádka bez života. Tělesný strážce padl vedle něj, ale podařilo se mu odplížit se ještě pár decimetrů, než ho zasáhla poslední dávka, a on zemřel.

Ford už svištěl pryč, než se prvnímu agentovi podařilo vyskočit z peugeotu a zvednout famasku. Za prchajícím vozidlem poslal dlouhou dávku, jež okamžitě vysklila zadní okénko.

Navzdory scéně plné šílejících lidí dýchal Vanderveen pomalu a rovnoměrně od okamžiku, kdy se ford poprvé rozjel naplno bulvárem. Teď objevil zející díru v zadním skle. Dalekohledem zaměřovače spatřil spolucestujícího zhrouceného na palubní desce, řidič zřejmě bojoval s řízením. Střed kříže umístil na střed opěrky hlavy, vydechl a zmáčkl spoušť.

Tlumič ztlumil zvuk výstřelu a záblesk z hlavně, ale i na vzdálenost 250 metrů byl účinek dávky tří kulek zřetelný. Opěrka na straně řidiče vybuchla a zůstal po ní obláček bavlněné výplně. Ford sjel z cesty a naboural několik aut, než se konečně zastavil. Muž z CRS přestal střílet a opatrně vykročil, zády k mercedesu. Třetí příslušník ochranky – jeden ze dvou, kteří zůstali na nohou – běžel na pomoc zraněným a už stačil zavolat záchranku.

„Jeď!“ nařídil Vanderveen Rasínové a pušku si položil k nohám. „Rychle!“

Zmáčkl knoflík a okénko se zavřelo. Ona mezitím nastartovala a vmísila se do provozu. Za nimi auta zastavovala smykem, ale ulice před nimi vypadala volná. „Dostali ho?“ ptala se vzrušeně. „Trefili ho? Trefili ho?“

Vanderveen se otočil, aby se podíval zadním okénkem. V dálce slyšel dvoutónové sirény, ale neviděl nikoho, kdo by

sledoval mercedes, který zabočil na rue Guersant a zařadil se do hustého provozu. „Zpomal. Za námi nikdo není.“

„Zasáhli ho?“

Vzpomněl si na Tabrízího tělo hroutící se a dopadající na chodník. Přehrál si v paměti druhou dávku, kterou zasáhli jeho nohy a záda.

„Jo, dostali ho. Je po něm.“

24

WASHINGTON, D. C. • VIRGINIE

Když opouštěli restauraci, bylo těsně po druhé odpoledne. Suburban čekal u chodníku, ale Harper přešel k okénku spolujezdce, naklonil se a řidiče propustil. Chtěl se kousek projít. Déšť se přesunul jinam a vzduch se začínal prohřívat. Z mokrého chodníku stoupala pára. Nahoře za mohutnými šedými mraky vykouklo sluníčko. Vydali se na jih po Šesté, obešli skupinku turistů a pak zahnuli do E Street. Během procházky informoval Kealey tiše Harpera o tom, co se děje v NCTC.

„Myslíš, že to k něčemu povede?“ zeptal se Harper, když skončil.

„Vlastně ano.“ Kealey se odmlčel. „Naomi mě pořád překvapuje, Johne. Nepamatuju se, že by byla tak schopná.“

Harper se po očku podíval na mladšího společníka a uvažoval, kam to směřuje. „Nevím, proč to říkáš, Ryane. Každé hodnocení, které kdy dostala, ji vychvalovalo do nebes. Emmett Mills, například, si ji nemohl vynachválit. Zoufale se snaží ji získat zpátky, ale myslím, že nadešel čas jí umožnit, aby zazářila v CTC. Tady má větší cenu než v Londýně.“

Kealey přikývl a chystal se něco podotknout, když mu zazvonil mobil. Vytáhl ho, podíval se na číslo a otevřel ho.

„Jo?“

Byla to Kharmaiová. „Ryane, něco mám.“ Její hlas měl nádech vzrušení, ale také tam praskaly poruchy. „Slyšíte mě?“

„Jo, slyším vás. Tak co jste našla?“

Popsala, jak volala různé pobočky CIA, a pak mu řekla o Staiblerově kontaktu v Port Said East. „Ten člověk má přístup ke všemu, včetně výdejek. Jinými slovy, může nám říct přesně, kdo si přišel určitého dne vyzvednout do přístavu kontejnery. Během tří měsíců podepsal stejný člověk přejímku kontejnerů z lodí, které Mason použil pro přepravu. Nemůžu samozřejmě zaručit, že jsou to jeho kontejnery, ale –“

„Naomi, jaké je to jméno?“ zeptal se Kealey netrpělivě.

„Erich Kohl.“ Vyčkala, aby zvýšila efekt. „Je to Vanderveen, Ryane. V těch třech dnech byl v Egyptě a vyzvedával si zásilky. Našli jsme spojení.“

Kealey se zastavil a Harper se na něho zvědavě díval. V hlavě mu hučelo, ale nevěděl proč. Pokud šlo o přesuny zbraní prováděné přes Anthonyho Masona, měl od začátku podezření, že v tom Vanderveen hraje klíčovou roli.

Stále však neměli ani ponětí, kde ten člověk je, a Rašíd al-Umarí byl stejně nepolapitelný. Jako by mu Naomi četla myšlenky. „Měla jsem tušení, pokud jde o ty lodě, co používal Mason, a tak jsem je zkontrolovala a některé nikdy nepřistály v ty dny, které on uváděl. Popravdě některé vůbec neexistují.“

„Co to znamená?“

„No, prohnala jsem ta jména NCIC, a jak se ukázalo, své kontakty vedl v seznamu lodí. Proto jsme je nikde nemohli najít… Hádám, že to takhle prováděl v rámci utajení. Bohužel, většinou jsou to černé díry. Spojila jsem se s MI5, Interpolem, Mossadem, a nic se neobjevilo. Někteří jsou ve vězení, někteří zmizeli z radaru úplně, ale jedno jméno vyskočilo rovnou z obrazovky. *R. B. Boderon* z Hondurasu.“

„Proč kontrolujete seznam kontejnerových lodí přes NCIC? Ta databáze ne –“

„Ryane, poslouchejte mě, ano?“ Teď ztratila trpělivost ona. „Ty lodě *neexistují*. Boderon je falešné jméno, které dřív používal muž jménem Thomas Rühmann. Je to rakouský průmyslník podezřelý z ilegálního obchodu se zbraněmi. Zřejmě

je docela vlivný, ale je tu ještě něco. Kdysi pracoval pro OSN. Jako zbrojní inspektor. *V Iráku*.“

Kealey ztichl, aby to celé vstřebal. „A kde je Rühmann teď?“

„To je právě to. Je…“

Ticho pokračovalo.

„Naomi? Co se děje?“

„Vydržte. Něco se tu děje.“

Naominu pozornost upoutalo podivné napětí v budově Liberty Crossing. Vstala od stolu a rozhlížela se po místnosti. Přitom si bezděčně přitiskla telefon k hrudi. Všichni na podlaží měli vzrušené výrazy a většina bušila zuřivě do klávesnic, zatímco ostatní rychle telefonovali. Někteří s různým úspěchem žonglovali s oběma činnostmi.

Zvedla oči ke druhému patru, kde vedoucí směn pobíhali z místnosti do místnosti a zjevně sháněli nejnovější informace. Naomi nakonec našla vysvětlení na místě, kde se také dalo s největší pravděpodobností čekat, na sedmdesátipalcové promítací ploše zavěšené z ochozu ve druhém patře. Obrázky, které uviděla, vyvolávaly hrůzu. Těly posetá ulice před velkou světlou budovou se stovkami oken, z nichž desítky byly vysypané. Sedla si zpět za stůl, převedla si signál na svou obrazovku a zesílila zvuk, aby slyšela komentář.

„… k útoku došlo v 7.03 večer pařížského času. Toto video natočil turista před Le Méridien Etoile, místem konání dvoudenní konference pořádané Mezinárodní obchodní komorou. Podle svědků řada účastníků konference právě vycházela z hotelu, když se po bulváru přihnal černý ford sedan a prudce zastavil u lidí shromážděných před hlavním vchodem. Z okénka spolujezdce byla zahájena na shluk lidí palba z automatických zbraní. I když úřední zpráva francouzské policie zatím není k dispozici, předpokládá se, že si útok vyžádal životy…“

Naomi poslouchala třicet vteřin, než si uvědomila, že Ryan je stále na drátě. Zvedla telefon k uchu a třesoucím se hlasem vysvětlila, co právě slyšela.

Na E Street Kealey svěsil ruku s mobilem a podíval se na Jonathana Harpera, jenž si systematicky klepal po kapsách ve snaze najít vlastní telefon.

Nakonec Harper hledání vzdal a otočil se k Ryanovi. „Co se stalo?“

„Dva muži právě zaútočili v Paříži na hotel. Nejméně osm mrtvých, včetně Násira ad-Dín Tabrízího, iráckého ministra zahraničí.“

„Kristepane,“ zamumlal Harper. „Horší už to být nemůže.“

25

WASHINGTON, D. C.

Naomi Kharmaiová ještě nebyla nikdy tak nervózní, ani když byla v přímém ohrožení života. Ruce se jí třásly a její dech – pokud vůbec dokázala dýchat – z ní vycházel v rychlých, krátkých nárazech. Potřetí za pár chvil vstala a s podlamujícíma se nohama došla k jedinému zrcadlu v místnosti. Zkontrolovala svůj odraz velmi kritickým zrakem, uhladila si vlasy a prohlédla si šaty. Byl to vlněný kostým vínové barvy. Nevšímala si obdivného pohledu agenta tajné služby, který stál vedle ní. Upravila si sukni a otočila se ke Kealeymu, jenž se rozvalil v křesle vedle dveří. Na sobě měl špatně padnoucí oblek od Brooks Brothers, který mu půjčil Harper. „Ryane, jste si jistý –“

„Naomi, vypadáte dobře, jasný? Snažte se uvolnit.“

Otočila se zlostně k zrcadlu. Ani se na ni nepodíval. Nebylo jí jasné, jak může být tak klidný. Pokud věděla, nikdy se s prezidentem nesetkal ani nebyl nikdy v Bílém domě.

Čekali v hale osvětlené tlumeným světlem na prvním poschodí Západního křídla. Brenneman měl poradu s ředitelem CIA, Jonathanem Harperem a několika vysokými činiteli FBI, včetně Harryho Judda. Před několika hodinami Naomi seznámila Kealeyho a zástupce ředitele se vším, co zjistila o atentátu v Paříži. Harper promluvil s Andrewsem a požádal ho, aby dovolil Kharmaiové informovat prezidenta přímo. Naomi se pokusila rovnou odmítnout, ale Harper trval na svém a mírnil její

obavy. Nebo se aspoň snažil. Teď, když čekala, až ji pozvou dál, zachvátil ji zase strach. Nedávalo to smysl a frustrovala ji vlastní neschopnost ovládnout se. Ovšem také ještě nikdy nepřednášela informace ani řediteli CIA, o prezidentovi Spojených států nemluvě. Věděla, že bude mít jedinou šanci ho přesvědčit. Byla rozhodnutá ji využít.

Naomi horečně pracovala od okamžiku, kdy došlo k atentátu. Pomocí svých kontaktů v DGSE zjistila totožnost obou atentátníků. Byli to Íránci, což bohužel neprospívalo argumentaci, kterou se chystala přednést prezidentovi. Teherán sice oficiální prohlášení ještě nevydal, ale byla si jistá, že režim popře jakoukoliv účast na této události. Většina toho, co se jí podařilo vydolovat, ukazovala jedním směrem: na irácké povstalce. Teď už zbývala jediná věc, totiž přesvědčit prezidenta, že má pravdu. V tomto směru hodnotila své šance jako slušné. Co se však chystala navrhnout potom, už nemusí být přijato tak dobře, přestože ředitel i jeho zástupce s jejími závěry souhlasili.

Slyšela, jak se za ní otevřely dveře, a prudce se otočila na podpatku. Srdce měla v krku. Poradce kývl na ni a na Kealeyho, který pořád klidně seděl.

„Slečno Kharmaiová? Pane Kealey? Jsou připraveni vás přijmout. Následujte mě, prosím."

Naomi prošla kolem poradce a vstoupila do Rooseveltovy místnosti jako první, koženou složku na dokumenty pevně sevřenou pod pravou paží. Kealey následoval několik kroků za ní. Jonathan Harper, jediný další přítomný v pokoji, na ně už čekal. Stál před krbem a zkoumal Nobelovu cenu na krbové římse. Naomi si vzpomněla, že Theodore Roosevelt dostal cenu za svůj podíl při ukončení rusko-japonské války, i když nevěděla přesně, ve kterém roce. Jakmile se za nimi zavřely dveře, Harper se otočil a přešel přes béžový berberský koberec. Okamžitě si všimla, že má na tváři vážný výraz. To jejím nervům neprospělo.

„Ředitel na chvíli odešel, aby si zavolal," informoval je Harper. „Každou chvíli se tu objeví, a tak budu stručný. Judd nás právě vyšachoval."

„O čem to mluvíš?“ zeptal se Kealey.

„Zřejmě má Úřad zdroj, který má silnou vazbu na íránskou vládu. Ten chlap předpověděl pokus o atentát na al-Málikího, stejně jako zavraždění Násira Tabrízího. Ty informace dodávají Národní bezpečnostní radě už několik týdnů.“

Naomi potřásla hlavou a snažila se na to podívat z různých úhlů. „Když to věděli, proč nikoho nevarovali? Proč k těm útokům přesto došlo?“

„Informace *byla* předána. Iráčané prostě nezareagovali včas. K oběma útokům došlo dřív, než se předpokládalo, a na jiných místech.“

„A prezident jim to baští?“ zeptal se Kealey pochybovačně. „Nemáme toho dost, abychom mohli ukázat na Íránce.“

„On si to přeje. Hledá záminku, aby mohl udeřit na Írán, od té doby, co vloni v říjnu zabili senátora Levyho.“

Jak Kharmaiová, tak Kealey o tom chvilku uvažovali. V minulém roce uzavřely Spojené státy spojenectví s Francií a Itálií s cílem omezit evropský průzkum ropných ložisek v Íránu. Účelem mělo být zbavit tamní režim prostředků na zbrojní program. Íránci odpověděli spoluprací s al-Káidou, která měla zajistit rozbití rodící se aliance. Začalo to útokem na senátora Daniela Levyho, vůdce senátní většiny a nejhlasitějšího odpůrce Íránu v Kapitolu. Senátor byl prezidentův blízký přítel a nejhorlivější podporovatel. I když se nikdy přímo nepodařilo spojit íránské představitele s tímto útokem – nebo těmi, které následovaly –, panovalo všeobecné přesvědčení, že rozhodující roli sehrál tamější nový tvrdý režim.

„Takže jak jsme na tom?“ zeptala se Naomi. „Pořád ještě mám ty informace předložit?“

Harper otevřel ústa, aby odpověděl na její otázku, ale už nedostal příležitost. Dveře vpravo od krbu se rozlétly a ředitel Andrews vešel do místnosti, následován prezidentem Davidem Brennemanem.

* * *

Prezident nejdřív přistoupil ke Kealeymu a napřáhl ruku. „Ryane, rád vás zase vidím. Přál bych si, aby to bylo za lepších okolností.“

„Taky bych si to přál, pane. My zjistíme, kdo je za to zodpovědný.“

„Ano. O tom nepochybuji.“

Naomi byla při tomto podivně familiárním rozhovoru konsternovaná. Bylo to další překvapení: Ryan se s prezidentem setkal už nejméně jednou předtím. Ale kdy? Její mozek začal odškrtávat možnosti, ale to už k ní přicházel David Brenneman. Pomyslela si, že ve skutečnosti vypadá starší, i když to možná bylo jen napětím posledních týdnů. Byl vysoký – nejméně sto devadesát centimetrů –, udržovaný, s upravenými prokvetlými hnědými vlasy a pevnými, hezkými rysy obličeje. Přestože se hněvivě mračil, vypadal *prezidentsky*. Když jí nabídl ruku, vyschlo jí v ústech. Ruku přijala, ale až nepříjemně si uvědomovala, jak vlhké má dlaně.

„Naomi, rád vás poznávám. Mělo se to stát už dřív… vím, že jste sehrála významnou úlohu v událostech minulého roku. Země vám má být za co vděčná, mladá dámo.“

„Děkuji, pane,“ podařilo se jí ze sebe vysoukat. „Cením si toho.“

Okamžitě si přála, aby odpověď omezila jen na uctivé přikývnutí, ale prezident si zřejmě jejích rozpaků nevšiml. Ukázal na stůl a řekl: „Dáme se do toho, ano?“ Zaujali svá místa, Brenneman v čele stolu. „Slečno Kharmaiová, pochopil jsem dobře, že jste zakopla… promiňte, *objevila* některé zajímavé informace týkající se dnešních událostí v Paříži?“

„Ano, pane.“ Začala vstávat, ale Brenneman na ni mávl, ať zůstane sedět.

„Pokud nepotřebujete obrazovku, můžeme to zvládnout v pohodlí. Prosím pokračujte.“

„Samozřejmě, pane prezidente.“ Naomi otevřela připravenou složku, hluboce se nadechla, dělala vše, aby uklidnila napjaté nervy. „Pane, dovolte, abych začala od začátku. Víte, příběh nezačíná bombami v hotelu Babylon, ale dodávkami zbraní,

které do přístavů na Středním východě posílal Anthony Mason a kde si je nevyzvedával nikdo jiný než Will Vanderveen. V té době používal jméno Erich Kohl. V průběhu dalších šesti měsíců…“

Mluvila dvacet minut. Podrobně popsala vzájemné vztahy Rašída al-Umarího, Aršada Kásima, Anthonyho Masona a Vanderveena. Rovněž se vyjádřila k možnému íránskému napojení. Kealey se na ni díval přes stůl a nemohl neobdivovat její klid a způsob, jakým se jí podařilo dát všechno do souvislostí. Bylo zvláštní poslouchat její přednes k více lidem. Poprvé si jasně uvědomoval její přízvuk z East Midlands, který mu nikdy nepřipadal tak nepřípadný pro dané místo jako v tomto pokoji.

Naomi projev uzavřela poznámkou o Thomasu Rühmannovi. „Má rakouské státní občanství, ale některé věci pro něho vyřizovali jeho přátelé v německé spolkové vládě. Přestože je na seznamech představenstva některých velmi vážených německých firem, my ho už dlouho podezíráme, že dodává zbraně řadě vlád a povstaleckých skupin. Nemusím zdůrazňovat, že většina jeho zákazníků jsou lidé, které bychom neradi viděli ozbrojené. Německá vláda ho nechává na pokoji, protože dělal něco i pro ni, ale současně pro ně představuje nepříjemnosti. Drží si ho na očích.“

Brenneman kývl. „Co máte na mysli? Přímo ho chrání?“

„Svým způsobem ano, pane. Dovolte příklad. Před třemi lety přišlo naše ministerstvo zahraničí na to, že Rühmann byl zapojený do prodeje dvou stovek ručních raket Starburst Adnanovi al-Ghúlovi, vysokému představiteli Hamásu. Krátce po tom, co tento obchod vyšel najevo, zamini požádalo příslušnou cestou o oficiální slyšení. Od Němců očekávali plnou spolupráci, ale ti jim přibouchli dveře před nosem. To bylo tenkrát. Od té doby Rühmann zřejmě rozšířil okruh svých vlivných přátel, což znamená, že dostat se k němu je ještě obtížnější.“

„Proč ta zeď? Proč si dávají takovou práci, aby ho chránili, a co jste myslela tou poznámkou, že pro ně představuje nepříjemnosti?“

Kealey se narovnal a převzal prezidentovu otázku. „Pane, vzpomínáte si na incident v al-Kaká v roce 2003?“

Brenneman zavzpomínal. „Jen matně. Osvěžte mi paměť.“

„Al-Kaká je skladiště zbraní asi třicet kilometrů jižně od Bagdádu. V roce 2003 byla nahlášena ztráta víc než tří set osmdesáti tun výbušnin, včetně HMX a RDX*, ze zásob, které tam byly uloženy. To je asi čtyřicet nákladních aut. Jako první přinesly zprávu *New York Times.* Jak se dalo čekat, každý začal ukazovat prstem. Mezinárodní agentura pro atomovou energii prohlásila, že ten materiál tam byl ještě v lednu toho roku a za ostrahu skladu jsou zodpovědní američtí vojáci. Pentagon obvinění odmítl, ale nikdy se vlastně nepodařilo určit viníka. Některé z výbušnin se pak objevily a byly použity při útocích na naše vojáky, ale největší část prostě zmizela. Následovala spousta diskuzí o tom, co vlastně bylo v al-Kaká uskladněno.“

„Jak do toho zapadá Rühmann?“

„Thomas Rühmann byl v té době v Iráku, pane,“ ozvala se opět Naomi. „Popravdě, byl představitelem OSN zodpovědným za poslední inspekci v al-Kaká. Přesněji poslední inspekci, než výbušniny zmizely. Samozřejmě padaly otázky, ale on rezignoval na svou funkci u OSN dřív, než se začalo propírat jeho jméno, a jeho kontakty ho od té doby udržely mimo světla reflektorů. Upřímně řečeno, Němci asi prostě chtějí na celou záležitost zapomenout.“

„Dobře,“ řekl prezident. „Pojďme si to shrnout. Rühmann může být, přinejmenším nepřímo, spojován s al-Umarím a Vanderveenem a ti dva jsou zodpovědní za pokus o zavraždění iráckého premiéra.“

„Správně,“ potvrdila Naomi.

„Ale nikdo z nich nemůže být spojován s atentátem na Násira Tabrízího v Paříži, je to tak?“

---

* vysoce účinné trhaviny

„Zatím ne," souhlasila váhavě. „V tomto směru stále pátráme, pane."

„A to je všechno, co máme? Kromě íránského spojení?"

„Bohužel, to je všechno, co máme v této chvíli."

„Můžu zavolat kancléřce Merkelové," navrhl Brenneman. „Těžko může odmítnout, když ji požádám osobně."

„No, popravdě, pane, může udělat právě to," vložil se do debaty Andrews. „Přinejlepším bude hrát o čas, zdržovat, a čas je zde důležitý faktor. Setkání v OSN je plánováno na šestnáctého září, současně se zasedáním Valného shromáždění. Jak víte, premiér al-Málikí byl jediný člen jádra šíitské skupiny, který se *neměl* zúčastnit. Tím jádrem je pětatřicet klíčových členů Sjednocené irácké aliance. Násir Tabrízí stál samozřejmě na druhé straně, ale jako umírněný. Z pohledu Agentury je skutečnost, že útoky byly provedeny cíleně proti těmto dvěma mužům, velmi znepokojující a může naznačovat, že se chystá větší akce zde na americké půdě. Pokud je cílem Aliance, pak můžeme očekávat další útoky."

Kealey okamžitě vrhl na Harpera tázavý pohled, který říkal, *Jaké setkání?* Nevšiml si, že Kharmaiová udělala totéž, avšak Harper je ignoroval oba a obrátil se k prezidentovi. „Pane, toto je podstatou celé věci. Pochopil jsem, že Úřad vám řekl něco jiného, ale Íránci jsou do toho zapletení jen okrajově, soudě podle informací, které jsme nashromáždili. Z našeho pohledu všechno nasvědčuje tomu, že jde o iráckého osnovatele. Musíme mluvit s Rühmannem, ale nemáme ponětí, kde je. Ani nevíme, jaké jméno používá, a to jsme už zkusili všechno, co se nabízelo."

„Takže ho potřebujete najít, aniž byste použili diplomatické kanály. Předpokládám, že máte návrh, jak toho dosáhnout," pravil Brenneman. Nemusel svou nelibost nad tím, že dvě klíčové agentury v zemi se diametrálně rozcházejí v názorech, kdo je zodpovědný za Bagdád a Paříž, vyjadřovat nahlas. Výraz jeho tváře to sdělil zcela jasně, a ještě víc.

Naomi si opatrně odkašlala. „Pane, víme, že Rühmann působil zde ve Washingtonu dva roky, počínaje rokem 1998. Pracoviště měl na německé ambasádě, a když bylo třeba, dojížděl do OSN. Je dost pravděpodobné, že na ambasádě o něm mají nějaké záznamy včetně kontaktu. Bude to samozřejmě přísně tajné, ale snad najdeme způsob, jak ten malý problém obejít.“

„A jak hodláte tuto informaci získat?“ optal se Brenneman. Jeho hlas byl nebezpečně tichý, jako by je chtěl vyprovokovat.

V místnosti nastalo ticho. Nakonec se Naomi zhluboka nadechla a vrhla se do toho.

„Ukradneme to, pane. Vloupáme se na německé velvyslanectví a ukradneme to.“

26

CALAIS • WASHINGTON, D. C

Jízda autem z Paříže do Calais trvala necelé čtyři hodiny. Na A26 je zdržel převrácený návěs traktoru. Druhé auto, kaštanově hnědé audi s prokluzující spojkou, na ně čekalo v garáži na rue Tronchet, jak bylo domluveno. Když ho našli a vyčistili mercedes, vyjeli na bulvár s příhodným jménem Périphérique, kterým se dostali kolem Paříže na A1. Z té se u Lille stala A26. Z hlavní silnice sjeli jižně od Amiensu a pokračovali po okresce vedoucí hustým lesem černých borovic. Zajížďka a pět krátkých zastávek, které umožnily Vanderveenovi rozebrat pušku G2 na součástky a ty naházet hluboko mezi stromy, přidaly dvacet minut k cestovnímu času.

Když našla v garáži klíče k audi, nastoupila Rasínová beze slova na místo řidiče. Vanderveen jí málem navrhl, že bude řídit sám, protože se domníval, že je příliš rozčílená, aby auto zvládla s potřebným přehledem, avšak jediný pohled na její obličej mu prozradil, že se potřebuje nějak zaměstnat. Jakmile nastartovala, začala přepínat stanice na rádiu, ale první zprávu odvysílali, až když byli dvacet minut z města. Faktů bylo pomálu, a to byl ještě slabý výraz, ale smrt iráckého ministra zahraničí na místě byla potvrzena, rovněž smrt veterána služby CRS a dvou neidentifikovaných atentátníků. To ji neuspokojilo a pokračovala v prohledávání zpravodajských kanálů. Byli 40 kilometrů od Paříže, když zprávy uvedly další podrobnosti. Byl to rostoucí počet obětí a smrt význačného amerického podnikatele.

„Dvanáct mrtvých?“ Rasínová byla touto zprávou podivně znepokojená, jako by si teprve teď uvědomila rozsah toho, co spustili. „Je to vůbec možné?“

„Je to možné,“ potvrdil Vanderveen. To, že při útoku zahynulo dvanáct lidí – včetně čtyř Američanů – mu bylo úplně fuk. Vlastně to byl žádoucí obrat událostí. Americké ztráty jen poslouží k tomu, aby zatemnily prezidentův úsudek a vyprovokovaly ho k citové reakci, až se zjistí, že vrazi byli Íránci. To se už mohlo stát. V situacích, jako byla tato, bude na francouzské bezpečnostní služby vyvíjen obrovský tlak, aby přišly s rychlými výsledky.

Jistě, fakt, že atentátníci byli Íránci, povede jenom k podezření, nic víc. Podezření, že Teherán v zákulisí pracuje na zničení vznikající irácké vlády a podkopává americkou politiku na Středním východě, v New Yorku podpoří ad-Dúrího člověk. Jakmile se to obvinění stane veřejným, íránský prezident se bezpochyby zkompromituje tím, že se při popírání viny zamotá do vlastní obvyklé rétoriky. Plamenné projevy pronesené v minulosti jen posílí podezření a odstraní všechny přetrvávající pochybnosti.

Zavraždění al-Málikího a Tabrízího mělo dva cíle: za prvé vyřadit nejvýznamnější stoupence americké přítomnosti v Iráku a tím oslabit šíity ovládaný parlament, a za druhé rozdmýchat rozbroje mezi radikály na obou stranách čáry dělící šíity a sunnity. Druhého cíle bylo již ve velké míře dosaženo, přestože al-Málikí bombový útok v Bagdádu přežil.

Avšak všechno, co bylo zatím vykonáno, sloužilo jen k přípravě scény, a konečný úspěch zcela závisel na nadcházející schůzce v OSN. Vyvraždění hlavních vůdců šíitské aliance v New Yorku bude znamenat, že Národní shromáždění – irácký parlament – ztratí jakoukoliv důvěryhodnost a země upadne do chaosu. To ad-Dúrímu poskytne dokonalou příležitost prokličkovat zpět k moci. Sliby byly učiněny, peníze změnily majitele. Útok na americké půdě bude vzápětí následován zatím neviděnou vlnou násilí v samotném Iráku. Tu vyvolají syrští povstalci řádící v západní části země. Násilí povede k beznaději,

to je nevyhnutelné, a se strachem a beznadějí přijde hledání osvědčeného vedení, hledání pevné ruky. Dobře známý sunnitský kandidát pro převzetí vlády byl již vybrán a s jeho nástupem se ad-Dúrí chopí moci. Samozřejmě ji bude muset uplatňovat ze zákulisí, nicméně Irák bude jeho a málokdo si troufne postavit se mu. Na Středním východě mají lidé dlouhou paměť, a jakmile se baasisté vrátí do rozvráceného hlavního města, lidé, kteří v této chvíli hájí americké zájmy, se rychle zařadí zpět. Takového vysvětlení se Vanderveenovi dostalo v minulých dnech. Vysvětlení pronášeného šeptem, zatímco tělo al-Umarího chladlo v patře toho domu v Tartusu. Byl to velmi ctižádostivý plán a obsahoval obvyklé chyby. Pokud americká vláda spolkne návnadu a bude hnát Írán k zodpovědnosti, může se to snadno vyvinout v otevřený konflikt. Vojáci budou stažení z Iráku, aby podpořili útok, ale nakonec Spojené státy získají další základnu v oblasti, i když bude velmi problematická. Když je na to Vanderveen upozornil, mávli nad tím Iráčané jen rukou, ovšem s mírným podrážděním.

„Jak by to mohlo být ještě horší?“ tázal se ad-Dúrí. „Američani nám už vzali všechno. Ať Íránci taky trpí. To je jejich starost. *Naše* příležitost je tady a teď, a my se jí musíme chopit bez ohledu na následky.“

Během tohoto projevu Vanderveen nedal najevo žádné pochyby, které byly ovšem stejně skutečné jako ad-Dúrího přebujelé ego. Bývalý viceprezident byl stejně iracionální a omezený jako jeho kolegové, ale byl to muž, na kterého bylo neradno se křivě podívat. S posledním příspěvkem od al-Umarího měl ad-Dúrí dost prostředků, aby ho pronásledoval až na kraj světa, a Vanderveen neměl chuť strávit zbytek života ohlížením přes rameno. Nic z toho však vlastně nehrálo roh, protože on to *chtěl* provést. Vzal si peníze, ale to nebylo rozhodující a taky to nijak nepřispělo k jeho spolupráci. Izzat ad-Dúrí z něho udělal bohatého muže, nicméně Vanderveen se Iráčanovi necítil být zavázán o nic víc než zemi, která ho naučila zabíjet. Jeho nepohánělo to, co si za ty peníze koupí, ale to, co díky nim může uskutečnit.

Celkem to dělalo dvacet milionů dolarů. Když došlo k dohodě, neměl čas o tom přemýšlet, ale teď v audině jedoucí směrem ke světlům Calais mu ta suma cinkala v hlavě, odrážela se od různých možností, osvětlovala nejtemnější kouty jeho mysli. Zatímco se cesta zužovala a budovy kolem byly stále větší, ponořil se do čehosi, co kdysi bývaly sny. Ty jeho odrážely ctižádost jako u každého muže, ale netýkaly se přepychu, který by si mohl za miliony dolarů pořídit. Místo toho se nechal unášet vzpomínkou na jedno horké ráno v září 2001 a vědomím, co jeden člověk dokáže, má-li pouze čas, cíl a zlomek sumy, která brzo přistane na jeho curyšském bankovním účtu.

„No, mohlo to být lepší," podotkl Harper.

Procházeli National Mall, který byl takto brzo večer podivně prázdný. Turisté se vrátili do hotelů a městští bezdomovci ještě nevylezli ze stínů. Kealey se v půjčeném šedém obleku cítil nepříjemně a nohy měl nacpané v černých kožených mokasínech tak o číslo menších. Přesto byl vzduch na volném prostranství ochlazovaný vánkem od východu po klaustrofobickém prostředí Bílého domu příjemný. Z kancelářské budovy odešli jihozápadním východem pro pěší, dali se po Pennsylvania Avenue a minuli jeho hotel. Naomi zmizela bez varování, avšak Kealey si všiml, jak jí Harper těsně před jejím náhlým odchodem něco šeptá do ucha. Chvilku uvažoval, o čem asi mluvili, ale teď nebyla vhodná chvíle o tom začínat. Hlavou se mu honily jiné věci.

Prezident přijal návrh Kharmaiové se zdravou dávkou skepse, ale muselo se mu přiznat, že pečlivě poslouchal, když zdůvodňovala, proč je nutné se vloupat na německé velvyslanectví, a také jak se tento riskantní podnik dá provést. Její výklad byl přesvědčivý, přesto se Brenneman nakonec opět odvolal na protikladné informace Úřadu a vyjádřil svůj úmysl kontaktovat další den neoficiálně německou kancléřku. A přesně tomu se chtěli vyhnout.

„Myslíte si, že bude spolupracovat?" zeptal se nakonec Kealey.

„Kancléřka Merkelová? Pochybuju. Když se zaplete do tohoto zmatku, nic nezíská. Rühmannovi někdy zítra odpoledne zavolá někdo z německé vlády a za pár hodin bude pryč ze země. Jít s tím za Brennemanem asi byla chyba, ale zkusit jsme to museli. To víme oba.“

„Asi jo. Ale musíme to nějak ustát,“ opáčil tiše Kealey, spíš pro sebe. „Jakmile zítra zavolá, jde to mimo nás. Rühmann je naše jediný vodítko, Johne. Jestli někdo ví, co Vanderveen plánuje, pak je to on.“

„Souhlasím, ale netuším, jak se dostat z té malé díry, co jsme si vykopali. Judd nám ten drobný podtrh, co jsi udělal v Alexandrii, vrátil i s úroky. Totiž že má zdroj v íránské vládě, proboha. Kdo by si to pomyslel?“

„Zní to jako velká kravina. Ten předpokládaný informátor toho ví na můj vkus nějak moc. Akorát nemůžu pochopit, proč to FBI nevidí. Nikdo nemá přístup k takovým zpravodajským informacím, aniž by se sám nějak nenamočil.“ Kealey zaváhal. „Johne, musíme zjistit, kdo to je. Nebo, což je ještě důležitější, musíme zjistit, komu v Úřadu předává informace. Možná bychom k nim mohli získat přístup.“

„Podívám se na to,“ slíbil Harper a nenápadně si setřel kapku čiré tekutiny z nosu. Z kapsy vytáhl papírový kapesník a ostře do něho zatroubil. „Zatracený nachlazení… plíží se už několik dní. Vrací se pravidelně jako hodinky dvakrát do roka, vždycky v březnu a v září. Budu si muset podle toho plánovat dovolenou.“

Kealey, zabraný do úvah, to ponechal bez komentáře. Od chvíle, kdy opustili Bílý dům, mu něco klíčilo kdesi vzadu v hlavě, ale nedokázal odhadnout, jak bude Harper reagovat. Musí se k tomu dostat opatrně, ale také potřeboval svůj nápad prosadit.

„Johne, kdyby prezident schválil vloupání na ambasádu, mohli bychom to spustit, že?“

„Samozřejmě.“ Harper si vrazil ruce do kapes kabátu, protože se po štěrkové cestičce přehnal prudký poryv větru. „Víš

o ORACLE… nic víc nepotřebujeme. No, a ještě člověka, který je schopný dostat se dovnitř. A bylo by to.“

Následovala znepokojivá přestávka. ORACLE bylo kódové označení CIA pro dlouhodobou operaci, která začala kdysi v roce 1983, dávno předtím, než se FBI a Národní bezpečnostní agentura pustily do velmi ctižádostivé akce, jakou byla stavba tunelu pod novým sovětským velvyslanectvím ve Washingtonu. Stavba a údržba tunelu stály stovky milionů dolarů, a přestože v něm sloužili technici NSA a čtyřiadvacet hodin denně obsluhovali odposlouchávací zařízení, byly výsledky jen skromné a projekt neposkytl nic než celkem nezajímavé zpravodajské údaje. Po mnoha letech se v Úřadu dozvěděli, že tunel krátce po dokončení prozradil nechvalně známý Robert Hanssen, agent FBI, který pracoval pro GRU, vojenský protějšek KGB, od roku 1979 až do svého zatčení v roce 2001. Už v době, kdy byly výstupy z tohoto projektu na vrcholu, vedení Agentury pochopilo, jak je vlastně tunel neúčinný, a začalo pátrat po způsobech, jak dosáhnout maximálních výsledků při minimálních nákladech.

Výsledkem byla ORACLE, operace, jejímž cílem bylo získat stavební plány ambasád, přístup k zabezpečeným počítačovým sítím a jména zpravodajců, kteří byli ukrytí mezi diplomaty. Velvyslanectví byla přirozeným výchozím bodem, protože sloužila jako odrazový můstek téměř každého zpravodajského důstojníka, jenž pronikl do země. Získávání spolupracovníků bylo nejobtížnější částí, ale jakmile se povedlo, byla to už jednoduchá výměna peněz za informace. Přeběhlíci nebyli žádoucí, protože zmizení zaměstnance velvyslanectví by mělo prostě za následek okamžitou změnu bezpečnostních opatření. Ironií bylo, že CIA zaváděla opatření již používaná KGB a GRU. Právě druhá jmenovaná zpravodajská služba odkoupila od Hanssena podrobnosti o tunelu – stavbě za mnoho milionů – za 30 000 dolarů v hotovosti a diamantech.

V následujících dvou desetiletích se ORACLE rozrůstala exponenciálně. Agentura opečovávala zdroje na velvyslanectvích osmačtyřiceti zemí, včetně německého. Jak požadovala charta

CIA, všechna velvyslanectví byla mimo území Spojených států, ale mnoho agentů – jelikož pracovali nějakou dobu v USA – bylo schopno dodávat informace týkající se zabezpečení ambasád na domácí americké půdě. To byl také případ kancléřství, administrativní budovy německého velvyslanectví v západním cípu Georgetownu. Operační oddělení CIA mělo přístup k heslům, plánům a zvláštním bezpečnostním opatřením – jak prováděným lidskými zdroji, tak elektronickým –, která sloužila k ochraně budovy proti vetřelcům. Chybělo jim pouze posvěcení shora.

Přešli Sedmou a zamířili na východ. Kupole budovy Kapitolu zářila v umělém bílém světle a vody jezírka, v němž se odrážela, se v dálce stříbrně vlnily. Chvíli kráčeli mlčky, jen jejich kroky skřípaly na štěrku, až se nakonec Kealey rozhodl ticho přerušit.

„Pokud se někdo vloupe do kancléřství dnes v noci, Johne, co si o tom budeš myslet?“

Harper se na něho podíval a zamračil se, ale Kealeymu to připadalo spíš jako starost než nesouhlas. „Myslím, že tím asi skončím. Nevykopnou mě, ne po tom, co jsme dokázali vloni v listopadu, a ne takhle těsně před volbami, ale možnosti budu mít velmi omezené. Vytlačí mě z místa do konce roku.“

„Možná ne,“ opáčil Kealey. „Máš spoustu přátel na ministerstvu zahraničí a spravedlnosti. Jestli se jich dost přidá na tvou stranu, prezident by mohl –“

„Nebalamuť sám sebe, Ryane. Pokud půjdu proti prezidentovi, v Agentuře končím. Je to prosté.“

Následovalo krátké ticho a Kealey se bál, že zašel příliš daleko. DDO bylo teprve dvaačtyřicet a důchod byl daleko. Došli k lavičce částečně osvětlené bílou sodíkovou pouliční lampou. Harper si nečekaně sedl a unaveně si povzdechl. Kealey se k němu připojil.

„Chci se tam podívat, Johne. Chci to provést dneska v noci, ale potřebuju tvou pomoc. Víš, že se to musí udělat. Viděl jsem ti to na obličeji, když Brenneman hledal důvod, proč říct ne.“

„Máš pravdu," přitakal Harper. „*Musí* se to udělat. Rühmann nás může přivést k Vanderveenovi, ale je toho víc. Ta schůzka v OSN může být pro Brennemana skvělý úspěch, ale taky je to primární cíl. Nejdřív šli po premiérovi, teď po Tabrízím. Tabrízí byl sunnita, ale určitě působil jako uklidňující faktor. Núrí al-Málikí byl – a vlastně pořád je – na druhé straně, uznávaný vůdce Sjednocené irácké aliance, a ta představuje dvě třetiny Národního shromáždění. Jestli Vanderveen jde cíleně po této skupině, pak bude mít v New Yorku vynikající příležitost. Naprosto zničí iráckou vládu, připraví ji o veškerou důvěryhodnost. V zemi vypukne občanská válka."

„A naši vojáci budou uprostřed," zamumlal Kealey.

„Přesně tak."

„To setkání šestnáctého… Proč to Brenneman tak tají?"

„Myslím, že se obává úniku informací. Jak jsem říkal, pro něho je to veledůležité. Jestli se Aliance postaví za něho a jeho plán dostat vojáky domů, bude to mít dramatický vliv na průzkumy. Lidi jsou už ze situace za mořem unavení. Chtějí rychlé stažení, ale to může snadno zničit i to málo, co se nám v uplynulých pěti letech podařilo. A je taky jasné, že Brenneman to nemůže ohlásit sám. To by prostě nevypadalo dobře. Ale když to uslyší od vedoucích představitelů irácké Národního shromáždění, pak možná řada lidí změní názor. Koneckonců, jejich podpora je nezbytná, máme-li tam vůbec něčeho dosáhnout. Je to riskantní hra a už je dost pozdě, ale je to jediný způsob, jak získat další čtyři roky."

Kealey sklopil pohled na štěrk pod nohama a uvažoval nad Harperovými slovy. „Jestli se mám dostat dovnitř, musí to být dneska v noci. Jakmile Brenneman zavolá německou kancléřku, máme po srandě."

„To je nemožné, Ryane. I když budeš mít přístupové kódy a plán zabezpečení, budeš na přípravu potřebovat aspoň týden."

„Týden nemáme." Kealey se odmlčel a zahleděl se přes trávu. Nedaleko bylo vidět Národní letecké a kosmické muzeum, jehož vysoká okna odrážela noční nebe v mihotajících se odstínech modré a černé. „Neptám se prezidenta, Johne," pokračoval tiše.

„Ptám se *tebe*. Já padnu taky, já to vím. Ani mi neuspořádají oslavu na odchodnou. Jsem ochotný tu cenu zaplatit, ale nemůžu rozhodovat za někoho jinýho, a už vůbec ne za tebe. Pokud chceš, abych hledal nějakou jinou cestu, tak to udělám.“

Harper tiše přikývl a brada mu klesla na prsa. Kealey na okamžik uvažoval, jestli si snad nezdříml, ale hlava se zase zvedla. „Znám tě osm let, Ryane. Někdy na to zapomínáš.“

„Co tím myslíš?“

„Věděl jsem, že tu šanci budeš chtít využít, bez ohledu na to, jak se rozhodne Brenneman, a tak jsem dal všechno dohromady už předem. Naomi jsem předal instrukce, než jsme opustili Bílý dům.“

Ryan nebyl příliš překvapený. Spěšný odchod Kharmaiové vypadal poněkud neobvykle. „A?“

„Příslušné materiály přinese do tvého pokoje v deset večer. Nech si tolik času na prostudování, kolik budeš potřebovat, ale dej pozor, abys jí všechno vrátil, než opustíš hotel. Pokud tě při tom chytí, nesmí u tebe nic najít.“

To byla samozřejmost, ale Kealey stejně přikývl. Cosi mu spadlo z ramen a najednou začal vidět ostřeji. Byl zpátky na lovu. „Rozumím, že –“

Zmlkl, když ho Harper pevně uchopil za ruku, což ještě nikdy neudělal. „Doufám, Ryane, že *rozumíš*. Pokud tě chytnou, jsi v tom sám. Nebudu pro tebe moci hnout ani malíčkem. A Naomi se na tom nesmí podílet. Dá ti tu složku, ale tím končí. Je mi fuk, jak moc si bude stěžovat, prostě ji necháš mimo. Mám dojem, že je ochotná pro tebe udělat cokoliv, ale vezmi na vědomí, že mluvíme o její kariéře, jasné? A jí to vysvětli taky.“

Harper pustil jeho ruku a sáhl pro další papírový kapesník, protože ho přepadla krátká série hýkavých zakašlání. Kealey vstal. „V deset?“

„Jo, raději sebou hoď.“

Kealey udělal několik rychlých kroků po cestičce, pak zpomalil, zastavil se a otočil. Harper pořád ještě seděl na lavičce, ramena svěšená únavou. Jak se na něho díval, proběhla mu hlavou spousta pocitů. Byl mezi nimi rozdíl jen deset let

a Harper se nejvíc blížil někomu, koho by Ryan mohl považovat za svého učitele, a ten člověk dává kvůli němu v sázku celou svou kariéru. Pro Kealeyho to nijak nesouviselo s Thomasem Rühmannem nebo nadcházejícím setkáním v New Yorku. Všechno to bylo o Vanderveenovi. Nakonec tohle jediné bylo důležité, aspoň pro něho. Podezíral Harpera, že to ví a pravděpodobně ví ještě spoustu dalších věcí.

Nic z toho však nemuseli říkat nahlas. Znali se moc dlouho. A tak se Kealey místo řečí prostě otočil a kráčel pryč.

27

WASHINGTON, D. C.

Kealey byl zpátky ve svém pokoji v hotelu Washington stěží deset minut, když se ozvalo zaklepání na dveře. Měl čas se jen osprchovat a převléct do tmavošedých tepláků, běžeckých bot a vlněné bundy North Face na zip až ke krku. Přešel místnost a otevřel dveře. Kharmaiová okamžitě vstoupila.

Otřela se o něho a zastavila se, jako by chtěla zhodnotit rozdíly mezi oběma hotelovými pokoji. Pak prošla kolem postele, na malý stolek hodila složku a obrátila se k němu. „Předpokládám, že vám Harper řekl –“

„Ano, řekl.“

„Pro něho je to dost riskantní.“

Pořád se na něj dívala, ale on se otočil a zvedl telefon. „Chci si objednat kafe, dáte si taky něco?“

„Čaj by byl výborný.“

Přikývl a zavolal pokojovou službu. Když objednal, připojil se k ní u dřevěného stolku, odsunul hotelové psací potřeby a průvodce vychvalující město. Jakmile se posadil, začala Naomi popisovat vnější zabezpečení budovy velvyslanectví, ale cosi nebylo v pořádku a on to okamžitě zaznamenal. Mluvila moc rychle, jako by chtěla předejít námitkám, a vyhýbala se jeho pohledu. Nakonec přestala a zjistila, že se na ni dívá.

„Co je?“

„Proč na sobě máte tohle?“

Podívala se na své oblečení. Jeho pozornost neupoutaly samotné kusy oděvu. Na volné větrovce s kapucí, teplákách a teniskách nebylo nic podezřelého. Jeho zaujal fakt, že je celá v černém, což vzhledem k situaci znamenalo jediné.

Zhluboka se nadechla, vystrčila bradu a podívala se mu přímo do očí. „Jdu s vámi."

„Ne," odpověděl okamžitě. „Nejdete. Nikdy nepřipustím, abyste –"

„Ryane, přemýšlejte chvilku, ano?" Slova ze sebe chrlila, jako by rychlost její řeči mohla zvrátit jeho rozhodnutí. Předklonila se a dlaní plácla na dosud zavřenou složku. „I když tam půjdeme až na poslední chvíli, máme jen pár hodin, abychom si tohle prošli. Je toho tam prostě příliš, aby se to dalo naučit, a vy si to budete muset vybavovat i pod tlakem. Nemluvím o tom, že bych s vámi šla dovnitř, ale potřebujete někoho, kdo vás tím provede. Jinak to prostě nepůjde… Jedna chyba, a vzbudíte ochranku, a to nemůžeme dovolit. Nezapomínejte, že já jsem do toho investovala stejně tolik jako vy."

Neuvědomila si, co řekla, dokud Ryan neodvrátil zrak, obličej stažený bolestí. Vzpomněla si, kolik toho ztratil on kvůli muži, kterého teď pronásledovali, zamrkala a otevřela ústa, aby se omluvila, ale Ryan pokračoval, než stačila cokoliv vyslovit.

„Naomi, i kdybychom získali na Rühmanna to, co potřebujeme, já kvůli tomu přijdu o práci. Rozumíte mi? Postihnout to má jen jednoho z nás, a vy to nebudete. Nepřichází v úvahu, abyste do toho šla se mnou."

„Budete mít velký problém dostat se do počítačů ambasády bez hesla administrátora," podotkla a opřela se. Nasadila svůj nejlepší pokerový obličej. „Myslím, že jsem ho někam založila."

„To je nepříjemný."

„Jo." Významně na něho pohlédla. „To vám vaši práci dost ztíží. Na druhé straně bych ho možná mohla najít, když se budu trochu snažit."

Vrtěl hlavou, ale usmál se. „To jsou kraviny, Naomi. Znám vás dost dobře. Vím, že mě tam nenecháte jít bez správných informací.“

Snažila se udržet bezvýrazný obličej, ale nevydržela to dlouho a poraženě uhnula pohledem. „Ryane, já jen chci pomoct,“ řekla mírně. „Kdyby nebylo mě, nedostal byste se ani takhle daleko. Věřte mi, vím, co dělám. Vím taky, jaké jsou šance, a nepřichází v úvahu, že byste to zvládl sám.“

Po tváři mu přeběhl stín, a ona pokračovala, než mohl něco namítnout. „Uvažte, co riskujete, ano? Tohle je naše jediná stopa vedoucí k Rühmannovi, a tím je to taky jediná stopa k Vanderveenovi. Když si to uvědomíte, risknete to? Risknete všechno?“

Váhal a ona pocítila úlevu. Konečně ho dostala.

„Co navrhujete?“

Poklepala znovu na složku. „Když jsem si to šla vyzvednout do Langley, zastavila jsem se za starým kamarádem na vědě a technice. Půjčil mi nějaká rádia. Bohužel nejsou zakódovaná, ale *jsou* docela výkonná. Budu čekat v autě s plánem budovy na klíně a provedu vás domem. Tak se budete moct soustředit na to, co tam děláte. Ochrana je slabá, zejména na okolním pozemku, a samotná budova je téměř prázdná.“

„Není to normální, vzhledem k denní době?“

„Jo, ale dnes večer pořádá velvyslanec recepci ve své rezidenci, takže většina osazenstva bude tam. Pro nás je to perfektní.“

Kealey nepřítomně přikývl. Neměl radost z toho, že ho Naomi umluvila, aby jí přidělil aktivnější roli, ale nedokázal odporovat její logice. Uvědomil si, že se jí podařilo změnit jeho názor velmi rychle, a mohl se jen podivovat, jak do celé rovnice dostala Vanderveena. *Já jsem do toho investovala stejně tolik jako vy.* Vytáhla minulost záměrně? Pokud ano, pak je opravdu nadějná herečka, uvážíme-li zahanbený výraz, který se jí objevil na obličeji, když z ní ta slova vypadla. Bylo obtížné se v ní vyznat, ale to věděl dávno. Vypadala, že chodí se svými pocity napsanými na čele, ale Kealey si vzhledem k její inteligenci

nikdy nebyl jistý, nakolik jsou opravdové a co je přetvářka. Odmyslíme-li si použitou metodu, vypadala šťastně, že prosadila svou. Oči jí svítily a ve složce začala zase listovat s viditelným zápalem.

Kealey věděl, co tyto stránky znamenají. Všechno záviselo na přesnosti jejich obsahu. Pokud zdroj naverbovaný přes ORACLE dodal správné informace, jejich šance se výrazně zvyšovaly, ale Harper měl pravdu. Za normální situace by operaci, hrozící v případě neúspěchu takovými následky, připravovali týdny dopředu a mnohokrát by všechno nazkoušeli. Tato znepokojivá skutečnost nahlodávala jeho sebedůvěru, ale už se jednou rozhodl, a teď necouvne.

Pokojová služba dorazila po chvilce a Kealey vstal, aby převzal tác. Když se opět usadil, Naomi se zeptala: „Takže, kde začneme?“

Otočil si některé dokumenty tak, aby na ně líp viděl, pak si vybral několik papírů. „Vstupní body. Musím se dostat dovnitř rychle a aby mě nikdo neviděl. Když se mi nepodaří tohle, to ostatní už nebude důležitý.“

„To je rozumné. Kdy tam půjdeme?“

Ostře se na ni podíval. „*Já* tam půjdu ve čtyři ráno. Máme tedy pět hodin, včetně otestování vysílaček.“

„Správně.“ Když se jejich oči setkaly, nabídla mu neutrální úsměv místo širokého šklebu. Už prosadila svou a věděla, že dál tlačit na pilu je zbytečné. „No, je tu hodně toho, co musíme projít, tak se do toho dejme.“

Hotel Victoria, stojící vedle Quai du Commerce v srdci Calais, byl nevýraznou dvoupodlažní stavbou ze šedého kamene. Na hotelu se čtrnácti pokoji byla pouze dvě malá blikající označení v jasně modré a oranžové. Jinak se zvenku ničím nelišil od dalších budov v bloku.

Tato dokonalá anonymita upoutala Vanderveena, když pozdě večer dorazili do města, skoro čtyři hodiny po tom, co v Paříži zemřel Tabrízí. Ve dveřích je uvítala padesátnice s kalným zrakem. Podařilo se jí pozdravit celkem vlídně, přestože bylo tak

pozdě. Předložili pasy a podepsali knihu hostí a ona našla volný pokoj. Podala jim klíče a znovu se usmála, než je poslala do patra.

Ubytování se s jistou nadsázkou dalo nazvat vyhovujícím. Koberec byl prodřený, nábytek za roky užívám poškrábaný a bez laku. Dlaždičky v koupelně byly rozbité a flekaté, tapety nad umyvadlem potřísněné neznámou látkou. Všechny ostatní pachy překrýval zápach dezinfekce. Pro Vanderveena nic z toho nehrálo roli. Strávil měsíce, ba roky, na mnohem horších místech. Zatáhl záclony, zašel do koupelny, svlékl se a rychle osprchoval. Když se za deset minut vrátil do místnosti, byla tam tma, ale přesto rozeznal na posteli nehybnou postavu Rasínové. Byla pořád úplně oblečená, pevně stočená do klubíčka na přikrývkách a bok se jí zvedal a klesal s každým klidným nadechnutím. Minutu ji studoval a nevzrušeně si prohlédl to, co bylo ve slabém světle vidět: hranatou bradu, oblou křivku pravého ramene, sklon štíhlého krku končícího v propleteném hnízdě tmavohnědých vlasů.

Jak se na ni tak díval, vzpomněl si, jak se předvedla na poli poblíž Dordogne, a také na její obdivuhodný klid před hotelem v Paříži. V uplynulých dnech byla svědkem a také se přímo podílela na řadě ukrutností, a přesto spala bez pohnutí, obličej v měsíčním světle zcela klidný. Pomyslel si, že tato vlastnost – schopnost klidně spát po tom, co viděla a udělala – o její povaze vypovídá mnohem víc než všechna slova, která slyšel v Tartusu. Věděl, že v tomto ohledu jsou oba stejní. Když si to uvědomil, když si to *přiznal*, pocítil něco, co necítil už léta: náklonnost k jiné lidské bytosti. Byl to divný, nervující zážitek a on se na okamžik cítil zmateně a trochu znepokojeně.

Pokrčením ramen se odpoutal od chvilkového zaváhání a prudkým pohybem zatáhl závěsy. Pak otevřel dveře a tiše z pokoje vyklouzl. Sešel po úzkých schodech a za chvilku byl na ulici. Tam se obrátil vlevo a vydal se na jih po rue de Madrid.

Calais, město s přibližně 80 000 obyvateli, leží na severním pobřeží Francie a shlíží na zčeřené šedé vody kanálu La Manche.

Za jasného dne lze prostým okem vidět bílé útesy doverské. Mnohem blíž je ovšem flotila trajektů a jiných lodí, které denně La Manche přeplouvají. I když má svůj půvab, město bylo za druhé světové války z devadesáti procent zničeno. Důsledkem je, že se v úzkých uličkách Calais dá najít jen málo historie a ještě méně architektonických skvostů. Calais je pro většinu turistů přijíždějících do Francie jen zastávkou, což dokládá nepřeberný výběr dopravních prostředků, které jsou zde k dispozici. Vanderveen věděl, že terminál Eurotunelu je na jihozápadním okraji města, a byla tam také spousta vhodně rozmístěných autobusových zastávek. Toto vybavení se bude brzy hodit, ale v tomto okamžiku postačí samotné Calais. Bylo to dobré místo, kde zmizet na pár dní z radaru, než se přesunou dál.

Když přecházel rue Mollien a prošel kolem nádraží se zdobenou fasádou z červených cihel, zmizel bledý měsíc za mraky. Vstoupil do parku Saint-Pierre a za pár minut se po jeho levici rozsvítila radnice. Její 23 metry vysoká zvonice se tyčila nad stromy a známým bronzovým sousoším Auguste Rodina *Občané Calais.*

Vanderveen se zastavil a prohlížel si sochy. Dobře znal historii sousoší. Dokončeno bylo v roce 1888 a mělo připomínat událost ze stoleté války. Podle dobových dokumentů byli měšťané považováni za vedoucí činitele města a jako takoví zodpovídali za jeho obranu. Když Edward III. v roce 1347 Calais oblehl, nařídil jim Filip VI. Francouzský, aby vzdorovali a nevzdávali se. Když však pomoc nepřicházela, byli nuceni nakonec kapitulovat a výměnou za životy své a ostatních obyvatel odevzdali klíče od města. I když Angličané měšťany ušetřili, Rodin zvěčnil v bronzu před více než sto lety právě tento obraz – jak opouštějí brány Calais naprosto poražení, se smyčku kolem krku.

Vanderveen stál před postavami několik minut a soustředěně naslouchal. Nakonec sousoší zeširoka obešel, aby si ho prohlédl z různých úhlů. I když jeho zájem o sochy byl upřímný – v jejich bolestných výrazech nacházel něco, co ho přitahovalo –, mnohem víc pozornosti věnoval tomu, co se dělo na druhé straně

bulváru Jacquard. Kostel Notre Dame minul již před patnácti minutami a od té chvíle se cítil nesvůj. Nebylo to kvůli něčemu, co bylo vidět, což znamenalo, že je to s největší pravděpodobností jen jeho představivost, ale nemohl se zbavit pocitu, že ho někdo pozoruje.

Stezka se klikatila parkem, lemovaná po obou stranách zdeformovanými stromy, černými siluetami v slabém světle. Vanderveen přešel bulvár a pokračoval kolem telefonní ústředny z doby války. Před nějakou dobou byla nevýrazná betonová budova přeměněna na muzeum, před jediným vchodem se tyčily dva vlajkové stožáry a stromy udělaly místo řadám nízkých, tmavozelených keřů. Náhle jeho pozornost upoutal nečekaný hluk nalevo: výbuch opilého smíchu nějakého mladíka, okamžité následovaný proudem sprostých slov a hlasitými nadávkami.

Vanderveen pocítil náhlé znepokojení. Věděl o temnější stránce Calais, stránce, jejíž popis nenajdete v žádném průvodci bez ohledu na to, jak je autor upřímný. Nepříliš velká vzdálenost od Anglie znamenala, že se město stalo shromaždištěm čekatelů na azyl z celého Blízkého a Středního východu, včetně nejproblémovějších oblastí světa – Súdánu, Afghánistánu a palestinských území. Davy plné naděje se dřív srocovaly na velkém náměstí vedle Richelieuova parku, ale teď byly stále v pohybu, aby se vyhnuly četníkům. Vanderveen věděl, že místní si o těchto „žadatelích o azyl“ nemyslí nic jiného, než že jde o lidský odpad, kriminálníky vyhnané z vlastních zemí. Ironií bylo, že většina kriminálních aktivit pocházela od francouzských občanů, dělníků, kteří rychle začali dávat průchod zuřivosti vyvolané neustálými problémy.

V současnosti si někdo mohl Vanderveena jen těžko splést s uprchlíkem, ale to ho moc neuklidnilo. Bez ohledu na národnost neměl nejmenší chuť se střetnout s nacionalistickým dokařem na konci jeho celodenního tahu po hospodách. Vstrčil pravou ruku do kapsy kabátu a nahmatal střenku čtyřpalcového nože od firmy Benchmade. Nepochyboval o tom, že by se vysekal z každé situace, ale chtěl zůstat v Calais, dokud

nenastane čas k přesunu. Nečekaný střet by mohl rychle zruinovat jeho plány, zejména kdyby za sebou musel nechat mrtvé tělo.

Nevstoupil do stínů, čímž se snadno vyhnul i zdroji smíchu, opustil park a brzy našel to, co hledal, na rue Aristide Briand. Za svou cestu minul už několik telefonních budek, ale chtěl se projít, trochu se protáhnout po dlouhé jízdě z Paříže na sever. Nemělo to co dělat se sledováním. Úřady by už dávno zakročily, kdyby věděly, kde jsou, ale brnění vzadu na krku se stále zhoršovalo. Přesto si musel zavolat. Už to odkládal příliš dlouho.

Kartu francouzského Telecomu si koupil hned po příjezdu do Paříže. Strčil ji do štěrbiny čtečky, vyťukal třináctimístné číslo a zvedl sluchátko k uchu.

„Ano?“

„Tady Taylor,“ ohlásil se Vanderveen. Používal předem domluvený kód. „Co pro mě máte?“

Ozval se známý měkký hlas, tentokrát podrážděný a ustaraný. „Čekal jsem, že zavoláte včera. Je tu problém. Setkání neproběhlo, jak bylo plánované.“

„To mi vysvětlete.“

„Měli jsme v Alexandrii dva nezvané hosty, oba z Agentury, a jednomu se podařilo dostat k laptopu našeho přítele, když umřel. Byla v tom nějaká politika – nějaké souboje v horních patrech –, ale měli bychom ho mít zpátky za pár hodin. Naneštěstí nevíme, co na něm bylo. Muž na severu by mohl být vyzrazený.“

Rühmann. Vanderveen držel telefon pevně, ale slova zněla chladně a odměřeně. „Kdy to budete vědět jistě?“

Malé zaváhání. „Za čtyřiadvacet hodin, maximálně.“

„To je moc dlouho. Musí zmizet, jestli po něm jdou.“

„Musí jít v každém případě. Musíte pochopit, že tohle nemůžu ututlat… Pokud je na hard disku něco použitelného, pak to Úřad zjistí a bude podle toho jednat. Kontrolovat to můžu jen částečně.“

„Chápu,“ zněla Vanderveenova stručná odpověď. „Já se o to postarám.“

„Balíček už změnil majitele?“

„Ještě ne. Ještě musíme upřesnit pár detailů, ale transakci dokončím už brzo.“

„Kdy přesně?“

Krátká, nepříjemná přestávka, která následovala, byla sama o sobě odpovědí, ale Vanderveen to stejně vyjádřil slovně: „To není vaše starost. Jen mě informujte. Potřebuju vědět, co je na tom počítači. Mason toho mohl vědět víc, než jsme předpokládali.“

„Dobře. Ještě něco?“

Chystal se odpovědět záporně, ale pak ho ještě něco napadlo. „Ty lidi z Agentury… znáte jejich jména?“

„Starší si říkal Jonathan Harper. V NCTC se ukázal už dřív ten den, hledal nějaké informace. Jeho průkaz byl z Úřadu veřejného obhájce, ale něco se mi na tom nezdálo. Za prvé jsem nikdy neslyšel, že by se právník zastupující Agenturu objevil na nějakém zátahu Úřadu. Nebyl důvod, proč by tam měl někdo z veřejných obhájců být.“

Vanderveen chvíli uvažoval. „Chci toho o něm vědět víc. Máte přístup k takovým informacím? Může to být užitečné.“

„Pravděpodobně ano.“

„Dobře. Udělejte, co můžete. Co ten jeho podřízený? Ten vzal laptop, že?“

„Jo. Jmenuje se Kealey, Ryan Kealey.“

Vanderveen zavřel oči a odložil sluchátko. Zůstal tak skoro minutu, než oči pomalu otevřel a zase zvedl telefon. Tentokrát ho číslo, které vytočil, dostalo na úplně jiný konec světa.

Když na druhém konci někdo telefon zvedl, řekl prostě: „To jsem já. Obávám se, že máme menší problém.“

28

CALAIS

Když ukončil druhý hovor, opustil Vanderveen skleněnou budku a vydal se zpět k cestičce vedoucí přes park. Z jasně osvětlené restaurace na druhé straně bulváru se ozýval hluk: zvonivý ženský smích, cinkání skleniček a tucet tlumených hlasů mluvících několika jazyky. Silné vůně valící se ven otevřenými dveřmi byly bodavou připomínkou, že skoro celý den nejedl, ale on se upínal jen k tomu, co právě slyšel.

Kealey. Opožděně Vanderveen nevěřícně vrtěl hlavou. Na druhé straně se sám sobě divil, proč je tak překvapený. Že do toho bude zatažený, bylo téměř nevyhnutelné. Byl koneckonců jedním z nejzkušenějších operativců, jaké Agentura měla, zvlášť když se věc týkala Středního východu. Nicméně nešťastný vývoj událostí vyvolával nepříjemné pochyby, jež ho nutily znovu hodnotit některá dřívější rozhodnutí. Jako by ho výstřel, ke kterému došlo na tom rozpáleném syrském kopci před osmi lety, od té doby pronásledoval. Správně měl Kealey toho dne umřít. Vanderveen chápal touhu po pomstě po takové zradě, pravdou ovšem bylo, že jeho pohánělo něco mnohem většího než vážné zranění, jež utrpěl v Sýrii, mnohem většího než ztráta kamarádů vojáků. Když si to připustil, začal Vanderveen zase pochybovat. Nebyla vražda té ženy v Maine chybou?

Ano, říkal vemlouvavý vnitřní hlas, jenž ho vedl od konce puberty. Tuto otázku si kladl dlouhé měsíce a teď dostal

odpověď. *Byla* to chyba, skutek spáchaný v okamžitém záchvatu černé zuřivosti. Měl raději zabít muže a spokojit se s tím. Tím, že ušetřil Kealeyho a místo toho zabil jeho ženu, poskytl mu motivaci, aby jejího vraha pronásledoval až na konec světa.

Přes všechno sebeobviňování, přes veškeré zkoumání minulých rozhodnutí uklidňovala Vanderveena jedna pravda, kterou během let objevil, totiž že příležitosti jsou zřídka ztracené, většinou se jen odkládají. Podstata spočívala v tom rozeznat druhou šanci, když se objeví, a to fungovalo oběma směry. Konečně osud dal Ryanovi Kealeymu už dost příležitostí, které však zbytečně vyplýtval. Minul svůj cíl v Sýrii poté, co mu Vanderveen přesnou palbou vybil téměř půlku mužstva, a skoro před rokem jedné mrazivé noci v Maine nedokončil práci, protože spoléhal na přírodní živly, že to za něho dodělají.

Teď se zase jednou karta obrátila a tentokrát Vanderveen věděl, že nemůže neuspět. Náhle si uvědomil, že to může být příležitost, jak se zbavit dvou problémů najednou. Nepochyboval o tom, že Kealey udělá všechno, aby vystopoval Thomase Rühmanna. V tomto směru byl Vanderveen ve výhodě, protože věděl přesně, kam se rakouský obchodník se zbraněmi zašil. Stačilo pouze dostat se tam jako první. Bude také potřebovat správné vybavení.

Zamračil se, když si to uvědomil. Druhý člověk, kterému zavolal, byl ochotný dodat Vanderveenovi požadované, ale váhal, zda uvěřit vzdálenému hlasu. Vanderveenovy vlastní kontakty byly nespočetné – na Středním východě, zato v západní Evropě byly krajně omezené. Na druhé straně, pokud se agent povstalců v Anglii neozve, byla zde šance – celkem dobrá, že se ke správným lidem dostane Jasmína Rasínová. Podle neurčitých řečí at-Tikrítího pracovala výhradně na evropské půdě, což jasně ukázala, a vynikajícím způsobem, během doby, kterou spolu strávili ve Francii.

Když Vanderveen procházel parkem a světlo zvonice se blížilo, vytrhl ho z myšlenek ženský výkřik. Rozhořčený křik byl náhle přerušen, jako když se na otevřená ústa přitiskne ruka. Do napjatého ticha, které následovalo, mezi stromy vybuchl opilý

smích vzápětí následovaný zvuky nesoucími se chladným nočním vzduchem, které nedokázal přesně určit. Zněly jako šoupání nohou po zemi a bručení.

Nezaváhal a pokračoval v chůzi stejným tempem. Dokonce poněkud zrychlil a doufal, že se dostane z parku dřív, než někdo zavolá policii. Stanice byla, jak věděl, nedaleko, na východní straně radnice. Ať se dělo cokoliv – znásilnění, loupež –, nebyla to jeho starost. Aby si zachoval svoji svobodu, nemohl zasahovat do podobných věcí, ale byla to hlavně jeho naprostá lhostejnost, která zpečetila rozhodnutí odejít pryč, i když to učinil bezmyšlenkovitě. Další zvuk, jejž zaslechl, ovšem způsobil, že zůstal stát na místě a vydechl tichou nadávku.

Žena vykřikla znovu, zřejmě se vytrhla z ruky, kterou jí držel útočník na ústech, aby ji umlčel. Tentokrát výkřik doprovázel proud nadávek, které nebyly ve francouzštině, nýbrž v arabštině.

Park byl za cestičkou celkem otevřený, což pro něho znamenalo výhodu i nevýhodu. Tráva pod jeho nohama byla posečená a mokrá po nedávném dešti, stromy a keře pečlivě sestříhané, což mu umožňovalo nerušený výhled, pokud to slabé osvětlení dovolovalo, na prostor před sebou. Naštěstí porost kolem vojenského muzea na tom byl hůř. Jako by muži a ženy starající se o exponáty neměli čas či zájem udržovat vzhled samotné budovy.

Výkřiky té ženy zaznívaly z houštiny tvořené několika stromy a teď, když se dostal blíž, uslyšel další tlumené zavřísknutí. Nepochyboval, že tou ženou je Jasmína Rasínová. Jen nechápal, proč se plížila za ním. Popadl ho vztek. Pečlivě sledoval cestu a okolí, a ona ho přesto dokázala špehovat skoro hodinu, aniž by se prozradila. Věděl, že v tomto řemesle pracuje mnohem déle než on, ale to nijak nezmenšovalo jeho zlost, kterou přestával ovládat.

Pomalu se zhluboka nadechl a donutil se soustředit na cestu k místu, odkud vycházel křik. Krčil se, tělo dokonale vyvážené na patách. Soudě podle opilých hlasů, které zaslechl před chvilkou, nebyli útočníci schopní klást nějaký vážnější odpor.

Vanderveen proto nechal nůž v kapse. Ať se stane cokoliv, byl rozhodnutý udělat to jednoduše, což znamenalo nechat je pokud možno naživu.

Tam. Stromy se rozestoupily a on si scénu prohlédl zkušeným okem, dvě propletená těla se prala na zemi, větší postava na té menší. Kousek vpravo byla další osoba, s rozhozenýma rukama nehybně ležící na zádech na spadaném listí.

Na zlomek vteřiny uvažoval, že ji tam nechá. Bude lepší, když nebude muset nikomu vysvětlovat její smrt. Ale některým věcem se nedalo vyhnout. Vanderveen si také uvědomil, že by mohla mít na sobě něco, co by ji identifikovalo. Pokud ano, pak ji rychle vysledují do hotelu v rue de Madrid. A pak, jakmile policie zjistí, že se neubytovala sama, začnou hledat jejího spolucestujícího kvůli výslechu. A když se její společník nenajde, stane se hlavním podezřelým. Aby situace byla ještě horší, ta žena na recepci měla dosud jeho pas, který si vyžádala, když se přihlašovali. Pas byl na falešné jméno a jeho vzhled na fotografii byl mírně pozměněný, ale pořád to byl důkaz. Neměl nejmenší chuť ho zanechat za sebou.

Obrátil pozornost zpátky ke rvačce před sebou a soustředil se na muže, jenž seděl obkročmo na menší postavě. Jakmile se rozhodl, vyrazil, ovinul pravou paži kolem tlustého krku a prudce trhl dozadu, přičemž levou ruku přiložil ke straně hlavy, aby působila jako opěra. Ruce se okamžitě zvedly, aby ho chytily za paže a pokusily se uvolnit sevření. Muž byl silný a Vanderveenovy svaly začaly v jednom okamžiku ochabovat. Pak ucítil, jak mu po dlouhém rukávu košile teče něco horkého. Muž sebou náhle škubl a přepadl dopředu na menší postavu. Překvapený Vanderveen udělal krok zpět. Útočník, jenž napadl Rasínovou, chroptěl a ona se ho snažila vší silou odstrčit. Odkutálela se stranou, posadila se a lapala po dechu. Pod rozevřeným kabátem byla vidět blůza roztržená na několika místech. Ve vlasech měla listí a vlhkou šmouhu nad levým okem – krev, uvědomil si Vanderveen –, ale nic v jejím výrazu nesvědčilo o strachu, panice či dokonce úlevě, že jí přišel na pomoc.

Ten velký člověk byl na dobré cestě vykrvácet, to bylo zřejmé. Musela mu naříznout tepnu, než na mýtinu dorazil Vanderveen. Ten teď ignoroval umírajícího a šel se podívat na druhé tělo. Zkontroloval pulz. Žádný nenašel a podíval se na obličej. Byl v té tmě neslušně bílý, oči doširoka otevřené překvapením. Krk měl netknutý, ale na košili tmavou skvrnu, jež svědčila o bodnutí umístěném přesně mezi čtvrté a páté žebro.

Vrátil se k Rasínové, která stále ztěžka oddechovala. Oči jí padly na těla a něco v jejím výrazu se změnilo. Nevyjadřoval ani tak radost, jako spíš spokojenost s tím, co udělala. Vypadala, jako by si potvrdila své schopnosti, které u sebe už dlouho pěstovala. Přesto, co mu bylo řečeno v Tartusu, uvažoval, jestli zabila někoho už dřív. Nůž držela stále v ruce, tenký kousek kovu, ostří se v měsíčním světle vlhce zablesklo.

Vanderveen se setkal s jejím pohledem a v tom okamžiku se jí obličej napjal. Vypadalo to, že vycítila jeho myšlenky. Vyškrábala se na nohy a rychle couvla, oči upřené na něho. Zvláštní, byla ve střehu, a přitom nedávala najevo strach. Ten rozdíl dokázal rozeznat, znal velmi dobře drobné nuance neradostných výrazů.

Zabij ji, říkal mu vnitřní hlas.

Udělal krok k ní. Na okamžik se jeho tělo chovalo stejně iracionálně jako jeho myšlenky, třásl se vzteky. Předsunula nůž před tělo, jako by mu chtěla připomenout, že ho pořád má. Její výraz se dosud nezměnil. Byl chladný, ale nikoliv odtažitý, plně se soustředila na tento okamžik.

Představuje příliš velké riziko… jen se podívej, co ti tu nechala za svinčík. Zabij ji hned.

Udělal další krok a ona o krok ustoupila. Otevřela ústa, aby něco řekla, pak změnila názor a zase je zavřela. Dělil je necelý metr, a pokud by se pohnul rychle a chytil její ruku s nožem, mohl by jí ve vteřině rozdrtit dýchací trubici. Potřeboval jen něco, co by odvedlo její pozornost…

Kroky v podrostu, větvičky šlehající kolem blížící se osoby.

Vanderveen se instinktivně přesunul do stínu a Rasínová ztuhla na místě.

„Haló?“ zeptal se drsný, váhavý hlas tónem úředního činitele. „Policie. Je tam někdo?“

Pátravý pohled Rasínové se stočil do stínu. Vanderveen opatrně postoupil, přikývl a zase udělal krok vzad. Teď na ní byl zcela závislý a uvědomil si, jak rychle se karta obrátila. Za jiných okolností by ho to pobavilo.

Rasínová padla do vlhké trávy a současně si rukou přejela přes ránu nad okem. Krev si rozetřela po obličeji, uložila se poblíž jednoho z těl a vykřikla lámanou francouzštinou: „Tady jsem! Prosím, pomozte mi! Prosím…“

Hluk v křoví zesílil, rychle se pohybující velké nohy klouzaly na listí, zapraskaly větvičky. Objevila se mohutná postava. I v té tmě rozeznával Vanderveen policejní uniformu a vysílačku zavěšenou na pravé straně opasku. Policista obhlížel scénu a zamumlal nadávku. Pak si klekl k Rasínové. *„Mademoiselle? Mademoiselle, êtes-vous blessé?“ Jste zraněná?*

Rasínová rychle popadla policistu za ruce, stáhla ho na sebe a tím ho strhla k zemi. Současně se zezadu přiblížil Vanderveen, z kapsy vytáhl nůž. Pohnul palcem a vyskočilo zubaté, deseticentimetrové ostří a zaklapla se pojistka.

Policista vykřikl neadresné varování a začal se zvedat, nohy mu na mokré trávě podkluzovaly. Škrábal se na nohy a neobratně zápolil s vysílačkou, když mu Vanderveen srazil levou rukou čepici. Současně ho popadl za vlasy, strhl mu hlavu doleva a zabodl mu nůž pod pravé ucho. Policista se zatřásl a vydal podivný zvuk, něco mezi zakašláním a výkřikem. Pak se přestal hýbat. Vanderveen ještě několikrát zakvedlal nožem, než ho vytáhl, a povolil sevření. Mrtvý dopadl na zem s tlumeným žuchnutím.

Jasmína Rasínová už byla v pohybu. Kabát měla nasáklý krví, a tak si ho strhla a přejela s ním přes mokrou trávu, načež si do něj utřela obličej. Nůž zastrčila do kabátu a ten zmuchlala do rance. Látku poskládala tak, aby nebyly vidět žádné krvavé skvrny.

Na okamžik byla neozbrojená. Vrhla pohled na nůž ve Vanderveenově ruce, ale pohled do jeho očí jí prozradil, že se nic nezměnilo, a tak zůstala klidná.

Nemohla vědět, co její netečnost způsobila. Nemohla vědět, že jí absolutní nepřítomnost strachu zachránila život. Kdyby ukázala sebemenší náznak paniky, okamžik nerozhodností, náznak toho, že spoléhá na něj, okamžitě by ji zabil. Místo toho utřel pečlivě svůj nůž a upustil ho vedle jednoho z těl. Pak vzal Rasínovou za loket a vyvedl ji z parku.

Když dorazili k hotelu, byla skoro všechna světla zhasnutá. Vanderveen strčil do vstupních dveří a provedl ji kolem dívky v recepci, která ani nezvedla zrak, kolem schnoucích kytek na nevábné schodiště. Vystoupali tmou nahoru. V pokoji ve druhém patře se Rasínová po hmatu dostala do koupelny, rozsvítila a zavřela za sebou dveře. Cestou k oknu slyšel Vanderveen vodu tekoucí do umyvadla. Škvírou mezi záclonami pozoroval ulici dole. Nebylo tam nic neobvyklého, jen z dálky se ozývaly sirény.

Zakrvácené kabáty zahodili cestou zpět do popelnic a do hotelu dorazili jen v džínách a tričkách. Rychlá chůze z parku trvala jen asi dvacet minut, ale stačilo to, aby jeho vztek narostl do obludných rozměrů. Žena kvůli své nezřízené zvědavosti všechno ohrozila. Překročila meze, které měla povolené od svých spolupracovníků. Když vycházela z koupelny, jeho zuřivost se dostala za všechny hranice racionálního uvažování. Teď už byl ochotný snášet jakékoliv následky, jen aby ji viděl mrtvou. Tělo nechá v pokoji, bude-li muset. Toto rozhodnutí platilo do okamžiku, kdy se otevřely dveře od koupelny a ona se objevila před ním osvětlená zezadu žárovkami nad umyvadlem. V té chvíli veškerý vztek zmizel a on na ni jen obdivně zíral.

Její krása by vynikla při každém světle, ale v šeru se objevilo něco zevnitř, perverzně to vyneslo na povrch její nejtemnější touhy. Rasínová si svlékla tričko a stála před ním jen v džínách a černé krajkové podprsence. Světlo v pozadí způsobilo, že křivky jejího těla byly kontrastní, ale jeho přesto nedostaly její fyzické přednosti. Bylo to něco jiného, co mu připadalo

nevysvětlitelně jedinečné a přitažlivé, něco na její úplné lhostejnosti ho docela zbavilo sebeovládání. Cítil, že musí udělat cokoliv, aby v ní vyvolal nějakou reakci, cosi dalšího kromě záhadně vypadající vrásky mezi obočím. Chtěl vědět, kdo skutečně je, kdo ji přivedl na životní dráhu, po níž se teď pohybovala. Kdo ji stvořil? Kdo – pokud vůbec někdo – z ní udělal zabijáka?

A pak se vše vrátilo: vztek, pocit marnosti, touha zjednodušit to, co bylo příliš složité. Vanderveen si uvědomoval náhlé změny své nálady, ale nedokázal je kontrolovat, stejně jako nedokázal kontrolovat události, které ho utvářely v mládí. Okamžitě se na ni vrhl, levou rukou jí sevřel hrdlo jako ve svěráku. Přitiskl ji ke zdi, její pravou ruku držel svou pravicí, křížem přes její tělo, aby kontroloval obě její ruce. Překvapilo ho, že se odmítá bránit. Dokonce ani po minutě, kdy jí obličej z nedostatku vzduchu začal nachovět, nekopala, nekřičela s posledními zbytky dechu.

„Ty blbá čubko," zasyčel, obličej jen centimetr dva od jejího. To, že se nebránila, ho rozzuřilo ještě víc. „Mělas zůstat v pokoji. Sama sis to způsobila. Proč jsi mě sledovala? Co ses snažila dokázat?"

Nepokusila se odpovědět, ani nemohla. Místo toho, když zesílil svůj stisk a snažil se z ní vymáčknout poslední zbytky vzduchu, zvrátila hlavu dozadu na zeď. Současně zavřela oči a pootevřela rty, nepochybně smyslným způsobem. Překvapený a zmatený povolil stisk. Využila prostoru, jenž jí zbyl, sklouzla svou levou rukou na jeho pravou a jemně stiskla.

Tomu, co následovalo, nedokázal zabránit. Jeho stisk dále slábl a jí to umožnilo zhluboka se trhaně nadechnout, krk se jí v jeho ruce vzdouval. Nejistě ustoupil o krok, připravený znovu zaútočit, ale ona, místo aby se zhroutila nebo se pokusila odpotácet se, zůstala několik vteřin stát a lapala po dechu.

Pak přikročila k němu, padla mu do náruče a přitiskla svá ústa na jeho.

Byl tak zaražený, že nedokázal zareagovat ihned. Její prsty mu zajely do vlasů a sklouzly po napjatých svalech na krku. Nejdřív ho napadlo odtrhnout je, ale ona jako by vycítila, nač

myslí. Než ji dokázal zastavit, posunula svá ústa k jeho uchu. Vydechla několik povzbudivých slov, chtěla po něm, aby pokračoval. Současně mu jedním rychlým pohybem strhla košili a přitiskla se k němu, její plná prsa se zvedala a klesala na jeho nahé hrudi.

Neměl čas uvažovat nad tímto podivným obratem. Tlačila ho zpět k posteli. V tom okamžiku věděl s naprostou jistotou, že z ní nikdy nedostane pravdu. Nikdy se nedozví, kdo nebo co stálo u jejího zrodu, co ji žene vpřed. Její mysl a její minulost byly stejně nedosažitelné. I když ho to sklíčilo, v tomto okamžiku to nehrálo roli.

Její ruce zajely dozadu a podprsenka dopadla na podlahu. Vanderveen ji zatlačil do pokrývek a hlavu sklonil k její nahé kůži.

Když se probudil, měl pocit, že uběhly celé hodiny, ale rychlý pohled na budík na nočním stolku mu sdělil, že nespal ani hodinu. Několik minut ležel na zádech a nechal oči, aby si zvykly na tmu. Pak se rychle posadil a rozhlédl po pokoji. Rasínová seděla u okna, tenkou deku kolem nahých ramen. Roztáhla záclony, a když dole projížděl auto, reflektory osvětlily její ostré rysy a na okamžik její tmavohnědé oči zesvětlaly. Když ucítila jeho pohled, otočila se k němu a usmála se.

„Jsi vzhůru.“

Vanderveen se napřímil a opřel o čelo postele. Rukou si přejel přes oči. „Ano.“

Vstala a vrátila se k posteli. Stulila se k němu a hlavu si opřela o jeho rameno. Pořád byla zabalená v dece, jako by tím chránila svou poctivost. Levou ruku ovinul kolem jejího těla a přitáhl si ji k sobě.

„Nemůžeš usnout?“ zeptal se.

„Ne.“

Podivné, ale jediné slovo bylo dostatečnou odpovědí. Dlouhé minuty seděli mlčky. Zajímalo by ho, jestli někdy litovala svých činů, ale neodvážil se zeptat. A stejně by její odpovědi nevěřil.

Nakonec přiblížila své rty k jeho uchu. „Víš, viděla jsem tě u telefonu. S kým jsi mluvil?“

Zaváhal a ona se na něj okamžitě podívala. „Jsme v tom spolu, Wille. Musíš mi důvěřovat, jinak neuspějeme.“

Důvěřovat. Chtěla po něm sakramentsky moc, vezmeme-li v úvahu, co zrovna udělala. Ale něco na tom bylo. On ji požádal, aby se k němu přidala, ne ona jeho. Pokud jí nemohl důvěřovat, pak už přestala být užitečná. A přece, i přes všechny své schopnosti se vymykala jeho zkušenostem, a tudíž i jeho kontrole. To byl fakt, který nemohl pominout. Přemýšlel o tom ještě několik minut, vážil možnosti. Byla zticha, čekala na jeho rozhodnutí. Nakonec začal tiše mluvit.

Řekl jí všechno. Začal tím dnem na syrském pobřeží a pokračoval o všem, co dělal pro Írán a al-Káidu. Vyprávěl jí o neúspěšném pokusu o vraždu amerického prezidenta před rokem. Nakonec jí pověděl o Kealeym a hrozbě, kterou ten člověk teď představuje.

„Přivolal jsem to na sebe,“ dodal, když skončil. „Zabil jsem pět jeho vojáků, pět mužů, za které byl zodpovědný. Pak o sedm let později jsem před jeho očima zabil jeho ženu. Má všechny důvody si přát, abych byl mrtvý.“

Zavrtěla se, aby si našla pohodlnější polohu. „Možná. Ale to je minulost a nedá se to změnit. Otázka je, co uděláš teď?“

Vanderveen se usmál do tmy. „Už se dostal blízko k Rühmannovi. Až ho vystopuje, přijede do Evropy osobně. Nebude v tak důležité věci důvěřovat nikomu jinému.“

„A my budeme čekat,“ řekla Rasínová.

„Ano,“ odpověděl Vanderveen. „My budeme čekat.“

„A mezitím?“

„Setkáme se s člověkem, kterého poslali naši zaměstnavatelé. Přijede do Londýna zítra odpoledne.“

29

WASHINGTON, D. C.

Ulice Washingtonu nebyly ve čtyři ráno tak prázdné, jak Naomi čekala. Jeli do Palisád, čtvrti bohatých, která předčila i blahobyt Georgetownu postaveného z červených cihel. Cestou potkali řadu vozidel. Míjeli uzavřené ulice v okolí Bílého domu, projeli Foggy Bottomem, jednou z nejstarších čtvrtí Washingtonu pověstnou mlhami, i mlžným závojem visícím nad řekou Potomac. Krátce potom, co se dostali do okresu Arlington, se objevila v dálce světla Státní námořní observatoře, tajuplně probleskující vlhkým ranním vzduchem.

Naomi to z Pennsylvania Avenue vzala po M Street a doprava na Wisconsin Avenue. Volant jí trochu poskakoval pod prsty. Auto bylo tmavě modré, poslední model taurusu s barevnými skly, novými pneumatikami a virginskými poznávacími značkami. Běžná kontrola na dopravním inspektorátu by policii přivedla k rozpadajícímu se činžáku ve středu Richmondu. Pod kapotou byl ovšem mnohem silnější motor než standardní třílitrový V6.

Vůz, diskrétně vyzvednutý v autoparku Agentury, byl posledním – a nejnebezpečnějším – příspěvkem Harpera k jejich neschválenému podnikání. Kharmaiová nepochybovala, že pokud by si klotové rukávy v Langley daly trochu práce, auto by vysledovaly zpět k DDO. Doufala jen, že k tomu nedojde. S trochou štěstí bude vůz zpátky v autoparku před začátkem

pracovní doby. Stáhla trochu okénko a zkontrolovala čas na hodinách na palubní desce. Přemýšlela, kolik jim ještě zbývá času, než vyjde slunce. Odhadovala to na víc než tři hodiny, což bohatě dostačovalo, pokud všechno půjde podle plánu. A to, pomyslela si s trpkou ironií, je opravdu odvážný předpoklad.

Kealey kontroloval vybavení a mumlal popis cesty od okamžiku, kdy opustili hotel. Nepotřebovala jeho pomoc, jenže byla také příliš napjatá, příliš zaujatá svými myšlenkami, než aby ho na to upozornila. Její nervozita ji trvale iritovala, ale nedávalo to smysl. Když se probírali plány budovy ambasády, cítila se v pohodě. Jistě, to bylo v bezpečí teplého a jasně osvětleného hotelového pokoje. Teď na ni začínala dopadat realita a ona si poprvé uvědomila, kolik toho vlastně riskuje. Pokud se cokoliv zvrtne, její kariéra v Agentuře bude nejspíš u konce. Z toho pomyšlení se jí žaludek smrskl do pevné, bolestivé kuličky. Mimoděk potřásla hlavou, aby se trochu vzpamatovala. Učinila rozhodnutí, o kterém věděla, že je správné, a bude si za ním stát bez ohledu na následky.

Kealey vzhlédl od toho, co právě dělal, aby vydal pokyn, ale ona ho předběhla a prudce zabočila na Reservoir Road. Taurus se ještě poté, co vklouzl do předměstí Senate Heights, chvíli pohyboval setrvačností. Naomi vjela do postranní ulice a zhasla světla. Uvnitř auta byla naprostá tma. Kealey už vyšrouboval ve voze žárovku.

Otevřel dveře, jakmile vozidlo zastavilo, a položil nohy na chodník. Současně si do správné polohy připnul sluchátko. Rádiové spojení si odzkoušeli už předtím v hotelovém pokoji. Naomi jela s taurusem na východ po Pennsylvania a vysílala Kealeymu zprávy do pokoje v pátém poschodí. Motorola XTS 2500 pracovala ve stejném vysokofrekvenčním pásmu jako televize a FM vysílání rádia. Takže ji unavovalo jezdit dokola po městě, než našla slyšitelný pokles v kvalitě zvuku. Rádia naprogramovala osobně a byla si jistá, že budou fungovat, jak předpokládala.

Kealey se k ní otočil, když si nasazovala sluchátko. Setkala se s jeho upřeným pohledem a odolala nutkání uhnout očima.

„Naomi, poslední příležitost. Jste si jistá, že do toho chcete jít?“

Byla rozhořčená, že musí znovu zkoušet její odhodlání, ale ovládla se. „Jsem si jistá. Jen…“

„Co?“

„No, jen na sebe dejte pozor, ano?“

Kývl, vystoupil na chodník a tiše za sebou zavřel dveře auta. Dívala se za okénkem u spolujezdce, jak jde rychle ztemnělou ulicí, ruce nacpané v kapsách. Sledovala ho úzkostlivě, dokud ho nepohltila noc. Pak nastartovala.

Na německém kancléřství, duchovním dítěti známého architekta Egona Eiermanna, bylo vidět, že při práci neustále myslel na diplomacii. Stálo daleko od hlučného života ve středu Washingtonu a budova byla nesporně estetická. Pětipatrové spojení skla, jemných dřevěných konstrukcí vrhajících stíny a podpůrných sloupů z ocelových trubek. Přilehlý pozemek, jehož 3,5 hektaru patřilo mezi nejdražší parcely ve městě, byl stejně nevtíravý jako vlastní dům, zdobený jen tu a tam topolem nebo dubem. Právě nedostatek vegetace dělal Kealeymu starosti. Zahnul na Foxhall Road a šel na sever podél pozemku přiléhajícího ke kancléřství. V trávě byla rozesetá zahradní světla, ale z místa, kde stál, nebyla úzká budova nic než tmavý stín proti modročernému nebi. Aby se dostal k cíli, bude muset překonat velký kus volného prostoru.

Kealey se odvrátil od plotu, upravil si popruhy batohu a pokračoval v chůzi. Malé SUV projelo kolem po nezřetelné cestě, následované vozem metropolitní policie. Když uviděl hlídkový vůz, musel se Kealey přinutit, aby nijak viditelně nereagoval. Auto zpomalilo, ale pak pokračovalo v jízdě. Když zmizelo z dohledu, nahlas si oddechl úlevou. Pokud šel pěšky, byl zranitelný. Tmavé oblečení a batoh spolu s ranní hodinou znamenaly, že v této bohaté čtvrti působil podezřele. Byla to čtvrť, kde měla vysoká přítomnost policie odradit právě lidi jako on, nebo přesněji, jak vypadal: procházející s podezřelými úmysly. Měl z pekla štěstí, že policista nezastavil, aby si ho

prověřil, ovšem vzhledem k tomu, co bylo v sázce, nemohl spoléhat na štěstí. Musí zmizet z ulice co nejdřív.

Černý železný plot nepředstavoval žádnou překážku. Rychle ho přelezl a pokračoval po pozemku velvyslanectví. Už měl za sebou několik set metrů, když se jeho sluchátko probudilo a ozval se jasný Naomin hlas. „Ryane, jsem na určené pozici. Kde jste vy?“

Zmáčkl mikrofon. „Jsem na pozemku, blížím se od severovýchodu.“

„Jak daleko jste od budovy?“

„Asi dvě stě padesát metrů.“

„Dobře. Počkejte vteřinku.“

Z předního sedadla taurusu vyhledala Naomi příslušný dokument a rozložila si ho na klíně. Snažila se najít jeho polohu. Satelitní fotografie přiložené ke složce ORACLE byly sejmuty s rozlišením půl metru, což usnadňovalo určení vzdáleností a vyhledávám orientačních bodů. Auto zastavila pod pouliční lampou na Hoban Road, přímo naproti areálu velvyslanectví. Světlo však bylo slabé – tak slabé, že jí její úkol dost ztěžovalo. Mhouřila oči v pološeru, až se jí nakonec na pomačkaném papíře podařilo najít jeho přibližnou polohu.

„Ryane, měl byste vidět skupinu stromů západním směrem, asi třicet metrů od vás.“

Krátké ticho, pak: „Ano, vidím je.“

„Zůstaňte na téhle straně stromů a jděte podél nich na jihozápad. Ustupují živému plotu, který vás dovede přímo k budově.“

Sáhla po dalším kusu papíru a rychle ho prohlédla. „Kamery jsou pod prvním balkonem nade dveřmi. Druhý balkon vybíhá z okraje budovy, přesně na místo nad kamerami, čili tudy se dostanete dovnitř, severozápadní roh.“

„Mám to.“

„Nezapomeňte. Ty kamery vás zachytí ve vzdálenosti padesát metrů od budovy, musíte se držet pod okrajem živého plotu.“

„V pořádku. Ozvu se, jak budu na pozici.“

Pro sebe si přikývla a pustila tlačítko umožňující hovor, které držela palcem. Začala listovat složkou v tlustých deskách z hnědého papíru a hledala plán přízemí kancléřství. Všechno, s výjimkou satelitních snímků, do složky dodal zdroj naverbovaný v rámci ORACLE. Zdroj – vysoce postavený poradce třetího tajemníka zodpovědného za administrativní správu – byl přede dvěma měsíci povýšen a přeložen na velvyslanectví ve Francii. Naneštěstí zahynul při dopravní nehodě necelý týden po příjezdu do země. To si Naomi ověřila před necelými pěti hodinami. Kdyby byl stále na svém místě, měl by přímý přístup k informacím, které potřebovali. Druhá možnost byla, samozřejmě, získat jiného agenta na velvyslanectví, avšak přesvědčit zahraniční diplomaty, aby přešli na druhou stranu, byla velmi citlivá záležitost a nešlo to provést během čtyřiadvaceti hodin.

Naomi neustále kontrolovala zpětné zrcátko. Parkovala v rezidenční čtvrti a uvědomovala si, že každému, kdo se podívá z okna, bude krajně podezřelá. Nešlo to však jinak a potřebovali necelou hodinu, možná jen čtyřicet minut. Mohla jenom doufat, že je štěstí neopustí.

Dělej, Ryane, říkala si v duchu a nervózně přitom ťukala na rádio připnuté k opasku. *Dělej.*

Když přelezl plot, Kealey se zastavil a natáhl si černou kuklu. Teď, když se opíral o vnější zeď budovy, těsně mimo dosah kamer, podíval se na své tmavé oblečení. Bylo promáčené ranní rosou, která se uchytila na každém centimetru pečlivě jako manikúrními nůžkami sestříhaného trávníku. Posledních 70 metrů k domu se plížil, a když shodil batoh, pokusil se také setřást únavu, jež ho přemáhala. Už nespal téměř čtyřiadvacet hodin. Je pravda, že během své vojenské kariéry absolvoval desítky akcí pod podobným tlakem, ale teď si jasně uvědomoval, že co se chystá udělat, bude vyžadovat jeho veškeré síly jak mentální, tak fyzické. Pozornost mu nesmí polevit ani na okamžik.

Kamery Radionics VI160N byly těsně za rohem, namontované dva a půl metru nad betonovým chodníkem. Od nich vedly dráty k multiplexoru v kontrolní místnosti, který rozdělil monitor na čtyři kvadranty odpovídající těmto a ještě dalším dvěma kamerám. Multiplexor byl dál připojený na Bosch VMD01 a odtud do věže. Přes svůj nenápadný vzhled byl VMD01 rozhodující součástí technologie vyhledávání pohybu. Automaticky se přizpůsoboval změnám vnějších podmínek a také korigoval chvění kamer, čímž omezoval pravděpodobnost falešných poplachů. Přímo bylo téměř nemožné systém porazit.

Kealey se v myšlenkách vrátil ke složce, kterou studoval celé hodiny. Naomi upozorňovala na viditelné problémy. Kamery byly příliš vysoko, aby se k nim mohl dostat bez nějakého žebříku, což bylo zjevně nepraktické, vezmeme-li v úvahu vzdálenost od plotu k budově. Pokud by byl prozrazen, nebo nějak jinak nucen rychle zmizet, neměla by ho zpomalovat zbytečná váha. Kromě toho místní nespavci by si určitě rychle všimli člověka, co se potlouká ve čtyři ráno po okolí se žebříkem.

S klesajícím nadšením také upozornila, že se detekční oblasti kamer překrývají. Díky VMD01 mohly nejen zjišťovat, ale také *analyzovat* pohyb po oblouku 180 stupňů, což zahrnovalo všechny možné úhly při horizontálním přiblížení.

A pak Kealeymu svitlo, že klíčové slovo je *horizontální*. Kamery nelze porazit ze země. Aby je vyloučil z rovnice, musí na ně jít shora.

Batoh položil na zem, otevřel hlavní přihrádku a vytáhl první ze dvou půlcoulových horolezeckých lan. Chtělo to několik pokusů, ale nakonec se mu podařilo přehodit volný konec přes zábradlí balkonu ve druhém patře. Pak lano posouval, až měl oba konce v ruce. Svázal je pevným uzlem s nastavitelným úchopem, jak si to pamatoval ze Speciální školy výsadkářů ve Fort Campbellu v Kentucky. Taháním za lano posunul postupně uzel nahoru na zábradlí. Chvilku poslouchal okolí. Zvuk sirén v dálce se zřejmě vzdaloval. Jinak nic.

Zavřel zip na batohu a hodil si ho na záda, pak začal šplhat. Jakmile se dostal na druhý balkon, přelezl zábradlí a lano vytáhl za sebou, rozvázal ho a přehodil přes rameno. Došel na druhý konec balkonu, naklonil se přes jeho okraj a studoval další úkol. Kamery byly přesně pod ním, o šest a půl metru níž, ve stejné výšce, asi třicet centimetrů od sebe. Služební vchod byl pod kamerami.

Napřímil se, otočil a zkusil okna. Jak čekal, otevřít se dala jen zevnitř. Pokud se některé bude snažit otevřít násilím, bylo velmi pravděpodobné, že se vysype sklo. Bylo tedy jasné, že dveře dole jsou nejlepší možnost, i když ani to nijak slavné nebylo.

Sundal lano z ramene a na jednom konci uvázal uzel, aby nesklouzl až na zem. Druhý konec upevnil na zábradlí kotvící smyčkou, kterou bylo téměř nemožné rozvázat, když byla jednou utažena. Volný konec lana volně stočil na balkon a otevřel batoh, odkud vyndal hrst prokluzujících karabin. Na sobě už měl navlečený Petzlův slaňovací sedák, což byl pouze široký opasek spojený s látkovými smyčkami, které obepínaly stehna. Kealey několik karabin zacvakl do smyček po stranách sedáku a z batohu vybral další předmět, malou kovovou brzdu. Když se jednou nasadí na lano a spojí pomocí karabiny s okem na postroji, slouží k zastavení nekontrolovaného sestupu. Ještě důležitější bylo, že se dala „zamknout“ v kterémkoliv bodě, čímž si mohl uvolnit obě ruce.

Sehnat vybavení bylo samo o sobě dobrodružstvím. Vyžádalo si to řadu telefonátů, až se mu konečně podařilo dostat se k instruktorovi v Camp Peary, jinak známém jako Farma, hlavním výcvikovém středisku CIA ležícím poblíž Williamsburgu ve Virginii. Náhodou instruktor nechal většinu potřebného vybavení minulý týden v Langley. Kealey zajel na velitelství těsně po půlnoci a cestou se ještě zastavil v nonstop Wal-Martu. Tam sehnal zbytek potřebných věcí: bateriový šroubovák, svítilnu Mini Maglite se sadou barevných filtrů a tlusté kožené rukavice. Také si vybral univerzální nástroj Gerber. Byl oblíbený mezi vojáky a podobal se tvarem i funkcemi švýcarskému armádnímu noži. Maglite zůstala

v batohu, který nechal na balkoně. Šroubovák si připnul k postroji, kde volně visel na jedné ze smyček, stejně jako gerber.

Zajistil brzdu na laně i na svém postroji, vyndal rukavice a natáhl si je. Mírně upravil polohu mikrofonu a řekl: „Naomi, chystám se na ty kamery. Jste připravená?“

„Ano, hned volám.“

V taurusu Kharmaiová vytáhla mobil a zavolala předvolené číslo. Na druhém konci to zvedli hned po prvním zazvonění. Ostrý hlas ohlásil: „Německé velvyslanectví.“

„Ano, haló?“ Téměř do telefonu křičela. „Skoro vás… Neslyším vás. Haló?“

„Ano, tady německé velvyslanectví. Co pro vás můžu udělat?“

„Hledám Güntera. Je… Je tam? Promiňte, slyšíte mě? Tenhle telefon…“

Zatímco čekala na odpověď, zadržela dech.

„Ano, je tady. Okamžik, prosím…“

Naomi okamžitě zavěsila. Složka obsahovala jména a postavení téměř všech, kdo pracovali v kancléřství, včetně strážných noční směny. Cokoliv se mohlo v uplynulých měsících změnit, ale vypadalo to, že jim štěstí ještě přeje. Nebyla si jistá, jestli strážný na telefonu její představení spolkl, ale ono to vlastně nehrálo roli. Ve službě byli od osmi večer do šesti ráno jen dva muži a ona si právě ověřila jejich polohu. Oba byli v místnosti bezpečnostní služby, která ležela na druhém konci budovy. Ryan lepší příležitost dostat nemohl.

Zmáčkla mikrofon. „Jsou ve své místnosti,“ ohlásila. „Můžete jít.“

Na balkoně v patře Kealey potvrdil příjem zprávy a dal se do práce. Nejdřív přehodil lano přes zábradlí a začal ho opatrně spouštět. Zjistil, že je moc dlouhé. Pokud by se po něm spustil, „přestřelí“ cíl a dostane se do plného záběru kamer. Vytáhl lano

zpět a několikrát ho obtočil kolem zábradlí, uvázal na něm druhý uzel a znovu ho spustil. Tentokrát byl konec lana přesně tam, kde ho chtěl mít.

Rychle si prohlédl oblečení, hledal, jestli někde není něco volné, něco, co by se mohlo zachytit do kladky na brzdě. Spokojený s přípravou přelezl zábradlí a zůstal stát s patami mezi tyčemi zábradlí, obličej obrácený do volného prostoru.

Obrácené slaňování znamenalo v podstatě spouštět se popředu, i za nejlepších okolností to bylo nebezpečné, ale tady ve tmě, jen s nejnutnějším vybavením, se to blížilo sebevraždě. Kealey to věděl velmi dobře, ale když se předklonil a povolil stisk na laně, byl naprosto klidný. Vše byla jen otázka načasování.

Z pokleku přepadl dopředu přes zábradlí. S děsivou rychlostí padal první tři čtyři metry, než si lano přitáhl na hruď. Současně zachytil volný konec mezi chodidla. I když použil veškerou sílu, aby zpomalil pád, nedokázal zabrzdit včas. Rukama narazil na koncový uzel a prudce se zastavil o zlomek vteřiny později, než měl. Podíval se na postroj a uviděl brzdu zablokovanou v kotvicím uzlu. Jedině to zabránilo, že nesletěl hlavou dolů na betonový chodník.

Po tomto nervy drásajícím sestupu byl otřesený, ale času nebylo nazbyt. Stáhl si rukavice a zkoumal kamery. Obě byly na dosah ruky. Každá měla plastovou krytku jako ochranu proti počasí. Krytka byla připevněna čtyřmi šrouby, a jak viděl, pod ní další čtyři šrouby držely plech kryjící vnitřek. Zahákl nohu za lano, aby stabilizoval tělo, nahmatal na boku šroubovák a odepnul ho od karabiny. Pohyboval se pomalu. Kdyby šroubovák upustil, nezbylo by mu než akci ukončit. Jakmile kamera vypadne, půjde se jeden ze strážných podívat, co se stalo. Pokud pod vyřazenou jednotkou najde šroubovák, nechá velvyslanectví okamžitě uzavřít a povolá posily. Naopak, když to bude vypadat, že se s kamerami nemanipulovalo, ujistí se prostě, že jsou dveře zamčené, vrátí se, aby dokončil směnu, a incident nahlásí ráno. Kealey si ničím z toho nemohl být jistý, ale vzhledem k situaci tu jiná možnost nebyla.

Obě krytky měl dole ani ne za minutu a odložil je na plochy vyvrtané do zdi. Plechy kryjící přístup do vnitřku kamery přišly na řadu vzápětí. I když byly kamery zkonstruovány tak, aby nereagovaly na otřesy do určité úrovně, dával si pozor, aby do nich nevrazil. Měl strach, že slabé vibrace způsobené šroubovákem vyvolají poplach. Pokud se tak stane, nezjistí to, dokud se dole neotevřou dveře. Poplachové zařízení připojené ke kamerám by bylo slyšet pouze na kontrolním stanovišti. Práce to byla nervydrásající, a když se dostal k posledním dvěma šroubům, měl obličej zalitý potem, přestože byla pořádná zima.

I poslední šroub povolil. Chytil ho mezi prsty, ale vyklouzl mu a zarachotil před kamerou.

Sakra. Kealey se podíval dolů na beton. Šroub byl zřetelně vidět, ve slabém světle neuvěřitelně zářil. Až strážný přijde na kontrolu, nemůže ho přehlédnout. Nemůže.

Tiše zaklel a potřásl hlavou. Nedalo se vůbec nic dělat. Musí prostě pokračovat a doufat, že strážný je příliš unavený nebo lhostejný, aby tomu věnoval pozornost. Zacvakl látkové oko šroubováku zase zpět do karabiny a sáhl po gerberu. Vyklopil štípací kleště a našel příslušný svazek drátů v odkrytém vnitřku první kamery. Raději by kamery prostě zkratoval a vytvořil tak dojem elektronické poruchy, ale nemohl si být jistý výsledkem. Přerušení drátů byla jediná jistá cesta, jak je vyřadit. Rychle dráty přestřihl a pak to zopakoval s druhou kamerou. Kamery byly mimo provoz.

Teď nesměl ztratit ani vteřinu. Strážný se dostaví za minutu. Většina bezpečnostních opatření ambasády byla zvenčí. Uvnitř budovy byly dveře jištěné elektronickými zámky, z nichž se každý dal otevřít jednoduchým čtyřciferným kódem. Strážný bude mít přístup do všech dveří v přízemí a bude mu chvíli trvat, než se dostane dozadu.

Kealey uchytil gerber zpátky na postroj a vzal si šroubovák.

Uběhlo deset vteřin. Rychle vrátil plechové kryty na místo, zakryl vnitřky kamer a začal šroubovat. Třicet vteřin.

Sáhl po vodotěsných krytkách. Jednu sebral hned, ale druhá sklouzla na opačnou stranu odkládací plochy. Švihl levou rukou

a zachytil ji v posledním okamžiku, kus plasm držel mezi palcem a ukazováčkem. Nasadil krytky a těžce přitom oddechoval. Potřetí zkontroloval hodinky. Rozsvítil digitální displej: čtyřicet pět vteřin.

Neměl čas přišroubovat krytky na místo. Uvolnil si nohu, posunul se tak, aby měl tělo vodorovně, sáhl po laně a začal šplhat. Brzda, dosud kousnutá v uzlu na konci lana, ho následovala nahoru. Naomin hlas byl v sluchátku silný, ale on nedokázal rozeznat, co chce říct. Zřetelně slyšel pouze vlastní přerývaný dech a hučení krve v uších.

Ještě metr a půl. Lezl rychle, při ručkování mu hrubé lano rozdíralo holé prsty. Pod sebou slyšel cvaknutí dveří. Srdce se mu téměř zastavilo. Byl naprosto nekrytý. Jestli se strážný podívá nahoru, bude po všem, a jak by se mohl nepodívat? Kamery byly přesně v linii mezi ním a strážným. Neměl jinou volbu. Pokračoval ve šplhání a převalil se přes zábradlí. Usilovně si přál, aby kov ztlumil hluk při dopadu jeho těla. Současně vyškubl dráty z rádia, protože si nebyl jistý, jestli vysílání Kharmaiové nebude dole slyšet.

Ležel dlouho nehybně a snažil se zklidnit dech. Dole slyšel opatrné našlapování strážného přecházejícího po betonu. Znělo to jako kroky jednoho člověka, což znamenalo, že druhý strážný je pořád v místnosti ostrahy. Lákalo ho to nakouknout přes zábradlí, ale zdravý rozum ho udržel v klidu. Ukáže-li se, nic tím nezíská. Pokud strážný zpozoroval šroubek na cestičce – nebo nějaké jiné znamení, že něco není v pořádku –, dozví se to Kealey velmi rychle.

Nakonec se na balkon doneslo pár slov. Znělo to jako konečné oznámení, ale slova mu nic neříkala. Kealey mluvil plynule čtyřmi jazyky, ale němčina, bohužel, mezi ně nepatřila. Dveře se vzápětí zabouchly a všude se zase rozhostilo ticho.

Tak opatrně, jak jen to šlo, sklouzl přes zábradlí a pohlédl dolů na pozemek kancléřství. Strážného nebylo nikde vidět. Zastrčil přívod ke sluchátku zase do rádia, a když se ozvala Kharmaiová, zopakoval ta slova, jak nejlépe dokázal. Když skončil, nastalo několik vteřin ticha, zatímco překládala.

„Myslím, že jste to slyšel správně," řekla. „Řekl druhému strážnému, že tu nejsou žádné známky narušení. Myslí si, že odešla jedna z desek, takže to byl planý poplach. Vypadá to, že je to pro vás v pořádku."

„Fajn. Dám vám vědět, až budu v budově."

„Pamatujete si kód?"

„Jistě."

Za minutu byl Kealey zpět na zemi a stál před služebním vchodem. Vzal si jiné boty, aby netrousil po budově bláto. Sundal si také Petzlův postroj a vyměnil ho za pouzdro na pistoli s devítimilimetrovou berettou. Nepřicházelo v úvahu, že by použil zbraň, ale byl zvyklý s ní pracovat. Jen to, že ji měl u sebe, způsobilo, že se v této ožehavé situaci cítil líp. Horolezecké lano bylo zpátky v batohu, stejně jako zbytek vybavení, co měl s sebou. Zbavil se problému s kamerami, ale napětí zůstalo. Mělo by to být snadnější. Díky zdroji ORACLE znali heslo k počítačům, kombinace u číselných zámků, poplachové kódy – dokonce jména strážných ve službě. Všechno, kromě klíče k těmto dveřím.

Zámek zkoumal pečlivě. Bylo to, jak slibovala složka. Jehlová západka uvnitř duální jednotky alarm/dveře Securitron. Nepřekvapilo ho, když uviděl malé červené světélko pronikající z ocelového plátu, což znamenalo, že systém je zapojený. Teď přišla asi nejchoulostivější část, protože váleček musel vytáhnout dvakrát: poprvé, aby deaktivoval poplašný systém, a podruhé, aby odemkl solenoidem ovládanou závoru. Bohužel neexistoval způsob, jak zjistit zapojení přepínačů.

Mohl otočit zámkem po směru hodinových ručiček, aby ho odemkl, a zapnout poplach. Normálně by odstranil kryt, aby se podíval na zapojení, ale v tomto případě krycí desku držely šrouby chráněné proti nepovolaným zásahům. Nezbývalo mu než dostat se do zámku a doufat v nejlepší. Šance trefit se napoprvé byla padesát na padesát, což sebedůvěru přehnaně nepovzbuzovalo.

Červený filtr byl na místě – kryl čočky Maglite. Světlo držel pevně a zkoumal klíčovou dírku. Pro většinu jehlových západek bylo odstřelem nejlepší volbou. Bohužel to taky byla nejhlučnější metoda, a v tomto případě přepínač Securitron její použití vylučoval. Kromě toho Kealey už ke dveřím přitáhl pozornost vyřazením kamer a nechtělo se mu dál strážné provokovat. Takže znovu shodil batoh a vytáhl z něho malé nylonové pouzdro. Uvnitř byla sada šperháků a pinzet, všechny získané legálně od ESP Locks Products, podniku sídlícího v Leominsteru ve státě Massachusetts.

Vybral si standardní diamantové dlátko a stavitelný klíč. Maglite chytil mezi zuby a začal pracovat na zámku, klíčem otáčel a snažil se nahmatat západky, dlátko ovládal palcem a ukazováčkem. Po chvilce se mu podařilo zatlačit všechny západky mimo plochu, po které obě části zámku kloužou, což umožnilo otočit válec vpravo. Klíč přesunul na opačnou stranu, zopakoval postup a válcem otočil vlevo. Zadržel dech a zatáhl za dveře. Nic se nestalo. Ustoupil, našel záložní alarm, klávesnice byla vedle dveří. Vyťukal čtyřmístný kód, tiše se modlil, aby platil, přičemž věděl, že asi nebude. Zdroj byl mimo obraz už několik měsíců. Za tu dobu se najímali noví lidé, některé vyhodili, některé povýšili, jiné poslali zpět do Evropy… Kód nebude stejný.

Ale byl. Alarm přestal pípat a on vstoupil do budovy.

30

WASHINGTON, D. C.

Pro Ryana Kealeyho neznamenaly ambasády útočiště. A nikdy v minulosti to nebylo zřejmější. Na prstech jedné ruky by spočítal, kdy během let práce pro Agenturu měl oficiální krytí, které by mu zajistilo záchrannou síť diplomatické imunity. Ovšem během své krátké kariéry navštívil desítky velvyslanectví. Díky tomu měl dobrou představu, do čeho jde, i kdyby neexistoval ORACLE. Vzhledem k tomu, že většina amerických velvyslanectví a konzulátů byla relativně malá, byla střežena z jednoho místa označeného Stanoviště jedna. Obvykle ho člověk objevil blízko vstupních dveří. Cílem bylo rychle odradit těch několik málo návštěvníků, kteří přicházeli s jinými než přátelskými úmysly. Z této malé místnosti byla pod dohledem celá budova. Všechno od přilehlého pozemku přes protipožární dveře po kamery uzavřeného obvodu a vnější osvětlení. Na amerických ambasádách bylo v pracovní době Stanoviště jedna obsazeno speciálně zaškolenými příslušníky námořní pěchoty a po pracovní době byla ochrana vnějších přístupů k velvyslanectví svěřena, jako často přehlížený projev diplomatického ústupku, bezpečnostním organizacím hostitelské země.

V této budově byla vnější ochrana omezená na vrátnici při vjezdu z Reservoir Road. Stanovišti jedna odpovídala místnost ostrahy na jižní straně kancléřství, jehož osazenstvo v tuto ranní

hodinu tvořili jen dva muži. Strážní nebyli schopní sledovat celou budovu, aspoň ne důsledně, ale Kealey se přesto necítil dobře, když podle Naominých instrukcí z rádia procházel ztemnělými chodbami. Už si uvědomil, že její pomoc je nedocenitelná. Bez jejího navádění by postupoval mnohem pomaleji. Vedla ho bludištěm kanceláří a zasedaček v přízemí a držela ho, pokud možno, co nejdál od místnosti ochrany. Brzo se dostal ke schodišti a vyšel do třetího patra, sídla administrativního oddělení.

Sedadlo spolujezdce v taurusu bylo poseté papíry a plány přízemí na velvyslanectví. Naomi se snažila tu hromadu uspořádat, když se znovu ozvalo Kealeyho rádio. Zatlačila sluchátko na místo, ale nebyla dost rychlá. Část vysílání jí utekla.

„Promiňte, nezachytila jsem to. Opakujte."

„Potřebuju se dostat přes číselný zámek. Místnost 304."

Hrábla po štosu papírů a listovala jimi tak rychle, jak to šlo. Nečekala zázrak, ale když jí jeden list vyklouzl, spadl na zem a ona po něm chňapla, zjistila, že je to ten správný. „Je to na seznamu. Kód je sedm čtyři jedna tři."

„Fajn." Odmlka, když čísla vyťukával. „Jsem tam."

„Dobře. Dál budete potřebovat heslo administrátora." Hrabala se v papírech. „Dejte mi vteřinu, mám to tady –"

„Pamatuju si ho," přerušil ji. Slyšela vzdálené klapání kláves. „Tak jo. Právě jsem se nalogoval. Načítá tu složku."

Čekala co nejdéle, ale pak už to ticho nemohla snést. „Ryane, fungovalo to? Objevil jste něco?"

„Momentíček… Jo, funguje to. Je tu všechno. Lékařský zprávy, pochvaly, důtky. Dokonce adresa pro přeposílání pošty. Je v Německu, Naomi. Ten zmetek je v Berlíně."

Zhluboka si oddechla. Trochu ji překvapilo, že to fungovalo. Vloupat se do kancléřství byla od začátku rána naslepo, ale teď, jakkoliv to bylo nepravděpodobné, měli, co potřebovali.

„Tak jo, dejte mi vědět, až… ach, bože."

Následovala krátká, nejistá pauza. „Naomi? Naomi, co se děje? Stalo se něco?"

Nemohla odpovědět. Nemohla dokonce ani dýchat. Srdce měla v krku, oči vytřeštěné a přilepené ve zpětném zrcátku. Vůz metropolitní policie zpomalil a zastavil těsně za jejím autem. Se vzrůstající panikou sledovala, jak policista vystupuje, srovnává si opasek a míří k taurusu.

Ve třetím patře kancléřství seděl Kealey za stolem a mačkal klávesy tak rychle, jak dokázal. Udivovalo ho, jak šlo všechno hladce od okamžiku, kdy se dostal do budovy. Počítač ochotně akceptoval heslo uvedené ve složce ORACLE a pustil ho do celé databáze. Na konečcích prstů měl nepřeberné množství informací. Za normálních okolností by si dal načas a všechno přehrál na velkokapacitní zipku. Vzhledem k situaci však neměl zájem se dozvědět, kteří příslušníci německého diplomatického sboru jsou ve skutečnosti profesionální zpravodajští důstojníci. On chtěl pouze najít Thomase Rühmanna.

S pomocí nainstalovaného vyhledávacího software zúžil parametry na dva roky, kdy rakouský obchodník se zbraněmi pracoval na ambasádě. Čekal, až počítač vyplivne výsledky, když se z rádia ozval slabý Naomin hlas. Bylo zřejmé, že mluví k sobě, ale v hlase bylo zřetelně slyšet napětí.

Nejdřív se domníval, že narazila na něco neobvyklého ve složce, ale když se rádio odmlčelo, věděl, že něco není v pořádku. Okamžité zmáčkl tlačítko VYSÍLÁNÍ a zeptal se jí, co se děje.

„Ryane…“ Jediné slovo bylo téměř neslyšitelné, přišlo to jako zasípání. Mluvila, jako by měla astmatický záchvat. „Za mnou je policejní vůz. Vidím sklem policistu, myslím, že kontroluje poznávací značku.“

„Co?“ Rychle v duchu probíral možnosti, ale zarazil se na tom, že má na klíně v autě složku ORACLE. Ať se děje cokoliv, nesmí tu složku pustit z rukou. „Musíte zmizet. Hned. Nemůžete ho nechat –“

„Kam mám asi tak jít?“ zeptala se zoufale. „Nemůžu ho setřást. Je moc brzo. Žádný provoz. Krucinál, vystupuje z auta. Co mám dělat? Ryane, *co mám dělat?*“

„Naomi, poslouchejte. Musíte… Naomi? Naomi!“

Byla pryč. Z rádia nic neslyšel. I praskání výbojů by bylo přijatelnější než to hrozné ticho.

Tiše zaklel, několika klávesami se dostal z programu a smazal historii. Vstal, natáhl se pro batoh, hodil si ho přes rameno a otočil se ke dveřím. Pak teprve zjistil, že v místnosti není sám. V cestě mu stáli dva muži. Oba na sobě měli strohou modrou uniformu ochranky velvyslanectví a oba mu mířili 9mm pistolemi na prsa.

31

WASHINGTON, D. C.

„2054 centrále. Potřebuju zkontrolovat značku.“

Policista první třídy Steve Lowe si přejel po naducaném, čistě oholeném obličeji a dál vyhlížel předním sklem, oči upřené na auto zaparkované před jeho hlídkovým vozem. Zavolání přišlo před pár minutami, a jako jeden z pouhých osmi policistů ve službě v policejní oblasti 205 druhého okrsku neměl jinou možnost než se na telefonát ozvat. Dva další vozy odpověděly na 11–6 – střelba –, a tak zbýval Lowe, aby vyřídil menší incident.

Podezřelé vozidlo hlášeno na Senate Heights… Unaveně potřásal hlavou. Podobně jako u 90 procent podobných volání z toho nic nebude: Někdo se zamkl v autě a čeká na náhradní klíče nebo zavržená milenka stojí před domem bývalého a doufá, že dostane příležitost prosit o druhou šanci. Každý přišel s nějakou historkou, ale za ta léta se Lowe naučil rozeznat pravdu od volovin. Také se naučil číst ze scény, kterou měl před sebou. Vůz, na který se právě díval – poslední model Fordu Taurus –, nespustil jeho vnitřní alarm. Pokud viděl, byla uvnitř jen jedna osoba a vypadalo to na ženu, jak bylo taky uvedeno v tísňovém volání. Tohle zvládne sám, což bylo dobré. Jeho partner byl mimo službu, nemocný, podobně jako půlka sboru. Normálně by si vzal na hlídku někoho z přebytečných, ale chřipka zdecimovala osazenstvo oddělení. Loweovi to vůbec nevadilo. Vlastně jezdil raději sám. Svým partnerem pohrdal

a ten pocit byl vzájemný. Popravdě, mluvil s málo lidmi na 2. okrsku.

Začalo to asi před rokem. Šeptanda se objevila, když bylo několik policistů pozváno do kanceláře jejich poručice, aby se zodpovídali z menších prohřešků. Lowe byl svědkem všech těchto událostí, což z něho udělalo jediný možný zdroj informací. Fámy nebyly sice nikdy prověřeny, ale přesto mu přinesly nejhorší pověst, jakou může policista mít: pověst člověka, který je ochoten donášet na své kamarády. Ještě horší bylo, že byl zjevně ochotný donášet čistě jen pro šanci udělat kariéru. Ironií bylo, že po celou dobu u policie směřoval k Vnitřním záležitostem. Tato jeho snaha byla na oddělení dobře známá a posilovala kolující zvěsti.

Loweovi bylo jedno, co si o něm myslí. Měl správný původ, správné vzdělám a správné konexe a všechno získal usilovnou prací. Nic dalšího nehrálo roli. Ani znechucený výraz na tváři jeho poručice, když ho chválila za to, že udělal správnou věc, ani vyloučení z tzv. modrého bratrstva, toho spolku údajně bezúhonných, omezených idiotů. A už vůbec ne tahle potvora dispečerka, která zřejmě považovala za svůj životní cíl vyřizovat jeho požadavky jako poslední.

Podrážděný zdržením, hmátl po rádiu a zopakoval: „2054 centrále. Můžete mi prověřit tu poznávací značku, nebo ne?“

Po dlouhé pauze se ozval naprosto neutrální ženský hlas. „Pokračujte, 2054.“

„Jsem na Hoban Road v Senate Heights, těsně před blokem dva tisíce na Reservoir Road. Auto je modrý Ford Taurus, virginská poznávací značka Viktor-Pavel-David 7376.“

Uběhlo půl minuty. „2054, vůz je hlášený na Jamese Dobsona. Adresa v Richmondu, číslo 29.“

Lowe si pro sebe kývl. „Číslo 29“ znamenalo, že vůz není hlášený jako kradený. Bylo to další uklidňující znamení. Žena sama ve voze… Pravděpodobně se ztratila. To bude jednoduché.

„Centrálo, jdu to zkontrolovat.“

Vystoupil z auta a upravil si opasek tak, že si ho zastrčil pod břicho. Pak zkontroloval, jestli je rádio na primárním kanálu.

Když vyrazil k taurusu, slyšel, jak policisté, kteří vyrazili na 11-6, končí akci. Na okamžik uvažoval o tom, že požádá o posily – „kontaktuj a kryj“, což vyžadovalo dva lidi, byl standardní operační postup při kontrole vozidla –, ale nakonec se rozhodl opačně. Stejně by jim to trvalo věčnost. Z místa, kde stál, viděl ženin obličej ve zpětném zrcátku. Vypadala poněkud nervózně, ale to nebylo nic neobvyklého. Pravděpodobně ji nikdy žádný policista nekontroloval. Lowe se pro sebe samolibě usmál. Věděl, že někteří lidé nedokážou rozlišit mezi kontrolou a zatčením. Možná si myslí, že půjde bezdůvodně do vězení.

Došel k okénku u řidiče a zaklepal na sklo. Motor neběžel, ale okénko sjelo dolů, protože klíček byl v zapalování. Všiml si toho, mezitím co se řidička na něho nepřirozeně usmála a řekla: „Dobrý, důstojníku. Co pro vás můžu udělat?“

Lowe si okamžitě všiml přízvuku. Ten hlas byl něco extra, ale ona taky vypadala dobře, tak kolem pětadvaceti, hádal. Černé vlasy na ramena, zelené oči a hezký malý nosík. Bezděčně si uhladil blond vlasy a zeširoka se usmál, čímž odhalil křivé zuby doplněné více než jedním zbytkem od večeře.

„Dobrý večer, madam. Nebo ráno, bych měl vlastně říct.“

Podívala se na hodinky a zasmála se, ale bylo v tom něco nuceného. „Jo, myslím, že se to dá říct.“

„Můžu se zeptat, co tady děláte?“

„Auto se na mě vykašlalo,“ řekla a znělo to podrážděně. „A jako na potvoru mi propadla taky AAA.“ Pokrčila rameny a znovu se zasmála. „Jeden z těch dnů, řekla bych.“

„Odkud jedete?“

„Z Richmondu,“ odpověděla bez zaváhání. „Jedu navštívit matku, nebo aspoň jsem jela.“

„Podařilo se vám sehnat odtahovku?“

„Podařilo. Mikeova odtahovka. Jméno mám ze seznamu. Měli by tu brzo být.“

Lowe zdvořile přikývl. „A jestli vám nevadí, že se ptám, kde bydlí vaše matka?“

„… V Baltimoru. Tedy chci říct blízko u Baltimoru.“

Nemohl si nevšimnout odmlky. Mohla to být pravda, ale bylo to podivné. Ani nejneschopnější cestovatel se nemohl tak daleko odchýlit od trasy, ať měl problémy s motorem, nebo ne. Znovu zkontroloval ženiny ruce. Pořád je měla v klíně, jednu přes druhou. *Dobře.* Prohlédl si sedadlo spolujezdce a uviděl na čalounění svetr s kapucí. Nemohl vidět, co bylo pod oblečením, ale pamatoval si, že zaregistroval pohyb, když poprvé blikl světly, a nemohl si pomoct a neuvažovat, co ten svetr zakrývá. Jeho zvědavost ještě podnítily papíry rozházené po podlaze. Najednou měl pocit, že tu něco není v pořádku.

„No, věřím, že bude mít radost, až vás uvidí, madam," pronesl bezbarvým hlasem. „Můžu, prosím, vidět váš řidičský průkaz a papíry od vozu?"

Neodpověděla hned, ústa se jí pohybovala bez hlesu. „Je to opravdu nutné? Chci říct, že tu jen tak sedím –"

„Obávám se, že je to nutné. Podívejte se, dostali jsme stížnost ohledně vašeho vozidla, takže musím být důkladný."

„No, nemám u sebe průkaz. Vlastně nemám žádnou možnost prokázat totožnost."

„A co papíry k autu?"

„Hmmm…" Nakoukla do přihrádky. „Ty taky nemám. Poslouchejte, já –"

„Čí je to auto?"

„Patří mému příteli."

„Madam, potřebuju, abyste vystoupila z vozu. Klíčky si můžete vzít s sebou."

„Nemyslím, že –"

„Vystupte z vozu, prosím. Hned."

Tentokrát přidal na úředním tónu a ona okamžitě uposlechla, otevřela dveře směrem k němu. Ustoupil, aby ji pustil ven, a řekl: „Postavte se před vozidlo, prosím, a položte ruce na kapotu. Máte u sebe něco, o čem bych měl vědět? Jakoukoliv zbraň, jehlice, cokoliv takového?"

„Ne, samozřejmě že ne." Byla pohoršená, ale okamžitě poslechla, opřela se o předek vozu a rozkročila se. Dlouze se

pokochal tím pohledem. „Máte na to vůbec právo?“ zeptala se. „Nic špatného jsem neudělala.“

Lowe otázku ignoroval. Pomalu ji proklepával. Používal hřbety rukou, jak vyžadovaly předpisy, ale to mu nezabránilo pocítit záchvěv lítosti. Technicky vzato hledal cokoliv tvrdého, cokoliv, co by dělalo bouli pod tmavým, volným oblečením. To byla další věc. To, jak byla oblečená… samo o sobě nic podezřelého, ale musel to brát v úvahu.

Zdálo se, že není ozbrojená. Spokojeně ustoupil. „Madam, rád bych si prohlédl vaše vozidlo. Máte něco proti tomu?“

„Mám…? Samozřejmě že mám.“ Zvedla úroveň pohoršení. Věděla, že to bude čekat v případě, že skutečně nemá co skrývat. „To je naprosto neoprávněné.“

Pomalu přikývl. Zvažoval, jak daleko má zajít. V podstatě byla historka té ženy naprosto logická: měla potíže s motorem, čekala na pomoc. Znala jméno místní odtahové firmy, poznávací značky byly v pořádku. Nicméně nemohl ignorovat svůj instinkt, a ten mu říkal, že tady něco nehraje. Jeho rádio se probralo k životu. Poslouchal, jestli neuslyší něco zajímavého, ale byla to jen další hlídka ohlašující konec akce.

Lowe ji chytil za pravou ruku nad loktem a táhl ji ke svému vozu. Ztuhla, ale nesnažila se vzdorovat. „Chci, abyste si sedla do mého vozu, a probereme si to.“

„Ale proč?“ zeptala se. Hlas jí začal stoupat. „To je směšné. Nic špatného jsem neudělala!“

„Pak vám nebude vadit odpovědět na pár otázek.“ Chystal se otevřít zadní dveře, avšak než se k tomu dostal, zachytila jeho pohled a promluvila smířlivějším tónem.

„Důstojníku, musím si sedat dozadu?“ Prosebně na něho koukla. „Chci říct, že nejsem zatčená, ne?“

Podíval se na ni, pak na její auto. To byla pravda, vlastně neudělala nic špatného a on se chtěl vyhnout pozdějšímu nařčení z obtěžování. A vlastně by ji měl raději vepředu. Přinejmenším se v příští půlhodině nebo tak bude mít na co dívat.

„Dobře," řekl a zavedl ji na stranu spolujezdce. Otevřel přední dveře a ona váhavě nastoupila. „Jen tu počkejte," nařídil. „Hned jsem zpátky."

Jakmile se dveře zavřely, Naomi se rychle dala dohromady a pečlivě sledovala policistu, jak jde před auto a odepíná si ramenní mikrofon. Když se od ní odvrátil a otočil se čelem k velvyslanectví, prohlédla si hlídkový vůz. Neztrácela čas zkoušením dveří – stejně nemohla nikam utéct. Podívala se vlevo na radiostanici umístěnou mezi sedadly. Bylo slyšet brebentění a zelená ledka ukazovala „1", což předpokládala, že znamená primární kanál. Poslouchala a chtěla slyšet policistův nosový, nepříjemný hlas, který se dal snadno rozeznat, ale nezaznamenala nic, co by poznávala. Rychle došla k závěru, že vysílá na druhém kanálu.

Už už chtěla přitisknout ucho na přední sklo, aby slyšela, o čem mluví, ale v posledním okamžiku se zarazila, protože si uvědomila, jak zbytečné by to bylo. Buď znovu kontroluje registraci taurusu, nebo volá dozorčího. Její panika vzrůstala. Udělala všechno, aby vypadala v nevýhodě, ale ne bezmocná. Koneckonců, potřebovala, aby odjel. Věci nepomůže, když tu bude čekat na odtahový vůz, který nikdy nepřijede. Bohužel, on to její divadlo nespolkl. Takže zatím jejím jediným úspěchem bylo to, že mu rozmluvila zadní sedadlo, kde by byla naprosto bezmocná, bez jakýchkoliv šancí.

V duchu zaklela, znovu probírala to, co udělala, a zkoumala, jak jinak by se ta situace dala zvládnout. Možná by bylo lepší, kdyby mu prostě dala svůj pravý průkaz, jenže policista ji mohl zadržet stejně, a ona se nechtěla dostat do policejní svodky. Pak by bylo snadné spojit ji s vloupáním na ambasádu, protože parkovala přímo před budovou. Ideální by bylo, kdyby mu mohla nabídnout falešný průkaz, který by snesl běžnou kontrolu, avšak i kdyby chtěl Harper zajít tak daleko, na výrobu takového dokladu nebyl čas. Nemluvě o tom, že opatření falešného průkazu pro analytika na střední úrovni by vyvolalo spoustu

otázek. To by pak znamenalo zasvětit do věci značný počet lidí, což bylo v tomto případě nemyslitelné.

Věci teď nevypadaly dobře a navíc hrozilo, že to bude ještě horší. Pokud pošlou detektiva, aby ji vyslechl, nikdy se jich včas nezbaví. Ryan se bude vracet po pozemku velvyslanectví. Z jeho posledního vysílání věděla, že našel, co hledal. Teď už mu jen zbývalo dostat se z budovy a zpátky k autu.

Snad si všimne hlídkového vozu a odejde pěšky, zadoufala. Naomi se nedomnívala, že ji opustí, ale vzhledem k situaci to bylo asi nejlepší řešení. Zatknout ji nemůžou, neudělala nic špatného. Můžou ji zadržet kvůli výslechu, ale pokud bude trvat na svém příběhu, nezbude jim než ji pustit. Na druhé straně, když se jim podaří vyrobit jakýsi případ, aspoň takový, aby přesvědčil soudce – mohli by dostat povolení prohledat taurus. A pokud k tomu dojde, ze všeho nejdřív najdou složku na předním sedadle.

Když na to pomyslela, udělalo se jí špatně. Složka ORACLE obsahovala dostatek inkriminujících informací, aby mohli Agenturu tahat blátem dalších pět let. Nemluvě o tom, že její zveřejnění jí zničí kariéru. Nechat je prohledat auto nepřicházelo v úvahu.

Podívala se předním sklem. Z místa, kde seděla, nebylo kancléřství téměř vidět. Jen černá šmouha nad vrcholky stromů. Hleděla do tmy a pátrala po sebemenším náznaku pohybu.

Tak pojď, Ryane. Kde jsi?

32

WASHINGTON, D. C.

Ve třetím patře kancléřství vyrazil Kealey do akce. Sáhl po zbrani bližšího z obou strážných a přitom řval ze všech sil, aby rozptýlil jejich pozornost. V této situaci se ocitl již několikrát a věděl, že na jeho straně nejsou žádné výhody. Jeden chlap se dal zvládnout snadno – dokonce by bylo lehké ho přelstít –, ale dva, to bylo úplně něco jiného. I kdyby měli jen minimální výcvik, bylo obtížné ho na tuhle vzdálenost netrefit. Na druhé straně odhadoval, že nebudou chtít střílet. Jako němečtí občané měli za sebou povinných devět měsíců vojenské nebo civilní služby, ale služba na ambasádách nepřitahovala ty nejlepší a nejchytřejší. Navzájem se budou krýt dobře, ale budou váhat zmáčknout spoušť, protože se budou bát nevyhnutelných následků. Jeho jedinou šancí bylo spoléhat na jejich váhání a jediné věci, která mohla být jeho výhodou, využít do krajnosti.

Jak se nakonec ukázalo, mýlil se. Pistole vystřelila, když Kealey levou rukou chytil strážného za zápěstí a pravicí mu uštědřil na vřetenový nerv ránu jako kladivem. Devítimilimetrová pistole vypadla z bezvládné ruky strážného na zem. Muž u dveří ječel něco německy, ale Kealey ho ignoroval, znehybněného strážného otočil a tasil svou berettu.

Kolem krku rukojmí ovinul levou ruku a vrazil mu zezadu do šíje ústí pistole, pak se za Němce přikrčil a snažil se ze sebe udělat co nejmenší cíl. Cítil, že ho na levé straně něco pálí,

a věděl, že byl zasažen. Jediná kulka strážného si našla svůj cíl. Bylo to nepříjemné zjištění. Dokud se nebude moct podívat, nebude vědět, jak je zranění vážné. Může to být škrábanec a taky to může být životu nebezpečné. Bolest ještě nedosáhla plné síly, to se však za pár vteřin změní.

Strážný u dveří pořád ještě řval rozkazy ve svém rodném jazyce. Bylo jasné, že je mimo. Oči měl jako modré talíře, vytřeštěné a šílené. Zbraní mával kolem dokola. Ze svého úhlu se nemohl trefit, ale zřejmě se zoufale pokoušel najít cíl. Kealey tak získal čas, ale jen omezený. Naomi potřebovala jeho pomoc, to bylo jasné. Dokud se však nedostane přes ty dva strážné, nemůže pro ni nic udělat. Jen doufal, že bude mít dost rozumu, aby zdržovala.

Zvedl hlavu jen o malý kousek a promluvil tiše do ucha svého rukojmí. „Jak se jmenuješ?“

„Já…?“

„*Tvý jméno*,“ zasyčel Kealey a přidal do hlasu hrozbu.

„Klein. Jmenuju se Gunter Klein. Prosím, mám v Bonnu dceru…“

„Uvolni se, Güntere.“ Zamrkal, bolelo to čím dál víc. Pokud to byl jen průstřel masem, pak byl ošklivý. „Chci, abys řekl svému kamarádovi, ať odhodí zbraň. Udělej to, hned.“

Věděl, že muž u dveří mluví anglicky. Bylo to nepsané pravidlo pro všechny zaměstnance na velvyslanectví ve Washingtonu. Ovšem Kealey také věděl, že příkaz bude mít větší váhu, bude-li pocházet od jeho soukmenovce. Klein, viditelně hrůzou bez sebe, zakopával o pár nezbytných slov. Muž u dveří odpověděl krátkou slovní palbou, ale zbraň nepustil.

„Neudělá to. Říká, že nás zabijete oba.“

„Nezabiju…,“ Kealey tiše zaklel a dospěl k rozhodnutí. Nebylo, jak je přesvědčit, a tohle už trvalo moc dlouho. Hryzání v jeho boku bylo skoro nesnesitelné a cítil, jak mu po něm cosi teplého stéká. Nepotrvá dlouho a rána ho začne zpomalovat. *Do prdele.*

Napřímil se a odstrčil Kleina. Odkryl na okamžik své tělo. Pak zvedl zbraň a zmáčkl spoušť.

Kulka roztrhla strážnému pravou paži těsně nad loktem a roztříštila kost. Zaječel, zbraň mu vyskočila z ruky a zarachotila na keramických dlaždicích. V dalším okamžiku Kealey ustoupil doleva a vrazil pěst Kleinovi do obličeje. Ten klopýtavě narazil na stůl vedle. Převrátila se židle a po podlaze se rozsypaly papíry. Druhý strážný sahal zdravou rukou po zbrani. Kealey překonal ten kousek mezi nimi a vykopl mu ji z ruky. Pak mu uštědřil dvě uvážené rány do obličeje. Muž spadl pozpátku na podlahu a zůstal nehybně ležet.

Kealey se otočil zpět ke Günteru Kleinovi. Ten byl zjevně v bezvědomí, protože se nehýbal. Kealey rychle sebral jejich zbraně a taky vysílačky. Určitě už volali, ale kdyby se probrali dřív, než opustí budovu, mohli by dodat další informace. Ani kulku do zad při odchodu nechtěl dostat.

Vyhodil zásobníky a taky náboje z komory. Pak z jedné vysílačky vytáhl baterie. Druhou si strčil do kapsy a přidal k ní baterie, náboje a zásobníky. Mohl je použít ve své berettě. Zbraně a prázdnou vysílačku položil na stůl a vydal se ke dveřím. Rychle se podíval na strážné. Ani jeden se nepohnul. Až když byl na chodbě, vzpomněl si na batoh. Mohl do něj strčit všechno vybavení, odnést ho a ušetřit nějaký čas, ale teď už bylo pozdě.

Pokračoval v klusu směrem ke schodišti. Brzo byl z budovy venku a mířil přes potemnělý pozemek na sever. Znovu zaslechl v dálce houkání sirén, ale tentokrát se blížily a bylo jich hodně. Stalo se to, čeho se obával. Strážní v kancléřství zavolali o posily, než se s ním střetli. Nemohl nepřemýšlet o tom, jak zjistili, že je v budově, ale bylo jasné, že teď už to není důležité. Důležité bylo pouze dostat se k Naomi.

Za ním se ozval alarm a v kancléřství se rozsvítila světla. Současně zablikaly bezpečnostní svítilny ukryté v trávě. Vypadalo to, že se i zem proti němu spikla.

Lapal po dechu. Bolelo to, jako kdyby se mu do boku zakusovala pilka na železo. Ignoroval ránu a běžel o to rychleji.

* * *

„Víte, nemyslím, že by tohle bylo legální. Nemůžete mě tu držet bezdůvodně.“

„Ale můžu,“ odpověděl Lowe znuděně. Snažil se jí zalíbit, ale ona na tu trochu jeho flirtování nereagovala a on začínal ztrácet zájem. „Podívejte se, madam, měla jste zodpovědět moje otázky. Mohli jsme si ušetřit spoustu problémů.“

„*Odpověděla* jsem na vaše otázky a odpověděla jsem pravdivě. Nechápu, k čemu tohle má vést.“

„A já zase nechápu, proč ještě čekáte na odtahovku v tuhle hodinu. Kdy jste tam volala znovu?“

Naomi se hluboce nadechla, aby se uklidnila, a podívala se dolů na své ruce. Bylo stále obtížnější vyhýbat se odpovědím. Před chvílí nastoupil zpátky do auta a teď ji neustále bombardoval otázkami.

„Policisto Lowe, už jsem vám to vysvětlovala. Motor mého auta začal vydávat divné zvuky na I-95, tak jsem sjela z dálnice, abych našla hotel. Chtěla jsem si ráno najít mechanika. Pak jsem někde zabočila a ocitla jsem se tady. Tady taky motor chcípl definitivně. Tak jsem volala odtahovku, a vtom jste se objevil vy. Zaklepal jste mi na okno o vteřinu později… doslova.“ Do hlasu se jí schválně vloudil nádech pohoršení. „Jestli cokoliv z toho představuje zločin, ráda bych věděla, co to je.“

„Ne,“ poznamenal trpělivě, „nic z toho není zločin. Ale zajímalo by mě, proč jste se na osmihodinovou cestu vydala tak pozdě večer. A dál, odjela jste z Richmondu bez průkazu totožnosti a dokumentů k autu. Většina lidí tyhle věci nezapomíná.“

„Bylo to hloupé, já vím. Ale to stejně nehraje roli, že? Stejně nemůžu nikam odejít. Jak se tu objeví odtahové auto, vezmu si taxíka do hotelu. Věřte, že ze všeho nejdřív zavolám příteli, aby mi poslal průkaz, nebo ho přesvědčím, aby mi ho dovezl. Ať je to tak nebo tak, problém se dá snadno vyřešit.“

„To se zdá vám,“ řekl Lowe a poposedl si. „Ale obávám se, že vás tu nemůžu nechat, slečno Brownová.“

Naomi nereagovala. Zvážila rizika a rozhodla se, že bude lepší dát mu falešné jméno než žádné.

„Už jsem volal svého seržanta," pokračoval Lowe. „Jakmile se sem dostane, popovídá si s vámi. V každém případě, dnes v noci zůstanete ve městě. Můžete použít telefon na stanici… Možná váš přítel dodá váš průkaz, jak jste říkala. S trochou štěstí budete na cestě do Baltimoru hned ráno."

Naomi pocítila bodnutí paniky, hrdlo se jí sevřelo. Ve snaze zakrýt své pocity pohlédla rychle z okna. Právě toho se celou dobu obávala. Musel volat, když byl mimo hlídkový vůz. Tím zpečetil její osud. Neexistoval absolutně žádný způsob, jak by se z toho mohla dostat.

Přinutila se uvolnit a myslet na to, kde udělala chybu. Musí tu být nějaké řešení. Myšlenky se jí honily hlavou, když se probudilo rádio.

„Všem hlídkám v PSA 205, tady centrála. Z německého velvyslanectví na Reservoir Road hlášeno 10-95. Výstřely, opakuji, došlo ke střelbě. Všechny hlídky v oblasti se přesunou na místo."

Naomi zkoprněla. Uvědomovala si napjaté ticho, jež následovalo po rádiovém hlášení. Nemohla se přinutit, aby se na policistu podívala, ale věděla přesně, co si teď myslí. Parkovala přímo před velvyslanectvím a nedovolila mu prohledat vůz. Nemusel být geniální, aby si to dal do souvislostí.

Lowe chytl rádio. „2054. Jsem pořád v oblasti. Jo, a možná tu mám subjekt související s tímhle hlášením –"

Náhle ho přerušila vlna aktivity venku. Oba se prudce otočili dopředu, protože na druhé straně černého železného plotu vybuchla světla. Současně začal vřeštět vzdálený alarm. Byl tak hlasitý, dokonce i uvnitř hlídkového vozu, že pronikal až ke kostem. Ani jeden vlastně neměl čas zareagovat. O pár vteřin později se v dálce přes plot přehoupla tmavá postava a klusala směrem k nim.

* * *

Od okamžiku, kdy se Kealey dostal přes plot a na Foxhall Road, se v autě všechno začalo dít mnohem rychleji. Lowe si něco mumlal a sáhl po zbrani. Levou ruku zatím natahoval, aby

otevřel dveře. Bylo jasné, že si spojil hlášení a to, co vidí před sebou. Jeho ruka se pohybovala podél pravého boku a Naomi věděla, že musí něco, cokoliv, udělat, aby mu zabránila vystoupit a tasit zbraň na Ryana. Bez přemýšlení sáhla oběma rukama po Loweho pravé paži v okamžiku, kdy jeho pistole vyjela z pouzdra. Překvapený jejím zásahem na ni zařval a trhl rukou nahoru, aby si ji uvolnil z jejího sevření. Naomi ho zoufale držela, i když se bolestivě uhodila do lokte o přístrojovou desku.

Pustila se do bitky, kterou nemohla vyhrát, což bylo hned jasné. Byl mnohem silnější než ona a ona neměla žádnou páku. Situaci zhoršovala spousta překážek, které měla v cestě, včetně rádia a laptopu namontovaného na přístrojové desce. Pořád však držela vší silou a rvala se, aby znehybnila ruku sahající po zbrani. Předním sklem viděla, že Ryan dál utíká směrem k hlídkovému vozu, i když na jeho běhu bylo cosi podivného…

Bez varování Naomi oslepil záblesk. Na okamžik ji ochromil zášleh z ústí hlavně a ohlušující rána, instinktivně povolila stisk a zvedla ruce. Na jeden hrozný okamžik si myslela, že ji střelil do obličeje, ale bolest nepřišla. O zlomek vteřiny později se rozletěly dveře u řidiče. Lowe se otočil na sedadle, aby se postavil nové hrozbě představované Kealeym, který sáhl do auta, popadl ho za vlasy a vytáhl ho ven. Lowe stále ještě řval, když jeho nohy opustily vůz, a střílel bez míření. Jedna rána minula Naominu pravou stranu asi o centimetr a narazila do dveří u spolujezdce, druhá zasvištěla kolem jejího ucha a udělala díru do stropu. Další čtyři se zavrtaly do přístrojové desky a pátá prolétla předním sklem.

Zvuk střelby se ztrácel ve tmě a nahradilo ho vytí blížících se sirén. Naomi se zdálo, že slyší dvě prudké, brutální rány. Nebyla si jistá. Na chvilku byla zcela dezorientovaná, v uších jí zvonilo, v hlavě bušilo. Namáčkla se na dveře a snažila se ze sebe udělat co nejmenší cíl. Neviděla, co se děje, a uvažovala proč, než si uvědomila, že má pevně zavřené oči. Když sebrala odvahu, aby je otevřela, rozlétly se právě dveře na její straně a přátelská ruka chytila tu její.

Naomi uviděla, že je Ryan zraněný, v okamžiku, kdy se dotkla nohama chodníku. Odlehčoval levou stranu, a když ho dotáhla na světlo, zjistila, že má obličej ztrhaný a bledý a celý se mu leskne potem. Na rukou měl krev a velkou vlhkou skvrnu na košili, téměř neviditelnou na tmavé látce.

„Panebože, co se *stalo*?“ zeptala se netrpělivě. Chtěla mu prohlédnout ránu, ale Kealey na ni mávl, ať toho nechá.

„S tím si nedělejte starosti. Zasáhl vás?“

Podívala se dolů a rychle se prohlédla. Neviděla žádnou krev a nic ji nebolelo kromě naraženého lokte, ve kterém jí stále bolestivě cukalo. „Ne, jsem v pořádku.“

„Fajn.“ Kealey se stále držel za bok. Ukázal na policistu v bezvědomí. „Vezměte jeho rádio.“ Slova byla ke konci přiškrcená, bylo zřejmé, že má silné bolesti. „Zbavte se rádia a jemu nasaďte náramky. Klíče bude mít v kapse. Nezapomeňte je vzít s sebou. Rychle.“

Naomi už byla v pohybu. Klekla si, chytila policistův ramenní mikrofon a sledovala dráty až k vysílačce, kterou mu strhla z opasku. Zchumlala vše do nepravidelné koule a hodila ji do křoví za chodníkem. Pak otočila policistovo tělo, bezvládné ruce přetáhla dozadu a zaklapla na nich pouta. Po chvilce prohledávání našla Klíčky k poutům v náhradní sumce na opasku a strčila si je do kapsy. „Hotovo.“

Kealey se opíral o předek hlídkového vozu. Zamrkal, napřímil se a vydal se k sedadlu spolujezdce v taurusu. „Musíme zmizet. Další hlídkový vozy tu budou ani ne za minutu. Máte klíčky?“

„Mám.“ Zaváhala. „Ryane, musíme jet do nemocnice.“

Zavrtěl hlavou. „Už jsem se na to díval. Věřte mi, není to tak zlý, jak to vypadá.“

„Ale –“

„Naomi, nemáme čas se hádat. Nastupte do auta.“

Neoponovala. Nastartovala motor, rozjela se, zrychlila a tvrdě strhla vůz doprava do Reservoir Road. Jekot sirén zůstával za nimi, a najednou jako by ji poslední události dohonily. Adrenalin se odbourával dost rychle, ale i když se jí

dech vrátil k normálu, ruce se jí stále třásly. Snažila se ovládnout, a přitom se otočila na sedadle a zeptala se: „Takže kam máme namířeno?“

Kealey se podíval na svůj bok a tvář se mu stáhla. Možností bylo jen pár. Nemocnice zcela zřejmě nepřicházela v úvahu. Policie to tam bude sledovat a hledat někoho, kdo byl přijat se střelnou ránou. Na druhé straně věděl, že potřebuje lékařskou pomoc. Pravda mu hleděla přímo do tváře. Střelil člověka na německém kancléřství a brutálně napadl policistu. Existovalo jediné místo, kde mohl najít útočiště, jediné mimo dosah metropolitní policie.

„Langley,“ procedil se zaťatými zuby. „Jedeme do Langley.“

33

LONDÝN

Odpoledne ve West Endu. Nebe nad ním bylo šedé a unavené, zatažené, vypadalo to na déšť, který však nikdy nepřijde. Seděli před Nábřežní kavárnou obklopenou zelenou trávou, vzrostlými keři a stromy předvádějícími podzimní barvy. Za stromy a špinavou cihlovou zdí pomalu tekla Temže obloukem na jih, most Waterloo byl východním směrem.

Vanderveen si objednal úplnou anglickou snídani, vajíčka, šunku, hranolky a fazole, ale Rasínová se spokojila s černým čajem. Usrkávala z kouřícího šálku a střílela po něm rychlými pohledy přes oprýskaný umakartový stůl. Vanderveen odhadoval, že to způsobily částečně události minulé noci a částečně jeho vzhled, tak odlišný od toho, jak vypadal včera. Rozhodl se vyměnit pasy krátce potom, co se odhlásili z hotelu v Calais, což samozřejmě znamenalo také změnit vzhled. Teď cestoval jako britský občan Russell Davies. Tmavé vlasy byly pryč, stejně jako bradka a zabarvené kontaktní čočky. Vrátil se ke své přirozené podobě jako v Tartusu, i když blond vlasy a zelené oči vypadaly mnohem lépe v Londýně než na zaprášeném syrském súku.

Rasínová také změnila vzezření, ale u ní bylo rysy mnohem obtížnější tvarovat, a tuto skutečnost odrážely její různé pasy. Cokoliv kromě přirozené barvy by na jejích vlasech vypadalo nepatřičně a v davu by víc přitahovala pozornost. To byl důvod,

proč se na všech fotografiích ve svých falešných dokumentech nelišila příliš od svého normálního vzhledu. Francouzský pas, který používala teď – a jenž prošel pečlivou Vanderveenovou kontrolou –, byl na jméno Nina Sebbarová.

Minulou noc navrhla, aby se z hotelu odhlásili, ale on odmítl. Věděl, že bude podezřelejší, když budou odcházet uprostřed noci, než když počkají do rána. Znamenalo to však, že se moc nevyspal, protože část jeho mozku stále čekala, že dveře vykopnou policisté. Policejní zásah nepřišel, neklidná noc však znamenala, že vstávali brzo. Chytili první trajekt z Calais do Doveru, prošli obvyklou pasovou a celní kontrolou a nastoupili na autobus National Express do Londýna. Následovala krátká jízda taxíkem z nádraží Waterloo na nábřeží. Dorazili s hodinovým náskokem, což znamenalo, že měli čas na poklidnou snídani a pátrání po slídivých očích.

Kavárna na nábřeží v poledne. Muž bude sedět venku, šedé šaty, zelená kašmírová kravata. Bude mít černou aktovku a výtisk Timesů. *Sledujte ho, ale držte se od něho dál.*

Vanderveenovi chyběla na taliové drobné hrátky trpělivost, ale neměl jinou možnost než se přizpůsobit. Potřeboval to, co mu řídicí orgány mohly poskytnout, zejména přesné informace týkající se Thomase Rühmanna a jeho kanceláře v Berlíně. Začátek obchodních kontaktů Rakušana s povstalci se datoval mnohem dřív, než se Vanderveen objevil na scéně. S Rühmannem se setkal jen jednou, a to velmi krátce. Účelem tehdejšího setkání bylo popsat zbraň, kterou potřeboval pro útok v New Yorku, a Rühmann se projevil vynikajícím způsobem. Samozřejmě situace se od té doby změnila, a teď celkem bez vlastní viny začal ohrožovat celou operaci. Dotaz putoval nahoru a zpečetil jeho osud.

Čas byl teď dalším faktorem. Vanderveen neměl ani ponětí, o co jde Kealeymu. Musel čekat, až se začnou otáčet kolečka ve Washingtonu. To ovšem znamenalo, že pak se bude muset hýbat mnohem rychleji, než by mu za normálních okolností bylo milé. Chystal se zavolat podruhé do Států k večeru, ale teď se musel věnovat něčemu jinému.

Rasínová položila svůj šálek na stůl a spiklenecky se k němu naklonila. „Russelle, můžeme si tady promluvit?“

Vanderveen se nenápadně rozhlédl. V tomhle počasí byla většina stolů venku neobsazená. Nejbližší lidé seděli o čtyři stoly dál, ale soudě podle jejich pokročilého věku, zvýšených hlasů a tupého přízvuku z ústí Temže, nebudou rozumět – dokonce ani neuslyší – tiché konverzaci vedené ve francouzštině, ani kdyby probíhala hned vedle, nemluvě o stole vzdáleném pět metrů.

Vanderveen se usmál. „Jestli si, Nino, myslíš, že je tady bezpečno, proč mi říkáš Russelle?“

Usmála se na něho ostýchavě, ale bez zaváhání, a Vanderveen potřásl pobaveně hlavou. Její neotřesitelná schopnost splynout s prostředím ho neustále překvapovala. I přes vybrané vzdělání, které popsal at-Tikrítí, prožila Jasmína Rasínová mládí v zemi, kde utlačovali ženy na každém kroku. Neviděl ji nosit šátek zakrývající vlasy, ale cítila se bez něho zjevně v pohodě. Ani jednou ji neviděl se modlit – a už vůbec ne pětkrát denně –, přesto byla v klidu. Svatý měsíc ramadán začínal za necelé dva týdny, ale bylo jasné, že nemá v plánu se postit. Při každé příležitosti se chovala jinak, než on předpokládal, že by měla. Její slabost pro západní způsoby ho ještě víc mátla. Její řídicí orgány, pokud se dostanou k moci, tvrdě omezí budoucí osvobozování iráckých žen. Nechápal důvody, proč jim pomáhá.

„Wille, kolik toho víš o muži, se kterým se máme setkat?“

„Téměř nic. Proč se ptáš?“

Zdálo se, že váhá. „Nedělá ti to starosti? Myslím to, že o něm nic nevíš? Ten člověk možná změnil strany. Může pracovat proti nám.“

„Možná,“ souhlasil Vanderveen. „Ale moc pravděpodobné to není. Vzpomeň si, co jsem říkal. Tvoji lidé do toho investovali spoustu peněz a času. Nebudou riskovat celý podnik s někým, komu nemůžou důvěřovat.“

„Jenže jak to zjistí?“ trvala na svém. „Co když –“

„Nemůžou to vědět.“ Vanderveen se předklonil a ztišil hlas, přestože kolem nebyl nikdo, kdo by je mohl slyšet. „Celá věc je

riskantní, ale my si nemůžeme vybírat. *Potřebujeme* to, co nám ten člověk přinese. Rühmann toho ví příliš. Možná nezná cíl, ale sehnal zbraně. Ví, co můžou způsobit, a ví, jak jsou zamaskované. Nemůžeme ho nechat naživu.“

„Asi máš pravdu,“ mumlala si pro sebe. Uběhlo několik minut. Dopila čaj, objednala si další šálek a Vanderveen se rýpal ve svém jídle. Číšnice postávala opodál, hezké děvče, které je pozorovalo od té doby, co přišli. Právě přistoupila ke stolu, aby ho sklidila, když nějaký náznak pohybu upoutal Vanderveenovu pozornost. Muž v šedém obleku a se zelenou kravatou usedal na druhé straně obrovského betonového květináče, který v této roční době obsahoval pouze písčitou zeminu a cigaretové špačky. Nově příchozí si k nohám položil aktovku, otevřel si noviny a kývl na číšnici. Když to uviděl, opřel se Vanderveen v křesílku a podíval se na Rasínovou.

„Můžeš si udělat pohodlí. Myslím, že tu nějakou dobu pobudeme.“

Uplynula hodina. Rasínová si objednala košíček koláčků a okolní stoly se začaly pomalu plnit i přes zamračené nebe. Vanderveen dav, směřující na oběd a tvořený utahanými turisty, upravenými úředníky ze Strandu a vládními zaměstnanci ze Somerset House, jednak vítal, ale také ho štval. Ostatní lidé jim umožnili splynout s okolím, ale na druhé straně znemožňovali odhalit případné sledování.

Pečlivě se rozhlížel od okamžiku, kdy nastoupili ve Francii na trajekt, a byl si celkem jistý, že je nikdo nesleduje. Bohužel, totéž nemohl říct o kurýrovi. Aby to bylo ještě horší, začal mít stejné brnění jako včera večer v Calais. Jeho instinkt mu říkal, že něco není v pořádku, ale neměl jinou možnost než schůzku uskutečnit. Když teď cuknou, ztratí cenné hodiny – možná dny –, než dají dohromady druhé setkání. A to byl čas, který prostě neměli. A navíc ad-Dúrí může začít pochybovat o jeho oddanosti věci, a pak nepochybně neproplatí druhou část jeho odměny. Vanderveen neměl nejmenší chuť to tak nechat.

Nakonec muž v šedém požádal o účet. Vanderveen to mohl vynechat, protože za jejich jídlo zaplatil už dřív. Koutkem oka pozoroval kurýra, jak vstává, sbírá svou aktovku a opouští terasu. Chvíli byl zřetelně vidět, když procházel na severozápad malým parkem a mířil ke Strandu. Když skoro zmizel z dohledu, Vanderveen vstal a podstrčil pod prázdnou sklenici několik liber. Rasínová se ho chytila za paži a společně opustili terasu. Kurýra sledovali v diskrétní vzdálenosti.

Strand, spojující západní konec Fleet Street a Trafalgarské náměstí, kde stojí Národní galerie, je jednou z nejrušnějších ulic Londýna. Ve městě s téměř 8 miliony obyvatel může být slovo „rušný“ zavádějící. I když na Strandu sídlily rozmanité obchody, divadla a restaurace, ulice zaplněná auty by měla turisty, jak se domníval Vanderveen, spíše odrazovat. Přesto byla úplně ucpaná. Tady bylo téměř nemožné zjistit, zda je někdo nesleduje. To ho znepokojovalo, když kráčeli severovýchodním směrem. Rasínová do něj byla volně zavěšená. Muž v šedém obleku byl asi deset metrů před nimi, jeho tmavá hlava střídavě vykukovala a zase mizela. Na ulici byl trvalý hluk způsobený spěchajícími kroky chodců, kteří brebentili do svých mobilů, a k tomu se přidával rámus vycházející z otevřených dveří restaurací a hospod. A kousek vlevo od nich rachotila doprava. Nad chodníkem se jako hustý nehybný mrak trvale vznášely výfukové plyny, zdálo se však, že si toho nikdo nevšímá. Když se ozval zvuk z nového kabátu Rasínové, trvalo jí pár vteřin, než si uvědomila, že jí zvoní mobil. Vytáhla ho s překvapeným výrazem. „Haló?“

Podala ho Vanderveenovi a ten si ho dal k uchu. „Znáte Savoy?“

Hlas měl dikci vyšších tříd, Eton nebo Sandhurst, což bylo případné – Savoy byl jeden z nejstarších a nejlepších londýnských hotelů, vzdálený jen pár bloků, blízko řeky. „Ano.“

„Musím si vyzvednout zásilku u správce. Počkejte dvacet minut v baru a pak jděte nahoru. Pokoj 508. Z recepce tam zavolají.“

Vanderveen zaváhal, než si uvědomil, že může použít libovolné jméno. Recepční se nebude ptát po průkazu, jen po čísle pokoje, kam chce volat. „Domluveno. Za dvacet minut.“

Telefon zmlkl a on ho vrátil Rasínové. „Měl jsi mi říct, že jsi jim dal moje číslo,“ zašeptala vyčítavě. „Chtěla jsem se ho zbavit už včera.“

„Zahodíme ho, než odjedeme z města.“

„Co říkal?“

Zopakoval instrukce, zaváhal a pak vyslovil nahlas, co se mu honilo hlavou. „Co si o tom myslíš?“

„Já nevím.“ Hlas jí o stupínek klesl, opřela se o něho a přešla do francouzštiny. „Něco se mi na tom nezdá. Nic, na co bych mohla ukázat, ale stejně…“

Vanderveen stísněně přikývl. Zpomalil a ustoupil doprava. Předstíral, že si prohlíží výklad, a lidé se na chodníku tlačili kolem něho. Zatažené nebe způsobilo, že výloha zafungovala jako zrcadlo a odrážela vše, co se dělo za nimi. Zůstali tak asi dvacet vteřin, ignorovali přehlídku podzimních modelů v jasných barvách a hledali cokoliv, co by jim bylo povědomé. Rasínová velmi soustředěně koukala do provizorního zrcadla a najednou promluvila: „Zelený opel. Přímo za tebou.“

Vanderveen sledoval auto ve skle a snažil se prohlédnout ho v malých mezerách mezi chodci. Malý dvoudveřový sedan se pohyboval stejným směrem jako oni, ale kromě toho na něm nebylo nic podezřelého. Jeden člověk uvnitř – pokud mohl vidět, starší muž. Vozidlo se pohybovalo plynule a vzápětí zmizelo z dohledu, následované otlučeným bílým skříňákem a pětidveřovým renaultem.

Otočil se a zjistil, že se Rasínová prodrala na okraj chodníku a dívá se za opelem. Postavil se vedle ní a ona řekla: „Všimla jsem si poznávačky už poprvé… R313 CVG.“

„Poprvé?“

„Stejné auto nás minulo asi před minutou. Jelo tímtéž směrem.“

Nevšiml si, že by se po něm dívala, a byla na jeho pravé straně, dál od jízdní dráhy. „Jsi si jistá?“

„Samozřejmě,“ řekla naléhavě, nakonec trochu zaváhala. „Jsem si téměř jistá. Starší řidič, žádní spolucestující, má na sobě modrou košili, myslím, ale to není důležité. Je to stejné auto.“

Vanderveen pokračoval v chůzi a přemýšlel, jak si mohla všeho tohoto všimnout při rychlosti projíždějících aut. Váhavě ho následovala. „Možná zabloudil,“ poznamenal.

„Musel uhánět, aby objel tak rychle blok,“ namítla pochybovačně, ústa blízko jeho ucha. „Vím, co jsem viděla. Sledují nás.“

Ta zašeptaná slova u něj vyvolala mrazení v zádech. Přestal pochybovat a začal přemýšlet. Co skutečně viděla? Bylo tu jen jedno auto. Kdyby použili více aut, nebylo by to tak nápadné. Ovšem na druhé straně tu mohli být další lidé, kteří je sledují pěšky a neustále mění místa a pořadí. Pokud je to tak, nezjistí to, dokud past nesklapne.

Pořád tu ale bylo něco, co nedávalo smysl. Jediné místo, kde je mohli vyhmátnout, byla celnice v Doveru, a kdyby se tak stalo, zatkli by je na místě. Bezpečnostní služba by nečekala a neriskovala, že se jí kořist ztratí. Ani zvláštní oddělení Scotland Yardu, a ti by se už vůbec nepokusili zatknout podezřelé na rušné londýnské ulici se spoustou rukojmí na dosah.

Takže jestli existuje nějaké sledování, pak, jak si Vanderveen uvědomil, je zaměřené na muže, s nímž se mají setkat za necelou půlhodinu. Když to pochopil, dostavily se pocity namíchané ze zlé předtuchy, vzteku a úlevy.

Minuli skupinu hlučných kluků, okounějící ve vchodu do Pizza Hut. Mladíci přerušili zábavu, aby mohli vrhat žádostivé pohledy na kolemjdoucí Rasínovou. Nevšímala si toho, tvářila se ustaraně. Vanderveen trpělivě čekal a nechal ji, aby si závěry udělala sama. Jak se vzdalovali, začaly restaurace řídnout a nahradily je historické, povětřím ošlehané fasády divadelního okrsku ve West Endu. Konečně se uvolnila. „Nejde o nás, Wille. To by už po nás dávno skočili. Zatkli by nás v Doveru.“

„Souhlasím.“

„Pak ovšem nemůžeme na to setkání jít,“ dodala, co bylo zřejmé.

Vanderveen ucítil na ruce něco studeného a mokrého, pak na obličeji, kapky rychle následující po sobě. Lidé, kteří je míjeli, to brali se samozřejmostí. Odnikud se objevily deštníky, vyskakovaly nad hlavy jako poupata na kvetoucím poli. Rasínová se k němu přitiskla a přetáhla si přes tmavou hlavu kapuci. „Co uděláme?“ Hlas měla tlumený nepromokavou tkaninou před obličejem.

Chvíli přemýšlel a zvažoval rizika. Jedno auto znamenalo, že sledují muže v šedém obleku, ale nejsou připraveni zasáhnout. Stáhnout se nepřicházelo v úvahu. Nemohl si dovolit čekat. Stálo za to zariskovat.

„Budeme pokračovat. Jen zůstaň ve střehu a udělej, co ti řeknu.“

Pět minut potom, co Vanderveen a Rasínová vstoupili do haly hotelu Savoy, zastavil zelený opel se skřípěním v Southampton, úzké uličce ústící na Strand ze severu. Ian Haines, muž za volantem, zvedl kelímek od Starbucks z držáku mezi sedadly, zatřepal jím, zjistil, že je prázdný, a zamračil se. Na škvíru pootevřel okno, stáhl si modrou flanelovou košili a hodil ji na zadní sedadlo. Pod ní měl prosté šedé tričko. Rozpršelo se a kapky bušily do předního skla. Muž mezitím zmáčkl na rádiu tlačítko VYSÍLÁNÍ. „Miku, co máš?“

Zasyčení výbojů, pak: „Zatím nic. Sleduju přední stranu budovy.“

„Fajn. Něco užitečnýho?“

Mike Scott byl bezkonkurenčně nejlepší fotograf v jednotce. Měl bokem ještě vlastní podnik a v malém studiu na východním konci Fleet Street dělal rodinné portréty. „Mám ho z obou stran ulice. Je dost těžký zachytit jeho obličej v davu, ale myslím, že nakonec budeme mít několik použitelných snímků.“ Pauza, pak pokračoval: „Jsem tady mokrej až na kůži, sakra.“

Haines se krátce zasmál. „Střídání je za hodinu. Vydržíš do tý doby, že jo?“

„Cokoliv chceš, kamaráde. Ty seš šéf.“

Haines se zasmál jejich soukromému vtipu. On a Scott spolu pracovali už šest let, ale kupodivu, ani jeden z nich nevěděl, jak je ten druhý vysoko na tarifní stupnici státní správy. Oba sloužili v britské armádě, Scott u Blues and Royals* a Haines ve 2. praporu věhlasného paradesantního pluku. Scott byl z dvojice mladší. Svou jednotku opustil jako desátník v devadesátém osmém. Haines prošel koncem sedmdesátých let dvěma turnusy v Severním Irsku, pak se přesunul na Falklandy, kde sehrál svou roli v krátké válce s Argentinou. Málem se přihlásil do Special Air Service** – bůh ví, že mu to jeho velící důstojník mockrát navrhoval –, ale přes deset let neustálých krvavých bojů mladému seržantovi stačilo.

Místo toho se Haines rozhodl odejít úplně a pluk opustil v roce 1984. Po letech nezajímavých, neuspokojivých zaměstnání se rozhodl přihlásit do Bezpečnostní služby, jinak známé jako MI5. Hlavním úkolem služby byl boj s teroristickou hrozbou jak doma, tak v zahraničí. Moc od přihlášky nečekal, protože nikdy ani nezavadil o vysokou školu. Ke svému překvapení byl po delším šetření prověřen a přidělen k mobilní sledovací jednotce.

Haines tu práci vzal okamžitě. Litoval jedině toho, že se nepřihlásil dřív. Práce to byla zajímavá, okolí se stále měnilo a fyzicky nebyla tak namáhavá, jak se obával. Po čase stráveném u 2. PARA bylo všechno ve srovnání s tím snadné, včetně pětasedmdesátidenního výcvikového kurzu, do kterého ho Služba poslala. Dokonce ani dnes, kdy mu bylo dvaapadesát, nebyl Haines zdaleka nejstarší příslušník jednotky. Sledovači byli všech možných tvarů a velikostí, což mělo své důvody. Dobrý tým složený z různých typů se téměř nedal odhalit.

Haines se podíval na sedadlo spolujezdce, zvedl svůj výtisk *Timesů* a zahleděl se na barevnou fotografii pod novinami. Obecně platilo, že příslušníci mobilní sledovačky dostávali velmi málo informací o lidech, které měli sledovat. To byl i tento

* královská jezdecká garda a 1. dragouni
** SAS, speciální jednotky

případ. O člověku, jemuž byl na stopě, věděl jen základní údaje. Samír al-Askarí, dvacet sedm let, absolvent koleje v Etonu a londýnské School of Business. V současné době byl hlavním účetním Export & Finance Bank v Amánu. Dostal proto kódové jméno „Bankéř“. Na Heathrow přiletěl téhož odpoledne na jordánský pas a byl ihned zaznamenán jedním z pozorovatelů letištního oddělení MI5. Zajímavé bylo, že seznam zájmových subjektů, na kterém byl i al-Askarí, vznikl v MI6, ale na bezpečnostní službu spadla povinnost hlídat ho na britské půdě. Haines nevěděl, jak al-Askarí získal výsadu být sledován, ale upřímně řečeno ho to ani nezajímalo. Jejich jedinou povinností bylo hlídat ho, dokud se nedostaví střídání, a pak už můžou předčasně startovat na víkend.

Haines se podíval na hodinky a prohrábl si ocelově šedé vlasy. Ještě padesát minut.

Čas v hale hotelu využili efektivně. Obchod v přízemí nabízel menší sbírku nestydatě drahého oblečení, většinou s logem hotelu Savoy. Po několikaminutovém hledání našel Vanderveen baseballovou čepici v námořnické modři a černou větrovku. Oboje donesl k pultu. Rasínová si vybrala světle červenou bundu s odnímatelnou kapucí. Vanderveen se pozastavil nad tou barvou, ale ono nebylo moc z čeho vybírat. Když zaplatil, odebrali se do pátého patra. Rasínová zlehka zaklepala na dveře. Ty se otevřely a oni vstoupili.

Jakmile vešel do pokoje, Vanderveen se rychle rozhlédl, okrajově si všiml krémových zdí, tmavého dřeva a okázalého nábytku. Dveře z chodby se otevíraly do malého obývacího pokoje. Ten přešel a nakoukl do ložnice. Byla prázdná. Zavřel dveře, přistoupil k deštěm smáčeným oknům a zatáhl záclony, čímž zakryl působivý výhled na Temži a Jižní nábřeží. Otevřel příborník, zapnul televizi a zesílil zvuk na temný řev. Nakonec rozsvítil a otočil se zpět k hostiteli.

Kurýr to všechno pozoroval s nadřazeným úsměvem na tmavé, úzké tváři, jako by ho Američanova paranoia pobavila. Vanderveena to okamžitě rozladilo. Všechno, co udělal, kázal

zdravý rozum, a mělo to být už dávno připravené. Pořád myslel na auto, které Rasínová zpozorovala, a viditelně nedbalý kurýrův přístup jeho náladě nijak nepomohl.

„Jak vám mám říkat?“

Kurýr pokrčil rameny. Sundal si sako od obleku a povolil kravatu. „To stejně nehraje žádnou roli, že? Myslím, že mi můžete říkat Chalíl.“

„Máte to, o co jsem žádal?“

„Samozřejmě.“ Ukázal na stůl pod okny. Na něm ležela černá aktovka spolu s velkou hnědou obálkou a zbytky roztrhané krabice od rychlé zásilky FedExu.

Vanderveen došel ke stolu, zvedl obálku a vyndal z ní obsah. Prvních deset stránek obsahovalo text. To budou poznámky podrobně popisující Rakušanova bezpečnostní opatření. Na okamžik je odložil a vzal do ruky hromádku fotografií 8 x 10. Každý barevný snímek byl z jiného úhlu, i když všechny zobrazovaly stejnou budovu. Nakonec se dostal k posledním dvěma. Na jedné byl Rühmannův asistent. Druhá byla fotografie samotného Thomase Rühmanna, zřejmě pořízená z větší vzdálenosti, ale vysoce kvalitním teleobjektivem. Rozlišení bylo velmi dobré.

„Co je v aktovce?“

„Nic, jen několik příjmových dokladů, aby to uspokojilo kontrolu na Heathrow.“

„Prohlížel jste tuhle složku?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Chalíl. Samolibý úšklebek se mu vrátil. „Kdo si myslíte, že to fotil? Dostal jsem rozkaz dát dohromady materiály hned, jak jsme začali s panem Rühmannem jednat. Víte, skupina, jako je ta naše, musí být připravená na všechny eventuality. Jsem si jistý, pane Vanderveene, že víte, že informace jsou nejdražším zbožím.“

Vanderveen prudce zvedl hlavu, zrak upřený do očí muže stojícího metr od něj. Nedokázal zakrýt překvapení a v dalších vteřinách se snažil udržet nad sebou kontrolu… Tento člověk, tento posel, kterého s největší pravděpodobností sledovala

bezpečnostní služba, znal jeho pravé jméno a jeho příští cíl. Podíval se na Rasínovou a viděl, že je stejně zděšená.

Chalíl si jeho výraz špatně vyložil a zvedl dlaně k uklidňujícímu gestu. „Prosím, nedělejte si starosti. Jsem tady, jen abych pomohl. Letím zpátky do Amánu zítra ráno, a jakmile nastoupím do letadla, víckrát mě neuvidíte. Ale dokud jsem tady, mám pro vás něco, na co byste se měl podívat. Ty noviny. Támhle na židli."

Rasínová byla blíž. Zvedla je a nešikovně listovala velkými stránkami, dokud z nich na zem nevypadl jeden menší list. Zvedla ho, a když ho otočila, ztuhla.

„Co je to?" zeptal se Vanderveen a snažil se udržet klidný hlas.

Rasínová zvedla zrak. Vypadala zaraženě. „Jsi to ty."

Pokynul jí a ona přistoupila k němu a podala mu list. Vanderveen nemusel číst drobný tisk, aby zjistil, co to je. Nadpis říkal vše, stejně jako fotografie.

Pečlivě stránku studoval, i když snímek poznal okamžitě. Byl z doby před deseti lety, kdy sloužil v armádě. Přejel očima text a hledal datum vydání. Když ho našel, sevřela se mu hruď. Červené upozornění – mezinárodní zatykač – vydal Interpol už přede dvěma týdny.

„Dostalo to každé letiště v západní Evropě," vysvětloval Chalíl tiše. Povznesená nálada se vytratila a objevila se vážná tvář. „Jak komerční, tak soukromá, a taky většina uzlů v Jižní Americe, Africe a na Středním východě. Informace byla přísně utajená, až před několika dny kdosi pochopil, že je nutné větší rozšíření, a tehdy jsme se k ní dostali i my. Anglie pro vás už není bezpečná.

MI5 má pozorovatele na nádražích a terminálech trajektů. Je téměř *zázrak*, že vás nesebrali dnes ráno… Vypadáte teď přesně jako na té fotce. Měl byste změnit pas, jak jen to půjde."

Vanderveen z toho neslyšel ani slovo, jeho myšlenky se obíraly nejnovějším vývojem. Podle jeho nejčerstvější informace se americké úřady domnívaly, že je mrtvý. Mrtvý už rok, utopený v Atlantiku u pobřeží Maine. Během posledních týdnů

se stalo něco, co to změnilo, něco, o čem ani jeho kontakt ve Washingtonu neví.

Pak ho napadlo cosi dalšího. Zvedl fotku. „V kavárně jste měl tyhle noviny. Nosíte je pořád s sebou, celý den?“

„Ano. Nechtěl jsem to nechat povalovat někde, kde by to mohla najít pokojská.“ Chalíl se na chvíli odmlčel, pak stísněně pokračoval: „Je toho víc, obávám se. Dali vás na seznam Výboru 1267. Mám tu dokumentaci, kdybyste se chtěl podívat.“

Rasínová si sedla k oknu a nevypadala přitom nijak šťastně. „Seznam Výboru? Co to je?“

Chalíl jí to vysvětlil poté, co Vanderveenovi předal příslušné dokumenty. „Výbor 1267,“ začal, „vznikl na základě rezoluce OSN v roce 1999. Jeho jediným úkolem je vynutit sankce, které schválila Rada bezpečnosti. Sankce se vztahují na lidi a podniky kontrolované Tálibánem, al-Káidou a Usámou bin Ládinem. Na seznamu Výboru je prostě každý, kdo spadá do této kategorie. Srozumitelně řečeno, sankce se používají k omezení cestování a zabavování majetku…“

Kurýr se zřejmě při svém přednesu dobře bavil. Mezitím našel Vanderveen své jméno na poslední stránce seznamu 1267. Bylo mezi jménem zkušeného spolupracovníka bin Ládina a marockého finančníka zadrženého v Itálii. Přečetl si rychle celou položku.

204. *Jméno: 1. WILLIAM 2. PAULIN
3. VANDERVEEN 4. neznámé

*Titul: neznámý. Funkce: neznámá. Datum narozeni: 6. července 1966. Místo narození: Piet Retief, Jižní Afrika *spolehlivé. Další jména: a) Jason March, b) Nathan Camden, c) Joseph O’Donnell, narozen 1. prosince 1968 nespolehlivé. Další jména: „Američan“ – *Státní příslušnost: Jižní Afrika. *Pas číslo: a) padělaný dánský řidičský průkaz č. 20378893 vyrobený pro Michaela Jørgensena, b) švýcarský rodný list vydaný na jméno Ernst Baumann, narozen 24. září 1968 v Lausanne, c)*

*německý cestovní doklad („Reiseausweise“) A 0064881, národní identifikace č. SSN438-91-5391 (USA). Adresa: neznámá. *Uvedeno v seznamu: 8. září 2008. *Další informace: Údajně zabit v listopadu 2007 ve Spojených státech (opraveno 7. září 2008)*

Když došel na konec dokumentu, odložil ho a přemýšlel, přitom si přejel rukou po obličeji. Trochu se mu ulevilo. Téměř všechny informace, které daly dohromady Interpol a Rada bezpečnosti, byly bezcenné. Německé papíry zahodil v roce 2004 a použil je jen jednou. Totéž platilo o švýcarských a dánských dokladech a Jasonem Marchem přestal být před osmi lety v Sýrii. Nějak se jim ovšem podařilo zjistit, že se zapletl s al-Káidou, ale to byla stará zpráva. Falešná jména, i když byla uvedená přesně, byla dávno zastaralá. Přesto vidět své jméno na dokumentu tohoto typu bylo stěží uspokojivé a karta se zřetelně obrátila. Protivník věděl, že je naživu, a tím ho zbavil jeho největší výhody. Chalíl měl pravdu. Musí vyměnit pas – a změnit vzhled – při nejbližší příležitosti.

„Nějak tomu nerozumím,“ ozvala se Rasínová. „Proč vydávat Červené upozornění *a* dávat tě na 1267? Není to cosi jako… plýtvání?“

„Ne,“ odpověděl Vanderveen. „Vlastně to dává dokonalý smysl. Větší rozšíření informace znamená více pozornosti. Jinak řečeno, prostě se jistí.“

Rasínová náhle na své židli ztuhla. „Mohla bych se podívat na ten seznam?“

Podal jí ho a sledoval, jak jím rychle prochází. Je zajímavé, že hledá své jméno, pomyslel si Vanderveen. Přinejmenším to znamená, že někdy v minulosti pracovala přímo pro al-Káidu.

Nakonec si ulehčeně oddechla a zase se v křesle opřela. Kromě podivného střetu předešlé noci to byl největší projev citu z její strany od okamžiku, kdy se setkali v Paříži.

„Dobře,“ řekl Vanderveen. Jeho spokojenost byla upřímná. „Aspoň jeden z nás se může pohybovat volně. Budeš možná muset na sebe vzít větší roli, až se dostaneme do New Yorku.“

Chalíl zvolna přikývl. „Všechno jde podle plánu. Íránec – to je informátor v New Yorku – podal vynikající výkon. Přesvědčil dokonce vedoucí pracovníky FBI, a ti se bezpochyby budou snažit přesvědčit prezidenta. A kromě toho byla schůzka v OSN schválena. Proběhne na plánovaném místě v plánovaném čase. Podrobnosti dostanete, jakmile budete ve městě, což znamená…“

„Za tři dny,“ dopověděl Vanderveen. „Nedojde-li k něčemu nepředvídanému. Jste si jistý, že Rühmann je stále v Berlíně? Nikdo ho nevaroval?“

„Pořád tam je, ale ví, že přijedete.“

Vanderveen prudce vzhlédl. „Cože?“

„Informoval jsem ho, že si přejete probrat podrobnosti osobně,“ upřesnil Chalíl. „Kdekoliv v západní Evropě. Váhal, ale nakonec souhlasil, když jsem mu pohrozil, že přerušíme naše obchodní kontakty. Jak jistě víte, vydělal na obchodu s naší organizací spoustu peněz.“

Vanderveen pomalu přikývl. S použitím prostředníků, jako byl Anthony Mason, dodal v posledních šesti měsících Thomas Rühmann sunnitským povstalcům přes padesát tun malých zbraní. Téměř všechny byly teď uskladněny za hranicí v Sýrii. Den předtím, než bude zničena irácká delegace v New Yorku, budou zbraně rozděleny sunnitským povstalcům a členům Hamásu a Hizballáhu v Sýrii. Vhodné cíle v západním Iráku už vybral Izzat ad-Dúrí a členové jeho štábu. To už bude irácký parlament v rozkladu a vlna útoků přinese obrovský účinek. Povede k dalšímu rozpadu státní správy a vytvoří tak mocenské vakuum. Aspoň to ad-Dúrí a jeho poradci předpokládali. Vanderveen měl určité pochybnosti, ale také měl vlastní důvody, proč v plánu pokračovat – peníze a šanci podniknout zničující útok na území Spojených států.

„Rühmann se s vámi setká zítra v Postupimi,“ pokračoval Chalíl. „Ve tři odpoledne u Brandenburské brány. Podrobnosti jsou v obálce a obrázky už jste viděl. Nemusím říkat, že ho nemůžeme nechat žít. Máme víc než dost zbraní pro nadcházející ofenzivu a Hamás dodá spoustu vlastních. V tomto okamžiku se Rakušan stává spíš přítěží než přínosem.“

„Tomu rozumím," odpověděl Vanderveen chladně. Zabít Rühmanna byl především jeho návrh. „Co to ostatní, o co jsem žádal?"

„Ano, velmi zajímavý seznam," mumlal Chalíl. Přes řvoucí televizor ho skoro nebylo slyšet. „*Velmi* zajímavý seznam. Chápu ty pistole a pušky, ale na co potřebujete dalekonosnou zbraň? A co výbušniny?"

„To není vaše věc." Vanderveen požádal předešlé noci o stručný popis Rühmannova obydlí v Berlíně. Položky na seznamu, které chtěl, vyplynuly z toho, co mu bylo řečeno. „Můžete to dodat, nebo ne?"

„Ano. Čeká na vás náš člověk. Znáte město dobře?"

„Dost dobře."

„Vezměte si taxi k Britskému muzeu, pak další na Charing Cross. Držte telefon a já vám za deset minut zavolám a dám vám další instrukce. Auto na nás čeká, ale bude lepší, když odsud odejdeme každý zvlášť. Taky bude lepší použít různé trasy. Až se dostaneme do cíle, dá vám všechno, o co jste žádal."

„To je nám k ničemu," ozvala se Rasínová. Její zkoumavý pohled ulpěl na kurýrovi. „Jak si myslíte, že dostaneme trhaviny odsud do Německa? Asi je nemůžeme nechat proclít, jak jistě chápete."

„Jistě," odpověděl Chalíl. „A taky dodavatel." Hlas měl napjatý. Zřejmě by rád Rasínovou zpražil. Že se k tomu neodhodlal, svědčilo o tom, jakou pozici ta žena v organizaci má. Byl to jen další náznak toho, jak je skutečně důležitá.

„Ten člověk může dostat výbušniny a zbraně do Německa lodí. Vysvětlí vám to, až si prohlédnete zboží. Je to pro vás uspokojivé?"

Z jeho slov čišel sarkasmus, ale Vanderveen to ignoroval a souhlasně přikývl. „Kdy se s ním máme setkat?"

Chalíl se podíval na hodinky. Byl to okázalý chronograf Breitling, velmi vhodný pro přitahování nežádoucí pozornosti. „Asi za hodinu. Takže bude lepší, když půjdeme. Připravení?"

„Ano."

„Hned jsem tu."

Chalíl odešel do koupelny a zavřel za sebou dveře. Za několik vteřin ho slyšeli, jak hlasitě močí.

Rasínová vylítla vmžiku z křesla. Přispěchala k Vanderveenovi, položila mu ruku na hruď a naléhavě šeptala: „Tajná služba má možná tvou fotku, Wille, ale tohohle chlapa má na mušce *právě teď*. Zná tvé jméno a ví o Rühmannovi. Ví toho moc. Musíš ho zabít. Vím, že tím přijdeme o trhaviny, ale nemáme jinou možnost."

Vanderveen zabořil obličej do jejích voňavých vlasů a ztlumil hlas do nezřetelného mumlání. „Souhlasím, ale kdybychom přišli o vybavení, museli bychom změnit plán, a na to už je trochu pozdě."

Na okamžik uhnula očima a pak znovu zaostřila. „Možná se mi podaří sehnat, co potřebujeme, ale budu si muset zavolat."

„Ty máš dodavatele v Německu?"

„Mám. Před třemi lety jsem pracovala s jedním člověkem v Drážďanech. Jestli je pořád v branži, dokáže sehnat, co chceme."

Zkoumavě se na ni podíval. Poprvé zmínila jinou možnost, její vlastní kontakt. Informace by byla užitečná dřív, ale teď nemělo smysl to probírat. „Tak dobře. Půjdeme s ním ven, ale pak chci, abys zmizela. Nechoď daleko a hlídej telefon… Zavolám ti, jak to bude za mnou."

„Fajn." Chystala se ještě něco říct, ale kurýr se vrátil a sahal po saku. Oblékl si ho, uchopil černou aktovku a vydal se ke dveřím. Vanderveen vrátil dokumenty do obálky, zalepil ji a strčil si ji pod kabát. Pak je následoval ven z pokoje.

Hotel opustili každý zvlášť, jak bylo domluveno. Chalíl šel první, zdvořile pokynul vrátnému a vyšel do deště. Rasínová ho následovala po dvou minutách, na sobě červenou nepromokavou bundu. Když se blížila ke dveřím, stáhla si kapuci a nepatrně se na vrátného usmála, což jí ochotně oplatil. Vanderveen měl na sobě černou větrovku, baseballovou čapku staženou přes blond vlasy. Rasínová se z hotelu vydala vpravo, zpět na nábřeží.

Vanderveen přešel ulici Savoy, asi půl minuty vykukoval za novinovým stánkem a pak rychle vyrazil po Strandu.

Už věděl, proč po nich kurýr chtěl, aby si vzali taxík. Britské muzeum bylo z ruky a zbytečně dlouhá zajížďka mohla znamenat pouze to, že sám chce na Charing Cross dojít pěšky. Stanice byla na druhém konci Strandu, a pokud by ho poslechli, dostali by se tam přibližně ve stejnou dobu. Vanderveenovo podezření se potvrdilo za chvilku, když spatřil tmavou hlavu muže, jenž si říkal Chalíl, poskakovat nad davem.

Přinejmenším to *vypadalo* jako stejný muž. Vanderveen věděl, že se musí dostat blíž, aby ho mohl identifikovat s určitostí, ale tohle dělal už dřív a důvěřoval svým instinktům. Chystal se zmenšit vzdálenost, když to kurýr vyřešil za něho tím, že se zastavil u výkladní skříně, aby si prohlédl drahé hodinky. Malá mezera v proudícím davu umožnila Vanderveenovi zřetelně rozeznat jeho profil. Nebyla široká, ale stačilo to ke spolehlivé identifikaci a byl zde poslední dodatečný důkaz: černá aktovka volně visící v jeho pravé ruce. Mezera se náhle uzavřela a chodci mu zase bránili ve výhledu. Proudící dav nebyl o nic menší než v době oběda. Spěchající lidé se hnali po chodníku. Déšť zeslábl, jen pár zapomenutých kapek opouštělo nízké šedé mraky.

Vanderveen zůstával v pohybu a nechával se unášet davem. Když zjistil, kde je kurýr, začal usilovně hledat známky toho, že je sledován. Zelený opel se objevil přesně jako podle jízdního řádu, a jemu se tentokrát podařilo si dobře prohlédnout poznávací značku. Trochu ho zamrazilo, když zjistil, že Rasínová měla pravdu: bylo to *totéž* auto. Sedan ho v rozmezí pěti minut minul ještě jednou, ale bylo to jediné viditelné znamení. Vanderveen nedokázal zjistit žádné povědomé obličeje mezi chodci, ale to nic neznamenalo. Mohlo kolem něj být několik pozorovatelů a on by to nevěděl. Bohužel nemohl zůstat vzadu a doufat, že někoho ze sledujících objeví, protože k Charing Cross už to bylo jen pět minut. Má-li jednat, pak to musí udělat hned.

Kurýr byl deset metrů před ním. Přidal do kroku a vzdálenost se rychle zmenšovala.

V opelu se Ian Haines opřel o klakson a zuřivě přehlížel dopravní zácpu v Maiden Lane. Déšť polevil, a tak vypnul stěrače a opřel se o opěradlo. Zhluboka se nadechl a snažil se připravit na dlouhé čekání. Pořád nemohl uvěřit, že se Arab rozhodl opustit hotel ještě před střídáním směn. Tihle lidi teda *mají* nervy… Kdyby ten bezohledný bastard zůstal v pokoji ještě pět minut, měli by čas přesunout na místa další tým. Bohužel to tak neproběhlo. Teď to klidně může dopadnout tak, že se dalších několik hodin potáhnou městem za ním a budou čekat na příležitost prohodit sledovací týmy. Soudě podle napjatého, neveselého hlasu vycházejícího z vysílačky, byl Scott stejně nešťastný jako on.

„Iane, pořád jde po Strandu na jihozápad. Kde sakra jsi?“

„Maiden Lane. Nějaká nehoda… Ježiši, já nevím. Máš nějakou představu, kam jde?“

Zapraštění, pak: „Tvůj odhad je stejně dobrý jako můj, kamaráde. Ale jednu věc ti řeknu. Jestli půjde na metro, jsme v hajzlu.“

„Tos pochopil dobře,“ mumlal si Haines pro sebe. V této nepříjemné situaci se mohl utěšovat tím, že i když Bankéře ztratí, nebude to pro lidi, kteří to v odboru „A“, sekce 4 v Thames House řídí, znamenat nic moc. Koneckonců, uvažoval, ten chlap nemůže být tak důležitý, kdyby byl, poslali by na něho kompletní tým. Na druhé straně to taky mohlo být přání otcem myšlenky. Haines věděl, že má Služba málo lidí pro základní činnosti, a to i přes trvalou teroristickou hrozbu a zvýšený zájem veřejnosti po bombových útocích v Londýně 7. července 2005. Počty lidí však nebyly jediný problém. Služba také zoufale potřebovala další finanční prostředky. Roční rozpočet, o který se dělila s MI6 a Vládní komunikační centrálou[*], v minulém roce činil

[*] GCHQ, Government Communications Headquarters

mizerných 250 milionů liber. Současně se očekávání zvýšila desetkrát.

Další překážkou byla nevědomost veřejnosti o věcech národní bezpečnosti. Mnoho lidí mělo snahu zapomínat, že MI5 nemá právo zatýkat, což znamenalo, že je zcela odkázaná na jiné vládní složky, jako bylo zvláštní oddělení Scotland Yardu, když šlo o jednání na domácí půdě na základě zpravodajských informací. Haines si zkusil na vlastní kůži, co to je přenechat po měsících nevděčného sledování zásluhy jiným, ale všeobecně neměl nic proti práci ve stínu. Právě teď nejvíc toužil po tom, aby mohl odjet na víkend. Bar Temple ho volal. Unaveně si poposedl. Kdyby si ten malej zmetek někam sedl na oběd, mohli by přivolat další směnu a zbavit se ho.

Hainese ze zamyšlení vytrhl zvuk klaksonu za ním. Před ním se zácpa uvolnila. Pustil spojku, pohnul se vpřed a zahnul doprava na Southampton. Za dvacet vteřin zastavil na dalších světlech, připravený zabočit vpravo na Strand. Právě skončil s ohlášením své polohy Scottovi, když naskočila zelená a on vjel toho dne popáté na rušnou ulici.

Vanderveen se přiblížil na metr. Vše zmizelo: strkající se dav, kakofonie hlasů a neustávající hukot aut jedoucích kolem. On viděl jen muže jménem Chalíl: elegantní střih jeho obleku ze Savile Row, aktovku kývající se v jeho pravé ruce, vlasy vlnící se vzadu přes límec. Někde se stavil a koupil si deštník, citronově zelenou hrůzu, která teď poskakovala nad jeho hlavou. Kdyby ho roztáhl dřív, ulehčil by Vanderveenovi jeho úkol, jenže déšť znovu zesílil až teď.

Zastavil se, aby si vytřel vodu z očí. Kurýr, zřejmě zvyklý na velká města, byl expert na kormidlování na přeplněném chodníku. Měnil směr a vyhýbal se davu s překvapivou elegancí a svižností. Vanderveen si uvědomil, že zůstává pozadu. Zrychlil a podíval se vlevo. Čekal na správný okamžik. Auta se pohybovala v těchto úzkých uličkách až příliš rychle. Městští úředníci to zřejmě považovali za nevyhnutelné a jejich prevence obsahovala převážně pasivní opatření. Policejní konstáblové stáli

většinou na hlavních přechodech a bílá písmena na betonu varovala turisty „dívejte se vpravo“. Chalíl právě přecházel ulici a Vanderveen si překvapeně uvědomil, že jsou blízko Villiers Street. Vchod do stanice na Charing Cross byl necelé dva bloky daleko.

Jako by mu četl myšlenky, strčil kurýr ruku do saka a vytáhl ji s mobilem. Když vyťukával číslo, držel mobil před tělem, kde na něho Vanderveen neviděl. Pak ho zvedl k uchu. Vanderveen se podíval před svůj cíl a zkontroloval cestu. Dopravní prostředky ho míjely plnou rychlostí. Blížil se bílý rover sedan, dodávka renault, černý taxík a za nimi poschoďový autobus. Chalíl udělal krok vlevo, aby se vyhnul starší ženě se spoustou tašek, a Vanderveen se chopil příležitosti. Dostal se k pravému boku kurýra, nechal projet rover a také renault a pak taxík. Chalíl s telefonem u ucha dával Rasínové instrukce, pak otočil hlavu vpravo a vykulil oči. V okamžiku, kdy ho poznal, Vanderveen použil obě ruce a tvrdě ho vší silou postrčil přímo do cesty autobusu. Vzápětí se otočil a zmizel v davu. Za sebou slyšel skřípění brzd a zděšené výkřiky.

„Do prdele!“

Haines zuřivě zaklel a šlápl na brzdu. Auta před ním zastavovala ve smyku. Rozhlédl se a viděl lidi běžet dopředu k poschoďovému autobusu. Byl o tři auta před ním a všechny instinkty mu říkaly, že je to důležité. Vytáhl si sluchátko z ucha, vypnul motor a vystoupil z vozu. Klusal ke shluku vepředu. Když se přiblížil, uviděl několik lidí, jak klopýtají dozadu, tváře bílé, oči vyjadřující šok. Po jeho pravici mladá žena zlomená v pase hlučně zvracela. Její přítel, který vypadal, že je mu stejně špatně, stál po jejím boku, třel jí záda a mumlal uklidňující slova.

Haines odtrhl oči od této podivné scény, obešel další auto a protlačil se na okraj vznikajícího zástupu. Vepředu uprostřed stál muž v uniformě, ruce vražené do zrzavých vlasů. Křičel cosi, co nedávalo smysl. Haines zaslechl několik slov, která se vydělila z hysterického řevu: „… nebyla to moje chyba.

Přísahám při Bohu, nebyla to moje chyba. Dopadl rovnou na cestu. Všichni jste to viděli…“

A pak uviděl předek autobusu.

Vypadalo to, jako by někdo nastříkal červenou barvu na mřížku chladiče. Přes zřejmé stopy Hainesovi trvalo pár vteřin, než si uvědomil, co se stalo. Jeho oči proti jeho vůli sklouzly ke kolům a tam uviděl pokroucené zbytky lidského těla, částečně namotané na osu, zbytek rozházený po silnici. Když se přiblížil, zpozoroval další tělo, mladého chlapce. Ležel vzadu a vpravo od autobusu, polámané končetiny ohnuté v podivných úhlech. Žena středního věku – pravděpodobně matka – objímala tělo bez života a neovladatelně vzlykala. Mezitím se z davu vydělili dva policejní konstáblové. Jeden došel k ženě a opatrně ji zvedl a odváděl od syna, druhý začal lidi zahánět z místa neštěstí. Haines cítil, jak mu někdo klepe na rameno, a otočil se. Byl to Scott. Jeho divoký výraz se dal těžko rozluštit. Na mladém nevýrazném obličeji byly zřetelné stejnou měrou hrůza a vzrušení.

„Viděls to?“

„Ne,“ odpověděl Haines pomalu. „Ty ano?“

Scott ho chytil za ruku a vyvedl z davu. Lidé se motali kolem, mluvili tlumenými, zděšenými hlasy a přes tu změť bylo obtížné slyšet, co ten druhý říká. „Viděl jsem to celý,“ vyhrkl mladší muž, když byli konečně dost daleko. „Kriste, byl jsem těsně za tím chudákem, když se to stalo. Řidič ho vlekl skoro půlku tý blbý ulice, než mu došlo, že má zastavit.“

Haines neodpověděl. Nedokázal myslet na nic jiného než na ženu nad synovým tělem. Nemohl vymazat z paměti její zmučenou tvář. Nakonec mu slova prosákla do hlavy. „Co se stalo?“

„Strčili do něho. Já –“

„Strčili? Seš si jistej?“

Scott přesvědčivě kývl. „Jak jsem řekl. Bylo to jasný jako facka. To dítě bylo prostě v cestě. Na špatným místě, ve špatný době. Sakra. Ale do Araba někdo strčil, zcela jasně. Úmyslně, není o čem pochybovat.“

Haines se nechal vést dál a pořád myslel na tu ženu. Svou reakci nechápal. Viděl mnohem horší věci, když sloužil u 2. PARA. Muže roztrhaného kulometnou palbou na oblázkové pláži na Falklandech, následky minometné palby během bitvy u Goose Green a destrukci způsobenou dvěma velkými bombami ve Warrenpointu v Severním Irsku. Při tomto útoku bylo primární i sekundární výbušné zařízení strategicky umístěno na čtyřproudové vozovce poblíž hranice. Výbuch si vyžádal životy 18 mužů z Hainesovy jednotky. Byl tehdy mezi prvními, kdo dorazil na místo – vlastně ho druhý výbuch málem zabil –, ale to vše bylo jako vzdálené vzpomínky. Rozdíl byl také v tom, že byla válka a lidé, kteří umřeli, byli cvičení vojáci, stateční muži, kteří znali rizika. Nic nebylo tak zlé jako vyděšený výraz, šok a zoufalství, kterého byl před chvílí svědkem, a teď, několik minut potom, co se otočil k té scéně zády, věděl, že ženin obličej uvidí ve svých snech ještě mnoho let.

„Kdo ho strčil? Proč jsi ho nesledoval?“

„Dav se okamžitě zavřel a já ho v tom zmatku ztratil,“ odpověděl Scott. „Stejně jsem toho neviděl moc. Měl baseballovou čepici a černý kabát, a myslím, že to byl blonďák, ale na to bych nemohl přísahat…“

Scott pokračoval v popisu toho, co viděl, a zatím odbočili ze Strandu. Brzo kráčeli na severovýchod po Chandos Place a směřovali k Bedford Street. „Co auto?“ zeptal se Haines.

„Vykašli se na auto. Nikdo se, kamaráde, z tý ulice nedostane nejmíň ještě hodinu. Musíme se vrátit a podat hlášení. Robeson sice nebude mít radost, ale podle mě jsme prostě nemohli nic dělat –“

„Fotky.“

Scott se k němu otočil. „Cože?“

„Fotky,“ opakoval Haines. „Máš fotky našeho člověka, ne? Kdokoliv ho strčil pod ten autobus, bude na nich v pozadí.“

„Ježiši, máš pravdu.“ Mladý sledovač se na chvíli zamyslel a pak zavrtěl hlavou. „Myslím, že to nepůjde. Viděls, kolik lidí bylo na tý ulici… Toho nenajdem. Ani jsem si ho pořádně neprohlídl.“

„Možná ne, ale to je věc techniků, ne naše. Jestli tam něco je, oni to najdou.“

K chodníku přirazil sedan vauxhall. „To je naše,“ oznámil Scott. „Volal jsem, než jsi dorazil na scénu.“

Haines se přesunul k zadní části vozu, otevřel dveře a nastoupil. Scott si sedl dopředu a poklepal řidiče na paži. „Jedem.“

34

LANGLEY, VIRGINIE

Bylo těsně po druhé odpoledne, když Jonathan Harper váhavě vstoupil do místnosti v sedmém patře staré budovy ústředí v Langley a zavřel za sebou dveře. Klapání klávesnice sekretářky okamžitě ztichlo a nahradilo ho stísněné ticho. Předvolání očekával, ale když přecházel po hustém koberci, výraz rezignace na ředitelově obličeji ho vyvedl z míry. Myslel si, že ho zahrnou hněvem, výčitkami a hlasitým obviňováním. Cokoliv, jen ne tento tichý, kontrolovaný vztek.

Rozluštit náladu Rachel Fordové bylo mnohem snadnější. Upřené na něho zírala z křesla naproti němu. Ústa měla semknutá do tenké rovné linky, oči se za skly brýlí na čtení nebezpečně blýskaly. Její přítomnost mohla znamenat jedinou věc: Byla informována o obsahu hard disku Anthonyho Masona a dozvěděla se o obsahu včerejšího jednání v Bílém domě.

Harper rozhodl, že ji informovat nebudou, a to na základě Kealeyho žádosti. Využil všech, co mu dlužili nějakou službu, aby vědu a techniku udržel mimo, vzhledem k tomu, že Roger Davidson, šéf tohoto oddělení, patřil k nejhorlivějším podporovatelům Fordové. Harper přesvědčil Andrewse, aby s tím souhlasil, když poukázal na skutečnost, že někdo pustil Úřadu echo o tom, kde je zmíněný laptop. Harper upozornil na vztah Fordové k Samantě Craneové, agentce FBI, jež vedla zátah v Alexandrii, a následná obvinění, která směrovala na Kealey ho.

Důkazy, i když výhradně nepřímé, stačily přesvědčit ředitele, aby Fordovou vynechal, aspoň dočasně. Teď to vypadalo, že Andrews změnil názor. Jinak by tu zástupkyně ředitele nebyla.

Harper přijal nabídnuté křeslo a ignoroval upřený pohled Rachel Fordové. Místo toho hleděl na rozlehlý mahagonový stůl, kde si ředitel rovnal nějaké papíry. Bylo kolem poledne a velkým zvukotěsným oknem proudilo dovnitř bledé sluneční světlo filtrované vršky stromů. Byl to příjemný pohled, ale byl nějak nepatřičný. Podzimní vichřice by byla mnohem případnější k temné, napjaté náladě, která se vznášela v místnosti.

Konečně Andrews zvedl zrak a pohlédl na svého hosta. „Už jsi ho viděl?“

Zahajovací otázka nebyla ta, kterou čekal, ale vzpamatoval se rychle. „Ano, viděl jsem ho dnes ráno.“

„A jak ošklivě je zraněný?“

„Není to tak vážné, ale bolestivé. Stačí se na ránu podívat. Kulka škrábla žebro a nechala tam rýhu. Měl z pekla štěstí. Pár centimetrů vpravo, a nikdy by se z toho baráku nedostal.“

„A situace by byla mnohem horší,“ dodal Andrews a unaveně si přejel rukou po obličeji. Opřel se v křesle. „Samozřejmě, celé je to skoro dokonalá katastrofa. Horší by bylo… no, to je *nepředstavitelné.* Co se vlastně stalo?“

Harper si odkašlal a připravoval se na nadcházející bouřku. „Nevím to přesně. Co *vím* přesně, je, že známe místo pobytu Thomase Rühmanna. Žije v Berlíně pod jménem Walter Schäuble. Pokud sebou hodíme –“

„Tady tě musím zastavit.“ Andrews se prudce předklonil a nohy strčil pod stůl. Obličej se mu napjal. Fordová kroutila znechuceně hlavou. „Nebudeme mluvit o jediné dobré věci, která z toho příšerného průšvihu vzešla,“ pokračoval ředitel, „protože na základě této informace nemůžeme jednat. Mluvme o *realitě,* ano? Dnes ráno ve 4.45 přijali strážného z německého velvyslanectví do univerzitní nemocnice v Georgetownu s průstřelem paže. O deset minut později byl policista z metropolitního sboru přivezen tamtéž s otřesem mozku pátého stupně a vážnými tržnými ranami na obličeji a krku. Pokud to

nevíš, otřes mozku 1. stupně je ten nejlehčí, 5. stupeň je nejhorší a znamená, že zraněný byl v bezvědomí déle než deset minut. V tomto případě nenabyl policista vědomí skoro pět hodin.“

Andrews zmlkl, aby si srovnal myšlenky. Když znovu promluvil, byl jeho hlas napjatý a téměř ho nekontroloval. „Třicet minut potom, co přivezli do nemocnice toho policistu, objevil se modrý ford taurus – vůz z *našeho* autoparku – na bráně z Dolley Madison Boulevard. Neřídil nikdo jiný než Ryan Kealey. Neměl žádný průkaz, nic, čím by prokázal svou totožnost. Musel čekat, dokud si nezavolají, aby si ověřili jeho zařazení. Pak zavolali doktora, ale to až potom, co Kealey stihl zakrvácet celou strážnici.“ Ředitel se upjatě usmál. „Je to dlaždicová podlaha… spousta trhlin, chápeš? Slyšel jsem, že to tam ještě teď drhnou.“

Andrews položil ruce s propletenými prsty na stůl. „Víš, Johne, nejvíc mě štve, že jsi o tom věděl dřív než já. Oba samozřejmě víme, že je toho víc, že?“ Ředitel na něho vrhl zkoumavý pohled. „Koneckonců, ty jsi přepadení velvyslanectví prosazoval od začátku.“

„Bobe, jestli naznačuješ, že jsem se podepsal na tom, co se stalo včera v noci –“

„Nenaznačuju nic. *Říkám* ti, že vím, cos udělal. Jak by se jinak Kealey dostal k vozu z autoparku? Vím, že toho pro nás hodně udělal, ale je tady teprve čtyři roky. Nezná postupy a nemá oprávnění. Ty jsi, Johne, stopy zakryl docela dobře, ale já nemám čas ani trpělivost hrát si na schovávanou. Co jsi chtěl dokázat? Rühmannovy vazby na útoky v Bagdádu a Paříži jsou v nejlepším případě jen náznaky. Opravdu podle tebe zjištění místa jeho pobytu stojí za všechny následky, které se na nás hrnou?“

„Pane, našli jsme spojení mezi Rühmannem a Kásimem, Vanderveenem a al-Umarím –“

„Možná, ale nestačilo to na to, abyste přesvědčili prezidenta, že ne? A až se nám to vloupání vrátí, co se stane pak?“

Než mohl Harper odpovědět, zabzučel tiše telefon. Andrews po něm chňapl, řekl několik tvrdých, odmítavých slov. Položil

sluchátko, ale Fordová se do toho vmísila, než dokázal navázat. „No?“

Harper ji ignoroval. „Bobe, Němci můžou prohledat všechny databáze, co mají, a taky FBI. Nikdy nenajdou Kealeyho otisky prstů. Můžou mít jeho krev, ale nic, s čím by ji mohli porovnat. Mluvil jsem s ním. Vím, že kamery vyřadil, než šel dovnitř. Neexistuje žádný způsob, jak to vysledovat zpět až k nám. Jsou tu zranění… to je pravda. A co? To se občas v téhle branži stává. Nikdo nepřišel o život. Několik týdnů, a nikdo si na to ani nevzpomene, a díky Ryanově úsilí máme možnost pohnout se vpřed.“

Fordová se zachmuřila. „Jonathane, myslím, že si pořád neuvědomujete vážnost situace. Pokud někdo někdy vůbec něco jen *naznačí,* budou naše diplomatické vztahy s Německem poškozeny tak, že to nepůjde napravit.“

„Tady nejsme na zamini,“ odsekl jí Harper. „A vy už nesedíte ve výboru pro dohled. Nemáme v náplni práce udržovat diplomatické vztahy. Will Vanderveen zavraždil americké vojáky i prosté občany. Zaútočil na tuto zemi již několikrát. Podle mého názoru, šance dostat ho stojí za pár pocitů uraženosti na mezinárodní scéně. I za mnohem víc.“

To byla holá pravda, nebo aspoň tak ji viděl. Harper si plně uvědomoval, že ten malý proslov věci ještě zhorší, a Fordová zrudla až do šarlatova, ale ředitel jen prostě přikývl.

„A co kariéra, Johne? Řekl bys, že najít ho stojí za kariéru, řekněme mladé, talentované analytičky z protiteroristického? Jedné z nejlepších a nejchytřejších?“

Harper sebou bezděčně škubl. „Kharmaiová?“

„Přesně tak.“

„O čem to mluvíš? Ta tam ani nebyla.“

„Blbost,“ prohlásila Fordová. Otočila se k řediteli a pokračovala: „Tomu snad nemůžeš ani věřit. Ví velmi dobře, kde byla v noci, protože je tam oba poslal.“

Andrews se zamračil. Harper viděl, že váhá, ale nakonec, jak se zdálo, přijal to popření, tak jak bylo vyřčeno. „Nevím, kde ji Kealey nechal – do Langley se s ním nevrátila –, ale určitě byla

u ambasády," prohlásil ředitel. „Hlídkové vozy metropolitní policie mají na palubní desce zabudované kamery."

„Viděls pásku?"

„Ne, ani jsem nemusel. Ten policista se ráno probral a vypovídal. My jsme se k té výpovědi vzápětí dostali. Ta žena mu dala jméno Sára Brownová. Není pravé samozřejmě, ani nijak originální, ale to je vedlejší. Popis sedí na Kharmaiovou jako ulitý, včetně přízvuku.

Všechno to zapadá do sebe," pokračoval Andrews a hlas mu už klesl k normálnímu tónu. „Lidé si to dají dohromady, Johne. Dostane se to ven z téhle budovy nebo z Bílého domu, ale podstatné je, že se to *dostane* ven. Musí jít, Kealey taky. Jejich dny v Agentuře jsou sečtené. To je jasné."

Harper prkenně přikývl a jen okrajově si uvědomil vítězný úsměv Fordové. „Kdy?"

„Jsou suspendovaní bez platu s okamžitou účinností. Propustíme je koncem měsíce. Nechám tě to vyřídit s Kealeym, upřímně řečeno, budu rád, když už ho nikdy neuvidím. Ty ho znáš dlouho a dost toho pro nás udělal. To je jediný důvod, proč nebude obžalován. Totéž platí pro Kharmaiovou a má mé slovo – je volná a bez obviňování, pokud odejde v klidu. Chci s ní mluvit osobně. Můžeme ji zavolat nahoru, jestli chceš. Nebo jí to můžeš nejdřív říct sám. Je to na tobě."

„Není důvod, proč to protahovat," rozhodl nakonec Harper. „Stejně to očekává."

„Fajn." Andrews zvedl sluchátko a zmáčkl tlačítko. „Diano, požádej Naomi Kharmaiovou, aby přišla do mé kanceláře, prosím. Najdeš ji ve vědě a technice. Kdyby tam nebyla, zkus McLeana."

Položil sluchátko, opřel se v křesle a prohlížel si svého hosta. Po chvilce se otočil k Fordové. „Rachel, omluvila bys nás na chvilku?"

Netvářila se nadšeně, ale svou prosadila a v této chvíli jí to stačilo. Vychovaně přikývla, vstala a odešla z místnosti.

Andrews se dlouze zadíval na svůj stůl a na obličeji mu bylo vidět, jak se u něho střídají pocity. Zřejmě mu byla celá situace nepříjemná, a nebyl to jen vztek pramenící z toho, co se stalo.

„Johne, co se tady děje?“ zeptal se nakonec. „Kolikrát jsem se na tebe obracel pro radu od té doby, co jsem byl jmenován? Kolikrát jsi mi zachránil zadek, když šlo do tuhého? Jsi pravděpodobně nejchytřejší člověk v téhle budově. Nedává to smysl.“

Harper unaveně zakroutil hlavou. „Podíval jsem se na fakta a rozhodl jsem. Co jiného ti můžu říct?“

„Tys ‚nerozhodl‘. Tys porušil přímý rozkaz *prezidenta*, pro boha živýho. Co sis sakra myslel?“

„Prezident se mýlí,“ odpověděl Harper bez emocí. „Nevím, jakými kravinami ho krmí Úřad, ale Íránci neměli prsty ani v Bagdádu, ani v Paříži. Všechno tohle ukazuje na někoho mezi povstalci. Vanderveen by nám mohl říct, kdo to je, a jediný způsob, jak najít *jeho*, je přes Rühmanna. Bylo to správné rozhodnutí, a udělal bych to znovu.“

Andrews nevěřícně kroutil hlavou. Celý život pracoval na úřadech. Věřil v pravidla a při vzácných příležitostech, kdy se rozhodl nějaké porušit, to pro něj nebylo snadné. Harperův přístup, kdy se nijak neomlouval a ničeho nelitoval, přesahoval jeho zkušenosti. „No tak dobře, Kealey a Kharmaiová jsou tví lidi a ty víš, jak to chodí. Bohužel to, že obětujeme je dva, nestačí.“

Zástupce jednou přikývl. Hruď se mu sevřela, i když to očekával. „Takže jak to vyřešíme? Bude to menší zdravotní problém, nebo jsem náhle pocítil potřebu trávit víc času s manželkou?“

„Ani jedno,“ zněla překvapivá odpověď. „Dnes ráno jsem mluvil s Brennemanem. Nemá z toho radost, ale nemůže si dovolit v tomto okamžiku o tebe přijít.“ Když uviděl výraz na tváři druhého muže, spěšně dodal: „Nedělá to z nějaké osobní loajality, takže se neraduj. Všechno je to politika. S volbami za rohem si nemůže dovolit ztratit další podporu veřejnosti,

zejména v záležitosti, kterou přímo kontroluje. Takže zatím zůstává vše při starém.“

Harpera to příliš překvapilo, aby zareagoval okamžitě. Nedokázal potlačit úlevu, i když rychle následoval pocit viny. Dva z jeho nejlepších lidí měli nakonec přijít o práci. Mohl udělat víc, aby odradil Kealeyho, a určitě mohl udělat víc, aby zastavil Kharmaiovou a nenechal ji do toho zaplést. Než mohl promluvit, probudil se interkom. „Pane, slečna Kharmaiová dorazila.“

„Dobře, Diano, pošlete ji dovnitř.“

Andrews vstal, nasadil střízlivý výraz a narovnal si kravatu. Dveře se otevřely. Harper se postavil, zhluboka se nadechl a snažil se připravit na to, co přijde. Bude to těžké, a to je slabé slovo.

Neuběhlo snad ani deset minut a Naomi stála v kafeterii v přízemí. Rozhlížela se jako omámená a jen matně vnímala nevkusné švestkové zdi a industriální sedačky. Pár zaměstnanců, kteří si tak brzo vybrali polední přestávku, bylo rozptýleno po místnosti, daleko od sebe, jak lidé bývají, když mají možnost si vybrat.

Vzhledem k tomu, že neměla co na práci, došla k pultu a koupila si velký hrnek kávy a na okamžik zapomněla, že ji vlastně nenávidí. Dostatek cukru a smetany udělaly nápoj přijatelným, a tak si ho odnesla ke stolku. Trochu se napila, pevně zavřela oči a odolávala nutkání položit hlavu na stůl a všechno to ze sebe setřást.

Samozřejmě věděla, že se to může stát, ale nic se nedalo srovnat se skutečností. Nejhorší byla rychlost, s jakou ji vyhodili. Bylo to tak *rychlé.* Ředitel ji přerušil hned na začátku a ani jí nedal čas zvyknout si na myšlenku, že její kariéra u CIA vlastně skončila. Jeho slova jí rachotila v hlavě od okamžiku, kdy odešla z kanceláře. *Je mi líto, Naomi, ale nedala jste mi jinou možnost… donebevolající neúcta k nadřízeným… jasné porušení platných příkazů… administrativní dovolená do úplného vyšetření.*

Slova, stejně jako to, co znamenala pro její budoucnost, ji otupila na několik minut. Teď začal šok odeznívat a nastupovala realita. Zaměstnání najde bez potíží – to zajistí její akademické výsledky –, ale v tom nebyl problém. Měla ráda svou práci. Tak jednoduché to bylo, a po všem, co udělala pro Agenturu, věděla, že její pozornost už nic jiného neupoutá. Byla to hrozná představa, že vrcholu své kariéry dosáhla v jedenatřiceti, a s touto myšlenkou všechno přeteklo. Položila si hlavu na zkřížené ruce a dělala vše, aby se nerozbrečela.

Na stůl padl stín a ona s úlekem zvedla hlavu. Stál tam Jonathan Harper s hrnečkem kávy v ruce. Na obličeji měl provinilý výraz. „Vadilo by, kdybych si přisedl?“

„Ne,“ řekla utrápeně a rychle si přejela rukou přes oči. Bylo trapné, že ji vidí takto, ale nečekala ho. Mávla na sedadlo naproti. „Přijměte místo.“

Sedl si na nabízenou židli a čekal, až se ve spěchu dá dohromady. „Jak se cítíte?“ zeptal se.

„Je mi fajn, pane. Jen jsem…“ Bezmocně pokrčila rameny. „Jsem tady pět let a teď je všechno pryč. Prostě tomu nemůžu uvěřit.“

Harper účastně přikývl. Přestože se to snažila všemožně zakrýt, zřejmě ji propuštění ničilo. Byl v pokušení jí připomenout, že tam vůbec neměla být a že si za potíže, do kterých se dostala, může sama. Ovšem poslední věc, kterou teď potřebovala, byla přednáška. Sama sobě si nejspíš říká totéž.

„Nejlegračnější na tom je, že bych to asi udělala znovu.“ V hlase se jí ozýval podivný úžas, jako by nemohla uvěřit vlastním slovům. „Ryan to nakonec nemohl provést sám, a já nějak věřím, že má pravdu.“

„O Vanderveenovi?“

Přikývla. „Pane, když jde o toho člověka, nemůžeme si dovolit čekat na neprůstřelné důkazy. Tím, že pokračuje v přípravách na setkání v OSN, ho prezident vlastně vyzývá. Velice bych se divila, kdyby v New Yorku nic neprovedl, a jediný způsob, jak ho zastavit, je najít ho dřív.“

„Nebudete mi věřit, ale já souhlasím," pronesl Harper tiše. „Jenže vy jste teď mimo, takže toho asi nemůžete moc udělat, co?"

Byla to necitlivá, krutá slova, ale ona je vyslechla mlčky. „Asi máte pravdu."

„Co budete dělat teď?"

Snažila se potlačit náhlou zvědavost. Vypadalo to skoro, jako by ji zkoušel, hodnotil s nějakým cílem. „Abych byla upřímná, skutečně nevím. Možná si vezmu na nějaký čas volno a uvidím, co se vyvrbí. Stejně to není spravedlivé… Podařilo se nám vysledovat Rühmanna a Agentura s tím vůbec nic neudělá."

„Co máte na mysli?"

Narovnala se a střelila po něm pohledem. „Mám na mysli to, že už v tom stejně lítám, pane. Jsem v tom od začátku. Chci to dodělat."

„S Ryanem."

„Ano," souhlasila. „Jestli někdo má právo –" Zarazila se. „To není správné slovo. Jestli si někdo *zaslouží* šanci dostat Vanderveena, pak je to on."

„Takže pokud si bude přát vaši pomoc, jste ochotna mu ji nabídnout."

„Ano, ale chtěla bych vědět, do čeho jdu." Znovu zaváhala, věděla, že ti dva muži jsou dobří přátelé, a tak tu byla určitá mez, za kterou se nemohla pustit. „Potřebuju vědět, jestli je…"

„Dost vyrovnaný? To se snažíte říct?"

„Pane, nechci –"

„Naomi, jen klid. Je to rozumná otázka, vzhledem k tomu, čeho se kvůli němu vzdáváte."

Harper zmlkl. Ona také mlčela a nechávala ho, aby si to promyslel. Nakonec se prudce postavil.

„Pojďte. Půjdeme se trochu projít."

Po krátké cestě přízemím prošli turnikety a vstoupili do malého vnitřního dvora. Otevřený prostor se rozkládal mezi starou a novou budovou ústředí. Betonová plocha posetá černými plastovými zahradními stolky. Slunce svítilo a vzduch byl

přijatelně teplý. Pár lidí využilo příznivého počasí, aby si oběd snědli venku, ovšem většina stolků nebyla obsazená. Harper si vybral jeden stranou od lidí, což jim poskytlo trochu soukromí. Když se posadili, opřel se a nevrle se zahleděl do svého kafe. Mračil se, jako by hledal, odkud začít nebo jestli vůbec promluvit. Naomi zůstala zticha a snažila se nevypadat příliš dychtivě. Zoufale chtěla slyšet, co jí řekne, ale věděla, že promluví, až bude sám chtít.

„Jak moc toho víte?“ zeptal se nakonec. „Myslím o tom, co se stalo v Maine?“

„Jen to, co jste mi řekl po telefonu, pane.“

Harper přikývl. „Tak já se pokusím doplnit bílá místa, a nevykládejte si to špatně. Vím, že jste ho teď viděla poprvé za poslední rok, a předpokládám, že jste došla k pochopitelnému závěru: všechno je nakonec důsledek toho, co se stalo oné noci. To však není pravda. Ryan žil na hraně dávno předtím, než přišel o Katie Donovanovou. Nesmíte zapomenout, že sloužil na nejhorších místech na zeměkouli a viděl hrozné věci.“

Naomi pomalu přikývla. Vzpomněla si na příběh, který slyšela minulý rok. Jedno muslimské děvče v Bosně se upnulo na mladého poručíka speciálních sil. Kealey se velmi snažil chovat se k ní laskavě. Rozprávěl s ní každý den, když byl na hlídce, přijímal její malé projevy přátelství, čokoládu a květiny, vše za velkého pobavení svých kamarádů vojáků. Pak přišla tragédie. Srbská milice se dozvěděla, že mluví s Američany. Děvče zmizelo a o dva dny později našla její umlácené tělo procházející armádní hlídka na břehu řeky Miljacky.

Na spravedlnost se nedalo spolehnout. Ve městě, kde denně umíraly desítky nevinných, neznamenala mrtvá třináctiletá dívka nic zvláštního. Kealey vzal věci do svých rukou a tři dny po její smrti byl její vrah – velitel milice jménem Stojanović – nalezen mrtev ve svém úkrytu v Sarajevu, hrdlo prořízнuté od ucha k uchu. Kealey se málem dostal před válečný soud, ale zatímco zvěsti a šuškanda narůstaly, nenašel se žádný důkaz, jenž by ho spojoval se smrtí Stojanoviče. Naomi žádný důkaz nepotřebovala. Viděla ho v akci a věděla, čeho je schopný.

„Chci se dostat k tomu," Harper mluvil dál, „že nakonec znamenala Katie pro něho všechno, a to myslím doslova. Byla naprosto nevinná, netknutá vším tím svinstvem, se kterým se v životě setkal. Byl to způsob, jak začít znovu, byla to šance, no, na *vykoupení*, není na to asi lepší slovo, a když zemřela, zemřelo s ní také všechno ostatní."

Harper se podíval stranou, trochu v rozpacích. „Líp to prostě neumím vysvětlit."

Naomi znovu přikývla. Zástupci ředitele bylo zřejmě nepříjemné o tom mluvit. Možná se domníval, že řekl příliš mnoho, nebo si myslel, že není jeho věcí, aby ji seznamoval s pravdou. Na okamžik měla pocit, že už nebude pokračovat, ale překvapil ji.

„Stejně, letěl jsem tam, hned jak jsem se to dozvěděl, ale doktoři mě k němu pustili až druhý den ráno. Nebyl jsem si jistý, s čím se setkám, ale nejvíc mě zarazilo jeho chování. Podivuhodně se ovládal. Nebezpečně klidný, jako by mu to ještě nedošlo. Jenže došlo a bylo to tam celou dobu."

Cítila s ním, ale stejně ji to zajímalo, a tak se předklonila. „Co to bylo?"

„Vztek, žal… všechno dohromady. Většinou to ale byly výčitky. Dal před ní přednost honbě za Vanderveenem a myslí si, že to ji zabilo. Možná má dokonce pravdu, ale to není důležité. Nemůže to pustit z hlavy."

Harper bezmyšlenkovitě položil hrnek na stůl a zahleděl se přes dvůr. Vzpomínal. „Přišel za mnou asi za měsíc, když se mu zacelily rány a doktoři mu dali potvrzení, že je celkem zdravý. Chtěl zpátky do Agentury a já jsem to zařídil. Čtyři měsíce v Afghánistánu, honba na tálibánce s Deltou, pak krátká přestávka a dalších šest měsíců v Iráku. Myslel jsem, že mu to pomůže, když bude mít práci, že na to nebude myslet."

„A teď?" zeptala se tiše. „Udělal byste všechno stejně?"

Zcela jasně překročila mez, ale on si toho zřejmě nevšímal.

Místo toho pokrčil rameny a potřásl hlavou. „Nejsem si jistý. Dneska už to nehraje roli, ale řeknu vám, čím si jistý jsem. Riskuje od té noci, a je to stále horší. Když se vrátil

z Afghánistánu, dalo mi velitelství speciálních operací najevo, že si ho na svém hřišti už nepřeje vidět. Je však zajímavé, že doba, kterou tam strávil, byla využitá velice produktivně. Delta dostala řadu klíčových postav, chlapů, kteří pomocí úplatků utekli do bezpečí v Pákistánu, jenže starosti jim dělal Kealeyho způsob práce. Podle nich byl příliš lehkomyslný, nestaral se o zajištění. Když to říkají tihle hoši, pak to něco znamená."

Její další otázka vyplynula naprosto přirozeně, a přestože se obávala odpovědi, věděla, že Harper bude těžko v budoucnu zase tak vstřícný. Takže se musela zeptat.

„Pane, je… myslíte, že se chce nechat zabít?"

Zdálo se, že otázku bere vážně. „Možná. Možná ne… Těžko říct. Myslím, že když se Vanderveen znovu objevil, získal Ryan něco, čeho se může držet, aspoň na nějakou dobu. Problém je v tom, že jestli do toho půjdete s ním, ocitnete se úplně mimo podporu Agentury."

„Říkáte snad, že mám na vybranou?"

Usmál se, ale neodpověděl. Dopil kávu, vstal a opřel se rukou o stůl před ní. „Jakkoliv se rozhodnete, Naomi, udělám pro vás, co bude v mých silách. Odvedla jste tu obdivuhodný kus práce, a to vám v žádném případě nezapomenu. Chvíli tady ještě budu, takže kdybyste potřebovala nějaká doporučení, neváhejte a přijďte za mnou. Ale nečekejte dlouho. Poletím asi dost brzo za vámi."

„Děkuji vám za nabídku, pane. Hodně to pro mě znamená."

Přikývl, znovu se usmál a odkráčel. Už byl mimo dohled, když si Naomi všimla, co nechal na stole: byla to nějaká vizitka.

Otočila ji a přečetla si ve spěchu naškrábaný vzkaz na zadní straně. Okamžitě poznala Ryanův rukopis.

Rozjezdová dráha v Upperville. 6.00 přesně. Vemte si pas.

35

WASHINGTON, D. C.

Když Samantha Craneová spěchala po D Street, snášela se na město noc. Právě zaparkovala svůj služební vůz u Massachusetts Avenue. Jak dorazila na První, podívala se na hodinky a tiše zanadávala. K cíli došla celá rudá, přestože vzduch byl skoro mrazivý. Zabralo jí dvacet nesnesitelných minut, než našla otevřenou garáž, což způsobilo, že si začala přát, aby si vzala taxi nebo dokonce šla pěšky. Craneová bydlela v hotelu Hyatt Regency na Kapitolu, pouhých pět bloků směrem na západ. Nejdřív chtěla vyrazit pěšky, ale pak si řekla, že nebude riskovat. Nebyla tak bláhová, aby si myslela, že ji průkaz FBI ochrání před nejhorším, a protože byla neozbrojená, rozhodla se, že nebude pokoušet osud. Málokdy nosila zbraň, když byla mimo službu, a dnešek nebyl výjimkou.

Usmála se na dveřníka a vstoupila do restaurace. Náhlá změna teploty ji roztřásla. Neměla kabát a nemusela tedy do šatny, a tak se rovnou protlačila davem k baru. Jídelna vlevo byla plná, ale to se dalo čekat. Restaurace Monocle, založená v roce 1960, se brzo stala tím místem v hlavním městě, kde se chtěl každý ukázat, přestože jídlo bylo průměrné. Každý večer tam byla k vidění řada místních celebrit, a protože byla sobota, bylo jich dnes o to víc. Craneová většinu z nich nepoznala – o politiku se příliš nezajímala –, ale několik známých tváří se přece jen vydělilo z davu. Senátor Edward Kennedy trůnil uprostřed

místnosti obklopený skupinou obdivovatelů s rozzářenýma očima a kdosi, kdo vypadal jako Dennis Hastert, ucucával drink u baru a zaujatě rozmlouval se dvěma staršími muži v tmavých oblecích.

Craneová pokračovala dál, až uviděla tetu Rachel Fordovou. Seděla dvě stoličky za předsedou sněmovny, sklenku bílého vína v pravé ruce. Jako vždy pohltil mladou agentku FBI pocit méněcennosti. Vždycky si myslela, že Rachel by se svou bledou, bezvadnou pletí a jemnou stavbou kostí mohla být královnou některé menší země. Její majestátní postoj dělal z barové stoličky královský trůn. Její oblečení – hnědá kašmírová vesta přes hedvábnou blůzu a světle hnědé volné gabardénové kalhoty – sedlo štíhlé postavě dokonale. Pouhý pohled na ni vyvolával v Craneové pocit, že je druhořadou obtloustlou roztleskávačkou, a to navzdory úsilí, které svému zevnějšku věnovala. Neochotně přistoupila k baru a Fordová si jí všimla. Starší žena vstala a neteř láskyplně objala. Pak o krok ustoupila a předvedla malé, nesouhlasné zamračení.

„Je hezké tě vidět, Samantho. Vidím, že jsi oblečená jednoduše jako obvykle."

Craneová se podívala na svůj oděv, pak střelila rychlým hodnotícím pohledem kolem sebe. Její plátěné kalhoty se zdály v pořádku, ale proti ostrému nočnímu vzduchu si oblékla vlněný svetr, a najednou ta volba nevypadala jako nejlepší nápad. „Děkuju, teto Rachel," řekla suše. „Taky tě ráda vidím."

„No, je mi líto, že jsme se nemohly sejít, hned jak jsi přijela do města. Byla jsem strašně zaměstnaná, samozřejmě, ale ty taky, a tak to není omluva. Pořád nechápu, proč nechceš bydlet u mě. Víš, že mám spoustu místa."

Craneová rozpačitě pokrčila rameny. Pravda byla, že pro její kariéru bylo postavení její tety velkým přínosem, ale nerada se touto skutečností chlubila. Hrstka dalších agentů byla rovněž povolána do města, aby pomohli při akci v Alexandrii. Někteří zůstali, aby doplnili forenzní týmy, které prohledávaly skladiště, včetně několika techniků z newyorského oddělení, kde normálně

pracovala taky Craneová. Všichni bydleli v Hyatt Regency, a její případná nepřítomnost by byla nápadná.

Craneová hledala způsob, jak jí to vysvětlit, aniž by ji urazila, ale teta jí to usnadnila a otočila se k barmanovi. Za moment se vrátila s druhou skleničkou chardonnay a podala ji Craneové.

„Je to tady vždycky takové?“ zeptala se mladší žena. „Chci říct, že je pořád dost brzo na sobotní večer.“

Fordová ukázala na strop. „Někdo pořádá nahoře party pro Hillary,“ zašeptala spiklenecky.

„Hillary kterou? Snad ne Clintonovou?“

„Ale samozřejmě, drahoušku.“ Fordová byla zmatená. „Pro kterou jinou?“

„Hillary Clintonová? *Tady?* To nemyslíš vážně.“

„Ale samozřejmě že myslím. Dost dobře nemůže vynechat vlastní benefiční shromáždění, ne?“ Fordová zvedla obočí, když uviděla výraz své neteře. „Netvař se tak ohromeně, Sam. Lidé se dívají, a než večer skončí, zastaví se tu půlka Senátu. Pravděpodobně budeš mít příležitost vidět někoho významnějšího, než je ona.“

Craneová přikývla a zkusila víno. Cosi na druhé ženě nebylo, jak by mělo být, a pak si to uvědomila. Začala být podnapilá. Mělo ji to trknout hned na začátku, ale bylo to tak vzdálené její povaze, že to Craneovou při prvních příznacích nenapadlo.

Samantha Craneová se pro sebe usmála a cítila, jak z ní padá tíha. Bude to snazší, než si myslela. Po několika dnech opatrných pokusů po telefonu konečně dostane odpovědi, které potřebovala.

Rachel Fordová si s vrchním tykala, což bylo nakonec rozhodující. Rychle jim našel stůl, a i když to zdaleka nebyl ten nejlepší v podniku, proti přecpanému prostoru u barpultu to bylo obrovské zlepšení. Ještě lepší bylo, že ten malý stůl stál stranou ostatních, takže mohly mluvit otevřeně. Objednaly si krabí karbanátky a smažené cukety a víno nepřestávalo téct.

Zanedlouho se rozhovor stočil na práci a Fordová zmínila ten laptop. „Dostalas ho dneska zpátky, ne?“

„Ano. Naši technici budou příštích čtyřiadvacet hodin pracovat na směny, ale mám takový pocit, že bys jim mohla ušetřit spoustu práce.“

Druhá žena zaváhala. „Já se to celé dozvěděla až dnes. Lidé z operačního dělali všechno, abych zůstala mimo, a skoro se jim to podařilo. Tihle lidé jsou všichni stejní. Stáhneš je z terénu a posadíš do kanceláře na ústředí, ale stejně se nezmění –“

„Souhlasím,“ řekla rychle Craneová, která nechtěla poslouchat další dlouhý výklad o politickém zákulisí v Langley. „Ale říkalas, že jsi přišla na to, co bylo v tom laptopu?“

„Ano, ale nemůžu ti říct ani slovo, miláčku. Budeš muset počkat na to, s čím přijde váš Úřad. Už teď bruslím na tenkém ledě, pokud jde o ředitele. Ví, že jsem ti řekla, že ho máme.“

„Cože? Jak na to přišel?“

„Za tím musel být Harper,“ vybuchla Fordová bez rozmýšlení a obličej se jí stáhl hněvem. „Ten bastard dělá, co může –“

„Harper?“ Craneová hned kula železo, dokud bylo žhavé. „To je ten samý chlap, který se objevil s Kealeym v Alexandrii. Volala jsem ti a řekla ti o tom hned po akci a ty jsi změnila téma, pamatuješ?“ Následovalo krátké, tísnivé ticho. „Teto Rachel, kdo *je* to?“

Fordová váhala, ale ne dlouho. „Je to zástupce ředitele pro operace, Sam. Je to člověk, který řídí operační oddělení, a můžeš zapomenout, že jsem ti to řekla. Je to přísně tajné.“

Craneová pomalu přikývla a po tváři se jí rozlil spokojený úsměv. „Věděla jsem, že na něm něco je. Od začátku to nedávalo smysl. Přinejmenším proto, že právníci Agentury se neobjevují na akcích Úřadu.“

Fordová přikývla a zakabonila se. „Snaží se podkopat mou pozici už celé měsíce. Po nějaké době toho už bylo příliš, a tak jsem si udělala malý průzkum, jestli bych na něj nenašla nějakou páku.“

„A cos zjistila?“

„Nic.“ Fordová dopila sklenici, zavrtěla hlavou a jen taktak potlačila hysterický smích. „Ten chlap je kretén, ale je neuvěřitelně čistý.“

„Právě jsi řekla, že šéfuje operačnímu,“ protestovala Craneová. „To znamená dlouhá léta práce v terénu, ne? Ti hoši jsou zvyklí překračovat meze. Nemůže být úplně čistý. Musí tam někde něco být. Manželská nevěra, například, nebo pochybný vklady v bance…“

„*Nic,*“ zopakovala Fordová. „Dívala jsem se na peníze, samozřejmě. Má honosný dům na General’s Row, a když jsem to zjistila, myslela jsem, že je to ono. Chci říct, že státní zaměstnanec si těžko může něco takového dovolit, že? Ale jak se ukázalo, odpověď je jednoduchá. Dařilo se mu na burze, kdysi v osmdesátých letech, a pak to koupil ve správnou dobu. Vlastně je docela bohatý, i když většinu peněz má uloženou v tom domě.“

„Zajímavý,“ mumlala Craneová. „Jestli je tak bohatý, proč se ještě namáhá každý den chodit do kanceláře?“

Teta si nalila zbytek vína. Když stavěla láhev na stůl, pokračovala: „To nevím, ale možná si bude svůj majetek užívat dřív, než si myslí.“ Stydlivě se usmála. „Jak to vypadá, brzo bude muset z Agentury vypadnout.“

Craneová ucítila důležitou informaci a napjala se. „Co tím myslíš?“

Fordová jí s velkým uspokojením začala líčit, co se dělo toho dne, včetně suspendování Ryana Kealeyho a Naomi Kharmaiové, již vylíčila jako průměrnou analytičku v CTC. A také popsala, jak se pod Harperem viklá židle šéfa operačního oddělení, ale v tom příběhu chyběla jedna věc: příčina těchto otřesů. Craneová nesoustředěně poslouchala a snažila se na to přijít. Pak jí svitlo.

„Nemá to celý náhodou něco společnýho s vloupáním na německý velvyslanectví, že ne?“

Fordová začala náhle být nesvá. Chvilku si pohrávala s nožkou skleničky a pak vzhlédla. „Slyšela jsem, že jsi ten případ chtěla dostat. Je to pravda?“

„Je to důležitý a je kolem toho velký dak, aby se to vyřešilo co nejrychleji. Ten, kdo to dostane, bude –“

„Ten případ nechceš," přerušila ji Fordová. Zdálo se, že alkohol na chvíli ztratil svůj účinek, a její tón byl naprosto vážný. Vypadala ustaraně. „Věř mi, drahoušku, pokud jde o kariéru, je to sebevražda. Ten případ nebude nikdy vyřešený, a jak se jednou dostane tvé jméno na dokumentaci, já už tě z toho nedokážu vysekat. Když bude případ otevřený ještě za pár měsíců, začne si Úřad hledat obětního beránka. Něčí krk skončí na popravčím špalku, a byla bych nerada, kdyby to byl ten tvůj."

„Ty něco víš, že?" Craneová vykulila oči a předklonila se, její hlas byl žadonivý. „Ale no tak, nedělej fóry, řekni mi pravdu. Má Agentura něco společnýho s tím vloupáním?"

„Na to se mě neptej, Sam." Fordová na ni vrhla prosebný pohled, pak se rychle rozhlédla, jako by si poprvé uvědomila, že nejsou samy. „Jen se drž mimo, ano? A ten ublížený pohled si nech pro sebe, s tím se nikam nedostaneš."

„Teto Rachel, jen jsem –"

„Samantho, *nepleť se do toho*."

„Tak jo. Jen jsem se ptala –"

„Slib mi to."

„Tak jo." Craneová se prudce opřela o opěradlo a dívala se stranou. Zklamaně zkřížila ruce na prsou. „Slibuju."

Výraz Fordové okamžitě změkl. Natáhla ruku a položila ji na paži mladší ženy. „Drahá, musíš mi věřit." Zaváhala a pak pokračovala: „Nikdy jsem ti to neřekla, ale než tvá matka zemřela, musela jsem jí slíbit, že na tebe dohlédnu, pokud by se jí něco stalo. Věř mi, o nic jiného mi nejde."

Craneová sklopila oči, a když promluvila, byl její hlas křehký a sotva slyšitelný. „Ona *nezemřela*, teto Rachel. Nic se jí *nestalo*. Zabila se. To je velký rozdíl."

Fordová se zarazila, okamžitě si přála vzít svá slova zpět. „Já vím a je mi to líto. Neměla jsem s tím začínat. Ale to na věci nic nemění. Dala jsem jí své slovo."

„Když se chceš o mě postarat, řekni mi, co vaši lidé našli v Masonově počítači."

Fordová podrážděně vzdychla. „Ty to nenecháš být, že ne? Proč ti na tom tak záleží?"

„Protože si nemyslím, že stopa končí u Anthonyho Masona. Pracoval pro někoho dalšího a já chci vědět, kdo to byl. Jeho laptop je nejlepší šance, jak to zjistit.“ Oči jí svítily. „Copak to nechápeš? Mason obchodoval s velkými zbraněmi, takže ať dělal s kýmkoliv, muselo to být nějaké zvíře. Dostat *tohohle* chlapa by mi mohlo vybudovat kariéru.“

„Sam, ty vůbec nemáš představu, o čem mluvíš,“ prohlásila Fordová a smutně potřásla hlavou. „Tohle jde velmi daleko za Anthonyho Masona.“

„Co tím chceš říct?“

„No, víš přece o napojení Masona na Aršada Kásima, ne?“

Mladší žena to nějak nechápala. „Samozřejmě, Harper mi řekl o iráckých vazbách to ráno, kdy jsme zaútočili v Alexandrii. Ten chlap, Kealey, se o tom taky zmínil. Zdálo se mi, že ta souvislost je slabá, ale co to má společnýho s laptopem?“

„Nemůžu to rozvádět. Můžu jen říct, že bys byla překvapená.“

„Teto Rachel, já jsem na *tvý* straně, vzpomínáš?“ Craneová rychle přemýšlela a ztlumila hlas. „Vezmi si, co se stalo tady. Jestliže se CIA zapletla do operace Úřadu a ukradla důkazy z místa činu – kdybys seděla v kontrolním výboru, nechala bys to jen tak?“

Fordová pomalu zavrtěla hlavou, zřejmě byla rozpolcená. „Ne.“

„Pak ovšem to bylo *moje* místo činu a *tvoji* lidé kradli. Kdyby tam nebyl Harrington, velela bych já a moje kariéra by byla spláchnutá do záchodu. Upřímně řečeno si myslím, že si zasloužím pravdu.“

Fordová ta slova zvažovala dlouho a nemohla v logice své neteře najít žádnou chybu. „Tak dobře, řeknu ti všechno.“

Craneová se okamžitě rozzářila. „Díky. Věděla jsem, že se na tebe můžu spolehnout –“

„Pod jednou podmínkou,“ upřesnila Fordová. „Necháš si to pro sebe, dokud tvoji lidé nerozlousknou ten laptop. Počkáš, až ti to jméno dají oni… Nebude to trvat dlouho.“

„A co je to za jméno?“

Fordová naposled zaváhala, ale už toho řekla příliš, aby teď mohla couvnout. „Masona řídil muž jménem Thomas Rühmann. Je to Rakušan žijící v Berlíně, kde používá jméno Walter Schäuble. Jestli jsou vaši technici dobří, zjistí Rühmannovu totožnost, ale ne místo pobytu. A je tu ještě jedna věc. Mám z dobrých zdrojů, že po něm jde Kealey."

Přehrada se protrhla. Fordová mluvila souvisle dvacet minut. Popsala původní propojení mezi Aršadem Kásimem a Anthonym Masonem. K tomu přidala všechno, co jí řekl ředitel už dřív – stejné informace, u kterých se Harper snažil ze všech sil, aby se k ní nedostaly. Popsala spojení mezi Rašídem al-Umarím a Willem Vanderveenem. Popsala účast na bombovém útoku na hotel Babylon a zmínila se o možném íránském napojení. Dopodrobna se zabývala al-Umarího zázemím a také podotkla, že nejnovější útok v Paříži by mohl nějak souviset. Vynechala pouze nechtěnou roli Agentury při vloupání na německé velvyslanectví. Craneová byla zaražená rozsahem spiknutí.

„Kdy jste přišli na to, že Vanderveen je naživu?" zeptala se, když Fordová skončila. Nemusela se vyptávat, o koho jde. Bývalý americký voják byl před necelým rokem na špičce seznamu nejhledanějších osob FBI.

„Asi před dvěma týdny."

„*Cože!* A proč to neposlali dál?"

„Poslali, ale jen na nejvyšší úrovni. Úřadu to sdělili před pár dny. Nechápeš? Prezident si to přeje udržet v tichosti, a to znamená, že je do toho zasvěcený jen omezený počet lidí."

„No, ale tys to mohla říct *mně*."

„Ty to nepotřebuješ vědět, drahá," odpověděla Fordová poněkud neupřímně. „Nicméně, teď došlo k rozhodnutí, že se informace poněkud rozšíří. Může být na vaší hitparádě během několika dnů, takže nevidím důvod, proč ti nedat menší náskok."

Craneová usilovně přemýšlela a soustředěně se mračila. „Jednu věc ale nechápu. Jak jde Kealey po Rühmannovi, když ho vyhodili z Agentury?"

„Zřejmě se rozhodl, že tu práci dodělá sám. Ryan Kealey má k dispozici určité zdroje. Rezervoval si dnes odpoledne

soukromé letadlo. Odlétá z Upperville do Berlína zítra ráno v sedm.“

„Jak víš tohle?“

Fordová se usmála. „Také mám své zdroje, Samantho. Agentura už dlouho pěstuje dobré vztahy s vlasteneckými, movitými majiteli půdy ve Virginii, Marylandu a v District of Columbia. Všichni mají na svých pozemcích soukromá letiště. Chtělo to jen párkrát nenápadně zatelefonovat.“

„Hm.“ Craneová zamyšleně otáčela skleničkou, pak se vrátila do reality. „Je to zajímavý příběh. To uznávám. Musím ti ale říct, že Agentura se v jedné věci zásadně mýlí.“

„V čem?“

„Íránský spojení. Nevím, proč na tu roh v Bagdádu vybrali al-Umarího, vzhledem k jeho původu, ale za vším tím jsou stoprocentně zastánci tvrdé linie v Teheránu. Za vším. Iráčtí povstalci nejsou schopní dát dohromady něco tak velkýho.“

„Vypadá to, že si jsi jistá.“

„No, to bych měla.“ Craneová zvedla skleničku a samolibě se usmála. „Víš, já jsem několik měsíců osobně pracovala s tím informátorem v New Yorku.“

36

POSTUPIM, NĚMECKO

Následujícího odpoledne přecházeli Will Vanderveen a Jasmína Rasínová Luisenplatz ve stínu Brandenburské brány a směřovali ke kavárně s terasou na druhé straně. Teplota se pohybovala kolem patnácti stupňů, vzduch byl těžký a nehybný pod hradbou bouřkových mračen. Protože dorazili dřív, než plánovali, vydali se na obhlídku památek. Prošli se oranžérií v parku Sanssouci, obdivovali Mramorový palác u Svatého jezera a zastavili se na kávu v kavárně z červených cihel v Holandské čtvrti. Dlouhá procházka jim umožnila pátrat po známkách sledování. Nic nevypadalo nepatřičně, což znamenalo, že v Londýně to odhadli správně: sledovali Chalíla, nikoliv je dva.

Přesto od okamžiku, kdy jim kurýr v Savoyi vysvětlil některé věci, nebrali nic na lehkou váhu. Zvlášť pro Vanderveena představoval každý přesun nebezpečí. To, že věděl, že jeho obličej je vylepený na pasových kontrolách, bylo nanejvýš nepříjemné. Nástup do letadla na Heathrow byl extrémním cvičením v sebeovládání a upřímně ho překvapilo, že se přes pasovku na letišti v Berlíně dostali bez problémů.

Krátce po příletu získali od kontaktu Rasínové v Drážďanech potřebné vybavení. Byl to bývalý důstojník Stasi, který od té doby přesedlal na mnohem výnosnější činnost. Muž se dostavil velmi efektně a dodal vše, co potřebovali. Jak se ukázalo, byl pořád víceméně ve hře, takže byl o něco důvěryhodnější, než

kdyby už byl na odpočinku. Sázeli na to, že nebude riskovat reputaci – nebo něco ještě cennějšího – a nepodvede je. Vanderveen využil příležitosti a převedl peníze z Londýna telegraficky již předem, protože nechtěl mít u sebe tak velkou sumu, až bude nastupovat do letadla. Vyplatilo se to, a za dalších deset tisíc eur jim bývalý důstojník Stasi sehnal poslední model mercedesu a satelitní telefon Globalstar SAT-550. Vůz byl nyní zaparkovaný na Charlottenstrasse, objemný telefon měl Vanderveen v kapse saka. Vše ostatní, co dostali dnes ráno, bylo v kufru auta. Což nebylo ideální, ale nedalo se s tím nic dělat, a ostatně to nebylo nadlouho.

Když dorazili ke kavárně, Rasínová ho opustila, našla si uvnitř židli a mávla na číšníka. Vanderveen vylovil telefon z kapsy a pokračoval kolem náměstí. Od smrti kurýra v Londýně šlo všechno podle plánu s jednou významnou výjimkou. Minulý večer volal svému kontaktu ve Washingtonu, ale nikdo se neozval. Teď vytočil číslo znovu a čekal.

„Haló?“

„Tady Taylor. Včera jsem volal a nikdo mi to nevzal.“

„Já vím, ale nešlo se uvolnit. Dostal jste se na cílové místo?“

„Ano. Něco nového?“

„Celkem je toho dost…“

Vanderveen se vrátil ke stolu asi za deset minut. Jídlo bylo už nachystané: sendviče pro něho, jogurt a čerstvě upečený chléb pro ni, káva pro oba. Sedl si, ale jídla se nedotkl, čehož si okamžitě všimla. „Co je? Co se stalo?“

Předklonil se a ztlumil hlas. „Kealey už je na cestě.“

Přestala si mazat krajíček chleba máslem a pečlivě ho pozorovala. „Takže ví o Rühmannovi.“

„Zdá se, že ano. Odletěl ze soukromého letiště ve Virginii v šest ráno východního času, což znamená, že tady bude někdy dnes večer. Má někoho s sebou, ženu jménem Kharmaiová. Bezpochyby budou chtít mluvit s naším přítelem.“

„Takže myslíš, že přijedou ještě dnes?“

Vanderveen chvíli přemýšlel. „Myslím, že je velmi pravděpodobné, že se objeví dnes večer. Ale to není problém… Vlastně to bude znamenat, že můžeme odjet ze země dřív, než jsme si mysleli.“

Souhlasně přikývla.

„Zkus něco sníst,“ radil Vanderveen. „Možná později už nebudeme mít příležitost.“

Cestou zpátky kolem náměstí se zastavil u novinového stánku a koupil několikery noviny. Rasínová se poslušně začala rýpat v jídle a on si otevřel *Die Welt* a přečetl si úvodní článek. Zprávy z Iráku, jak se dalo čekat, byly hrozné. Den předtím při sebevražedném útoku ve svatostánku imáma Músy al-Chadáma – jednom z nejposvátnějších míst v Bagdádu – bylo zabito 45 lidí. Podle ministerstva vnitra si druhá nálož umístěná v nákladním autě před nemocnicí v Kadamíji vyžádala další 32 oběti, když provizorní sanitky přivážely do nemocnice zraněné od svatyně. Brzy nato se rozzuřený dav shromáždil u strážních stanovišť u vstupu do Zelené zóny a na několik amerických vojenských vozidel se střílelo, když z americké enklávy vyjížděla. Pentagon ohlásil, že počet amerických obětí za poslední tři dny dosáhl čísla šedesát tři.

V evropském vydání londýnských *Timesů* ovšem našel Vanderveen mnohem zajímavější článek. Investigativní novinář odhalil v Karbalá podezřelý prodej ropné rafinerie stojící východně od Samawy. Rafinerii původně vlastnil Rašíd al-Umarí a Southern Iraqi Oil Company a prodána byla konsorciu sunnitských investorů, z nichž někteří měli úzké vazby na íránského prezidenta Mahmúda Ahmadínežáda. *New York Times* převzal tento příběh z AP, podobně jako všechny velké deníky v Severní Americe a západní Evropě.

Jako odpověď pronesl Ahmadínežád řeč, ve které popřel íránskou účast, ale chválil Muktadu al-Sadra a Mahdího armádu za to, co nazval „bohulibá práce na vyhnání sionistů z Iráku“. Núrí al-Málikí – šíitský předseda vlády –, který byl v této vlně útoků také cílem, nějak unikl pozornosti íránského vůdce, ale jeho poznámky měly předpokládaný účinek. Americký

velvyslanec při Spojených národech požadoval plné vyšetření okolností smrti Násira ad-Dín Tabrízího v Paříži a bývalý ministr zahraničí se objevil v pořadu *Meet the Press*, kde prohlásil, že je přesvědčený, že Írán aktivně pracuje na podvracení americké politiky v Iráku. Také poznamenal, že takové akce nezůstanou bez odezvy ze strany „této nebo dalších vlád“.

Vanderveen složil noviny a roztržitě popíjel kávu, která chutnala, jako by ji uvařili již před několika hodinami. Všechno šlo podle plánu. Podezření vůči Íráncům prudce stoupalo a různé frakce v Iráku si šly po krku. Americké jednotky byly uprostřed toho všeho a jejich ztráty každým dnem vzrůstaly. Jakmile se podaří sejmout ty delegace v New Yorku, Irák téměř jistě sklouzne do občanské války. Izzat ad-Dúrí dostane, co chtěl.

Ze zasnění ho vytrhlo hromobití nad hlavou. Podíval se na hodinky. Rasínová si všimla jeho pohybu a pohlédla mu přes rameno. Turisté se shromáždili na druhé straně náměstí, kde stáli kolem Brandenburské brány a zřejmě nevěděli o mnohem vznosnějším vzorku – stejného jména – na Pariser Platz v Berlíně, jen o několik kilometrů dál na východ. Většina turistů byla ověšená foťáky a batůžky, několik jich mělo deštníky. Zřejmě se připravili na chystající se bouřku. Zatímco je Vanderveen pozoroval, jeden muž odkráčel do středu náměstí, otočil se a nasnímal digitálním fotoaparátem sérii obrázků.

„To není on,“ poznamenala tiše Rasínová, oči upřené na postavu poblíž. „Má na sobě správné šaty, ale není to Rühmann. Proč nepřišel?“

Vanderveen pomalu vrtěl hlavou. Vlastně nečekal, že se Rakušan dostaví osobně. Muž stojící uprostřed náměstí a netrpělivě se rozhlížející, aniž by cokoliv skrýval, byl Karl Lang, Rühmannův tělesný strážce a osobní asistent. Jeho fotografie a další informace byly ve složce, kterou dostali včera. Než opustili Londýn, Vanderveen se naučil obsah zpaměti a složku hodil do kanálu na King’s Road.

„Nevím to určitě,“ řekl. Zvedl ruku a zamával na Langa. „Ale tento člověk přišel pro nás, tak mu řekneme ahoj.“

Langovi táhlo na čtyřicítku, byl menší, dobře stavěný. Kolem krku měl pověšený drahý nikon, pásku zastrčenou pod špinavý límec lehkého bavlněného saka. Jeho rysy byly podivně oboupohlavní, v nesouladu se zbytkem těla. Cestou ke stolu si sundal ze zad batoh. Jakmile dosedl, hodil ho nedbale pod stůl, kde přistál vedle téměř stejného zavazadla.

„Jak jste se sem dostali?“ zeptal se anglicky. Jeho tón byl zcela záměrně konfrontační.

„Máme auto,“ vysvětlila Rasínová. „Nikdo nás nesledoval.“

Lang si odfrkl a neodpověděl.

„Kde je Rühmann?“ zeptal se Vanderveen. „Bylo mi řečeno, že tu bude.“

Těmi slovy si vysloužil pohrdavý pohled. „Můj zaměstnavatel je velmi důležitý člověk. Nemá čas ztrácet čas nicotnostmi. Kromě toho, setkání jsou nebezpečná. Tohle se dalo vyřídit po telefonu.“

„A co klíč ke skladišti?“

„Ten se dal poslat poštou.“ Muž se předklonil, obličej stažený vztekem. „Ujasněme si něco. Nechci tady být a vy jste na mě nijak nezapůsobil. Jako profík zbytečně riskujete. Vím, kdo jste, Vanderveene, a ví to taky Herr Rühmann. To jste si opravdu myslel, že si nezjistí, co jste zač? Proč si myslíte, že tak dlouho přežil?“

„Určitě ne proto, že zaměstnává malá arogantní hovna,“ odpověděl Vanderveen klidným, odměřeným hlasem. Němec se okamžitě nafoukl a sáhl přes stůl, ale Rasínová rychle jeho ruku odrazila.

„Přestaňte,“ zasyčela a vrhla výhružné pohledy na oba. „Jsme uprostřed veřejného náměstí.“ Soustředila pohled na kurýra a něco v její tváři ho přinutilo okamžitě ustoupit. „Protože jste tady, předpokládám, že jste dostali poslední platbu.“

„Ano. Telegraficky, včera,“ potvrdil Lang. „Klíč je v batohu.

Otevře box v přízemí skladiště Lake Forest v Montrealu. Box 124, abych byl přesný. Popis cesty z letiště Montreal-Trudeau je tam taky, spolu s fakturou za kotel. Zbývá už jen mechanizace. Víte, co budete potřebovat, že ano?“

„Kamion a vysokozdvižný vozík,“ odpověděl Vanderveen.

„Správně.“ Lang mluvil jako pedant, jako kdyby hovořil s děckem. „Ale ne jakýkoliv kamion a vysokozdvižný vozík. Musíte to správně pochopit, nebo se zařízením nehnete, aspoň ne bezpečně. Nákladňák musí mít celkovou hmotnost nejméně patnáct tun s více –“

„S vícelistovými pružinovými tlumiči, já vím. Pneumatický vysokozdvižný vozík s nosností deset tun. Technické parametry znám dobře.“

Na Langově obličeji se objevil pohrdavý úsměšek. „Zjevně jste velice dobře informovaný, což jenom dokazuje, že jsem měl pravdu. Tato schůzka byla naprosto zbytečná.“ Ukázal k prázdnému skleněnému stolku, pod kterým byly vidět oba batohy. „Máte všechno, co potřebujete. My jsme dostali peníze. Ještě něco?“

Vanderveen se příjemně usmál. „Ne, to by bylo všechno. Děkuju vám za váš čas.“

„Není zač,“ odpověděl Lang vychovaně. Vzal si batoh, který s sebou přinesl Vanderveen, vstal a odcházel.

„Jak milý člověk,“ poznamenala Rasínová hlasem plným sarkasmu. „Víš, nemyslím, že je z nás pan Rühmann nadšený.“

„Nás vlastně nezná, ne? Uvidíme, jak se bude cítit za pár hodin. Možná jeho postoj vylepšíme.“

Po zaplacení účtu se vydali zpátky k autu zaparkovanému na druhé straně Brandenburské brány. Cestou vylovil Vanderveen z kapsy satelitní telefon a vyťukal číslo.

„Komu voláš?“

„Příteli na Manhattan.“ Vzhlédl. „Potřebujeme nějaké místo s kopírkou. Nějaký nápad?“

„Jedno je na Charlottenstrasse. Všimla jsem si ho, když jsme šli od auta.“

„Fajn. Musím mu něco poslat.“

37

NEW YORK

Horká, přecpaná kancelář v krejčovském okrsku na Manhattanu těsně po desáté ráno. Místnost tvořily nízké betonové zdi a tabule skla, vnitřní žaluzie byly stažené. Díky výšce okolních budov nebylo v místnosti téměř žádné denní světlo. Na druhé straně skla mohl Amir Nazeri slyšet, jak pracují jeho zaměstnanci: tiché mumlání hlasů, kvílení malého zvedacího vozíku, bouchání těžkých palet dopadajících na hladkou betonovou podlahu. Za sebou měl trvalé dunění ranní dopravy na Západní třicáté sedmé ulici. Nazeri zvuky nevnímal, byl imunní k rachotu tvořícímu jeho každodenní pracovní prostředí. Když listoval nahromaděnou poštou, zazvonil telefon. Překvapeně vzhlédl. Zvuk vyvolal zamrazení, podobně jako v uplynulých několika týdnech. Dlouho váhal, než zvedl sluchátko.

„Amire, tady Erich."

Nazeri měl okamžitě sucho v ústech, ale donutil se promluvit, volnou rukou sevřel opěradlo židle. „Kohle." Zarazil se a dodal: „Čekal jsem, že zavoláte."

„Fajn. To rád slyším." Hlas na druhém konci byl klidný a sebejistý. „Je čas, příteli. Zařídil jste všechno?"

„Ano. Doprava je připravená, stejně jako vysokozdvižný vozík. Druhé auto už je v Ithace."

„Co to ostatní?"

„Tady ve skladišti, zamčené v prázdné místnosti."

„V pořádku.“ Šustění papírů, pak: „V nákladovém listu musí stát: komerční parní kotel o 150 koních. Šířka bedny 142 centimetry, délka 396 a výška 368. To zahrnuje i tlakovou vyrovnávací komoru. Zafaxuju vám fakturu. Co ještě potřebujete?“

„Nákladový list, ale ten můžu samozřejmě vyplnit sám. Moji lidé v Montrealu ho odfaxují americkému zprostředkovateli.“

„Výborně, Amire. Chci mít jistotu, že to zvládnete. Nemáme času nazbyt. Dneska je neděle. Musíme být připravení do úterka ráno.“

Nazeri si zapsal rozměry. Podíval se na čísla a rychle je prošel. „Je to delší, než jsem čekal, ale to nebude problém. Jak je to těžké?“

„Skutečná přepravní váha je 6 960 kilo.“

„Fajn. Vozidlo mám připravené.“ Nazeri zaváhal. „Projde to, když mě zastaví na mostě? Nemůžu riskovat –“

„Nic se nestane, pokud nákladový list vyplníte správně. Máte občanství a celníci vás znají. Přijíždíte a odjíždíte z Kanady pořád. Nemáte proč si dělat starosti.“

„Jo, já… já myslím, že máte pravdu.“

Následovala delší odmlka. „Amire, nemáte nějaké úhybné myšlenky, že ne? Myslel jsem, že to chcete. Myslel jsem, že toužíte srovnat některé věci.“

Nazeri cítil, jak mu po žebrech stéká pot. Dosud to byly jen řeči, ale teď čas mluvení vypršel. Teoreticky vzato, pořád ještě mohl couvnout. Ve skutečnosti zpečetil svůj osud slibem, který učinil před šesti měsíci. Vzmužil se. „Udělám, co je potřeba, ať to stojí, co to stojí. Nezapomněl jsem, Erichu.“ Odmlčel se a zjevil se mu obličej. Obličej, který neviděl dlouhé roky a který ani už neuvidí, aspoň ne v tomto životě. Všechny pochyby náhle zmizely. „Nikdy nezapomenu.“

„Pak se uvidíme v Montrealu, příteli. Skladiště Lake Forest, box 124. Deset dopoledne, zítra.“

Nazeri se podíval na hodiny na stole. „Jestli to mám stihnout do rána, musím si zavolat na pár míst.“

„Tak vás nechám. A Amire?“

„Ano?“

„Připravte se na práci přes celou noc. Všechno musí proběhnout v úterý.“

Telefon se odmlčel. Nazeri ho ještě minutu držel v ruce a nepřítomně hleděl na protější zeď. Cítil se prázdný, myšlenky mu vířily pod vlivem strachu a adrenalinu. Bylo obtížné uvěřit, že to nakonec dospělo až sem.

Když se Nazeri ohlédl na svůj život, nemohl se ubránit určité hrdosti. Podle všech ohledů toho dosáhl ve svých čtyřiačtyřiceti hodně. Narodil se v Teheránu, pátý ze sedmi dětí. Jeho matka byla Francouzka, otec profesor fyziky na Teheránské technické univerzitě. Odmlada bylo zřejmé, že nezdědil otcův talent pro vědeckou práci, i když o jeho inteligenci nikdy nebylo pochyb. Škola ho zajímala málo a taky neměl žádný vztah k chudobě, ve které žila jeho rodina. Když byl malý, líčil mu jeho strýc Evropu v zářivých barvách, a on na to myslel celé dospívání. Nepřál si nic tolik, jako opustit Írán a už nikdy se nevrátit. Po pádu šáha v roce 1979 se mu konečně naskytla příležitost. Emigroval do roka potom, co se Chomejní dostal k moci, avšak neodjel do Evropy, nýbrž do Ameriky.

Spojené státy splnily všechno, co si mohl přát, i když zpočátku nevěděl, jak s nově nabytou svobodou zacházet. Protože neměl žádné školní vzdělání, musel vzít řadu průměrných zaměstnání. Nakonec se dostal do přepravní firmy v Ithace. Společnost vlastnil Američan íránského původu, který své bohatství vybudoval v obchodu s nemovitostmi, než přesedlal na dopravu. Majiteli se tvrdě pracující Nazeri zalíbil a v létě 1985 ho vzal do vedení. V následujících dvou letech naučil svého mladého tovaryše všechno, co kdy bude potřebovat, a pak Nazerimu společnost Bridgeline Transport, Inc., prodal.

V té době firmu tvořili dva spolupracovníci, tři traktory a pět návěsů. Nyní, po více než dvaceti letech, Bridgeline měla flotilu dvaceti nákladních aut a padesáti návěsů. Zaměstnávala přes 30 administrativních pracovníků a řidičů. V posledních letech se objevily příležitosti a možnosti rychleji expandovat, ale Nazeri raději udržoval chod společnosti na zvládnutelné úrovni. Neměl

chuť přibírat partnera, a tím, že věci ponechával v rozumných mezích, k tomu nebyl nikdy nucen. Firma se specializovala na dopravu přes hranici, a proto Nazeri vlastnil, kromě původního zařízení severně od Ithaky, také malý terminál na řece Sv. Vavřince na okraji Montrealu. Středisko na Západní třicáté sedmé sloužilo hlavně administrativě, ale taky byly odtud obsluhovány podniky na Manhattanu.

Pro náhodného pozorovatele byl Amir Nazeri zosobněním amerického snu. Pocházel ze skromných poměrů, přežil tyranský režim a dosáhl poměrně velkého bohatství a úspěchu v nové zemi. Avšak věci, o kterých Nazeri přemýšlel a které cítil v soukromí, by šokovaly i lidi jemu nejbližší – pokud by takoví existovali. Pravda je, že nikdy necítil nic vůči svým rodičům a sourozenci pro něho nic neznamenali. Nikdy neměl přátele nebo romantické vztahy, které by stály za řeč. Jediný člověk, který mu byl opravdu blízký – a kterého opravdu miloval – byla sestřenice Fátima.

Byla to sestřenice z prvního kolena, dcera nejmladšího bratra jeho otce. Jako děti žili v Teheránu jen dva domy od sebe. Vlastní oddanost vůči ní ho mátla od samého začátku. Byla to přinejlepším jednoduchá dívka, nijak zvlášť krásná, nijak zvlášť okouzlující. Ale ona jeho city opětovala a bylo mezi nimi něco, co se nikdy nemohlo opakovat. Krátce řečeno, byla jeho celý život. Díval se a dmul se pýchou, když ji přijali na univerzitu Azad, spalovala ho žárlivost, když domluvili její sňatek se spolužákem ze školy, a zaplavilo ho obrovské, provinilé uspokojení, když dva dny před svatbou její snoubenec zahynul při dopravní nehodě. Když Nazeri získal ve Státech finanční jistotu, prosil ji, aby se k němu připojila, ale ona odmítla s odvoláním na svou práci. Nicméně si zůstali velmi blízcí a on za ní létal na návštěvu do Teheránu tak často, jak jen to šlo. Svou nabídku zopakoval nejméně dvacetkrát, ale ona vždy odmítla. Alespoň do loňska, kdy bez varování přerušila vzájemné styky. Žádný telefon, žádné dopisy… vůbec nic.

To ticho bylo nesnesitelné. Zoufale chtěl odpovědi, ale neměl se kam obrátit. Její rodiče byli mrtví, stejně jako jeho, a se

sourozenci nebyli ve styku dlouhé roky. Fátimin jediný bratr byl také po smrti, nepřímá oběť íránsko-irácké války. Nazeri neměl ponětí, kde pracovala. Vždy se tomuto tématu vyhýbala, a když naléhal, odpovídala jen mlhavě. Měl dlouhodobě dojem, že je ve státních službách. Nebyl si však jistý a stejně by to nepomohlo, protože s lidmi ve státním aparátu neměl žádné kontakty. Zkrátka nikdo mu nedokázal říct, co se s ní stalo. Trápil se celé měsíce, zanedbával svou práci a nemohl to pustit z hlavy.

A pak přišel ten osudný den. Pět měsíců po jejím zmizení mu nějaký muž volal do manhattanské kanceláře a tvrdil, že má informace o Fátimě. Nazeri okamžitě souhlasil, že se sejdou, a uvědomil si své obavy se staženou hrudí. Poprvé se setkal s Erichem Kohlem následujícího dne a novinky, se kterými Němec přišel, jen potvrdily jeho nejhorší tušení: jeho milovaná sestřenice byla mrtvá.

Kohl nikdy nevysvětlil, jak ví o Fátimině osudu. Také nikdy neprozradil, jak získal důkaz, a Nazeriho, přemoženého žalem, nenapadlo se zeptat. Pokud šlo o něho, bylo to vlastně jedno. Němec mu ukázal úřední dokumenty popisující zátah FBI ve Washingtonu, který si vyžádal životy dvou íránských občanů, přičemž jedním byla jeho sestřenice. Došlo k tomu přesně před pěti měsíci, přibližně v době, kdy přestala odpovídat na jeho telefonáty. Nazerimu se vše vyjasnilo: Její práce pro íránskou vládu nebyla zdaleka obyčejná. Podle FBI ovšem její smrt neměla co dělat s politikou. Byl to jen velmi rizikový příkaz k zatčení, které se zvrtlo. Složka obsahovala podrobný popis zátahu, včetně posledních okamžiků Fátimy Darabí. Suchá, úsporná próza způsobila, že se Nazeri třásl vzteky.

Složka obsahovala i fotografie. Dlouho se na ně nemohl podívat, ale co viděl, mu utkvělo v mysli a tlačilo ho v hrudi. Láska k adoptivní vlasti se změnila v něco úplně jiného. Kohl mu nechal týden, aby podumal nad tím, co se dozvěděl, a pak se vrátil s jednoduchou nabídkou. Řekl, že se v určitém okamžiku, někdy v budoucnu, vrátí a dá mu příležitost. Příležitost, jak ukázat Američanům, že jejich počínání nezůstane bez následků. Pro Amira Nazeriho to byla snadná volba a teď, téměř po půl

roce, měl dostát svému slovu. I přes strach, který cítil, svého slibu nelitoval.

Otočil se ke kovové registračce, našel příslušné dokumenty a položil si je na stůl. Ve chvíli, kdy se pustil do vyplňování nákladového listu, uslyšel, jak začíná hrčet fax. Když skončil, došel k faxu pro fakturu, kterou mu poslal Kohl. Rychle ji přehlédl. Všechno se zdálo být v pořádku.

Podíval se na telefon. Teď už musel pouze zavolat svého amerického zprostředkovatele. Jakmile to udělá, není cesty zpátky.

Zvedl telefon a začal vytáčet číslo.

38

BERLÍN

Když Thomase Rühmanna přivedlo jeho podnikání do západní Evropy, řídil ho z nejvyššího patra pětipodlažní budovy ve středu Berlína na jižním břehu Sprévy. Průčelí přilehlé, šedé kamenné budovy bylo obrácené do úzké uličky lemované zaparkovanými auty, zadní strana padala rovnou do řeky omývající hráze, které jí vymezovaly cestu středem města. Obytný dům sousedil na jedné straně s rozpadajícím se starožitnictvím a na druhé s obchodem, kde se prodávaly použité hudební nástroje. Jeho fasáda byla zaplněná graffiti a letáčky upozorňujícími na různá vystoupení ve městě.

Husté tmavé mraky se pořád hromadily, když Karl Lang přicházel rychlým krokem a přitom se vyhýbal malým stromkům rašícím z puklin v betonu a skupině mládeže, která se hádala před obchodem s hudebními nástroji. Cesta z Postupimi mu trvala dvakrát déle než obvykle, protože se na delší dobu zastavil v restauraci u silnice, kde si dal jednoduchý oběd skládající se z telecího řízku, smažených brambor a kyselého zelí, což zapil silným pšeničným pivem. Po prvním *Hefeweizen* vypil s překvapivou rychlostí ještě dvě a pořád se snažil utřídit si dojmy ze setkání, které měl právě za sebou.

Věděl, že se mu to podařilo skrýt, ale ta žena ho děsila. Samotná její přítomnost byla znepokojivá, a i když by nemohl ukázat prstem na přesný důvod, myslel si, že to bylo tím, jak se

pohybovala. Každý její pohyb byl půvabný a pomalý, ale jaksi nepřirozeně dlouhý. Skoro to vypadalo, že si sepsala všechno, co bude toho dne dělat, a měla velké potěšení z prodlužování svých výstupů, při kterých se věnovala každému nejmenšímu detailu. Ještě hrůznější byl její hlas. Byl hluboký, chraplavý a podivně smyslný, kromě toho ovšem v sobě měl ještě něco, co nedokázal přesně definovat. Langovi to připadalo, jako kdyby se snažila získat důvěru malého zvířete, jen aby ho pak mohla v náručí zardousit.

Nechtěně se otřásl, jen když na to pomyslel. Naštěstí ji už nikdy neuvidí. V duchu si poznamenal, že by měl Herr Rühmannovi navrhnout, aby v budoucnu jednal jen s přijatelnějšími lidmi, myšlenku však odložil, když přistoupil ke dveřím a tlustým ukazováčkem stiskl zvonek.

Rühmann zaměstnával v budově mladou intelektuálku jako domovnici. Odpověděla okamžitě a pustila ho dovnitř. Lang přešel po popraskaném linoleu vstupní haly a zamířil k výtahu, aniž by si uvědomil, že dveře za ním se zavírají pomaleji než obvykle. Mosazné dveře výtahu se zasunuly a uvolnily vstup, on však zaváhal. Rühmann ho požádal, aby odfaxoval nějaké listiny do skladiště v Montrealu. Ty měly v podstatě ukončit pronájem a on originály nechal v autě. Chtěl se otočit, ale než se k tomu dostal, ucítil, jak ho do zátylku tlačí něco studeného a tvrdého. Instinktivně postoupil vpřed, do výtahu. Známý hlas řekl: „Stát. Ruce podle těla.“

Lang pomalu uposlechl. Myšlenky mu ubíhaly pekelnou rychlostí, v žaludku ho pálilo. Když měl ruce zvednuté a ohnuté v loktech, hlaveň se odsunula.

„Otočte se. Pomalu.“

Lang se otočil. Ve výtahu stál Will Vanderveen, v pravé ruce HK Mark 23 s tlumičem. Zbraň držel ve výši pasu, spíš jako užitečný nástroj než vražedný prostředek. Lang okamžitě pomyslel na svůj Glock .40 schovaný pod lehkým bavlněným sakem, ale uvědomoval si, že ho nikdy nevytáhne včas. Za Vanderveenem nastoupila ta žena. Chvilku si prohlížela tlačítka, pak se obrátila k němu.

„Potřebujete klíč, že? Abyste se dostal do nejvyššího patra?“

Lang přikývl a snažil se potlačit třes. Ani teď se jí nemohl podívat do očí. „Mám ho v kapse.“

„Vyndejte ho, ale pomalu.“

Udělal, o co ho žádala, a držel ho v napřažené pravé ruce. Zavrtěla hlavou. „Hoďte mi ho.“

Lang měl potíže rozumět její angličtině se silným přízvukem, ale když Vanderveen viděl jeho zmatek, rychle to zopakoval německy. Lang hodil Rasínové klíč. Chytila ho ve vzduchu a pak se otočila k tlačítkům. Za vteřinu sebou výtah trhl nahoru.

Bez nějakého zřejmého důvodu Lang po trhnutí vzhlédl, a tak neviděl, co se stalo pak. Vanderveen zvedl Mk23 a dvakrát vystřelil. První kulka prošla Langovým srdcem, druhá mu roztrhla hrudník a zastavila se o páteř. Němec se sesypal na podlahu výtahu, jednou zasténal a pak už ležel nehybně.

Výtah poskočil a zůstal stát. Dveře se otevřely.

Vstupní hala u bytu v pátém patře rozměry odpovídala foyer v přízemí, ale daleko ho překonávala, pokud šlo o styl. Zapuštěná světla si hrála na neoklasicistních nástěnných malbách a starožitná parketová podlaha se jim blýskala pod nohama. Když vytáhl Langovo tělo, zkontroloval Vanderveen rychle prázdný výtah. Žádná krev na podlaze a ani jedna z kulek o nízké rychlosti neprošla Langovým tělem skrz. Dveře se zavřely a Vanderveen se zastavil, aby naslouchal. Přes dvojité dveře slyšel slabě hudbu – Mendelssohnův klavírní koncert č. 1. Upravil si batoh na zádech a vydal se za zvukem. Rasínová, berettu .22 s tlumičem v pravé ruce, ho tiše následovala.

Hala vedla do malého přijímacího salonku. Obešli nahromaděný nábytek a vstoupili do velké kanceláře. Světle žluté draperie z období regentství před velkými dvoukřídlými okny byly roztažené a umožňovaly výhled na pomalu plynoucí, šedočernou vodu Sprévy. Kancelář byla zařízena elegantně, stěny tapetované sametem mechové barvy. Na tkaném bruselském koberci byly rozestavené pohovky s hedvábnými polštáři a na jednom konci stály kůží vykládané knihovny

obsahující mnoho drahých svazků. Vlevo byly další dveře, vedoucí do luxusní jídelny. Hned za dveřmi stál psací stůl z osmnáctého století umístěný vůči oknům tak, aby jeho majiteli umožňoval výhled na řeku.

Za stolem seděl Thomas Rühmann, sklánějící upravenou stříbrnou hlavu nad hromadou dokumentů. Když vstoupili, podíval se na hodinky a začal mluvit, aniž by vzhlédl. „Karle, kde jste byl? Potřebuju…“

Zvedl hlavu a hlas se mu vytratil, oči zúžily. Nic v jeho výrazu nesvědčilo o strachu, pokud vůbec něco, tvářil se mírně rozladěně. Vanderveen to čekal. Rühmann se na svou současnou pozici nedostal tím, že by se dal zastrašit.

„Kdo jste, lidi? Co tady děláte?“

Vanderveena nepřekvapilo, že ho rakouský obchodník se zbraněmi nepoznal. Svůj vzhled změnil znovu včera. Nakrátko ostříhané vlasy byly nyní černé, postříkané šedou, oči měl bledé, vodově modré. Předtím se setkali pouze jednou. Tehdy měl své přirozené vzezření, i když používal jméno Erich Kohl.

„To jsem já, Thomasi.“ Vanderveen postoupil dál do místnosti, ale Rasínová zůstávala vzadu a poklepávala si berettou po džínovinou krytém stehně. „Nepoznáváte můj hlas?“

Rühmann zbledl, ale to byla jediná reakce. Když promluvil, měl překvapivě pevný hlas. „Co chcete? Naše obchody jsou uzavřené. Svou část dohody jsem splnil.“

„Nechte toho,“ řekl Vanderveen. Rühmann totiž natahoval pravou ruku k zásuvce. „Postavte se, prosím, a sedněte si támhle. Nejsem si jistý, co všechno je ve stole, ale myslím, že je lepší odstranit pokušení.“

Rakušan poslechl a vybral si křeslo vedle toho, na které ukazoval Vanderveen. Předvedl tak zcela planý vzdor. Mezitím si Vanderveen rychle prohlédl stůl. V druhé zásuvce byl poniklovaný Walther PPK. Strčil si pistoli do kapsy a věnoval se dalším zásuvkám.

Rühmann se v křesle pootočil. Napřímenými zády vyjadřoval pohrdání, v obličeji aristokratický hněv. „Kohle, co to provádíte?

Děláte obrovskou chybu, příteli, když si myslíte, že sem můžete takhle vtrhnout a zacházet se mnou tímto způsobem…“

Zatímco řečnil, přešla Rasínová přes místnost a posadila se do křesla naproti němu. Berettu měla stále v ruce, ale držela ji u boku, takže ji neviděl. Rühmann si nemohl pomoct a nepodívat se na ni, a když otevřela ústa, její melodický hlas zaplavil prostor. Od toho okamžiku se stal Vanderveen součástí inventáře.

„Herr Rühmann, jsme tady jen kvůli naší bezpečnosti.“ Opřela se v křesle a zkřížila nohy. Hlavu naklonila na stranu. Všechno na jejím postoji vypovídalo o klidném, uvolněném stavu mysli. „Potřebujeme všechny dokumenty vztahující se ke skladišti v Kanadě. Potřebujeme všechno, co by mohlo propojit vás nebo nás s tím zařízením, včetně finančních transakcí, a potřebujeme to hned. Abyste pochopil, máme důvod se domnívat, že člověk z americké vlády je na cestě sem, aby vás vyslechl, a tomu chceme zabránit.“

„Chcete říct, že máte v plánu mě zabít,“ odtušil Rühmann upjatě.

„To jsem neřekla,“ upozornila ho mírně Rasínová. „My chceme jenom ty dokumenty. Budete muset jít s námi, samozřejmě, ale nemáme v úmyslu vás zabít. Vy a vaše kontakty jste pro naši organizaci příliš důležití.“

„A kde je Karl?“

„Nemám ponětí. Opustili jsme ho v Postupimi.“

Rühmann se na okamžik zamyslel. Obličej měl bezvýrazný, ale Rasínová si všimla, že za těma tmavomodrýma očima pracuje mozek na plné obrátky.

„Říkáte, že za tím je americká vláda?“

„Ano.“

„Jak mě vysledovali do Berlína?“

„Tím si nejsme jistí. Vaše jméno dostali od Masona, ale to nevysvětluje, jak vás našli tady.“ Rasínová se zamyšleně odmlčela. „Mohlo by to nějak souviset s vloupáním na německou ambasádu. Předpokládám, že jste o tom slyšel.“

„Bastardi,“ zasyčel Rühmann, obličej zkřivený hněvem. „Říkal jsem jim, aby mě vymazali z databáze. Říkal jsem jim to snad tisíckrát…“

Rasínová mávla rukou. „To je teď jedno. Důležité je dostat vás do bezpečí, spolu se všemi relevantními dokumenty.“

„R*elevantní* dokumenty? Jestliže přicházejí Američané, pak musím zničit všechno.“

„Jak?“

„Spalovací pytle,“ odpověděl Rühmann nepřítomně. „Používají je vojáci a CIA. Ty, co mám já, slouží k okamžitému upotřebení v poli. Obsah to spálí, zatímco pytel zůstane neporušený. Dostal jsem se k nim přes přátele v *Bundeskabinettu*.“

„A co počítač? Předpokládám, že nějaký máte.“

„Ano. Mám laptop. Musím z něho vytáhnout hard disk.“

Na delší dobu zmlkl, studoval své ruce a usilovně přemýšlel. Nakonec se zeptal: „Kde chcete použít to zařízení?“

Vanderveen vzhlédl. „To není vaše starost.“

„Blbost!“ Rühmann se otočil na mladšího muže. „Já jsem ten, po kom Američani jdou. Myslím, že mám právo to vědět.“

„To není vaše věc,“ zopakoval Vanderveen.

Zdálo se, že ho Rakušan neslyšel, a taky vypadal, že se ztrácí před očima, obličej měl celý zkroucený. „Věděl jsem od začátku, že je to chyba,“ poznamenal tiše. „Je to moc velké… Vždycky to bylo moc velké. Nevidíte to? Jestli to zařízení použijete ve Státech, je se mnou konec. Američani vědí, že jsem byl v al-Kaká. I když to ututlali, několik vybraných osob ví, co se tam tehdy ztratilo.“

Pohlédl z jednoho na druhého, ale z jejich netečných obličejů nic nevyčetl. „Tohle má nějakou souvislost s Paříží, že? S tím, že byl zabit irácký ministr.“ Jeho hlas začínal stoupat. „A co premiér v Bagdádu? Je to taky součást toho všeho? Odpovězte mi!“

„Vy jste dodal zbraně,“ poznamenal Vanderveen tiše. „Měl jste představu, kam ty zbraně jdou. Takže co si myslíte *vy*?“

Zdálo se, že Rühmann neslyší. Mumlal: „Neměl jsem se do toho plést. Je to moc velké. Už nikdy nebudu moct podnikat.“

„To je jedno,“ podotkla Rasínová. „Vzal jste si peníze. Teď nemůžete couvnout.“

„Oni to zařízení vysledují až ke mně.“ Rakouský obchodník se zbraněmi vypadal, že bude zvracet. „Umřou tisíce. A oni mě nepřestanou hledat.“

„Nic nemůžou dokázat,“ lhal Vanderveen. Věděl, že Rühmann je hlavní podezřelý z krádeže v al-Kaká v roce 2003. Američané se nikdy neměli dozvědět o Rakušanově podílu na připravovaném útoku, ale protože měl vazbu na Masona, pravda jednou vyjde najevo. To bylo téměř nevyhnutelné. Pořád se však situace dala vyřešit. Stačilo, aby Vanderveen informátorovi v New Yorku předal další instrukce. Ten pak sdělí svým nadřízeným v FBI, že Rühmann pracoval pro Íránce, čímž ještě o trochu víc zakalí vody.

„Učinili jsme bezpečnostní opatření, pane Rühmanne.“ Hlas Rasínové byl hluboký a podivně smyslný. „Vaše spokojenost je pro nás velmi důležitá.“

„Chápu,“ podotkl Rühmann skepticky. „Máte zajímavý způsob, jak vyjádřit svůj vděk. Přijdete sem, abyste mě upozornili na nebezpečí, ale ze všeho nejdřív na mě vytáhnete zbraně.“

Rasínová se mile usmála a pohledem rychle střelila po Vanderveenovi. Ten už našel hromadu dokumentů, které skládal do úhledného štosu na stůl. „No, my jsme nevěděli, jestli se na to budete dívat jako my, pane Rühmanne. A koneckonců, vy jste měl taky zbraň.“

„Pravda.“ Otráveně se podíval na Vanderveena. „Jestli chcete mou pomoc, pak začněte tím, že zmizíte od mého stolu.“ Mávl rukou směrem k berettě, kterou držela Rasínová. „Můžu?“

Přikývla. „Jen do toho.“

Rakušan unaveně vstal a přešel ke stolu. Vanderveen ustoupil stranou a starší muž začal vytahovat papíry ze zásuvek. Frustrace u něho zřejmě převládla a nakonec spustil zahořklý proslov. „Tohle je směšné,“ vyhrkl a neúmyslně shodil list papíru na zem.

„Nevím, jak jste mě našli, a je mi jedno, proč tu jste. Tohle vloupání je zcela neprofesionální. S takovými lidmi, jako jste vy, už nebudu nikdy spolupracovat, bez ohledu na to, jak toto –“

„Nedělejte ze sebe hlupáka,“ přerušila ho chladně Rasínová. „Naše obchodní vztahy jsou pro vás velmi výnosné. Jestli máte jen špetku rozumu, tak je nezahodíte pro jakési zraněné city.“

Rühmann neodpověděl. Jeho hněv se pomalu vytrácel a nyní se zvědavě podíval ke dveřím. Vanderveen zkoumal zárubeň a prsty přejížděl po nalakovaném dřevě. Pak postupoval podél zdi a kotníky poklepával na sametovou tapetu. Za okamžik se otočil na Rakušana.

„Co je za tím? Malta?“

Rühmann se zamračil. Zdálo se, že ho znechutila představa, že by jeho přepychové okolí mohlo obsahovat něco tak primitivního. „Když jsem to tu koupil, byla to holá cihla. Nechal jsem na tom udělat omítku, aby držela tapetu. Proč?“

Teď se zamračil Vanderveen. Otázku ignoroval a přešel zpět k oknům, pohled upřený na rovné střechy domů přes řeku. Když mu došlo, že se odpovědi nedočká, Rakušan přistoupil k velké Turnerově krajinomalbě za stolem. Opatrně ji sundal ze zdi a objevil se sejf.

„Stop,“ zavelela Rasínová. Vanderveen se okamžitě otočil, vylekaný jejím ostrým tónem, ale ona na něho jen mávla. Přešla místnost a pokynula Rühmannovi, ať ustoupí. „Jaká je kombinace?“

Když jí to řekl, otevřela trezor. Uvnitř bylo několik spalovacích pytlů a malá hromádka číslovaných složek. Žádná zbraň. Ukázala mu, aby pokračoval. Začal vytahovat složky a cpát je do pytlů spolu s dokumenty, co byly na stole.

Naplnit pytle netrvalo ani pět minut. Rasínová ten čas využila k odšroubování menšího krytu na Rühmannově laptopu Hewlett-Packard. Když dostala pevný disk ven, strčila si ho do kapsy. Rühmann zatáhl za poutka na spalovacích pytlích a zničil tak jejich obsah. Všechno skončilo malými proužky kouře. Vanderveen to pozoroval od oken. Obličej měl neutrální, zbraň

položenou na parapetu vedle ruky. U nohou mu ležel jeho batoh, a všiml si několikrát, že po něm Rühmann se zájmem pokukuje.

Rakušan klesl do křesla za psacím stolem a unaveně si povzdechl. „Tak to by bylo. Kdy se má ten Američan objevit?“

„Někdy během večera,“ odpověděl Vanderveen. Klekl si, rozepnul zip na batohu a začal z něho vybírat obsah. Část vybavení dodal muž z Drážďan, zbytek koupil osobně v obchodě s elektrickými potřebami. Nejdřív vyndal semtex, dvě čtvrtkilové kostky světle šedého materiálu zabaleného do zeleného polyuretanu.

Rühmann, který se naklonil nad stůl, okamžitě poznal, co to je. Oči se mu rozšířily. „Co s tím sakra děláte?“

Vanderveen nereagoval. Plastickou trhavinu odložil na stůl a znovu sáhl do batohu a vylovil svazek elektrických roznětek, objemné klubko izolovaného měděného drátu, kleště na jeho odizolování, hrst kolíčků na prádlo a dvě šestivoltové baterie. Nakonec vytáhl páječku a igelitový pytlík plný ocelových kuliček z ložisek.

„Co to sakra děláte?“ zopakoval Rühmann.

Vanderveen vzhlédl, ale vysvětlení mu nenabídl. „Řekněte mi něco, pane Rühmanne. Ty dveře ve vstupní hale… Vedou do schodišťové šachty?“

To byla informace, jež ve složce uvedena nebyla. „*Ano.*“ Rühmann se zřejmě snažil pochopit souvislosti. „Otevírají se na krátké schodiště, pak jsou tam další zajištěné dveře na odpočívadle ve čtvrtém patře. Potřebujete kód, abyste se přes ně dostal.“

„Je tam poplachové zařízení?“

„Ano, ale to pouze aktivuje moje bezpečnostní monitory.“

„Dejte mi ten kód.“

Rakušan odříkal zpaměti čtyři číslice.

„Fajn.“ Vanderveen se otočil k Rasínové a přešel na arabštinu. „Budu potřebovat nějaký typ kovových schránek. Můžeš mi něco takového najít? Plechovky od kafe například? Podívej se do kuchyně.“

Opustila místnost a Rakušan vypadal naprosto zmateně. Když se Rasínová vrátila se dvěma velkými stříbrnými krabicemi, zaměstnávalo Vanderveena odstraňování izolace z konců sedmimetrových kusů drátů.

„Co uděláte s tímhle?“ ptal se Rühmann, který dosud stál za stolem. Střídavě se díval na jednoho a na druhého. Když nedostal žádnou odpověď, zvedl hlas. „Ptal jsem se, Kohle, *co si myslíte, že tady děláte*?“

Aniž by vzhlédl, zamumlal Vanderveen pár slov arabsky.

Rühmann se podíval na Rasínovou. „Co to znamená? Co říkal?“

Neodpověděla. Její ruka vylétla nahoru a vystřelila Rakušanovi do obličeje ze vzdálenosti asi půl metru. Tři výstřely následovaly rychle po sobě, tak rychle, že zněly jako jeden. Když vypálila poslední, Rühmann již padal, obličej rozbitý na kaši, oči a ústa otevřené v posledním výrazu, výrazu naprostého překvapení. Zhroutil se do křesla na stranu, převrátil ho a nakonec zůstal ležet na podlaze, jednu nohu přehozenou přes převrácené křeslo.

Rasínová spustila zbraň a posadila se na jednu z pohovek. Pak se opřela a zavřela oči.

O dvacet minut později byla v kuchyni a vařila kafe, když vešel Vanderveen. „Jsem hotový. Jsi připravena jít?“

Přikývla. „Došla jsem k těm dveřím ve čtvrtém patře. Kód funguje bez problémů. Jestli se někdo skutečně bude chtít dostat dovnitř tudy, dokáže to.“

„Dobře.“

Po podrobném prohledání bytu, jestli tam nezůstaly nějaké papíry, se vrátili do vstupní haly a nastoupili do výtahu. Vanderveen odtáhl Langovo tělo z dohledu, ale Rühmann zůstal přesně tak, jak dopadl na podlahu. Dveře se zavřely a Vanderveen zmáčkl příslušný knoflík. Výtah se otevřel v přízemí a on zalomil klíč v zámku. Kdokoliv se bude chtít dostat do střešního bytu, bude muset jít po schodech.

Vešli do ošumělé vstupní haly. V přízemí byl jediný byt, patřící domovnici. Její číslo bylo na zvonku venku. Vanderveen se postavil stranou, mimo dohled z kukátka, a Rasínová zaklepala lehce na dveře. Za pár vteřin slyšeli tlumené: „*Ja? Was benötigst sie?*“

„Frau Hesser?“ zavolala tlumeně Rasínová. „Jsem Sára, nová asistentka Herr Rühmanna. Poslal mě dolů, abych vás poprosila o laskavost. Máte minutu?“

Následovala dlouhá přestávka. Nakonec se dveře na škvíru otevřely. Rasínová předvedla přátelský, okouzlující úsměv a dveře se otevřely úplně a po hale se rozlilo světlo. Vanderveen stojící bokem viděl jen část toho, co následovalo. Rasínová se procpala do bytu domovnice a zabouchla za sebou dveře. Vanderveen slyšel krátký výkřik následovaný dvojím bouchnutím. Pak se dveře znovu otevřely a Rasínová vyšla. Mluvit nemusela, stačilo krátké kývnutí.

Opustili budovu a zamířili na západ. Bylo těsně po šesté večer a na město se snášela noc. Začínalo pršet, blízko se ozval hrom. K mercedesu dorazili za pět minut. Vanderveen nastartoval a Rasínová se nasoukala na sedadlo spolujezdce. Za chvilku se dostali do řídkého provozu pohybujícího se na sever po Friedrichstrasse. Když přejeli přes řeku, zvedla Rasínová batoh, který Vanderveen hodil na zadní sedadlo, než nastartoval. Otevřela ho a z hlavní přihrádky vyndala dvě radiostanice. Jako ostatní části vybavení, i dvě rádia Motorola dodal člověk v Drážďanech. Na obou přístrojích naladila příslušné kanály a zasunula do nich sluchátka.

Vanderveen zabočil do úzké uličky souběžné s řekou a snažil se odhadnout svou polohu. Díval se vlevo, a najednou se mezi budovami objevila mezera, v níž se bleskl Rühmannův dům na druhém břehu Sprévy. Vanderveen sundal nohu z plynu. Okraj chodníku byl zaplněný zaparkovanými auty, a tak zastavil uprostřed silnice a zapnul varovná světla. Naštěstí za ním nikdo nejel.

„Na,“ řekla Rasínová a podala mu batoh. Uvnitř bylo jedno z rádií, několik láhví vody, střelecká podložka a velké pončo.

Vanderveen vystoupil a hodil si batoh na záda. Na zadním sedadle byl další batoh, ale toho si Vanderveen nevšímal a přistoupil ke kufru auta. Odtamtud si vzal černé plastové pouzdro a Rasínová se mezitím přesunula na místo řidiče.

Spustila okénko, a když se přiblížil, zeptala se: „Myslíš, že to bude fungovat?“ Přitom obhlížela okolní budovy.

„Myslím, že ano.“ Vanderveen měl přes tlustý svetr bundu s kapucí. Tu si teď přetáhl přes hlavu a sledoval její pohled. „Potřebuju jen najít nějaké místo s dobrým výhledem. To by nemělo trvat dlouho. Naše přátele můžeme čekat za pár hodin.“

„Fajn. Dám ti vědět, až dorazí. Budu před tím domem.“

„Dej pozor a zůstaň raději dál. Sice nás nebudou čekat, ale jistota je jistota.“

„Jasně. Uvidíme se později.“ Zařadila rychlost a šlápla na plyn, pneumatiky rozstříkly sprškу dešťové vody. Vanderveen přešel ulici, v ruce černé pouzdro, a zmizel v uličkách kolem řeky.

39

BERLÍN

Když Ryan Kealey a Naomi Kharmaiová vycházeli z terminálu na berlínském mezinárodním letišti Tegel, 8 kilometrů od středu města, padal déšť v souvislých clonách hnaných větrem. U chodníku stály řady bílých a béžových mercedesů a také několik limuzín a větších kombíků – taxíky čekající na zákazníky. Světla na fasádě letištní budovy zářila dolů jako malé měsíce, nezřetelné v té záplavě, a i když kolem postávaly skupiny lidí zabraných do konverzace, zvuk jejich hlasů nebylo téměř slyšet přes hluk kapek bušících do plátěné stříšky.

Z krátkého rozhovoru s Ryanem v letadle věděla Naomi, že na ně bude čekat muž jménem Bennett. Podle Jonathana Harpera byl Bennett operační důstojník CIA se základnou na americkém velvyslanectví v Berlíně. Byl to veterán amerického letectva, který bojoval v Panamě a Zálivu. A což bylo důležitější, v minulosti pracoval přímo pod Harperem. Zástupce ředitele udělal naposledy všechno možné i nemožné, aby jim pomohl. Volal, ještě než ráno odletěli z Upperville, aby zajistil Bennettovu pomoc při jejich neplánované návštěvě. I přes Harperovo ujišťování si nebyla Naomi jistá, co může čekat. Bennetta nemusela nadchnout myšlenka, že má pracovat bez souhlasu svých bezprostředních nadřízených. Chtěla tuto možnost probrat s Ryanem, ale ten nebyl v řečné náladě, a tak na tom netrvala.

Zpočátku pro ni bylo těžké v letadle mlčet. Měla tolik otázek. Co chce dostat z Rühmanna? Opravdu se domnívá, že je Rühmann přivede k Vanderveenovi? Hlavně se chtěla zeptat, proč chtěl, aby ho doprovázela ona. Myslela si, že je to hlavně z pocitu viny, ale doufala, že se mýlí. Nakonec, bylo to její rozhodnutí doprovázet ho při vloupání na německé velvyslanectví. Chtěl ji od toho odradit, ale ona trvala na svém, a nebyla jeho chyba, že se to tak zvrtlo. Raději si chtěla myslet, že je tam, protože na to má právo, protože prokázala své schopnosti. Protože i ona měla cosi v sázce a záleželo jí na tom, jak celá věc dopadne. V každém případě byla ráda, že dostala příležitost. Byl to bezprostřední úkol, způsob, jak se odpoutat od přemýšlení o tom, že právě přišla o jedinou práci, kterou kdy dělala ráda. Nic ji během cesty nerozptylovalo, a tak trávila dlouhé hodiny letu tím, že dumala, jak se očistit. Bohužel si nebyla jistá, jak toho docílit, když jednou porušila přímý rozkaz prezidenta. Pokud existoval nesporný důvod pro vyhazov, pak to bylo tohle.

Byla tak zamyšlená, že si ani nevšimla, že před nimi zastavil Range Rover. Za clonou deště se blýskala černá barva. Muž, jenž vyskočil z místa řidiče, byl menší, postavu měl jako býk. V hranatém obličeji zářily modré oči a jeho horní ret dokonale skrýval hustý hnědý knír. Auto oběhl tak rychle, až to vypadalo, že se chce prát. Když k nim napochodoval s napřaženou rukou, musela Naomi odolat nutkání udělat krok dozadu.

„Shane Bennett," představil se hlubokým hlasem. „Vy jste Kharmaiová, že?"

Naomi přikývla a doufala, že není tak útočný, jak vypadá.

„Ano, to jsem já. Ráda vás poznávám."

„Nápodobně." Předvedl vřelý úsměv a ona se trochu uvolnila.

Bennett se obrátil ke Kealeymu a potřásl si s ním rukou. „A vy jste Kealey. Rád jsem se s vámi setkal."

Kealey mu oplatil stejně, ale Bennett se mračil, jako by se snažil obličej toho druhého zařadit. Náhle mu v očích zablesklo poznání a spadla mu brada. „Sakra, já vás znám. Byl jste v Šáh-i-Kotu, že ano?"

Kealey vypadal nesvůj. „Správně. Já si vás taky pamatuju. Mako 31. Návodčí.“

„To jsem já.“ Bennett se široce usmál. „Nikdy mě nenapadlo, že vás zas uvidím. Jo, ale nechci zdržovat. Máte všechno, co potřebujete?“

Kealey se podíval na Naomin objemný kufr. „Zřejmě jo.“

Naomi se zamračila, když postřehla sarkasmus. Ryanovo jediné zavazadlo byla menší cestovní taška, jejíž řemen měl přehozený přes pravé rameno. Nechápala, jak může cestovat tak nalehko, a určitou satisfakcí pro ni bylo, když její kufr zvedl Bennett jednou rukou a hodil ho dozadu Range Roveru.

Ryan se posadil dopředu, a tak se uvelebila na zadním sedadle. Jakmile zavřeli dveře, ozvalo se v teplém, vydýchaném vzduchu uvnitř ostré zazvonění. Bennett z prostoru mezi sedadly vylovil satelitní telefon a zvedl ho. Tiše naslouchal několik vteřin, pak podal přístroj Kealeymu. „Harper.“

Kealey vzal sluchátko a vystoupil z auta. Zavřel za sebou dveře. Okamžitě se vzdálil od lidí, kteří postávali před terminálem. Kharmaiová a Bennett zůstali sedět v nepříjemném tichu. „No,“ začal po chvilce Bennett a trochu se pootočil, „jak jste dlouho u Agentury?“

„Asi pět let,“ odpověděla. Myslela, že nemusí hned říkat, že ji právě vyhodili. „A co vy?“

„Necelý rok,“ odpověděl Bennett a přejel si rukou po krátce ostříhaných vlasech. „Přijímal mě ředitel Harper osobně. Pracoval jsem trochu s jeho lidmi, ještě když jsem byl u letectva.“

„Nechápejte mě špatně, ale když myslím na lidi, kteří se od vojáků přesunuli k CIA, letectvo mě obvykle nenapadne. Kromě pilotů, samozřejmě, ale na to vy nevypadáte.“

Odpověděl uchechtnutím připomínajícím zaštěkání. „S tím musím souhlasit. Máte ostrý zrak, slečinko.“

Slečinko? Podívala se z okna postříkaného deštěm, ale nakonec nad tím pokrčila rameny. Nemyslela si, že by byl záměrně blahosklonný, a nechtěla to pokazit hned na začátku.

Rozhodla se změnit téma. „Co jste to vlastně říkal o Šáh-i-kotu? Mimochodem, kde to je?“

„V Afghánistánu,“ odpověděl Bennett. Z prostoru mezi sedadly vzal kelímek kafe, ukázal jí ho a nadzvedl přitom obočí. Zavrtěla hlavou. Pokrčil rameny, odloupl fólii a zhluboka se napil.

„Kdy jste tam byl?“ Naomi se snažila pokračovat s otázkami.

„V roce 2002. Vzpomínáte si na operaci Anakonda?“

„Matně. Už je to pár let.“ Váhala. „Říkáte, že tam Ryan byl také?“

Bennett přikývl a zasmál se, aniž by se otočil. „Jo. A bylo dobře, že tam byl. Ten chlap nám zachránil zadky.“

Naklonila se na sedadle. Náhle ji to začalo zajímat. „Co se stalo?“

Otočil se k ní. „No, musíte něco vědět o tom, co se tehdy dělo. Bylo to ani ne rok po jedenáctým září, čtyři měsíce po pádu Tálibánu. Šest týdnů potom, co jsme minuli bin Ládina v Tora Bora, bylo rozhodnuto vyčistit údolí Šáh-i-kot ve východním Afghánistánu. Naši zpravodajci hlásili velký počet bojovníků al-Káidy ukrývajících se v oblasti, včetně řady HVT.“

Když si všiml jejího zmateného výrazu, vysvětlil: „High Value Targets[*]. Vedoucí činitelé al-Káidy. V každým případě byla Anakonda obrovská akce a podílelo se na ní víc než dva tisíce vojáků z 10. horský a 101. paradesantního. Taky rangers tam byli, spolu se skupinou příslušníků speciálních jednotek. Velký zátah začal druhýho března. Dva dny předtím byly do údolí vyslaný průzkumný jednotky, aby zřídily pozorovatelský stanoviště.“

„A vy jste byl v jedné z těchto skupin?“

Přikývl. „Mako 31. Měli jsme se dostat na místo, kterýmu jsme říkali Prst – hřeben zasahující do jižní části údolí, 3 350 metrů jako břitva ostrý skály. Výstup nám trval dva dny ve sněhu po kolena, než jsme se dostali nahoru, ale když se nám to podařilo, bylo to největší překvapení celýho života. Dva muži

[*] vysoce hodnotné cíle

s kulometem DSK sovětský výroby a dvěma tisícema nábojů. Měli všechno. Vyhřívaný stan, palivo, jídlo, spoustu menších zbraní. Byli v perfektním postavení, ze kterýho mohli přepadnout chinooky, až budou další den přilítat. Tak jsme volali AFO* – to je operační předsunutých jednotek – a bylo rozhodnuto, že je máme dostat pryč.“

„A něco se zvrtlo?“

„Byla to úplná katastrofa,“ vykládal Bennett nadšeně. „V Mako 31 bylo šest chlapů: tři hoši z týmu 6 SEAL**, expert námořnictva na trhaviny, Kealey a já. Každý věděl, že Kealey patří k Agentuře, ale byl v zemi od začátku, a tak když se chtěl přidat, celkem nikdo neměl námitky. Jeden z chlapů sice měl nějaký připomínky, ale Kealey byl kamarád s velícím AFO, kterýho znal ještě z Delty, takže souhlas dostal. Jeho přítomnost v Šáh-i-kotu se nikdy nedostala do záznamů.“

Bennett se odmlčel, aby si mohl ucucnout kafe. „No, velitel poslal zbývající dva sealy přes hřeben, aby si to prohlídli zblízka. Všechno šlo hladce. Pak těsně po čtvrtý ráno jeden z těch bojovníků šel hledat, kde se vyčůrat, a zabloudil na místo, kde jsme byli my. Letěl zpátky ke stanu a ječel, jako by ho na nože brali. Dva sealové na hlídce se dostali přes hřeben a začali střílet na nepřátelský tábor, jenže se jim po pár kulkách zasekly zbraně. Tyhle věci se prostě stávají. Uvolnili je, jak nejrychlejc to šlo, ale ti zlí už byli varováni. Strhli plachtu z DSK a začali ho otáčet k nám, ale Kealey zastřelil nabíječe a pak i střelce. Zato koupil sám kulku.“

„Neuvěřitelné,“ vydechla Naomi. Podívala se z okna. Ryan pořád telefonoval otočený zády k Range Roveru. „Co se stalo pak?“

„Sealům se podařilo spravit si zbraně a začali něco dělat. Velitel chytil Kealeyho a stáhl ho do úkrytu a já zavolal leteckou podporu. Střelci na palubě prošpikovali kopec 105mm střelami. Moc toho z nepřítele nezůstalo, když skončili, to mi věřte.“

---

* Advanced Force Operations

** Sea Air Land (commandos), komandos válečného námořnictva USA

„A Ryan?“

„Ten se nechal jedním ze sealů obvázat, ale odmítl odsun. Zůstal s náma celou dobu.“ Bennett na chvilku zmlkl a pak se najednou zasmál. „Víte, co je na tom legračního?“

„Co?“ zeptala se Naomi.

„Jediný, kdo měl námitky proti tomu, aby se Kealey připojil k Mako 31, byl armádní plukovník, velitel operační skupiny Rakkasan. Podle plánu měl být na palubě prvního chinooku, který měl druhý den proletět průsmykem. Kdybychom nezničili ten kulomet, rozstříleli by ho pravděpodobně na kusy spolu s většinou jeho lidí.“

Naomi se opřela v sedadle. Byla to podivuhodná historka, ale než o tom mohla dál přemýšlet, vrátil se Ryan k vozu, otevřel přední dveře, vrátil Bennettovi telefon a nastoupil. Když se na ně podíval, vycítil, že se tu něco dělo, ale nechal to být. „Jedeme.“

Jízda do města zabrala čtyřicet minut. Doprava na A111 se téměř zastavila. Kealey využil čas a vyptával se podrobně Bennetta. Co slyšel, nebylo povzbuzující. Bývalý seržant letectva neměl postavení, které by mu umožňovalo disponovat zdroji, a jeho vlastní práce ho zaměstnávala skoro celý den. To znamenalo, že Rühmannova rezidence v Berlíně byla dlouhé hodiny bez dohledu. Chybějící sledování objektu vedlo Kealeyho k otázce, jež byla nasnadě.

„Jak vůbec víte, že tam je?“

„Kontroloval jsem to během odpoledne třikrát,“ odpověděl Bennett. „Jméno – Walter Schäuble, který používá v Berlíně, je na zvonku u domovních dveří. Rühmann má střešní byt a světla tam svítila celý den. Taky jsem to diskrétně prohnal přes TUV… To je agentura, co provádí bezpečnostní prohlídky u vozidel registrovaných v Německu. Pod jménem Schäuble vlastní Rühmann Mercedes CLK kupé. Auto nebylo zaparkovaný před domem, když jsem tam byl poprvé, ale bylo tam, když jsem jel kolem později.“

„To neznamená vůbec nic,“ řekl Kealey. „Může mít pomocníka. Rühmann ani nemusí být v zemi.“

„Kdyby byl opravdu pryč, nejel by pomocník s ním?“ podotkla Naomi.

„Možná…“ Kealey přemýšlel. „Budeme se prostě muset podívat a uvidíme.“

Bennett s Range Roverem zahnul na Friedrichstrasse a jel po ní k řece. Dokonce i přes clonu deště bylo vidět, jak se v černé vodě odrážejí barevná světla, většina na řeku dopadala z obrovských obytných bloků na jižním břehu. U Reichstagu bylo ke břehu uvázáno několik hausbótů na místě, kde Luisenstrasse vede přes Sprévu. Po jejich levé straně se tyčila svítící špička televizní věže na Alexanderplatzu. Naomi se dívala svým okénkem, a pokud to šlo, kochala se výhledem. Pak Bennett zahnul do uličky těsně vedle řeky směrem na jih a osvětlené panoráma města zakryla přikrčená budova rýsující se nad chodníkem. Za pár okamžiků začali zpomalovat.

„To je ono,“ oznámil operační důstojník. Sledovali jeho pohled.

„Nevypadá to nijak přepychově,“ poznamenal Kealey. „Rühmann ví, jak nevystrkovat hlavu.“

„Jo, je chytřejší než většina jemu podobných,“ souhlasil Bennett. Začal šlapat na brzdu, ale Kealey ho zarazil: „Ne. Jeďte až na konec ulice. Zaparkujeme tam.“

Bennett přikývl. Když se blížili ke křižovatce, našel volné místo a přirazil k chodníku.

„Jaký máte zbraně?“ zeptal se Kealey.

Bennett si odhrnul sako a předvedl pažbu Browningu HiPower. Otočil se. „Vidíte ty krabice vedle vás, Kharmaiová? Podejte nám jednu z nich, ano?“

Udělala, jak si přál. Pak následovala Kealeyho a otevřela drahou. Ta obsahovala rozloženou Berettu Tomcat. Dlouho hleděla na jednotlivé části a snažila se vzpomenout na kurz o zbraních, kterým prošla v Camp Peary před pěti lety. Trvalo jí to o dvě minuty déle, než bylo zapotřebí, ale nakonec dala pistoli ráže .32 dohromady. Když z ní vystřelila naprázdno, slyšela uspokojivé cvaknutí. Pak do pažby zasunula zásobník na sedm nábojů a jeden náboj šel do komory.

Ve druhé krabici byl Sig P229, standardní zbraň americké Tajné služby. Tento kus měl jako střelivo náboje ráže 9 mm. Kharmaiová pozorovala Kealeyho, jak skládá zbraň. Krabice rozdělila náhodně a teď nemohla neuvažovat, co by se bylo stalo, kdyby menší zbraň vyšla na něj. Domnívala se, že by mu to bylo asi jedno, ale věděla, jak jsou někdy muži na tyto věci přehnaně citliví.

Bennett se zřejmě cítil nesvůj. „Víte, já bych ty zbraně neměl v týhle zemi mít. Nejsou registrovaný na ambasádě. Jestli se něco stane –“

„Nemyslím, že je budeme potřebovat,“ přerušil ho Kealey. „Ale nepůjdu tam neozbrojený.“

„Budete se snažit, aby všechno bylo čistý?“

„Pokud to jen půjde. Záleží na Rühmannovi.“

„No, to je další věc.“ Bennett se na něho zvědavě podíval. „Jak to chcete províst?“

„Předpokládám, že vás Harper informoval po telefonu.“

„Jo.“

„Tak víte, proč jsem tady. Chci akorát zjistit, kde je Vanderveen.“

„A zbraně,“ připomněla mu Naomi. „Potřebujeme zjistit, kdo si nakonec vyzvedl ty dodávky v přístavech na Středním východě.“

„Správně,“ řekl Bennett. „Ale pak co? Nemůžete ho nechat naživu. Bude u telefonu dřív, než vyjdeme z baráku.“

Kealeyho obličej ztuhl. „To je mi jasný. Pojďme se tam podívat a uvidíme, co nám řekne. Pak vymyslím, co dál.“

Bennett potřásal hlavou, ale otevřel dveře a vystoupil do deště. Kealey a Kharmaiová schovali zbraně a následovali ho. Rychle kráčeli po zaplaveném chodníku a za okamžik dorazili ke vchodu do Reichstagufer 19. Bennett zmáčkl náhodně jeden zvonek a v interkomu se ozval hlas. „Ano?“

Bennett vypadal nejistě. Kharmaiová ho odstrčila, prohlédla si seznam a zvolila stejné tlačítko. Rychlou, rozzlobenou němčinou řekla: „Dodávka pro 4B, nikdo mi neodpovídá a já musím pokračovat v rozvozu. Můžete mi pomoct?“

Po pár vteřinách se dveře otevřely a oni se dostali dovnitř.

Na druhé straně ulice, dvacet metrů západně od vstupních dveří, pozorovala Jasmína Rasínová, jak vcházejí do budovy. Seděla na místě řidiče v mercedesu, motor běžel, topení puštěné naplno. Byla dobře viditelná z kolemjedoucích aut, ale to bylo záměrné. Chtěla vypadat jako někdo, kdo na někoho čeká. Na vedlejším sedadle ležel časopis, německé vydání *Vogue*. Odstrčila ho, aby se dostala k rádiu, a pak na něm zmáčkla tlačítko VYSÍLÁNÍ. Sluchátko už měla na uchu, přívodní drát schovaný ve vlasech. „Jsou tady. Dva muži a jedna žena. Právě vstoupili do domu."

V tom okamžiku byl Vanderveen na severní straně řeky, natažený na štěrkem posypané střeše čtyřpodlažní obytné budovy. Pod sebou měl podložku a byl přikrytý olivově šedým pončem. Déšť mu bušil do zad tak silně, že to skoro bolelo. Chlad mu exponované části pokožky znecitlivěl již před několika hodinami. Zbraň, která ležela před ním, hlavní opřená o integrální dvojnožku, byla Steyr Scout Tactical se zásobníkem na pět nábojů. Skrz přesný optický zaměřovač Kahles ZP95 namontovaný na pušce měl krásný výhled na jasně osvětlenou Rühmannovu kancelář, vzdálenou necelých 100 metrů přes Sprévu. Jakmile se ozvala Rasínová, položil pušku a odpověděl jí.

„Počkej tak minutu a pak běž dovnitř." Rasínová sebrala domovnici klíč, a tak nebude muset zvonit. „Zůstaň v hale, dokud se ti neozvu."

Zapraskání statické elektřiny, pak potvrdila příjem. Vanderveen zase zvedl pušku k rameni a podíval se přes řeku pouhým okem. Za normálních okolností byla Steyr Scout vysoce přesná zbraň. V tomto případě ovšem byla skoro nepoužitelná, a to nejen kvůli dešti. Zbraň dostal dnes odpoledne, což znamenalo, že neměl čas ji zastřílet a určit nulu. Obchodník

v Drážďanech ho ujistil, že zbraň zastřílená byla, ale to neznamenalo nic. Nula byla pro každého střelce jiná.

I kdyby měl čas seřídit zaměřovač, musel by pušku stejně zase rozebrat, aby se dostal na střechu, protože nemohl dost dobře chodit se složenou puškou po ulici. Ať tak či onak, byla zbraň méně přesná, než být měla. To byl také důvod, proč se nepokusil sejmout Kealeyho na ulici. Zvažoval i tuto alternativu, ale pět nábojů v zásobníku neponechávalo moc prostoru, protože nesměl udělat chybu, a Kealey byl sám o sobě prvotřídní střelec. A byl zde ještě jeden důležitější faktor. Měl s sebou nejméně ještě jednu osobu, ženu jménem Kharmaiová.

Vanderveen se pod pončem usmál. Tuto možnost předpokládal, vlastně počítal se vším. Se svými přípravami byl spokojený, ale bylo zde ještě něco dalšího, jakýsi spodní proud adrenalinu, který nemohl ignorovat. Zdálo se, že od událostí v Maine všechno směřovalo k tomuto okamžiku, k jeho šanci dokončit práci, kterou začal před osmi lety.

Co na Kealeyho čekalo v Rühmannově kanceláři, bylo jednoduché, pokud jde o naplánování a přípravu, ale smrtící, pokud jde o účinek. Improvizované výbušné zařízení bylo sestrojeno podle vzoru protipěchotní miny M18A1 Claymore. Obě plechovky obsahovaly stovky ocelových kuliček z ložisek. Otvory byly zalepené izolační páskou. Pod kuličkami z ložisek byla tlustá vrstva kartonu, která poslouží jako tlumič, a pak čtvrtkilový kus semtexu. Vanderveen vyrazil ve dnech obou plechovek díry, kterými prostrčil elektrické roznětky. Ty byly napojené na šestivoltové baterie a od nich zapojení vedlo ke kolíčkům na prádlo.

Kolíčky fungovaly jako improvizované detonátory. Připravit je byla ta nejošemetnější část díla. Ke každé půlce kolíčku přilepil kovové kontakty, pak k nim připájel volné konce drátů. Konce kolíčků teď od sebe oddělovala pouze tloušťka skla v okenních tabulích Rühmannovy kanceláře. Bude stačit jediná kulka ze steyru. Skla se vysypou do místnosti a konce kolíčků se spojí. To uzavře okruh a odpálí semtex. Tlaková vlna vyrazí všechna okna v kanceláři a odpálí druhou minu a místnost zaplní

skoro dva tisíce šestimilimetrových kuliček, každá poletí rychlostí 150 metrů za vteřinu.

Konstrukce nebyla dokonalá díky časové tísni. Úhel měl být mnohem lepší – tvar plechovek omezí rozptyl projektilů – past v mnohém závisela na odrazové schopnosti cihlových stěn. Nicméně si byl jistý, že to bude fungovat. Rasínová dohlédne, aby přízemí bylo neprůchodné. Pokud to Kealeyho a Kharmaiovou nerozseká v Rühmannově kanceláři, uhoří na schodišti. Pokud šlo o Vanderveena, oba výsledky byly přijatelné.

Teď nezbývalo než čekat. Vanderveen upravil polohu steyru a pažbu si opřel o rameno. Pravé oko bylo dva a půl centimetru za čočkou zaměřovače, prstem lehce poklepával na spoušť.

Nic, jen čekat.

40

BERLÍN

Kealey prošel dveřmi jako první. Rychle zhodnotil to, co spatřil: stísněnou, špinavou vstupní halu, holou žárovku, jež mu visela nad hlavou, výtah na protějším konci. Když se otočil vlevo, viděl schodiště. Rychle se po něm vydal nahoru, Kharmaiová za ním. Poslední šel Bennett. Na odpočívadlo ve čtvrtém patře jim to netrvalo ani třicet vteřin. Tam se setkali s první skutečnou překážkou.

Dveře byly celkem jednoduché. Kealeyho pozornost však upoutal uzavřený uzamykací systém bez klíčové dírky, umístěný ve zdi napravo. Podrobně si ho prohlédl, pak se obrátil a podíval na protější stěnu těsně pod strop. V rohu byla nainstalovaná malá kamera Sony. Směřovala na dveře.

Otočil se k Bennettovi. „Co si o tom myslíte?“

Bennett pokrčil rameny. „Tohle není moje parketa. Nemám vůbec představu, jak se chcete dostat dovnitř bez kódu.“

Kealey zaklel a začal zase studovat dveře. Jeho paklíče byly pohřbené v zavazadle Kharmaiové, ale stejně netušil, jak by mu mohly pomoct tady. Pak ho cosi napadlo. „Je tam výtah, v přízemí. Podívejte se na to, ano? Zjistěte, jestli bychom se nahoru nedostali takhle.“

Bennett přikývl a sešel po schodišti. Kharmaiová se přisunula ke klávesnici a začala ji zkoumat. Po chvilce vzhlédla a usmála se. „Žádný problém.“

Podíval se na ni nevěřícně. „O čem to mluvíte?“

„Pojďte sem.“ Naklonil se a ona mu ukázala některá z tlačítek. „Nejsou to přesně řečeno ‚tlačítka‘, Ryane, protože nejsou na sobě nezávislá. Celá věc je jedna destička se soustavou obvodů vespod. Problém s tímto typem systémů je, že stejná tlačítka se používají pořád dokola, a podle toho se dají poznat. Vidíte? Čísla na těchto třech už jsou skoro setřená.“

Kealey sledoval její prst. Při bližším ohledání uviděl, co má na mysli. Tlačítka 3, 7 a 9 byla opotřebovaná, samotné číslice se začínaly ztrácet.

„Jsou taky tmavší než ostatní. To je kvůli mastnotě na prstech uživatele. Trvá to dlouho, ale nakonec to zanechá cosi jako podpis.“

„Nebudu se ptát, jak tohle víte,“ prohlásil a potřásl hlavou. „Takže, jak nám to pomůže?“

„Jednoduše. Poznala jsem tu klávesnici… Měli jsme stejnou na vnitřních dveřích na Grosvenor Square*. Je to čtyřčíselný kód, ale pouze tři tlačítka jsou setřená. Jinými slovy, jedno číslo se používá dvakrát.“

„Který?“

Podívala se zblízka, obličej jen pár centimetrů od klávesnice. Po minutě řekla: „Devítka. Tlačítko 9 vypadá tmavší než ostatní.“

„Jste si jistá?“

„Ne,“ odpověděla a vrtěla nejistě hlavou. „Vůbec si nejsem jistá. Ale je to můj nejlepší odhad a nic lepšího vám neřeknu.“

„Takže pokud máte pravdu, máme tu deset možných kombinací.“

„Tak to vypadá. Moment, počkejte… počítejte dvanáct kombinací.“

Kealey zvedl hlavu a podíval se na kameru. „To nám sice pomůže, ale myslím, že jsme přišli o největší výhodu. Rühmann už ví, že jsme tady.“

---

* sídlo amerického velvyslanectví v Londýně

„Možná ne. Nevidím žádné dráty, žádné přívody. Všechno je za zdí. Kameru může spouštět ta klávesnice a my jsme se jí zatím nedotkli.“ Zamračila se. „Což vlastně může být problém.“

„Jak to myslíte?“

Vypadala ustaraně. „Ta klávesnice odmítne vstup po třech neúspěšných pokusech. Pokud na to půjdeme špatně, nikdy se dovnitř nedostaneme.“

Kealey o tom začal uvažovat. Na schodech se objevil o pár vteřin později Bennett. „Zkontroloval jsem výtah. Někdo zalomil klíč v zámku pro pátý poschodí.“

Kealey se podíval na Naomi. Nepromluvil, ale věděl, že oba myslí na totéž. Někdo se dostal k Rühmannovi první.

„Šel jsem ven a znovu prohlédl seznam nájemníků. Domovnice bydlí v přízemí, a tak jsem jí začal bušit na dveře. Říkal jsem si, že jí povím nějakou blbou pohádku a možná z ní vymámím kód, ale nikdo se neozval.“

„Stejně by ho neznala,“ zamumlala Naomi. „Ona je tu jen pro nájemníky.“

Všichni zmlkli. Nakonec řekl Kealey: „Vem to čert. Zkusme to.“

„Ryane, nemyslím –“

„Ale, Naomi. Šance jsou jedna ku čtyřem. Čísla jsou tři, sedm a devět. Co je podle vás nejpravděpodobnější?“

Hluboce se nadechla. „Tři, sedm, devět, devět.“

Vyťukal je, ale nic se nestalo. Kontrolka na zařízení zůstala červená. Vrhla po něm prosebný pohled, aby ji zbavil zodpovědnosti, ale on ji nechtěl pustit tak snadno. „Zkuste to znovu,“ požádal.

„Tři, devět, sedm devět.“

Nic.

„Poslední pokus,“ prohlásil Kealey naprosto neutrálním hlasem. „Ať to zabere.“

„No… devět, sedm, devět, tři.“ Chystal se čísla vymačkat, ale chytla ho za ruku. „Ne, počkejte.“ Zavřela oči a přitiskla si dlaň na čelo, jako by nějak mohla vytáhnout kód ze své hlavy. „Devět, sedm, tři, devět.“

Zadal tato čísla. Následovala napjatá pauza a pak blikla zelená. Kealey poslal k Naomi vzácný úsměv. Ta se opřela o dřevěné zábradlí. Vypadala, jako by právě uběhla maraton. „Jsme tam.“

Byly tam další dveře. Naomi hlasitě zaúpěla, ale Kealey k nim došel a zmáčkl kliku. Okamžitě se otevřely. Opatrně do nich strčil a poslouchal, jestli se neozve něco zvláštního. Když byla mezera dostatečná, proklouzl do předsíně s Bennettem a Kharmaiovou za patami.

Kealey vytáhl svůj sig, ostatní se přidali. Ukázal Bennettovi na úzkou předsíň, pak Kharmaiové, ať se drží u něj. Vypadalo to, že se bude hádat, ale on si podržel prst na rtech a pohnul se dřív, než se rozhodla. Obrátili se vlevo a začali prohlížet byt.

Slabě osvětlená předsíň je zavedla do kuchyně. Celé to místo bylo podivně tiché. Prošli jídelnou – dřevem obložené stěny, krajinky ve zlatých rámech, zdobené židle kolem mahagonového stolu. Pod stříbrným svícnem se blýskaly lesklé povrchy. Kealey ukázal na kuchyň a Kharmaiové naznačil, ať se drží vzadu, ale ona ho ignorovala a vyrazila ke dveřím kanceláře. Místnost byla otevřená a jasně osvětlená, světlo si pohrávalo na stěnách barvy mechu. Vlevo stál stůl. Předklonila se a prohlížela si prostor a najednou se jí oči rozšířily. Zatahala Kealeyho za rukáv a ukázala. Natáhl hlavu kolem rohu a uviděl převržené křeslo. Za zvednutou část tohoto kusu nábytku byla zaháknutá noha.

„Je to on?“ zašeptala Naomi. „Nevidím mu do obličeje.“

„Je to on.“ Kealey se opřel o zeď a zavřel oči. Bylo po všem. Cítil, jak na něj padá tíha. Ušel takový kus cesty a pro nic.

Kharmaiová mu třásla rukou, ale on ji odstrčil. Zkusila to znovu. Váhavě otevřel oči a narovnal se. Otočil se a sledoval její pohled. Bennett byl u druhých dveří a vcházel do kanceláře. Kharmaiová, stále ještě zaskočená, ho následovala. Kealey šel váhavě za nimi. Věděl, že to nemá smysl. Kdokoliv zabil Rakušana, byt dokonale vybílil. Nebylo kam jít. Tím, že přišli o Rühmanna, ztratili jediné vodítko.

Kharmaiová se připojila k Bennettovi, který se nakláněl nad Rakušanovým tělem. Kealey vešel a začal se hrabat na stole. Nikde ani papírek. Otevřel počítač a zmáčkl vypínač, ale objevila se jen chybová zpráva. Všiml si spalovacích pytlů rozházených po podlaze. Jeden zvedl a podíval se do něj. Vycházel z něho slabý pach kouře. Právě toho se bál, dorazili příliš pozdě.

Bennett přistoupil k oknům. Roztáhl ruce a hleděl na řeku. „Nemůžu tomu uvěřit," řekl nakonec. Hlas vyjadřoval lítost a rozpaky. „Je mi to líto. Měl jsem poslat někoho, aby hlídal barák."

„To není vaše chyba," poznamenala Kharmaiová, která se dívala na zkrvavený a znetvořený obličej Thomase Rühmanna. Bylo to až s podivem, ale ten pohled na ni nijak nepůsobil. Nedávalo to smysl. Když přišla o práci, rozplakala se, ale tato hrůzná scéna pro ni nic neznamenala. Uvažovala, jestli za těch pár let u Agentury toho neviděla už příliš. Jestli nepřišla o něco zásadního. „Přišli jsme prostě pozdě. Měli jsme tu být před týdnem."

„Možná máte pravdu, ale pořád…" Cosi upoutalo Bennettovu pozornost. Roztáhl záclony. „Sakra, co je tohle?"

Kealey se po něm podíval a všiml si, že něco nehraje, cosi se v jasně osvětlené místnosti blýskalo stříbrně. Popadl Naomi za ruku a zařval: „VEN! DOPRDELE, PRYČ ODSUD, HNED!"

Bennett se okamžitě otočil, oči vytřeštěné, ale Kealey výraz jeho tváře neviděl. Dokázal myslet jen na to, jak se co nejrychleji dostat zpět do jídelny. Vrhl se ke dveřím, Naomi vlekl za sebou. Křičela nějaké otázky, pravděpodobně se dožadovala vysvětlení, ale Kealey neslyšel ani slovo. Za ním se ozval rachot, svištěm tisíců kulek, zvuk okamžité smrti.

Všechno zmizelo ve tmě.

Když viděl, co se stalo, Vanderveen zaklel. Jeho stanoviště nebylo ideální, to věděl od začátku, ale neměl moc možností. Spatřil nějakého velkého chlapa, který vstoupil z předsíně. Věděl, že Kealey a ta ženská přišli z jídelny, protože velký chlap

se otočil doleva a pohyboval ústy, zřejmě mluvil. Ale pak sáhl po záclonách a Vanderveenovi nezbylo než vystřelit.

Na sto metrů nemusel nic kompenzovat. Srovnal kříž a zmáčkl jemně spoušť.

Výbuch přehlušil zvuk hromu, což účinek potlačilo. Nad hlavou se mu blesklo, když okna v pátém patře explodovala ven, sklo pršelo do řeky. Světla v kanceláři blikla a zhasla, současně se rozsvítilo v patrech pod ní. Vanderveen nečekal, aby se podíval, jestli mu plán vyšel. Místo toho hrábl po rádiu schovaném pod pončem vedle sebe.

„Jsou nahoře v pátém," snažil se překřičet bouřku. „Jdi tam. *Hned!"*

Jasmína Rasínová otevřela dveře mercedesu a vyběhla do přívalu deště k domovním dveřím. V levé ruce nesla tašku obsahující půl tuctu dvoulitrových nádob s tekutým propanem. Palivo sehnala v servisu na Müllerstrasse asi přede dvěma hodinami. Strčila klíč domovnice do zámku, otevřela si a vešla do haly.

Byla tam jediná osoba. Dívka s blond copy. Zastavila se na schodech, zmatek ve tváři, když uviděla vběhnout Rasínovou dovnitř. Otevřela ústa, ale už ze sebe nedostala žádná slova. Rasínová zvedla berettu s tlumičem a dvakrát vystřelila. Jediným zvukem bylo klouzání závěru sem a tam. První kulka nechala nad pravým dívčiným okem úhledný otvor. Druhá úplně minula a zaryla se do dřevěného ostění. Děvče ani nehleslo, kleslo na dřevěné schody a sesulo se na podlahu haly.

Rasínová rychle doběhla k výtahu. Vedle byl koš na smetí. Zmáčkla tlačítko do čtvrtého poschodí. Když se dveře otevřely, popadla koš a šoupla ho mezi dveře, pak zmáčkla všechna tlačítka najednou. Utíkala zpět ke vchodu a na schody hodila tašku. Vzdálila se, jak nejvíc to šlo, znovu zvedla berettu, zakryla si obličej a stiskla spoušť. Taška vybuchla a na schody a zdi se rozstříkl hořící propan.

Sklonila zbraň, rychle z ní odstranila tlumič Gemtech a strčila si ho kapsy. Pistoli si zasunula vzadu pod košili do džínů. Strčila

do dveří. Uvědomovala si křik v prvním poschodí a hlasité zvonění požárního poplachu. Za okamžik byla zpět v autě a vyjížděla na ulici. Současně sáhla po rádiu.

„Hotovo. Jedu k tobě.“

Žádná odpověď. Zmáčkla vysílání a zopakovala zprávu. Pořád nic. Upustila rádio, přeřadila na dvojku a šlápla na plyn. S kvílením pneumatik se dostala na Friedrichstrasse.

Kealey nabýval vědomí pomalu, před oči mu připlul štukový strop a všechno se bláznivě posouvalo. Pokusil se posadit, ale končetiny ho zjevně neposlouchaly. Nutil se myslet, získat přehled o okolí. Nejdřív si uvědomil tmu. Před pár vteřinami nebyla, ale teď byla místnost černočerná. Byl úplně slepý. Horší bylo zvonění v uších, které ze všeho nejvíc připomínalo vysoký konstantní jekot. Dal ruce dolů, aby se opřel, ale okamžitě ucukl, protože dřevěnou podlahu pokrývaly skleněné střepy. Na dlaních cítil teplo, vlhko a bolest. Nejistě vstával a snažil se zahnat mlhu v hlavě.

Naomi. Když se prodralo šerem v mozku, zasáhlo ho to jméno naplno. Kde je? Je vůbec naživu? Klesl na kolena, ignoroval bodavou bolest působenou sklem a začal hmatat kolem sebe po podlaze. Zvuk ho obrátil vpravo. Plazil se po kolenou, až ucítil cosi teplého pod rukou. Dohrabal se až k jejím vlasům, pak k obličeji.

„Naomi?“ Hlas mu zněl vzdáleně, jako by patřil někomu jinému. „Slyšíte mě? Jak zlé to je? Kde vás bolí?“

Zasténala a snažila se posadit. Posunul se za ni a pomohl jí. „Slyšíte? No tak, mluvte se mnou. Řekněte něco.“

„Moje… ruka. Levá ruka. Něco je špatně.“

Kealeyho oči si začaly na tmu zvykat. Když ji opatrně otočil, uviděl, že má bledě modrý pulovr na několika místech roztržený a šíří se jí po něm mokré skvrny. Okamžitě se mu udělalo špatně.

„Nic to není,“ snažil se mluvit s větší sebedůvěrou, než jakou cítil. „Budete v pořádku. Ale musíme se odsud dostat. Pojďte, pomůžu vám se postavit.“

„Co Bennett?“ zeptala se a potlačila výkřik, když ji zvedl. „Kde je?“

Kealey došel opatrně ke dveřím a podíval se do kanceláře. Světlo bylo sice slabé, ale viděl jasně, že je Shane Bennett mrtev. Ležel na zádech uprostřed místnosti, ruce rozhozené, obličej a hrudník proměněné na krvavou kaši.

Kealey se vrátil ke Kharmaiové, jež se opírala o jídelní stůl. „Je po něm. Jdeme, musíme odsud pryč.“

Vedl ji zpět do kuchyně. V předsíni pořád ještě svítilo světlo a tam si také poprvé mohl dobře prohlédnout její zranění. Levý rukáv měla na cucky, ale nebylo tam tolik krve, jak si původně myslel. Ovšem oči jí svítily a stěží se udržela na nohou bez pomoci. Zřejmě byla v šoku.

Nebyl čas na fajnovosti. Potřeboval si něco ověřit, ale nemohl ji nechat stát, ne ve stavu, v jakém byla. Zatlačil ji na podlahu a opřel o zeď. Pak otevřel vchod pro služebnictvo. Okamžitě ho uvítal závan horkého vzduchu a zápach štiplavého kouře. Dole na schodišti slyšel přes další dveře, ty s klávesnicí, křik a nářek. Schodiště bylo zřejmě neprůchodné. Na odpočívadle v pátém patře byl hliníkový žebřík vedoucí na střechu. Všiml si ho předtím, ale teď to nebyl jen předmět odvádějící pozornost – teď to byla jejich jediná úniková cesta.

Šel k patě žebříku a podíval se nahoru. Na poklopu vedoucím na střechu byl jen levný kombinační zámek. Zaváhal. Mohl zámek odstřelit, ale kulka by se pravděpodobně odrazila. Jiná možnost tu ale stejně nebyla. Zvedl sig, zamířil a vystřelil. Bezděčně sebou cukl, když se náboj od oceli opravdu odrazil a spadl na podlahu vedle jeho pravé nohy. Zámek se mu ale uvolnit podařilo.

Lezl po žebříku rychle, i když nešikovně, pistoli stále v ruce. Protáhl se do krátké betonové šachty, zatáhl za rozbitý visací zámek a otevřel poklop. Jakmile odhodil kovový kryt, začal do něj bušit déšť. Opřel se o střechu a vytáhl se na ni, aby prozkoumal okolí. Přímo před sebou měl velkou jednotku vzduchotechniky, která mu částečně bránila ve výhledu na

budovy na druhém břehu řeky. Slyšel rychle se blížící sirény, ale přes hlasitý zvuk deště nic dalšího neproniklo.

Spustil se zpět do šachty, slezl po žebříku a vracel se pro Naomi. Zahnul za roh a viděl, že stojí a opírá se o zeď. Zřejmě ze sebe setřásla, aspoň částečně, šok, ale oči se jí stále leskly a nemohl se v duchu neptat, jestli nemá otřes mozku. Chytil ji za nezraněnou ruku a dotáhl ji k žebříku. Nářek v nižších patrech byl stále hlasitější. Kealey věděl, že tam není požární schodiště, ale pro obyvatele domu nemohl nic udělat. Soustředil se na jediné, a to jak dostat Kharmaiovou bezpečně pryč.

Dovedl ji k žebříku a obrátil čelem k sobě. „Naomi, musíte vylízt. Slyšíte, co říkám? Jestli ano, přikývněte."

Přikývla, oči se jí na okamžik vyjasnily. Sáhla na žebřík a začala stoupat. Vylezla jen o několik příček a zastavila se. Kealey byl těsně za ní a teď se nasoukal vedle, aby zjistil, co se děje. Obličej měla bolestivě zkroucený a byla celá zpocená, oči pevně zavřené.

„Je mi líto," škytala. „Ta ruka mě zabije."

„Já vím, ale musíme pokračovat." Šachtu začínal plnit kouř, dusil je a štípal v očích, přestože byl poklop otevřený a otvorem padal déšť. „Musíme se dostat ven. Takže lezte dál. *Lezte!"*

Za okamžik sáhla po další příčce, pak po další. Za dobu, která Kealeymu připadala neuvěřitelně dlouhá, se ocitli na střeše. Naomi se zhroutila na mokrý štěrk, těžce oddychovala, obličej zrůzněný bolestí. Kealey ji chytil za košili, dovlekl ji ke klimatizačnímu zařízení a vytáhl zbraň.

Neúnavný déšť jí pomohl se vzpamatovat. Posadila se, opřela se o plech a pak si všimla zbraně. „Co to děláte?"

Kealey neodpověděl. V hlavě mu bzučelo. Cosi kolem toho výbuchu mu připadalo povědomé. Snažil se odblokovat zvuk bouře, jekot sirén a hlasité výkřiky lidí na ulici dole. Snažil se promítnout sám sebe do zaraženého ticha, které následovalo po výbuchu. Když se vrátil pro Bennetta, viděl, že podlaha je poseta kuličkami z ložiska. Znal jedinou zbraň, jež používala tento typ střel: M18. Ale když Bennett roztáhl záclony, viděl na okamžik to výbušné zařízení, a nebyla to claymore.

Jenže i když to nebyla mina, bylo to něco podobného, a on věděl, že už to někde viděl…

A pak mu to došlo. Will Vanderveen předváděl přesně totéž na cvičném polygonu před devíti lety. Najednou bylo všechno jasné. Nejen že Vanderveen zabil Rühmanna, svou práci také podepsal. Improvizované výbušné zařízení neslo všechny jeho obchodní značky, a když si to Kealey uvědomil, věděl také, jak nálože odpálil. Vanderveen byl jeden z nejlepších ostrostřelců, které kdy znal, absolvent odstřelovačské školy americké armády. Past nastražil podle mentality odstřelovačů, což mohlo znamenat jedinou věc. Použil elektrickou bránu, aby uzavřel okruh. Puška mu poskytla ochranu vzdálenosti a střechy na druhé straně řeky perfektní stanoviště.

Žádné nezvratné důkazy pro tuto teorii neexistovaly, ale Kealey přežil tolik let na hraně jen proto, že důvěřoval svým instinktům, a ty mu právě teď říkaly, že je na správné stopě. Vůbec nepochyboval, že odpovědnost nese Vanderveen, ale bylo tu ještě něco: nějak věděl, že je pořád tam venku a čeká, aby dokončil své dílo.

Záda přitisknutá ke klimatizační jednotce, posunul se až na roh zařízení. Zcela se soustředil na daný okamžik, ale rovněž mu bylo skoro špatně, když si uvědomil, jak byl naivní. To, že nezemřeli v kanceláři, bylo pouze štěstí. Totéž platilo o jejich úniku na střechu. Vanderveen by střílel, kdyby měl výhled na poklop. Stejně bylo Kealeymu jasné, že svou dávku štěstí už vyčerpali do dna. Nyní už bude nejmenší chyba znamenat smrt. Pokud se jeho hlava objeví za vzduchotechnikou, Vanderveen toho okamžitě využije. Bude stačit zlomek vteřiny. Kulka poletí rychleji, než by stačil zareagovat.

Přikrčil se, hlavu opřenou o klimatizaci, a snažil se to vše promyslet. Přitom si jasně uvědomoval Naomin pohled plný otázek. Otočil se k ní. „Viděla jste tenhle dům, když jsme přejížděli přes řeku?“ zeptal se.

Upřela na něho prázdný pohled. „Myslíte ze severu?“

„Jo. Když jsme se blížili ze severu, viděla jste dům?“

„Myslím, že ano.“ Jen stěží jí přes bouřku rozuměl. „Nebyla jsem si jistá, která je to budova, ale musela jsem ji vidět.“

„Spadá rovnou do řeky? Nebo tam byl –“

„Všechny spadají rovnou do řeky.“

Vrátil se k ní, stále přikrčený. Štěrk mu skřípal pod nohama. „Jste si jistá?“

Zatvářila se zmateně. „Ano. Proč?“

„Protože tam musíme skočit.“ Vytřeštila na něho oči a on jí rychle vysvětlil svou teorii.

„Takže vy si myslíte, že je tam pořád, za vodou?“

„Tak bych to udělal já,“ potvrdil Kealey. „Nemůžem tu sedět a čekat. Právě teď si asi hledá lepší místo na výstřel. Musíme se hnout.“

Tvářila se nejistě. „Nemyslím, že dokážu plavat. Chci říct, moje ruka…“

Podíval se na potrhaný, zakrvácený rukáv. „Můžete s ní pohnout?“

Začala ji zvedat. Obličej měla křečovitě stažený, zprvu soustředěním, pak bolestí, když pohyb zasáhl zraněnou část. I přes dešťovou vodu tekoucí po jejím obličeji viděl, jak jí tím úsilím vyhrkly slzy. Opatrně ji chytil za loket a zastavil ji.

„To stačí,“ řekl Kealey. Ihned litoval té otázky. Neměl po ní chtít, aby mu to ukázala. „Já vím, že to bolí, ale tu šanci musíme využít, Naomi. Vylezla jste po žebříku… Tohle taky zvládnete. Budu ve vodě hned za váma. Na řeku svítí světla. Snažte se zůstat mimo ně a dívejte se po mně.“

Byla vyděšená. „Ryane, já –“

Popadl ji za ruku a vytáhl ji na nohy. „Tak jo, jdeme.“ Vedl ji k okraji klimatizační jednotky. Za deštěm následoval vítr, který skučel nad řekou. Nad hlavou se jim zablesklo. Zubaté vidlice elektrického výboje částečně zakrývaly větrem unášené plachty vody. Hrom uhodil tak blízko, až se zdálo, že se otřásají samotné základy budovy.

„Na tři zahněte za roh a skočte,“ zakřičel Kealey. „Budu střílet, abych vás kryl.“ Instinktivně vrtěla hlavou, ale on věděl,

že udělá, co po ní chtěl. „Jdu hned za váma. Připravená? Jedna… dvě… tři. *Skočte!*“

Okamžitě obešla roh, a celé její tělo tak bylo viditelné z druhé strany řeky. Kealey zahlédl vzdálené záblesky, když naslepo vystřelil dvě rány, načež okamžitě upravil zamíření tak, aby střílel na ústí Vanderveenovy zbraně. Slyšel nadzvukové prasknutí, když mu kulka proletěla jen pár centimetrů kolem ucha, ale Naomi už byla za okrajem střechy. Vystřelil ještě dvakrát a skočil za ní. Jak padal do tmy, něco mu roztrhlo košili. Prorazil vodní hladinu a všechno potemnělo.

Na vrcholku protější budovy zahodil Vanderveen pončo a postavil se. Doběhl k okraji střechy. Podíval se dolů na řeku. Výhled mu téměř dokonale zakrývaly přívaly deště. Přesto pušku, do které už zasunul druhý zásobník na pět nábojů, zvedl. Díval se zaměřovačem a zdálo se mu, že ve vodě vidí nějaký tmavý obrys. Střílel rychle a vyprázdnil zásobník za několik vteřin. Byl bez sebe vzteky. Obchodník v Drážďanech zřejmě lhal, když tvrdil, že zbraň je zastřílená. Byl si téměř jistý, že Kealeyho na střeše minul. Kulky z Kealeyho krycí palby proletěly několik desítek centimetrů nad jeho hlavou, což bylo neuvěřitelně blízko, když vezmeme v úvahu vzdálenost a to, že šlo o pistoli. Ta krycí palba mu rozhodila zamíření a poskytla Kealeymu čas skočit za tou ženou. Najednou si uvědomil, že Rasínová měla celou dobu pravdu. Měli si prostě počkat a sejmout je na ulici. S výhodou překvapení na jejich straně by musel útok ze zálohy fungovat dokonale.

Teď se s tím už nedalo nic dělat. Po své levici viděl, jak se vozidla záchranné služby řítí po mostě přes řeku. Rozebral pušku, sundal zaměřovač a vše naskládal zpátky do pouzdra. Pak si vzal podložku a pončo a nacpal je do batohu. O devadesát vteřin později byl zpátky na ulici a klusal deštěm k mercedesu s běžícím motorem. Otevřel kufr a hodil tam batoh. Oběhl auto ke dveřím u spolujezdce, nastoupil a pouzdro si postavil mezi nohy.

Rasínová se rozjela. „Dostals je? Fungovalo to?“

„Myslím, že ne. Možná jsem trefil tu ženu, ale nejsem si jistý.“ Ošklivě zaklel a praštil rukou do palubní desky, až Rasínová poskočila na sedadle. „Ten hajzl v Drážďanech…“

„O čem to mluvíš?“

„Tvůj dodavatel nám lhal, Jasmíno. Ta puška nikdy nebyla zastřílená. Měl jsem Kealeyho na střeše na vzdálenost sto metrů a minul jsem. Doprdele, já *minul*.“

„To muselo být tím deštěm,“ protestovala. „Málem nebyla vidět ruka před obličejem. Dělala jsem s ním už předtím, Wille. Nemyslím, že by –“

„Bylo to tou puškou,“ trval na svém Vanderveen. „Ale to teď nehraje roli. Vrátím se a srovnám účty při další příležitosti.“ Opřel se v sedadle a zhluboka se nadechl. Snažil se uklidnit. „Musíme odsud zmizet. Zastav u Oberbaumbrücke. Hodím pouzdro do ř*eky* a pak jedeme na letiště.“

Podívala se po něm. „Kanada?“

Přikývl a pohlédl na hodiny v palubní desce. „Letadlo nám letí za dvě hodiny. Jsme tam ráno. S trochou štěstí dorazíme do Států zítra večer. Cesta autem z Montrealu do New Yorku trvá kolem sedmi hodin, ale nám to zabere skoro dvojnásobek, protože musíme jet po Nazeriho obvyklé trase.“ Během cesty z Postupimi do Berlína ji řekl o Amiru Nazerim a jeho roli v připravovaném útoku. „Nechci se odchýlit od běžné rutiny.“

„A pak?“

„A pak to dokončíme. Možná jsme je nechali naživu, ale mají prázdné ruce.“ Usmál se na ni. „Nemůžou udělat nic, aby nás zastavili.“

Kealey dopadl na vodu tvrdě, na břicho, a vyrazil si dech. Šel rychle ke dnu, ale pak začal kopat, aby se dostal na hladinu. Když už to vypadalo, že ztratí vědomí, vyrazil na vzduch a zalapal po dechu. Dešťové kapky se odrážely od hladiny a nacházely si cestu do jeho úst a nosu. Snažil se udržet hlavu nad vodou a slepě se rozhlížel.

Chtělo se mu zavolat na ni, ale něco hluboko v něm, zbytek racionálního myšlení, který mu ještě zůstal, mu říkal, že je to

ztráta času. Pak ji zpozoroval. Snažila se plavat s proudem, ale i přes déšť viděl, že jí to jde ztěžka, všechnu práci odváděla pravá paže. Začal plavat k ní. Když byl po jejím boku, okamžitě se ho chytila.

„Nezvládnu to," prskala. „Zkoušela jsem to, ale…"

„Jen se mě držte," nařídil jí. „Nepanikařte a snažte se udržet hlavu nad vodou."

Slabě přikývla a on plaval směrem k hausbótům pod Luisenbrücke. Její zraněná paže mu volně objímala tělo. Určitě ho zpomalovala, ale věděl, že se snaží odvést svůj díl, protože se nevzpírala, a slyšel cákání, jak zabírala zdravou rukou. Konečně se dostali k dřevěnému žebříku vedoucímu na molo. Postrčil ji před sebe a ruce jí navedl na žebřík.

„No tak, Naomi," snažil se působit sebejistě. „Ještě jednou, je to jen pár šprušlí."

Byla viditelně vyčerpaná, ale natáhla pravou ruku a chytila se. Levou ruku zvedala pomalu a snažila se dostat na žebřík. Kealey ji těsně následoval, podpíral ji a pomáhal jí, jak jen mohl. Dostali se na molo a ona se převalila na dřevěná prkna.

Pomohl jí vstát a rozhlédl se. Uvažoval, jak pokračovat. Podíval se doprava a spatřil pět hausbótů uvázaných v řadě. V prvních dvou se svítilo a mohl slyšet tiché hučení přenosných generátorů. Další tři byly tmavé.

Pohlédl na ni a zjistil, že se na studeném dešti strašně třese. Krátce se zablesklo a on viděl, že má úplně bílý obličej, rty promodralé. Teplota od soumraku prudce klesala. Věděl, že nemůže být víc než čtyři pět stupňů, spíš se to blížilo k nule. Musela se dostat ihned dovnitř.

Uchopil ji za zdravou ruku a vlekl ji k poslednímu hausbótu. Bylo to velké plavidlo – skoro dvacet metrů – s laminátovým obloukem nad kormidelnou. Kealey přelezl zábradlí a pak pomohl jí. Stál tam hliníkový stůl přišroubovaný k palubě, obklopený křesly, a u zábradlí rostliny v květináčích. Šel k posuvným dveřím, zkusil je otevřít, ale byly zamčené. Před nimi ležela rohožka. Zvedl ji, ale klíč pod ní nebyl. Rozhlédl se a zrak mu padl na květináče. Ignoroval Naomin zmatený výraz

a klekl si k hliněným nádobám. Začal z nich postupně vysypávat zeminu a prsty ji prohmatávat. Nakonec uviděl cosi, co se stříbrně lesklo. Zvedl klíč a vrátil se ke dveřím.

„Jak jste věděl, že tam je?“ vypravila ze sebe Naomi. Byla opřená o vnější stěnu, třásla se jako osika, pažemi si pevně objímala tělo.

Neodpověděl, odemkl dveře a odsunul je. Vstoupil dovnitř, ona za ním.

Salon byl plný pohodlných čalouněných pohovek, na zemi odřený koberec, kuchyňka vzadu. Dovnitř částečně pronikalo světlo pouličních lamp a umožňovalo jim orientovat se. Naomi se okamžitě přesunula k jedné z pohovek a padla do polštářů. Schoulila se do klubíčka a celá se třásla. Kealey šel rovnou do boční chodby a za pár vteřin našel hlavní kajutu. Místnost prohledal, ale hned bylo jasné, že tady nikdo nebyl už nějakou dobu. Nemohl najít žádné šaty, a tak stáhl pokrývku z postele a pak prošel loď. V umyvadle si opláchl špinavé ruce. Na poličce byl jeden ručník. Vzal ho a vrátil se do salonu. Kharmaiová zůstala pořád stejně schoulená.

„Naomi, musíte ze sebe dostat ty šaty.“ Neodpověděla, obličej zabořený do čalounění. Posadil se k ní a opatrně s ní zatřásl. „Tak si sedněte.“

Pomalu se posadila a neprotestovala, když jí stáhl vlněný pulovr přes hlavu, jen zamrkala, když zvedala levou ruku. Kealey si pomyslel, že chlad ztlumil bolest. Pak přišlo na řadu tričko. Následovaly boty, ponožky a nakonec její džíny. Kealey chytil ručník a strčil jí ho do ruky. Bezmyšlenkovitě si začala třít mokrou kůži. Díval se jinam. Odolal pokušení pokochat se její polonahou postavou. Když byla celkem suchá, zabalil ji do pokrývky a tu pevně utáhl. Vlasy jí vysušil ručníkem. Přisedl si vedle ní a stáhl jí pokrývku z levého ramene.

„Jak moc je to špatné?“ zeptala se a snažila se podívat sama. Hlas jí poněkud zesílil, když se teď trochu ohřála. Rty už měly normální barvu a na tvářích se jí objevil růžový nádech, což mu připadalo nadějné.

„Není to tak zlé, jak jsem si myslel," přiznal upřímně. Našel jen tři menší rány, dvě byly jen povrchové, třetí mnohem hlubší. Odhadoval, že ty dvě způsobily odražené kuličky, třetí byl přímý zásah. Když došlo k výbuchu, stála za Bennettem, trochu vlevo. Bylo docela možné, že kuličky, které způsobily povrchová zranění, prošly Bennettovým tělem, než ji zasáhly. Což by vysvětlovalo, proč nepronikly do hloubky. Měl náhlé, šílené nutkání začít se smát. „Ani nevíte, jaký jste měla štěstí."

„A co vy?" Náhle se vystrašila. „Trefilo vás něco?"

Kealey zatím neměl čas, aby o tom přemýšlel. Pulovr si stáhl už v řece, takže si zkontroloval holé paže a hledal díry v tričku. Říznutí na rukou se čistě vymyla a teď viděl, že to není nijak hrozné. Snažil se soustředit, nechat adrenalin klesnout a zkontrolovat, jestli je někde něco v nepořádku. Všechno vypadalo v normě.

„Nemyslím," řekl. „Podívejte, musíte do nemocnice. Ta ruka není tak špatná, ale nemůžeme to nechat jen tak. Dokonce ani jen do rána ne."

Okamžitě zavrtěla hlavou. Zvědavost zmizela a vystřídal ji výraz soustředění. „Policie bude kontrolovat všechny příjmy. To nemůžeme riskovat."

„Co ambasáda?"

Zavřela oči a opřela se o pohovku. Zoufale se snažila něco vymyslet. Bennett s nimi spolupracoval na základě přání Jonathana Harpera. Nikdo jiný na velvyslanectví ani nevěděl, že jsou v zemi. Už vůbec nemluvě o tom, proč tady jsou. Avšak jakmile půjdou za rezidentem CIA, budou mu muset vysvětlit, co se stalo. Určitě nebude reagovat přátelsky, ale to nebude nic ve srovnání s událostmi v Langley.

Naomi potřásla hlavou. Usoudila, že tahle situace prostě nejde napravit. Pravda vyplave na povrch dřív nebo později, a pak se její kariéra už nebude dát zachránit žádným způsobem. Najednou jí projela vlna pocitu viny. Myslela na svou kariéru, a zatím Shane Bennett – parťák a dobrý muž – leží mrtvý v Rühmannově bytě. Vzpomněla si, co ji napadlo, když se dívala na Rühmannův poničený obličej, a náhle si uvědomila, že je to

pravda: *ztratila* něco zásadního, jakousi schopnost soucitu. Nějak, aniž by si toho všimla, se z ní stala osobnost tvrdší, než si kdy myslela, že by bylo možné.

„Myslím, že nemáme jinou možnost," prohlásila nakonec. Hlas zněl těžce, plný rezignace a ještě něčeho, co Kealey nedokázal určit. „Pravda vyjde najevo dřív nebo později. Ať to máme za sebou."

„Musím najít telefon. Nebude to trvat dlouho. Prohlídl jsem to tady… Myslím, že tu nikdo nebyl už dlouho. Budete v pořádku, než se vrátím."

Vydal se ke dveřím. Naomi váhala, pak na něho zavolala křestním jménem. Otočil se k ní.

„Ryane, já…" Podívala se jinam, přitáhla si přikrývku těsněji kolem ramen a doufala, že ve tmě není zřetelně vidět její obličej. Měla ho rozpálený. Znovu jí zachránil život a přitom riskoval ten svůj. Jestli někdy nastal okamžik, aby vyjádřila své city, pak to bylo teď. Avšak i když měla slova na jazyku, nedokázala je dostat ven.

„Nebuďte tam dlouho, ano?"

41

BERLÍN

Americká ambasáda v Berlíně připomíná krabici. Je to nevzhledná, šedá, kamenná budova v diplomatické čtvrti jižně od Tiergarten. Chrání ji nepřeberné množství červených a bílých bariér, betonových nádob na květiny a řady jako žiletka ostrého ostnatého drátu. Osazenstvo strážnice tvoří zachmuření němečtí policisté s automatickými zbraněmi. Pokud do blízkosti velvyslanectví zabloudí turisté, lámou si hlavu, jestli hmatatelné rozdělení na Východ a Západ dosud přece jen neexistuje.

Příštího rána těsně po sedmé ležel Ryan Kealey na kavalci ve volné místnosti ve druhém patře. U zdi stála televize naladěná na CNN. Puštěná byla hodně potichu, protože na vedlejším lůžku spala Naomi spánkem spravedlivých. Nicméně slyšel dost, aby získal obecný přehled. Situace v Iráku eskalovala každým dnem. Před dvanácti hodinami došlo v Basře k řadě koordinovaných útoků provedených syrskými povstalci. V průběhu čtyřiceti minut byly odpáleny bomby na třech policejních stanicích a místní úřadovně Mezinárodního červeného kříže. Útoky proběhly večer, a proto byl počet obětí překvapivě nízký. Díky tomu se zpráva dostala do pozadí a přednost dostaly mnohem dramatičtější události v Bagdádu. Šest hodin před násilím v Basře najelo nákladní auto s dvaatřiceti kily HMX do kontrolního stanoviště na obvodu Zelené zóny. Hlášeno bylo sedmnáct mrtvých, včetně pěti amerických vojáků, a mezi nimi také kapitán 1. expedičního sboru námořní pěchoty.

Výjevy na obrazovce se změnily, komentátor už hlásil jinou zprávu. Kealey nechal své myšlenky bloudit. Přemítal o událostech posledních šesti týdnů. V narůstajícím násilí se těžko hledal nějaký systém, ale zdálo se, že vše začalo pokusem o atentát na iráckého premiéra a zavražděním Násira Tabrízího v Paříži. Oba muži byli mocní, vlivní politici, a to z nich dělalo přirozené cíle, ale bylo tu ještě něco, co bylo nutné vzít v úvahu. Núrí al-Málikí a Násir Tabrízí stáli na opačných stranách nejvýznamnější čáry rozdělující obyvatelstvo Iráku. Tato dělicí čára byla náboženská a členila obyvatelstvo na šíitské a sunnitské muslimy. Z bomby v hotelu Babylon obvinila veřejně šíity kontrolovaná Mahdího armáda sunnitské povstalce. Výsledkem bylo, že v následujícím týdnu se terčem útoků staly hlavně sunnitské obchody a modlitebny. Pak ale zemřel Tabrízí a násilí se přehouplo na druhou stranu. Hlavní nápor na první pohled odvetných úderů směřoval na šíitské svatyně, a to navzdory zjištění, že Tabrízího vrahové byli občané Íránu.

Ze stavu, který nastal, Kealey neviděl východisko, a zřejmě nebyl sám. Rada prominentních demokratů už znovu oživila v Senátě starou debatu a tvrdila, že američtí vojáci nejsou vycvičení k zasahování do situace, která pomalu sklouzává do občanské války. Do věci se vložila také řada vysloužilých generálů. Většina, jak se zdálo, věřila, že vojáci nebudou schopni kontrolovat zemi, pokud se irácká vláda rozloží. Soukromě s tím Kealey souhlasil, nicméně na situaci to vrhalo nové světlo a on prostě musel znovu projít některé své dřívější úvahy. Co kdyby někdo chtěl zničit Irácké národní shromáždění? Co když si někdo objednal Vanderveenovy služby právě s tímto cílem? Bývalý americký voják se zcela určitě podílel na bombovém útoku v hotelu Babylon – to byla nesporná skutečnost –, ale hrál také roli při atentátu na Tabrízího v Paříži? Pokud ano, pak zahladil stopy pozoruhodně úspěšně.

Naomi se na druhém kavalci zavrtěla a Kealey se na ni podíval. Přitom se jeho myšlenky přesunuly ke včerejší noci. Vůz z velvyslanectví dorazil za necelých deset minut po zavolání.

Řidič přivezl oblečení pro Kharmaiovou, a když se převlékla, jeli rovnou na ambasádu. Šéf pobočky, zdravě vypadající mohutný Texasan jménem Fichtner, na ně čekal u brány. Na Kealeyho řval dvacet minut, během kterých lékař tahal střepiny z Naominy ruky. Pak Fichtner zavolal do Washingtonu Harperovi. Kealey neměl ponětí, jak Harper reagoval – z konverzace slyšel jen jednu stranu –, ale bylo mu jasné, že zástupce ředitele vývojem událostí potěšený není. Muž, kterého osobně naverboval, byl mrtvý, Rühmann taky a k nalezení Willa Vanderveena se nepřiblížili ani o krok. Celá věc byla dokonalá katastrofa. Poprvé, co ho vyhodili z Agentury, začínal mít Kealey pocit, že propouštěcí papíry dostal oprávněně.

Naomi se znovu zavrtěla a posadila se. Protřela si oči, odhrnula přikrývku a spustila nohy na podlahu. Předvedla bílé tričko, které na její štíhlé postavě viselo jako šaty. Kealey viděl pod látkou na levém rameni obvazy, avšak jeho pozornost se rychle přesunula ke spodnímu konci trička, které dosahovalo stěží k holým stehnům. Rozpačitě odvrátil zrak, ale pak na sobě ucítil její oči a vrátil se pohledem zpět. Usmívala se, zřejmě pobavená.

„Nevypadal jste tak stydlivě, když jste ze mě včera večer svlékal šaty," podotkla a odhrnula si vlasy z obličeje.

Ta poznámka ho zastihla nepřipraveného. „Byla jste mokrá až na kost, Naomi, a venku mrzlo. Jen jsem chtěl –"

„Já vím, já vím. Jen klid. Dělám si legraci." Vstala a hledala svoje džíny. Když si je natáhla, sedla si na okraj postele. Kealey si všiml, že se jí úsměv z tváře vytratil. Jako by mu četla myšlenky, pohlédla na něho s vážným výrazem. „Není to dobré, že ne?"

Zavrtěl hlavou a zaváhal. „Je mi líto, že jsem vás do toho zatáhl. Kdybych věděl, jak to dopadne –"

„Nechte toho, Ryane." Upřela na něj oči a doufala, že tak vyjádří svou upřímnost. „Neomlouvejte se. Nedonutil jste mě nastoupit do letadla, stejně jako jste mě nenutil, abych vám pomáhala ve Washingtonu. Chtěla jsem to udělat. Chtěla jsem se zúčastnit a ničeho nelituju."

„Co vaše kariéra? A neříkejte mi, že to nehraje roli, protože já vím, že hraje.“

Pokrčila rameny. „Ale ano, roli to hraje, nechtěla jsem přijít o tu práci… Totiž, kdo by chtěl, že? Ale co se stalo, stalo se. A kromě toho jsou některé věci důležitější.“

„Jako co?“

„Jako pomáhat lidem, které máte rád.“

Dlouze se na sebe zadívali a oba uvažovali, co teď říct. Ten okamžik rozbilo zaklepání na dveře. Do dveří vstrčila hlavu žena kočičího vzhledu s kaštanově hnědými vlasy. Její pohled okamžitě zaznamenal Kealeyho nahý hrudník. Naomi v ní poznala Fichtnerovu asistentku. Mluvila mezi hlasitým mlaskáním, jak žvýkala žvýkačku. „Ryane, pan Fichtner vás chce vidět ve své kanceláři.“

„Dobře,“ řekl Kealey a sáhl po košili. Ta byla pořád zčásti provlhlá. „Díky, Becky.“

„V pořádku.“ Žena se na něho chvíli zářivě usmívala, pak se obrátila k Naomi a úsměv zmizel. „Vy jste Kharmaiová, že? Máte telefon. Můžete si to vzít vedle.“

Naomi to zarazilo. „Řekl, kdo to je?“

„Její příjmem je Petersonová,“ sdělila jí asistentka a vrátila se pohledem ke Kealeymu. „Zřejmě volala Langley a ptala se po vás a pan Harper to nechal přesměrovat na naši ústřednu.“

„Dobře,“ řekla Naomi. „Jsem tam za minutu.“ Žena se nepohnula a Naomi to zopakovala hlasitěji. Asistentka nakonec neochotně odešla a zavřela za sebou dveře.

„Máte tady fanynku,“ poznamenala Naomi suše.

„O čem to mluvíte?“

„Jasně.“ Naomi potřásla hlavou, vstala a šla ke dveřím. „Zapomeňte na to.“

Sledovala asistentku úzkou chodbou k zabezpečenému telefonu, který byl umístěný v malé místnůstce bez oken. Asistentka otráveně mávla rukou a pak se vrátila, odkud přišla. Naomi se dívala za odcházející ženou a současně sáhla po sluchátku a zmáčkla tlačítko ČEKEJ. „Kharmaiová.“

„Naomi, tady Liz. Jak se máš?“

Jakmile uslyšela její hlas, nemohla si Naomi pomoct, ale musela se usmát a nálada se jí začala zvedat. Současně pocítila bodnutí sebelítosti. Po Londýně se jí nestýskalo, Petersonová však určitě byla výjimkou.

„Mohlo by to být lepší,“ odpověděla upřímně. Chvilku si vyměňovaly vtípky, pak Naomi popsala události minulé noci. O tom, že už není úředně u Agentury, se však nezmínila. Když skončila, byla Petersonová trochu zaražená a Naomi se jí rychle zeptala, proč vlastně volá.

„No, souvisí to s tím jménem, co jsme vydolovali z té pásky. Jason March neboli Will Vanderveen.“

Naomi okamžitě zbystřila. „Co máš?“

Petersonová rychle vysvětlila, o co šlo v případě Samíra al-Askarího, jordánského bankéře, a jeho konce na londýnském Strandu. „Dva z našich nejlepších sledovačů toho chlapa stopovali, Naomi. Jeden fotil z druhé strany ulice. Když jsme to dostali zpátky a digitálně zvýraznili, pořád se v pozadí objevovaly dva obličeje, muž a žena. Projeli jsme to softwarem na rozeznávání obličejů a hledali shodné uzlové body. Vyplaval Vanderveen. Shoda je devadesát pět procent.“

Kharmaiová si to rychle přebrala. Uzlové body jsou vizuální markery na lidském obličeji. Marker může být téměř cokoliv dost výrazného: šířka úst, vzdálenost očí nebo lícních kostí. Lidský obličej má osmdesát uzlových bodů, software jich ovšem k přiřazení potřebuje jen čtrnáct až dvaadvacet, dvacet dva znamená sto procent. Devadesát pět procent bylo nadějných. Znamenalo to, že jedenadvacet uzlových bodů z fotografie Willa Vanderveena ve složce souhlasilo se snímky pořízenými v Londýně. „A to bylo kdy? Přede dvěma dny?“

„Al-Askarí zemřel přede dvěma dny, ale to přiřazení se podařilo až včera.“

„Ach jo.“ Naomi o tom přemýšlela a zatím si nebyla jistá, jak může tato informace pomoct. Neměli žádné nezvratné důkazy, ale Ryan si byl jistý, že past v Rühmannově bytě na ně nastražil Vanderveen, a Naomi souhlasila. Londýn byl stará záležitost.

Pak ji cosi napadlo. „Moment, říkalas, že tam byly *dva* obličeje?“

„Správně,“ zněla odpověď. „Druhý patří ženě, ale ta z databáze nevyplavala. Nemáme ponětí, kdo je, ale určitě se pohybuje dohromady s Vanderveenem. Jsou spolu na všech snímcích a na jednom ho drží za ruku. Podle hlášení vešel al-Askarí do Savoye a zdržel se tam asi třicet minut. Nemáme obrázky Vanderveena, jak vchází do hotelu, ale získali jsme nějaké pásky z hotelových kamer. Byl tam a ta žena s ním. Byli v hotelu oba.“

Naomi se okamžitě vrátila ke včerejší noci. Těsně po explozích byla sice napůl omráčená, ale pamatovala si hustý kouř stoupající z přízemí. Pokud Vanderveen střílel z druhého břehu řeky, kdo zapálil ten oheň? Divné bylo, že o tom neuvažovala už dřív.

„Liz, buď tak hodná a pošli mi ty fotky přes Langley. Projedeni je naší databází a zkusíme zjistit ještě něco.“

„Už se stalo,“ odpověděla Liz. „Když jsem volala a sháněla tě, přepojili mě na člověka jménem Harper. Fotky už má a zítra dodám ty pásky z bezpečnostních kamer. Jen jsem ti to chtěla říct osobně.“

„Děkuju. Máš to u mě.“

„To nestojí za řeč. Kdy se vracíš?“

Naomi si povzdechla, protože si vzpomněla na své nedávné propuštění. Státy v tomto okamžiku nevypadaly moc jako domov a Londýn měl určitě své výhody. *Byla* koneckonců britskou občankou a MI5 pořád hledala zkušené lidi. Možná by Petersonová mohla zatahat za nějaké nitky.

„Nevím,“ odpověděla konečně. „Ale zůstanu v kontaktu. Nezapomeň na mě, ano?“

„V žádném případě.“

* * *

Naomi uvedli do kanceláře šéfa pobočky CIA o několik minut později. Ryan už tam byl, seděl před stolem šéfa. Rozhodně nevypadal šťastně. Ken Fichtner řval do telefonu,

obličej měl celý flekatý, kravatu uvolněnou a potřísněnou neznámou látkou. Vypadal jako na pokraji srdečního záchvatu. Zamračil se na vcházející Naomi a pak se otočil zpět k jedinému oknu za svým stolem. Naomi se posadila vedle Ryana a židli si přitáhla blíž k němu. Tiše mu zopakovala, co jí právě sdělila Liz Petersonová.

Když skončila, Kealey zamyšleně přikývl. „Máte pravdu… Musel tam být ještě někdo, kdo zapálil to přízemí."

„Nemohl to udělat sám?"

„Nemyslím. Už jsem nad tím přemýšlel, Naomi. Ta nálož v Rühmannově kanceláři byla hrozně nedbale sestavená. Byly jsme těsně před místností, když to bouchlo. Mělo nás to oba zabít. Taky je fakt, že nás minul na střeše. To asi znamená, že neměl noční zaměřovač anebo neměl čas zbraň s ním zastřílet. Ať je to jakkoliv, my jsme tu teď vlastně neměli být."

„Co tím chcete říct?"

„Chci říct, že nebyl dobře připravený. Myslím, že jsme ho překvapili. Tu elektrickou bránu zvolil jen proto, že to byla jediná věc, na kterou měl čas. Srovnat to mohl puškou. Jinými slovy, neměl čas připravit něco propracovanějšího na ty schody. Určitě ne něco, co by mohl odpálit na dálku."

„Asi máte pravdu." Odmlčela se. „Samozřejmě pořád zůstává nejdůležitější otázka, a to, jak věděl, že přijdeme."

„O tom jsem přemýšlel taky," přiznal se Kealey a vzpomněl si na nečekanou návštěvu Samanthy Craneové v hotelu Washington.

„Nějaké nápady?"

„Povím vám to později."

„Co si myslíte o té ženské? Myslíte, že na ni někde budeme mít záznam?"

„Pochybuju," mumlal Kealey. Uvědomoval si Fichtnerovu rostoucí podrážděnost. „MI5 má obrovskou databázi. Pokud oni nevědí, kdo to je, pak my na tom asi nebudeme o nic líp."

Fichtner najednou bez varování praštil sluchátkem a otočil se k nim. „Tak jo, vy dva. Nezasloužíte si to vědět, ale když jste tady, tak už je to jedno. Podle předběžné koronerovy zprávy

zemřel Thomas Rühmann následkem vícenásobných střelných zranění. Použitá zbraň byla .22. Tělo jeho pomocníka, muže jménem Karl Lang, našli v koupelně jeho šéfa. Rovněž utrpěl střelná zranění, dvě rány do hrudníku, ale zbraň, která ho zabila, byla jiná než ta, co dostala Rühmanna."

„No, pane, to souhlasí s tím, co jsem právě –"

„Nepřerušujte mě!" zařval Fichtner a praštil pěstí do stolu. Naomi se přikrčila na židli, když pokračoval a jeho hlas zněl nebezpečně nízko. „Vy dva jste mě stáli mýho nejlepšího spolupracovníka. Kašlu na to, co chcete říct." A přesunul pohled. „A vůbec mě nezajímají vaše teorie, Kealey. Nemůžete dokázat, že Vanderveen zabil Rühmanna, stejně jako nemůžete prokázat, že nastražil tu past v kanceláři. Pokud jde o mě, od okamžiku, kdy jste se dotkli německý půdy, jste nadělali jenom samý problémy. Máte štěstí, že to není moje věc. Upřímně, nic bych neudělal radši, než zavolal místní policajty a řekl jim o vaší malý účasti na tý včerejší katastrofě."

Zmlkl, aby nabral dech. „Víte, co se našlo v tom bytě? Víte, co jste vlastně získali? Nic. Vůbec nic. Žádné papíry, žádný hard disk… nic. Za několik hodin si Němci zjistí, kdo skutečně byl Shane Bennett. Pak to bude jako hovno, co vlítlo do větráku, a ničemu nepomůže, když se tu budete vy dva potloukat. Jonathan Harper vás chce zpátky ve Státech. Máte rezervovaný let do Washingtonu. Letadlo startuje za dvě hodiny."

Kealey a Kharmaiová přikývli současně. Nic jiného nečekali.

Fichtner přesunoval nějaké papíry na stole. „Auto vás vyzvedne dole za deset minut. Už mají vaše zavazadla a pasy." Sáhl po telefonu, připravený řešit další problém. „A teď odsud sakra vypadněte. Mám vás obou dost."

* * *

Když vyšli po několika minutách ven, pršelo, třebaže se počasí proti včerejšku výrazně uklidnilo. Auto na ně už čekalo, černý Chevrolet Suburban. Kealey šel k němu a zaklepal na okénko spolujezdce. Když se slabým zabzučením sjelo dolů, naklonil se dovnitř a zeptal se: „Jste tu pro nás?"

Řidič přikývl. Zamračený obličej naznačoval, že ví, že na německé půdě už nejsou vítáni. „Vaše věci jsou vzadu. Máte všechno, co potřebujete?“

„Jo. Pojedeme.“

Nastoupili a vozidlo se rozjelo. Než opustili diplomatickou čtvrť, minuli řadu kontrolních stanovišť na Neustädtische Kirchestrasse.

Zanedlouho už uháněli po A111. Řidič se neustále probíral kanály na rádiu, až se nakonec spokojil s nejnovější popovou senzací pro teenagery. K tomu si beze slov broukal melodii a stěrače rychle stíraly lehký déšť z předního skla. Vzadu zírala Naomi tmavým oknem a myšlenky se jí rozbíhaly do tisíce stran současně. Bylo těžké smířit se s tím, že ušli takový kus cesty a zatím pro nic, ale měla pocit, že jí něco uniká, něco, co řekl včera Bennett. Snažila se utřídit si myšlenky, věděla, že když se bude moc snažit, nepřijde na to. Avšak vzpomněla si, teprve až přijeli na letiště.

Řidič se zasunul na konec řady aut před hlavním vchodem. Nevystoupil, aby jim pomohl se zavazadly. Místo toho jen prohodil: „Letenky máte na přepážce. Šťastnou cestu.“

Kealey zašel zezadu k vozu, vzal si svou tašku a pak se natáhl pro objemnější kufr Kharmaiové. Když obě zavazadla postavil na beton, všiml si, že Naomi upřeně hledí na něco nepříliš vzdáleného. „Na co to koukáte?“ zeptal se.

„To auto,“ odpověděla pomalu. „Je moc hezké.“

Sledoval její pohled, až narazil na poslední model mercedesu coupé, stříbrně zářící ve světlech umístěných na fasádě budovy. O zadní nárazník se opíral muž ve středním věku v obleku a kouřil cigaretu. „CLK. A co s ním?“

Otočila se k němu. „Co to řekl Bennett včera večer, když jste se ho ptal na sledování? Řekl, že Rühmann měl CLK registrovaný na jméno Schäuble.“

„No a co?“

„My jsme to auto nikdy nezkontrolovali, Ryane. Pravděpodobně pořád trčí před jeho bytem.“

Kealey zabouchl zadní kapotu suburbanu, pak dvakrát klepl na okno. Vůz zmizel v provozu, než jí odpověděl. „Proč bychom to měli dělat? To není zrovna místo vhodný ke schovávání dokumentů vztahujících se k ilegálnímu obchodu se zbraněmi.“

Všimla si té ironie a okamžitě ji to rozladilo. „To je mi jasné,“ odsekla, popadla svůj kufr a vytáhla madlo s větší silou, než bylo nutné. Zamrkala, když jí ten pohyb způsobil bolest ve zraněném rameni. „Ale stálo by to za ověření, ne? Chci říct, co můžeme ztratit?“

„Jo, řekl bych, že máte pravdu,“ odpověděl po chvilce. Skleněné dveře se zasunuly, když se blížili k budově terminálu. „Stejně potřebuju mluvit s Harperem. Požádám ho, aby zavolal přímo na ambasádu… To je jediný způsob, jak donutit Fichtnera něco udělat.“

Trochu se roztřásla, když vstoupili do tepla uvnitř budovy. „Myslíte, že to Harper udělá? Chci říct, že z nás zrovna teď asi není moc šťastný.“

„Možná že ne, ale to mu nezabrání zavolat. Zbytek si schová, až přistaneme ve Washingtonu.“

Neodpověděla, protože dorazili k přepážce. Ukázali své pasy a dostali letenky. Kharmaiová odevzdala své zavazadlo a prošli kontrolou. Pak zamířili podle šipek do třetího podlaží. Naomi se vydala do podniku nazvaného Millerův bar, zatímco Kealey vyhledal telefon. Vytočil příslušné číslo a chtěl Harpera. Zástupce ředitele se ozval téměř okamžitě.

„Ryane, ksakru, kde jsi?“

Kealey si okamžitě všiml tónu. Harper nezněl naštvaně, což bylo překvapivé, ale byl tam jistý nádech naléhavosti, který Kealey ihned nezaznamenal. Věděl, že to značí, že v případu došlo k průlomu. „Jsme na letišti. Fichtner se nás nemohl zbavit rychlejc. Za chvíli letíme do Washingtonu.“

„Co se tam sakra stalo? Proč –“

„Vysvětlím, jak se vrátíme. Ale teď bych potřeboval, abys pro mě něco udělal.“ Rychle objasnil souvislosti kolem Rühmannova auta, a to co nejstručněji. „Já vím, že je to rána dost naslepo, ale ověřit musíme všechno možný.“

„To ani není rána naslepo, ale zavolám.“

„Dík.“ Kealey se odmlčel, pak vyslovil, co se mu honilo hlavou. „Johne, byl tam Vanderveen. Neptej se, jak to vím – neviděl jsem ho –, ale určitě tam byl. Nastražil past v Rühmannově kanceláři. Věděl, že přijdeme. Někdo ho informoval.“

„No, možná bych na tohle mohl vrhnout trochu světla, ale počkáme a uvidíme. Chci, aby ses podíval na důkazy. V každém případě se tady stala spousta věcí. Musíš se vrátit tak rychle, jak jen to půjde.“

Kealey měl sto chutí se zeptat, ale věděl, že Harper na otevřené lince neřekne nic víc. Podíval se na hodinky, které zázračně přežily události minulé noci. „Fajn. Budeme tam za osm hodin.“

Dvě hodiny potom, co Kealey a Kharmaiová nastoupili do letadla společnosti United směřujícího na Dulles International, stál větší počet nájemníků působících omámeným dojmem kolem vchodu do obytné budovy na Reichstagufer a z dálky pozoroval policisty a hasiče při práci. Ti zachraňovali ze zničených bytů, co se ještě dalo. Těla – tří mužů a dvou žen, včetně domovnice – odnesli již dávno. Zranění způsobená požárem byla menšího rozsahu: pár nadýchání kouře, několik popálenin prvního stupně. Přihlížející, kteří postávali na chladné ulici v dešti, nyní hlavně zajímal stav jejich obydlí. Nikdo si zřejmě nevšiml, když za jejich zády na ulici pomalu zastavil neoznačený sedan.

Otevřely se dveře u spolujezdce a vystoupil muž. Asi pětatřicet, štíhlý, hnědé vlasy, tenký knírek a obyčejný obličej. Stručně řečeno, jeho vzhled byl naprosto nevýrazný, což bylo pochopitelné u člověka, který již čtyři roky pracoval pro Ústřední zpravodajskou službu. Rychle si prohlédl řadu aut zaparkovaných před budovou. Když našel, co hledal, přešel kvapně ulici. Očima klouzal kolem. Nikdo si ho nevšímal. Když přistoupil k černému mercedesu Thomase Rühmanna, postavil se

těsně ke dveřím u spolujezdce a nechal z rukávu vyklouznout tenký kovový pásek. Ani ne za třicet vteřin zámek vyskočil.

Poplach zazněl okamžitě, ale on ho ignoroval a zkoumal vnitřek auta. Malou hromádku papírů na sedadle vedle řidiče našel okamžitě, pak prohlédl zbytek vozu – schránku v palubní desce, mezeru pod sedadly, zavazadlový prostor. Když nic dalšího nenašel, vrátil se k sedanu, papíry pod paží. Alarm na Rühmannově CLK vřeštěl asi půl minuty. Pár čumilů se zvědavě otočilo. Nakonec někdo upozornil uspěchaného policistu. Ten se vymotal z davu a vydal se situaci prozkoumat, ale sedan už byl pryč, jako by tam vůbec nikdy nebyl.

42

WASHINGTON, D. C.

Jejich letadlo nepřistálo v sedm večer východního času, a to kvůli opožděnému přípoji na Heathrow a špatnému počasí nad Dullesem. Když se Kealey a Kharmaiová nakonec dostali ke svým zavazadlům, byli tak unavení, až to vypadalo, že na místě padnou. U východu z prostoru pro vyzvedávání zavazadel k nim přistoupil člověk v upraveném modrém obleku. Tvářil se trochu rozpačitě. Kealey ho neznal, ale rozhodl se zeptat, zda ho neposílá Harper. Jak se ukázalo, měl pravdu. Následovali řidiče skleněnými dveřmi a vyšli do studeného vzduchu. U chodníku čekal černý suburban. Kealey hodil jejich vaky dozadu a přisedl si k Naomi na zadní sedadlo. Když se auto zařadilo do provozu, zaklapl Jonathan Harper mobilní telefon a otočil se, aby si je prohlédl. Jeho první slova ani nebyla překvapivá. „Vypadáte příšerně."

„Fichtner nás prakticky vystrkal z baráku," vysvětloval Kealey. Auto bylo trochu přetopené, a tak mírně pootevřel okénko. Slabě pršelo, ale dopravu to nedokázalo zpomalit. „Nesprchoval jsem se dva dny."

„Ani já," ozvala se Naomi. Najednou měla trapný pocit, jako kdyby to byla její osobní volba, a ne okolnosti, které nemohla ovlivnit. Když jí doktor vyndal včera večer z ramene kuličku z ložiska, dal jí silná sedativa, aby mohla usnout. Byl to vlastně zázrak, že se vzbudila včas k odletu.

„No, brzo dostanete možnost," řekl jim Harper. „Ve skutečnosti –"

„Johne, nerad ti skáču do řeči, ale ráno jsi říkal, že máš něco nového."

„A taky mám. Bohužel, můj vlastní řidič je nemocný a tady Talbot na to nemá prověrku, takže to musí počkat." Podíval se na šoféra a řekl: „Promiňte, Jakeu."

„Nic se neděje, pane," odtušil řidič a zařadil se na silnici mířící od letiště.

„Ale *můžu* vám říct tohle," pokračoval Harper. „Volal jsem Fichtnera, hned jak jsme dnes ráno domluvili. Poslal jednoho ze svých lidí k bytu toho Rakušana, a věřte nebo nevěřte, z toho mercedesu něco dostali. Dokumenty, kterými se vypovídá pronájem v Kanadě."

Kealey se napřímil. „Jaký pronájem?"

„Skladiště. Přízemní budova v Montrealu." Harper zaváhal. „Velká."

Kealey se zamračil, myšlenky se mu honily hlavou. „Proč by to nechával v autě?"

„No, pokud máš pravdu, že tam Vanderveen byl, pak byl poslední, kdo viděl Rühmanna naživu. Možná měli obyčejnou schůzku, než ho Vanderveen zastřelil. Ať měl jakýkoliv důvod, musíme brát v úvahu možnost, že si má něco vyzvednout v Kanadě."

„No, tomu by se snad dalo zabránit, ne?" vmísila se Naomi. „Stačí přece upozornit kanadskou vládu."

„Tak jednoduché to není," vysvětloval Harper. „Já ti věřím na slovo, Ryane, ale od ostatních to nemůžeš čekat. Nemáme sebemenší důkaz, že byl Vanderveen v Berlíně, takže nemůžeme dokázat, že zabil Rühmanna. Vzpomeň si. Ve zpravodajských kruzích se považuje za fakt, že ho chránila německá vláda. Kanaďani se do toho nebudou plést, dokud nebude zbytí. Ta žádost sice zrovna odchází ze zamini, ale moc nedoufám, že se to povede."

„A co naši vlastní lidé? Můžeme je požádat, aby si promluvili s majitelem toho skladiště, ať je to kdokoliv. Dejte mu, co bude

chtít. Peníze za informace. Pak to tam můžeme hlídat a čekat, až se Vanderveen ukáže.“

„Už se stalo. Naneštěstí je majitel mimo zemi a bezpečnostní kamery zabírají jen vjezd. Už je máme pod kontrolou.“

„A?“

Harper pokrčil rameny ve chvíli, kdy suburban zatáčel na MacArthurův bulvár. „Páska není moc čistá. Naši lidi ukázali ostraze fotku Vanderveena a ti obličej nepoznali. On samozřejmě nebude vypadat stejně, takže to celkem nic neznamená.“

„Proč ztrácet čas s fotkama?“ rozčiloval se Kealey. „Musíme tam vletět a podívat se, co tam je.“

„Nejde to. Kromě toho to nepomůže. Jestli si Vanderveen už zásilku vyzvedl, pak nic nezjistíme, a pokud teprve dorazí, naši ho seberou, jakmile se objeví. Věř mi, všechno je zařízeno, jak nejlépe to bylo možné.“

Mladší muž se opřel v sedadle. Byl znechucený, ale v tom, co Harper říkal, nemohl najít chybu. Pootočil hlavu a zjistil, že Naomi to dělá starosti stejně jako jemu.

Suburban zpomalil a zastavil. Kealey se podíval z okna a svraštil čelo. Trvalo mu pár vteřin, než si uvědomil, kde jsou. Vozidlo stálo před kamenným domem Jonathana Harpera na General’s Row. Harper se otočil dozadu. Zřejmě Kealeyho námitky předvídal. „Julie vaří celý den, takže ani neuvažuj o tom, že řekneš ne.“ Podíval se na Naomi. „Kharmaiová, budete vítaná, pokud zůstanete. Popravdě, byl bych raději, kdybyste souhlasila… Máme spoustu prázdných ložnic. Potřebuju to s vámi probrat, ale jestli nechcete, Jake vás vezme do města a vyřídíme to ráno.“

Sled událostí ji překvapil, ale rychle si to srovnala v hlavě. „Chtěla bych to slyšet dnes večer, pane, jestli vám to nevadí.“

„Fajn. Tak jdem.“

43

WASHINGTON, D. C.

Nebe bylo černé jako uhel. Když vystoupili z auta, hustě pršelo. Řidič vytáhl jejich zavazadla z kufru a Kealey zůstal vzadu, aby mu pomohl. Kharmaiová běžela po schodech do domu. Julie Harperová, menší žena s mírnou nadváhou, vřelým úsměvem a příjemnou povahou, na ně čekala ve dveřích. Zběžně políbila manžela a zatáhla Kealeyho do teplé, jasně osvětlené předsíně, přičemž mu setřela z rukávů studené kapky. Prohlédla si ho a položila mu dlaň na tvář.

„Jak se máš, Ryane?“ Hlas měla měkký, s nádechem soucitu. „Už je to dávno.“

„Mám se fajn, Julie. Rád tě zase vidím.“

Když pozorovala tu scénu, uvědomila si Naomi, že se dlouho neviděli, možná od Ryanova návratu do Agentury. Bylo zřejmé, že se znají dobře, a nemohla si pomoct, aby nepřemýšlela, jestli Katie Donovanová někdy navštívila Harperovy doma. Ta myšlenka způsobila bodnutí žárlivosti, kterou ale ihned nahradila vlna výčitek.

Stála tam celá nesvá, dokud ji Harper nepředstavil. Pokusila se o příjemný úsměv, i když byla zcela vyčerpaná a neměla chuť být společenská. Julie si s ní přátelsky potřásla rukou.

„Jsem ráda, že vás poznávám, Naomi. Dejte mi kabát.“ Když věšela její svršky na věšák, podívala se Julie Harperová na manžela. „Předpokládám, že máte spoustu věcí, které musíte probrat.“

„To máme, ale může to počkat až po večeři.“

Julie se rozzářila. „Výborně. Bude to hotové za půl hodiny. Musíte mě omluvit.“

Odběhla do kuchyně a Harper kývl směrem ke schodům. Naomi vzal její objemné zavazadlo. „Ukážu vám to nahoře. Jestli chcete, můžete se před jídlem umýt.“

Kealey nedokázal zakrýt svou netrpělivost. „Johne, to je od tebe hezké, ale musíme probrat spoustu věcí. Teď není čas na –“

„Nezapomeň, cos chtěl říct.“ Harper se podíval na Naomi a dodal: „Můžete nám dát minutu? Přijdeme pak za vámi.“

„Samozřejmě, pane.“ Stoupala po schodech nahoru a Harper se otočil ke Kealeymu, na tváři rozhodný výraz.

„Ryane, máš toho za sebou poslední dobou moc. Jak se věci mají, všechno je pod kontrolou.“

„To je mi jasný, ale –“

„Chceš jet osobně autem do Kanady? Budeš osobně kontrolovat každé vozidlo, které přejede hranici?“ Harper počkal, až jeho rétorické otázky proniknou k Ryanovi, než pokračoval: „Teď se stresovat je kontraproduktivní. Máme celou noc na to, abychom naplánovali další krok, takže se seber, běž nahoru a umyj se. K práci se vrátíme po jídle, ano?“

Kealeymu nezbývalo než upjatě přikývnout. Všechno, co právě slyšel, bylo naprosto logické, a on navíc nebyl v pozici, aby se hádal. „Tak jo.“

U stolu se objevili o dvacet minut později. Oba využili čas k osprchování a převlečení, Kealey do šedého trička univerzity v Chicagu, Kharmaiová do bílého vlněného roláku. Oba měli na sobě džíny. Navzdory podobnosti jejich oblečení, se cítila Naomi nesvá. Uvědomovala si, že ten pocit pramení z nervozity – účinkovalo vědomí, že je poprvé v domě svého zaměstnavatele –, ale ani toto vědomí její stísněný pocit neoslabilo. Zmizel, teprve když se k nim připojil Harper oblečený podobně. Oblek vyměnil za kalhoty barvy khaki a černý svetr s výstřihem do véčka. Než přišla Julie z kuchyně, nalil víno.

Jakmile bylo všechno na stole, začala jim paní domu nakládat na talíře.

Jídlo bylo jednoduché, ale vynikající: pro začátek zeleninová polévka, po níž následovaly linguine v červené omáčce, smažení garnáti, italský chléb a salát jako příloha. Julie se snažila udržovat konverzaci, ale když se na ni Naomi podívala, všimla si, že to je jen zástěrka pro ustarané mateřské pohledy, které vysílala Ryanovým směrem. Po jídle odstrčila židli a nabídla se, že pomůže s nádobím. Doufala, že bude s Julií chvíli o samotě a bude si s ní moct soukromě promluvit. Harper to ale zhatil.

„Máme nějaké věci k probrání, nahoře. Promiň, že se najíme a zmizíme."

„Bylo to vynikající," vyhrkla Naomi. Chtěla zanechat co nejlepší dojem. „Děkuju, paní Harperová."

Ta se rozzářila a začala sklízet ze stolu. „Jsem ráda, že vám chutnalo, drahoušku. A prosím, říkejte mi Julie."

Naomi se musela usmát. I když Julii Harperové ještě něco chybělo do pětačtyřicátých narozenin, její osobnost byla osobností mnohem starší ženy. Nebylo na tom nic špatného. Naomi si nemohla pomoct a pořád se cítila rozpačitě. Připadalo jí divné, že jí „drahoušku" říká žena starší jen o nějakých deset let.

Otočila se a šla za oběma muži po schodech nahoru. Jonathan Harper je zavedl do dřevem obložené pracovny. Byla to na první pohled pánská místnost s koženými klubovkami, obrovským stolem v rohu a perskými koberci poházenými po podlaze. Harper jim pokynul, ať se posadí, a šel ke stolu, kde měl aktovku, kterou vyzvedl ze suburbanu. Když ji otevřel a vybíral z ní papíry, vstoupila Julie s kávou na podnosu. Tác položila doprostřed stolu, zastavila se a zlehka se dotkla Kealeyho ramene. Pak odešla a tiše za sebou zavřela dveře.

„Tak dobře," prohlásil Harper a usadil se ve volném křesle. „Kde začít, toť otázka."

Naomi do toho skočila. „Pane, co ta žena? Liz Petersonová tvrdila, že vám posílá fotografii sledovačky z Londýna."

Harper přikývl a posunul po stole větší počet fotek 20 x 25.

Naomi si je vzala, začala je okamžitě prohlížet a pak je podávala Ryanovi. „Víme, kdo to je?“

„Bohužel ne,“ odpověděl Harper. Do jednoho šálku začal nalévat kávu. „Prohnali jsme ji naším softwarem na rozeznávání obličejů, který je, jak víte, podobný tomu, co používá MI5. Měli jsme jednu shodu, ale souhlasí jen devět markerů. To je čtyřicetiprocentní shoda… nic moc určitého.“

„Nic konečného, možná, ale je to začátek,“ řekla Naomi ve snaze zůstat optimistická. „Kdo vám vypadl?“

Harper jí podal další fotografii. „Samara Madžíd al-Chuzaj, třicet osm let, sunnitka narozená v Bagdádu. Její otec byl příslušníkem speciální republikánské gardy, nejužšího kroužku kolem Saddáma. 1. brigáda byla zodpovědná za bezpečnost. Těsně po invazi byl zatčen v Nadžáfu a neodehrálo se to pokojně. Když ho vytáhli z domu, kde se skrýval, začal křičet, že to není konec, že jeho dcera bude pokračovat v boji. I když to bylo řečeno ve vypjaté situaci, vyvolala ta poznámka krátké vyšetřování. Ukázalo se, že má jediné dítě a tím je Samara.“

Naomi si prohlížela obě fotografie. Studovala obličej Samary al-Chuzaj, pak záběry ženy cestující s Vanderveenem, které pořídil sledovací tým. Ty dvě ženy si nebyly moc podobné.

Podala fotografie Kealeymu. „Co znamená ‚bude pokračovat v boji‘?“ zeptala se. „Byla to vážně míněná hrozba?“

„Těžko říct,“ odpověděl Harper. „Nicméně není ve vězení ani se neobjevila v Jordánsku nebo Sýrii se žádostí o politický azyl. Odbor Středního východu na CTC se domnívá, že je stále v Iráku a spolupracuje s odbojem.“

Kealey vzhlédl od fotografií. „Nemyslím, že je to stejná osoba, Johne. To je náš nejlepší odhad?“

Harper si usrkl kávy a zaváhal. „No, někteří analytici vytáhli Núrí Husajnovou, ale oni to dělají pokaždé, když se objeví nějaká taková fotka.“

„Núrí Husajnová?“ ptala se Naomi. „Nemyslíte…“

„Núrí Saddám Husajnová. Jeho čtvrtá dcera.“

Naomi byla ohromená. „Já myslela, že je to mýtus.“

„To je," vložil se do hovoru znechuceně Kealey. „Její celá existence je založená na jediným dokumentu."

„Jakém?"

„Dopisu," upřesnil Kealey. „Našli ho v jednom domě v Tikrítu v roce 2003. Byl napsaný na stroji a adresovaný ‚Núrí, mé nejmilejší a nejstarší'. Na konci je podpis, údajně Saddámův. Pozvali experty na rukopis, aby potvrdili jeho pravost, ale ti nedošli k žádným pevným závěrům."

„Co fotografie? Někdo –"

„Žádné fotky se nikdy nenašly," přerušil ji Harper. „Ten dopis je jediné svědectví o její existenci."

„A není to důkaz," odsekl Kealey. „Říkám ti, Johne, že bys těm analytikům měl ukázat, kde je jejich místo. Oni si prostě pouští fantazii na špacír. Núrí Husajnová prostě neexistuje a to jméno je jen odvádí od použitelných vodítek."

„Možná máš pravdu," řekl Harper, „ale v tomto okamžiku to vlastně nehraje roli. Stejně nemáme ani ponětí, kde ta žena je. Až najdeme Vanderveena, najdeme i ji. Do té doby zjišťování jejího jména není prioritou."

Odmlčel se a pak pokračoval: „Nicméně tu mám další informaci, která by vás mohla zajímat."

Na tohle Kealey čekal. Poposedl si na teplé kůži křesla. „Íránský informátor?"

„Správně. Jmenuje se Hakim Ghasem Rudaki, narozen v Teheránu. Je mu dvaačtyřicet, absolvent Harvardu a externí profesor na Columbii. Také je velmi zaangažovaný v Národní íránsko-americké radě v New Yorku." Harper se odmlčel. „Rudaki se obrátil na Úřad před několika měsíci a bylo rozhodnuto ho vyslechnout. Na začátku poskytl několik nepříliš důležitých informací, ale protože se všechny ukázaly jako pravdivé, byla mu věnována větší pozornost."

„Kde jsi ty informace sehnal?" zeptal se Kealey.

„Jeden z agentů v newyorské úřadovně nebere to, co jim Rudaki vykládá, a tak si začal stěžovat každému, kdo byl ochotný poslouchat. Včera večer svoje pochybností taky sdělil

svému bývalému nadřízenému v úřadovně v Los Angeles.“ Harper se usmál. „Což je můj bývalý spolubydlící na koleji.“

„Tak kdo řídí Rudakiho v New Yorku?“ zeptala se Naomi.

Harper se zachmuřil. „Od konce srpna jednal jen s jednou osobou. Zvláštní agentkou Samanthou Craneovou.“

Kealey vyskočil z křesla a nahlas zaklel. Naomi taky nadskočila. „Ta *čubka.* Věděl jsem to. Věděl jsem, že na ní je něco… Spolupracuje s Vanderveenem, Johne. Musí to být ona.“

Jeho protějšek pomalu přikývl. „Vím, že to tak vypadá, ale nemůžeme dělat předčasné závěry. Pojďme si to promyslet a pak se rozhodneme, co s tím.“ Ukázal na prázdné křeslo. „No tak. Posaď se.“

Kealey si zase sedl a mlčel. Dál se ovšem tvářil rozzlobeně. Promluvila Naomi: „Pane, to Rudaki předpověděl bombu v hotelu Babylon, že?“

„Ne,“ řekl Harper. „Předpověděl pokus o útok na život Núrího al-Málikího, ale mýlil se, pokud šlo o místo a čas. Stejně jako se mýlil v případě Násira Tabrízího.“

„To je ale náhoda,“ poznamenal Kealey sarkasticky. „Zná cíle, ale nic jinýho. To neberu, a nikdy nebudu.“

„Ani já ne,“ přidala se Naomi.

„Tak to jsme tři,“ souhlasil Harper. „Rudaki skoro hned obvinil íránskou vládu za hotel Babylon a střílečku v Paříži. Trochu moc rychle, na můj vkus.“

„Kde bere Rudaki svoje informace?“ zeptal se Kealey.

„Jeho bratranec je Réza Bagherí, íránský ministr obrany. Podle Rudakiho je Réza s počínáním vlády nespokojený. Věří, že Ahmadínežád dělá obrovskou chybu, když se snaží podkopat americkou politiku v Iráku, a dělá mu starosti, že by americká armáda mohla vtrhnout do Íránu, kdyby vyšla najevo skutečná role íránského režimu při zavraždění Tabrízího. To by samozřejmě znamenalo mnohem větší americkou vojenskou přítomnost v oblasti, což je ta poslední věc, kterou by si Bagherí přál. Samozřejmě s námi nemůže mluvit přímo, a proto je Rudaki jeho hlásnou troubou.“

„To je lež,“ vypadlo z Kealeyho automaticky. „Nevěřím ani jednomu slovu.“

Harper pomalu přikývl a pozoroval ho přes okraj šálku. „Kvůli Craneové.“

„Správně.“ Kealey se zarazil a prohlížel si ruce. Všiml si, že je má zaťaté v pěst, a tak se několikrát pomalu, zhluboka nadechl. „Johne, Fordová řekla Craneové o tom, že jsem vzal laptop v Alexandrii. To víme jistě, ale nabízí se zcela jasná otázka. Jaký další informace jí pustila?“

Harper se opřel v křesle a zamyšleně hleděl do svého šálku. „Rachel věděla o vloupání na ambasádu, a to znamená, že věděla o Rühmannovi. Mohla říct Craneové, kde se schovává, jaké jméno používá… všechno.“

„Všechno,“ zopakoval Kealey. „A co Craneová udělala, když dostala ty informace? Předala je Vanderveenovi.“ Odmlčel se, aby si mohli udělat vlastní závěry. „Jak jinak by věděl, že přicházíme, Johne?“

V místnosti se rozhostilo ticho. Každý se věnoval vlastním myšlenkám, když vtom zazvonil telefon. Zástupce ředitele vstal, došel k psacímu stolu a zvedl sluchátko bezpečné linky. „Harper.“

Dlouho poslouchal, pak položil pár otázek a zavěsil. Kealey a Kharmaiová pochopili, že je to důležité, a čekali na vysvětlení.

„Naši v Montrealu vysledovali majitele skladištního areálu v Lake Forest, jmenuje se Liman. Pamatuje si na jedinou dodávku do Rühmannova skladiště. Bylo to před šesti měsíci. Předtím to tam bylo prázdné.“

„Ví, co tam dovezli?“ zeptala se Naomi.

„Ne. Ale pamatuje si, jak to vypadalo, a zná i přibližné rozměry. Pro naše lidi udělal náčrt. Je to na cestě. Faxem.“

„Pořád sledují budovu?“ chtěl vědět Kealey.

„Ano. Žádný pohyb, zatím.“

„Tak jo.“ Kealey se opřel v křesle a snažil se zbavit vzteku. Neměl nejmenší představu, proč by Samantha Craneová chtěla zradit svého zaměstnavatele a svou zemi, zvlášť když vzal v úvahu její původ, ale teď na to nedokázal myslet. Místo toho se

soustředil na Thomase Rühmanna. Ze všeho nejvíc ho zajímalo, co rakouský obchodník se zbraněmi uložil do skladiště v Lake Forest.

„Johne, jak jsme se vlastně vůbec dozvěděli o Rühmannovi? Chci tím říct, jak se vůbec dostal do hledáčku Langley?“

„Kvůli al-Kaká,“ předběhla Naomi Harpera. „Vzpomínáte? Byl podezřelý, že zorganizoval krádež výbušnin v roce 2003.“

„Správně,“ mumlal Kealey. „Co se ztratilo?“

„Tři sta osmdesát tun HMX a RDX.“ Naomi pokrčila rameny. „Konvenční trhaviny. Nic zvláštního, až na to množství, samozřejmě. V tisku se objevila spousta spekulací, jak se dalo ostatně čekat. Lidi si mysleli, že tam bylo uskladněné ještě něco jiného, ale pokud ano, pak to nikdy nevyplavalo na povrch.“

Kealey zvažoval její slova, když ožil fax na Harperově stole. DDO sebral dva listy papíru a rychle si je prohlédl.

„Mně to nic moc neříká,“ přiznal a podal jim druhý list. „Poznáváte to?“

Kealey se díval na náčrt a uvědomoval si, že Naomi vstala a naklání se mu přes rameno. Náčrt byl jen hrubý, ale vypadalo to jako velký válec s kónickým prodloužením na jednom konci. Něco mu to připomínalo, ale nebyl schopen přesně určit co.

Harper si pročítal první stránku. „Podle majitele ta věc měla asi 3,6 metru na délku a 1,4 m metru na výšku.“

Kealeymu se náhle udělalo zle od žaludku. „Jakou to mělo barvu?“

Harper rychle procházel text. „Tmavozelenou.“

„Sakra.“ Kealey nevěřícně zavrtěl hlavou. „To je vojenská munice. Myslím, Johne, že vím, co to je.“

Harper zpozorněl a vzhlédl od papírů. „Co?“

44

WASHINGTON, D. C.

„Říkají tomu BLU-82,“ vysvětloval Kealey o deset minut později. Použil počítač v kanceláři a stáhl několik snímků s vysokým rozlišením, na nichž byla bomba. Kharmaiová s Harperem studovali vytištěné obrázky. Taky jich pár odfaxovali zpátky do Montrealu a čekali, až to potvrdí Liman, majitel skladiště.

„Znamená to Bomb Live Unit,“ pokračoval Kealey, „ale známější je jako ‚sekačka sedmikrásek‘, podle výraznýho obrazce, jaký zanechá po výbuchu. Donedávna to bylo největší konvenční výbušný zařízení v americký výzbroji. A jak vidíte, je to *hodně* velký, celková váha je kolem 6 800 kg. Taky je velice jednoduchá… nic než kaše GSX* ve velký kovový nádobě. Nádoba sama o sobě moc neváží, skoro všechna váha je výbušnina. Je to 5 715 kg dusičnanu amonnýho a hliníkovýho prášku.“

Harper vzhlédl. „Tady se píše, že byla původně používaná ve Vietnamu pro ‚čištění‘ přistávacích míst pro vrtulníky. To znamená, že je to hezky stará konstrukce.“

„Jo, ale pořád velmi účinná,“ ubezpečil ho Kealey. „Používali jsme je v Afghánistánu i v Iráku, většinou kvůli psychologickýmu účinku. Abyste si udělali představu, o čem mluvím. Tehdy za první války v Zálivu shodilo C-130 sekačku

* dusičnan amonný, hliníkový prášek a polystyren

sedmikrásek na irácký pozice těsně u města Kuvajt City. O pět minut později volala průzkumná hlídka Special Air Service* s dotazem, jestli tam někdo neshodil taktickou jadernou pumu. V tom okamžiku byla hlídka od místa shozu vzdálená sto sedmdesát kilometrů. Viděli charakteristický hřib… spletli si sekačku sedmikrásek s atomovou bombou. Tak silná je ta zbraň.“

Naomi vzhlédla od papíru s výrazem vyjadřujícím současně zmatek i starosti. „Co to znamená v městském prostředí? Co tam tohle udělá?“

Kealey sklopil zrak a snažil se najít nejlepší způsob, jak to vysvětlit. „Vzpomeňte si na Oklahoma City,“ řekl nakonec. „Bomba, co smázla budovu Alfreda P. Murraha, byla asi třetinová. Pokud má Vanderveen jednu z těchhle a odpálí ji v New Yorku, pak zničí každou stavbu do vzdálenosti tři sta metrů a tlaková vlna vytluče okna na kilometry daleko. Podle toho, kde ji nechá vybouchnout, můžou jít ztráty na životech do tisíců.“

„Ježíši,“ vydechl Harper. Obličej mu zbělel.

Na půl minuty místnost zcela ztichla. Pak promluvila Naomi. „Původně to byla naše zbraň, že? Rühmann ji musel získat v al-Kaká. Když najdeme někoho, kdo potvrdí, že tam byla, můžeme to celé poskládat a předložit prezidentovi. Bude muset odvolat setkání na půdě OSN. Chci říct, že toho se přece nezúčastní jen Irácká sjednocená aliance. Bude tam ministr zahraničí, nemluvě o celém Valném shromáždění. Jestli mu dáme něco podstatného, bude to muset zrušit.“

„Na to nemáme čas,“ upozornil ji Harper. „Shromáždění začíná zítra odpoledne. Iráčtí delegáti přiletěli do New Yorku dnes ráno. I kdyby se mi *povedlo* dostat se k Brennemanovi včas, bude chtít pádnější důkazy, než jaké máme. Pamatujte, momentálně jsem u něho persona non grata a vy dva jste mimo úplně.“

„No, musíme to zkusit,“ oponoval Kealey. „Předpokládám, že jsme ten incident v al-Kaká vyšetřovali. Pokusme se dostat

* britské speciální jednotky

k seznamu všech agentur zatažených do vyšetřování, nejlíp k jednotlivým osobám, pokud by to šlo. Možná najdeme nějakou přátelskou tvář, někoho, kdo nám dá úplný seznam toho, co bylo v tom zařízení uložený.“

„To můžu sehnat ráno,“ slíbil Harper. „Bude na tom samozřejmě poklička, ale nějak to obejdu.“

„Nejdůležitější je získat přístup k Hakimu Rudakimu. Jestli někdo ví, co bude následovat, pak je to on,“ poznamenala Naomi.

„Nebo k Samantě Craneové,“ zamumlal Kealey.

„Ryane, souhlasím, že to vypadá špatně,“ řekl Harper, „ale důkazy proti Craneové jsou jen nepřímé. Musíme to nechat v klidu tak dlouho, jak jen to půjde. Zkusíme se nejdřív dostat k Rudakimu.“

Než stačil kdokoliv říct něco dalšího, zazvonil telefon. Harper ho zvedl, prohodil několik slov a položil sluchátko. Otočil se k nim. „Liman to právě potvrdil. Ta věc uložená v Rühmannově skladišti je určitě BLU-82. Povolil našim lidem jít dovnitř a zkontrolovat to. Skladiště je prázdné.“

„Kruci,“ prskla Naomi zahořkle. „Museli jsme ho minout jen o pár hodin.“

„Máme šanci dostat ho na hranici?“ zeptal se Kealey.

„Nemyslím,“ odpověděl Harper pomalu. „To vypadá na Vanderveena, to přesné načasování. Nemyslím, že se na čáře objeví bez spolehlivých papírů, a jestli ty budou v pořádku, tak ho prostě odmávnou.“

„Můžeme aspoň upozornit celníky?“

„Sám to udělat nemůžu. Musí to jít přes vnitřní bezpečnost. Kolečka už se otáčejí, ale teď potřebuju prohlášení od Limana z Montrealu. Jakmile ho dostanu, můžu to předat správným lidem. Je tu ovšem možnost, že už je ve Státech.“

„Takže, co vlastně máme?“ uvažovala Naomi.

„Rudakiho,“ zopakoval Kealey svá dřívější slova. „Musíme se k němu dostat, Johne. Hned.“

Harper zaváhal. „Poslední dny neudělaly s mou důvěryhodností zrovna zázraky. Nějak nemám koho požádat

o službu. Pochybuju, že ředitel začne tahat za drátky na základě toho, co jsme dosud dali dohromady.“

„Bude muset. Na tomhle příliš záleží. Nevím, jak to zařídíš, ale musím s ním mluvit. Osobně. A to hned ráno.“

„Pořád tě ještě můžu dostat do letadla Agentury,“ usoudil Harper. „Zkusím nejdřív zavolat ředitele a zjistit, jestli se mi nepodaří ho přemluvit, aby to probral se zástupcem ředitele zodpovědným za newyorské pracoviště FBI.“ Cítil potřebu na něco upozornit. „Jestli k tomu dojde, a spíš ne, pak budeš obklíčený agenty FBI, je ti to jasné? A jestli Rudaki něco skrývá, pak to z něho při přátelské diskuzi nedostaneš.“

„Tím se začnu zabývat, až tam budu,“ odpověděl Kealey. „Jen zařiď tu schůzku, Johne.“

„Udělám, co je v mých silách.“ Sáhl po telefonu a přitom se podíval na hodinky. „Tohle zabere nějaký čas, tak co kdybyste si vy dva trochu odpočinuli?“

„No, vlastně –“

„Běžte se trochu vyspat,“ nařídil jim Harper, hlas mu teď zněl velitelsky. „Podívejte se do zrcadla… Vypadáte jako mrtvoly. Jestli se mi podaří vás tam dostat, pak to bude ráno. Musíte být připravení.“

Kealey váhavě vstal, následován Kharmaiovou. Opustili místnost a Harper začal vytáčet čísla.

45

WASHINGTON, D. C. • FORT ERIE, KANADA

Mnohem později ležel Ryan Kealey klidně v posteli v pokoji pro hosty v prvním patře. Sundal si tričko, ale džíny měl stále na sobě. V pokoji bylo šero a na vzdálené zdi se mihotaly odlesky pouličních lamp za okny. Zkusil usnout, věděl, že nutně potřebuje nějaký odpočinek, ale mozek byl příliš aktivní. Když odešli z Harperovy pracovny, doprovodil Naomi dolů. Chvíli si povídali s Julií Harperovou, obě ženy se podělily o půl láhve vína. Kealey se spokojil s pivem, ale omezil se na pouhá dvě, protože chtěl ráno být čilý.

Asi po hodině si je Harper zavolal do pracovny. Zprávy nebyly takové, v jaké doufali, i když se nedalo říct, že jsou úplně špatné. Ředitel jejich teorii nakonec vzal hlavně proto, že Harper udělal vše, aby se vyhnul zmínce o Kealeym. Ředitel CIA pak zavolal řediteli FBI domů a vysvětlil mu situaci. O dvacet minut později měl Harper na drátě šéfa newyorské úřadovny FBI. Bylo zařízeno, aby se Naomi Kharmaiová mohla zúčastnit při rozhovoru s Hakimem Rudakim zítra v jedenáct dopoledne. Schůzka se uskuteční v čísle 26 na Federal Plaza na Manhattanu. To bylo nejlepší, čeho mohl Harper dosáhnout. Andrews odmítal dovolit, aby se kdekoliv poblíž íránského informátora vyskytl Kealey, obzvlášť ve federální budově. Byl ochotný udělat výjimku u Kharmaiové, jejíž hříchy – aspoň v jeho očích – byly méně do nebe volající než Kealeyho.

Kealey byl rád, že aspoň jeden z nich bude mít možnost setkat se s Rudakim, ale věděl, že je to stejně sázka do loterie. Naomi neměla moc šancí proniknout Íráncovou obranou. Koneckonců, ten člověk přesvědčil špičky FBI, že jeho informace jsou pravé, pravděpodobně s pomocí Samanthy Craneové. A to byla další věc. Craneová nikdy nepřipustí, aby se Kharmaiová setkala s Rudakim, aniž by ona byla u toho.

Přes Harperovo nabádání k opatrnosti byl Kealey přesvědčený, že Craneová spolupracuje s Vanderveenem. Pomyslem, že bývalý americký voják nyní směřuje do New Yorku se zařízením schopným zavraždit tisíce lidí, působilo Kealeymu nevolnost. Nevěděl, jak se to mohlo dostat tak daleko, ale neměl nejmenší pochybnosti, že Vanderveen plánuje použít zítra bombu, a jestliže uspěje, pak seznam mrtvých bude soutěžit s tím z 11. září. To se prostě nesmí stát.

Přemýšlel o tom tak dlouho, jak to šlo, ale postupně převládlo vyčerpání a všechno kolem začalo být rozmazané. Kealey zavřel oči a naslouchal šumění deště na oknech a občasnému zasvištění auta na vlhké silnici. Dům byl téměř úplně tichý. Měl důvod si přát hluk a zvuky, cokoliv, co by ho odvedlo od vzpomínek, které se plížily z temnoty. Držel je od sebe tak dlouho, jak jen to šlo, ale nemohl zabránit nevyhnutelnému.

Nedivil se, že se minulost vrací právě na tomto místě. V Harperově domě nebyl téměř rok, a když naposledy překročil jeho práh, byla po jeho boku Katie. Tu noc si pamatoval až překvapivě jasně, a to z dobrého důvodu: Ten večer ji požádal, aby si ho vzala. Když opustili hotel, překvapil ji procházkou za měsíčního svitu po parku Rock Creek. Procházeli se ve sněhu a na mostě přes zamrzlý potok jí ukázal prsten. Proti všem předpokladům řekla ano, a tím se jeho život stal dokonalý.

Kealey zahnal vzpomínky, ale moc to nepomáhalo. Na chvilku si přál, aby byl zpět v Iráku, kde by i nadále mohl předstírat, že se nic nestalo, že ona pořád žije a je v pořádku. Dal by všechno za to, aby mohl přijet do domu na Alžbětině mysu a našel ji tam, jak ho vítá s otevřenou náručí, zářícíma očima a krásným, moudrým úsměvem. Vzpomínka vyvolala bolestivé

píchnutí u kořene nosu, ale právě v momentě, kdy ho představa už už ovládla, uslyšel jemné zaklepání na dveře a do místností pronikl paprsek světla.

Kealey se posadil a uviděl ve dveřích Naomi. Její postavu omývalo teplé světlo z chodby. Měla na sobě tričko a bavlněné kalhoty na tkaničku. Byla bosá. Udělala několik váhavých kroků a zdálo se, že znovu přemýšlí o svém rozhodnutí, ale pak došla k okraji postele a posadila se. Ryan jí udělal místo a čekal, ale ona zřejmě nevěděla, jak začít. Po minutě přerušil ticho on.

„Jak to vypadá s rukou?“

Spatřil v polosvětle pokoje její úsměv. „Víte, že je to poprvé, co se na ni ptáte?“

Uvědomil si, že má pravdu. „Omlouvám se, Naomi. Nějak se mi to všechno zamotalo.“

„Mně taky. No nic. Je to v pořádku. Julie mi vyměnila obvazy, když jste šel nahoru. Bývala zdravotní sestra, víte.“

„To jsem mohl udělat já.“

Kývla, ale neodpověděla. Všiml si, že je zamyšlená a soustředěná na něco jiného. „Ryane, co se bude dít zítra? Co mám Rudakimu říct?“

„Nevím,“ odpověděl podle pravdy. „Takhle jsem si to neplánoval.“

„Proč by měl se mnou mluvit? Co bych měla dělat, abych ho donutila vyjít s pravdou ven?“

„Nemám představu. Přemýšlím o tom už celý hodiny, ale stejně nezbyde než počkat, jak se to vyvine. Upřímně, jsem příliš unavený, abych mohl vůbec přemýšlet.“

„Cítím se stejně.“

Posunula se vedle něho a opřela si hlavu o čelo postele. Pár minut tak zůstali, ani jeden nemohl přijít na nic, o čem by mohli mluvit. Pak uslyšel ze tmy její hlas. „Zůstala jsem dole, když jste šel nahoru.“ Váhala. „Víte, povídala jsem si s Julií.“

Kealey okamžitě zpozorněl, ale nepromluvil.

„Vyprávěla mi, jak jste tu byl naposled. Myslím s Katie.“ Čekala nějakou odezvu, ale ta nepřišla. „Uvažoval jste –“

„Naomi, co ode mne chcete?“

Ztuhla, když zaslechla jeho mrazivý, hněvivý tón. Jeho nálada se změnila bez varování, jakoby otočením vypínače. Když začal šok odeznívat, uvědomila si, že udělala obrovskou chybu. Posadila se, nohy spustila na podlahu a chystala se z místnosti odejít. Doufala přitom, že dojde ke dveřím, aniž by se ještě víc ztrapnila. Avšak než udělala první krok, ucítila jeho ruku, jak ji zlehka chytil za paži.

„Počkejte… omlouvám se.“ Najednou působil kajícně. „Tak jsem to nemyslel. Nechoďte.“

Zarazila se, nebyla si jistá svým dalším krokem. Nakonec se vrátila na místo vedle něho, myšlenky se jí honily hlavou a třásla se. Cosi jí říkalo, že bude lepší zůstat zticha. A tak se posadila a snažila se potlačit spoustu otázek, které se jí hrnuly na rty.

„Nikdy jsem o tom nemluvil. S nikým. Nechtěl jsem…“

„To je v pořádku,“ ujistila ho tiše. „Je to moje chyba. Neměla jsem s tím začínat.“

„Ne, chci vám to říct.“ Zaváhal. „Musím vám to říct.“

Čekala, a vypadalo to jako věčnost, hleděla na své ruce, příliš nervózní, aby se mu podívala do očí. Nakonec uslyšela jeho hlas. Z odtažitého tónu pochopila, že už není vedle ní, ale znovu prožívá tu hroznou noc na pobřeží Maine.

„Bylo pozdě, když jsem se vrátil. Zuřila tam příšerná bouřka a silnice byly…“

Hlas se nečekaně vytratil. „Po všem, co se stalo, jsem dokázal myslet jen na to, že ji uvidím. Chci říct, že to konečně bylo za náma. Věděl jsem, že Vanderveen není mrtvý. Všichni jsme to věděli, ale podařilo se nám ho zastavit ve Washingtonu, a v tom okamžiku se zdálo, že to stačí. Myslel jsem, že dostaneme druhou příležitost, víte? Že se ukáže v Africe nebo Evropě a my po něm půjdem a skončíme to. A pak jsem tam vešel, tu samou noc, a uviděl ho, jak tam stojí s nožem na jejím hrdle a já… prostě jsem tomu nemohl uvěřit.“

Zase se nadlouho odmlčel. „Nikdy jsem neviděl její hrob, Naomi. Já ji zabil a nikdy jsem ani neviděl její hrob.“

Konečně vzhlédla, když si uvědomila bezednou bolest v jeho hlase. Věděla, že už nemůže říct nic dalšího. Oči měl pevně zavřené, obličej vlhký. Když si toho všimla, náhle ji zabolelo v hrudi a nemohla si pomoct a něžně mu hřbetem ruky setřela slzy a objala ho. Nesnažil se jí v tom bránit, ale také nijak nereagoval.

Dlouho tak zůstali. Naomi si nebyla jistá tím, co vidí. Nevěděla, kolik je v tom smutku a kolik pocitu viny. Pokud šlo o ni, nebyl v tom vlastně žádný rozdíl. Důležité bylo, že se toho konečně zbavuje. Ramena se mu třásla. Slzy volně proudily. Objevila v sobě podivný pocit hrdosti, že si vybral ji, že jí je ochotný ukázat věci, které v sobě nosil skoro rok. Nakonec zvedl hlavu a podíval se stranou. Zřejmě se cítil trapně, protože projevil své city. Zoufale se snažila najít nějaká správná slova, cokoliv, co by přerušilo mlčení. Nechtěla, aby se styděl za své slzy. Zadržoval je už příliš dlouho.

„To nebyla vaše chyba, Ryane. Vy jste ji nezabil a nemůžete se pořád obviňovat."

„Nedokázal jsem ji ochránit," pronesl tiše. „Zklamal jsem ji, když mě nejvíc potřebovala. Ten pohled jejích očí na konci byl…"

Naomi jeho slova otřásla, ale snažila se to zakrýt. Pustila ho a odtáhla se, jen na paži mu nechala zlehka položenou ruku. „Ryane, podívejte se na mě." Dlouho držel hlavu skloněnou, zřejmě bojoval nějaký vnitřní boj. Nakonec ji zvedl a jejich oči se setkaly.

„Vím, co pro vás znamenala, ale už jste trpěl dost. V minulosti jste se dopustil chyb… To chápu, ale chyby děláme každý a vy jste ty svoje odčinil už tisíckrát. Kolik životů jste zachránil v uplynulém roce? Kolikrát jste zachránil život *mne?"* Natáhla ruku a dotkla se jeho tváře, výraz jí změkl. „Nikdy jste mě nenechal bez pomoci, a já vím, že nikdy nenecháte. Bezvýhradně vám důvěřuju."

Odvrátila zrak a nechala ruku klesnout. Najednou se cítila sebejistě. „Nevím, jestli to něco znamená pro vás, ale –"

„Jistě to cosi znamená, Naomi.“ Zvedla zrak a uviděla, že se něco v jeho obličeji změnilo. „Znamená to víc, než si pravděpodobně uvědomujete.“

Dívali se na sebe dlouho a napětí přitom zřetelně rostlo. Pak zjistila, že se pohybuje k němu. Její tělo jako by mělo svou vlastní vůli, když mu pokládala ruku na nahou hruď. Srdce jí divoce bušilo. Položil ruku na její a jejich rty se setkaly. Levou rukou ji objal kolem pasu. Posunula se, sedla si mu obkročmo na klín a líbala ho stále silněji, prsty mu zaryla do prsou. Uvědomovala si, že je příliš agresivní, ale nedokázala přestat. Toužila po tom už dlouho a konečně se to stalo.

Donutila se zpomalit, prodloužit ten okamžik. Přejela prsty po jeho nahé kůži, dávala si přitom pozor, aby se vyhnula zahojené ráně na levé straně břicha. Ryan se posadil a ona mu obepnula nohy kolem pasu, tiskla ústa na jeho a cítila, jak se pod ní zvedá. Stáhl jí tričko přes hlavu, opatrně přes obvazy na levém rameni. Zavřela oči a jeho ruce sjížděly k jejímu pasu, pak dál po křivkách hýždí. Když se přisál na její malá, pevná prsa, levou rukou se dotýkal vnitřní strany jejího stehna a pravou jí zajel pod vlasy a laskal ji na krku, zadržela dech.

Skončili se vzájemným svlékáním. Naomi si lehla na záda a zavřela oči, na okamžik ztracená. Když do ní vnikl, dlouze, tiše zasténala a přitiskla se k němu. Pro oba to bylo poprvé po velmi dlouhé době a nemohlo to trvat dlouho. Skončili rychle a současně, údy propletené, prsty plné vlasů toho druhého. Když bylo po všem, spočinula hlavou na jeho rameni a zhluboka, roztřeseně vzdychla. Příjemně se jí nedostávalo dechu. Nikdy se necítila tak šťastná, tak uspokojená, ale jak ubíhaly minuty, naskočil jí mozek zase do obrátek. Nemohla si pomoct, ale musela uvažovat, co bude následovat. Ať chtěla nebo ne, vše se ještě víc zkomplikovalo.

Ryan jako by jí četl myšlenky. „Tohle může být ošemetný.“

„Mmmm.“ Stále se snažila popadnout dech. „Já vždycky…“

„Co?“

„Přemýšlela, jestli bys měl zájem,“ vypravila ze sebe nešťastně.

Odpověděl jí tak, že jí zvedl hlavu a něžně ji políbil na tvář. Okamžitě mu odpověděla a pak se milovali podruhé. Jejich těla se pohybovala pomalu, v jednoduché harmonii. Tentokrát v nich bylo méně naléhavosti než poprvé, ale o nic méně touhy. O dvacet minut později to už Naomi nemohla dál vydržet. Vykřikla, pak se vzpamatovala a snažila se tlumit svou vášeň, vědoma si zdí, jež je obklopovaly. Když skončili, byli oba příliš unavení, aby zvažovali, co dál. Usnuli jeden druhému v náručí a na chvilku na zkoušky, které na ně čekaly následujícího dne, dočista zapomněli.

V tomtéž okamžiku se na Peace Bridge mezi Buffalem ve státě New York a Fort Erie v Kanadě snášel lehký deštík. Most byl pojmenovaný „Most míru“ na počest sta let míru mezi oběma sousedními zeměmi. I přes venkovní teplotu kolísající kolem sedmi stupňů bylo Tomu Loganovi v budce na kanadské straně Niagary poměrně teplo. Za stolem stála na podlaze elektrická kamínka. Logan, šestadvacetiletý rodák z Buffala, právě začal svůj třetí rok u americké celní správy a ochrany hranic, jinak známé jako CBP[*]. O své práci neměl vysoké mínění, ale platila mu účty a vlastně nikdy netoužil po ničem jiném. Když se natáhl pro druhou polovinu krůtího sendviče, který si přinesl k večeři, najelo k okénku nákladní auto. Předtím ho neviděl, protože se přiblížilo po Queen Elizabeth Way, když se ohýbal pro své jídlo.

Logan si vzdychl a hodil sendvič zpátky do pytlíku. Vytáhl okénko. Doufal, že řidič má papíry v pořádku, jinak zůstane trčet v Kanadě nejméně další čtyři hodiny. Středisko pro odbavení profesionálních dopravců[**] zavřelo o půlnoci. Pokud počítač ukáže, že je nutné kontaktovat dopravcova partnera ve Spojených státech nebo provést fyzickou kontrolu nákladu, bude to muset počkat a Logana nejspíš čeká hádka. Stejná hádka, jakou musel zvládnout tucetkrát za den. Většině řidičů se nelíbí

[*] *U.S.* Customs and Border Protection
[**] CVPC, Commercial Vehicle Processing Centre

zdržení vyvolané druhotnou prohlídkou, i když si za to obvykle můžou sami.

Řidič stáhl okénko. „Ahoj, jak to jde?“

„Ujde to,“ odpověděl Logan bez nadšení a prohlížel si řidiče. Hádal mu blízko ke čtyřicítce, rozcuchané hnědé vlasy, hnědé oči a neoholené tváře. Límec flanelové košile měl zvednutý. Vypadal unaveně, ale tak vypadal skoro každý řidič, který projížděl kontrolou. Byl to jejich základní vzhled. Vydělávat si na živobytí za volantem zřejmě ničilo lidské tělo. Když si to uvědomil, ocenil Logan svou práci o něco víc, ale ne o moc.

„Vaše papíry.“

Řidič mu podal dva listy. Logan si je vzal, rychle zkontroloval a souhlasně pokývl. Dopravce – podobně jako každá firma snažící se převézt nějaké zboží do Spojených států – si předplatil systém pro zpracování dat před překročením hranice[*]. Výhodou relativně nového systému bylo rychlé obíhání dokumentů, což znamenalo méně zdržení na mostě. Než bylo dokončeno CVPC v devětadevadesátém, více než sedm set vozidel bylo každý den posláno na opakovanou kontrolu, aby se mohly doplnit chybějící údaje. Protože zde hranice překračovaly denně skoro čtyři tisíce aut, byl Peace Bridge téměř neprůjezdný. Zavedením PAPS a CVPC v posledních letech se věci výrazně „uhladily“.

První dokument byl celní formulář 7533, deklarace nákladu. Čárový kód PAPS byl připojený ve sloupci jedna. Druhý dokument byla faktura, která nebyla, přísně vzato, nezbytná, i když ji většina řidičů obvykle přikládala. Logan rychle načetl CF 7533 a podíval se na monitor. Nálepka sama o sobě neznamenala nic. Přepravce si je mohl natisknout sám. Když byl kód připojený k formuláři, přepravce měl celní prohlášení poslat americkému zprostředkovateli, který dokument pošle dál celníkům k předběžnému odbavení. Pokud to všechno provedeno nebylo, monitor by přikázal Loganovi, aby kamion přesměroval

[*] PAPS, Pre-Arrival Processing System

k opakovanému odbavení, což pro řidiče znamenalo dlouhé čekání.

V tomto případě to ovšem vypadalo, že řidič je dobře připravený. Na obrazovce se objevila slova „Žádná kontrola“, což znamenalo, že kamion je možné propustit. Podobně jako 82 procenta komerčních vozidel, která denně přijedou, bude i tento pokračovat do Spojených států bez problémů.

„Vypadá to, že můžete jet,“ řekl Logan a vrátil řidiči dokumenty. Naposled přitom pohlédl na deklaraci, než ji odevzdal. „Máte těžkej náklad.“

Řidič se zašklebil. „Máme zakázku na ten kotel od jednoho z našich klientů v Montrealu. Je to vlastně pro nás… Ten starej klekl na našem terminálu v Ithace asi před týdnem.“

Logan se zasmál. „To lituju ty, kdo tam dělají. Není to divný, že je teprve září? Chlapům na noční šichtě musí mrznout zadky.“

„No, kdybych nebyl tady, byl bych jedním z nich. To je ta vzácná příležitost, kdy jsem rád, že jsem na silnici.“

Logan pobaveně zamručel. „Tak jo. Šťastnou cestu a vítejte ve Státech.“

Will Vanderveen zařadil rychlost a usmál se z okénka. „Dík. Je fajn bejt zpátky.“

46

WASHINGTON, D. C.

V ložnici ve druhém patře na Q Street se Kealey s trhnutím probudil a posadil se, oči mu sklouzly na hodiny u postele. Bylo těsně po půl šesté ráno. Podíval se vlevo, očekávaje, že uvidí spící Naomi, ale k jeho překvapení byla druhá strana postele prázdná. Jeho pohled se přesunul k sousední koupelně. Pode dveřmi nepronikalo žádné světlo, a tak došel k závěru, že se vrátila do svého pokoje, zatímco spal. Nemohl si pomoct a začal uvažovat, co to znamená. Lituje toho, co se stalo? Nebo byla nesvá, že s ním sdílela lože právě v tomto domě?

Kealey vstal a přešel k oknu. Pořád ještě byla tma, ulice se blýskala pod pouličními světly a u okrajů chodníků se hromadilo mokré listí. Když hleděl na poklidnou, tichou scénu, zjistil, že na ni nepřestává myslet. Bylo to zvláštní, ale byl klidnější než kdykoliv v uplynulém roce a domníval se, že ví proč: Po měsících a měsících černé beznaděje se začal stín vrhaný Katiinou smrtí pomalu zvedat. Věděl, že ji žádná nikdy nenahradí, ale poprvé od té hrozné noci v Maine si začínal myslet, že by se v jeho životě našlo místo i pro někoho jiného.

Věděl, že pocit viny nikdy nezmizí úplně, stejně jako věděl, že ho vzpomínky budou pronásledovat navždy. Avšak teď viděl způsob, jak si vytvořit nějaké nové vzpomínky. Nějaké dobré. Potřásl hlavou, protože si uvědomoval, že takové myšlenky jsou příliš troufalé, nebo přinejmenším předčasné. On a Naomi si

musí ještě promluvit o spoustě věcí, ale takový rozhovor bude muset počkat. Doufal, že ona si přeje totéž co on, budovat dál to, co právě začali.

Otočil se od okna, zašel do koupelny a rozsvítil. Oholil se, vyčistil si zuby a pustil sprchu. Za dvacet minut byl oblečený do práce. Měl na sobě džíny, černé tričko s dlouhými rukávy a pohorky.

Vyšel z místnosti a vydal se chodbou na druhý konec. Než dorazil ke schodům, slyšel za dveřmi pracovny mluvit Harpera a také zvuk televize se staženou hlasitostí. Lehce zaklepal a Harper ho pozval dál.

Když Kealey vstoupil, překvapil ho vzhled zástupce ředitele. Oči zarudlé, vlasy rozcuchané a na sobě pořád stejné oblečení. Zřejmě byl vzhůru celou noc, vydával příkazy a honil se za dalšími informacemi. Z výrazu jeho tváře bylo jasné, že má novinky, o které by se rád podělil.

„V Iráku se rozpoutalo peklo," řekl a ukázal na televizi.

„Co se stalo?"

„Minometný útok přes řeku na Zelenou zónu," vysvětloval Harper unaveně. „Těsně po půlnoci. Šest mrtvých na místě, dalších dvanáct zraněných, většina kriticky. O dvě hodiny později byl u Kirkúku sestřelený huey, kterým letěl zástupce velitele 25. pěší divize. Posádka při pádu zahynula, stejně jako zástupcův pobočník, plukovník. Generál je stále nezvěstný, pravděpodobně mrtvý."

„Kristepane." Kealey věděl, že to je velké. Dodneška nejvyšší důstojník zabitý v Iráku od roku 2003 byl plukovník Národní gardy. „Jak se jim –"

„Vypadá to na přenosný raketomet. Asi stinger. Vyšetřujeme to." Harper se otřásl a podával mu několik papírů. „Právě to přišlo. Možná si to budeš chtít přečíst."

Kealey si papíry vzal a klesl do kožené klubovky. „Co je to?"

„Seznam lidí pracujících na vyšetřování v al-Kaká po krádeži výbušnin v březnu 2003. Na vyšetřování se podílely mezinárodní

síly a Irácká průzkumná skupina*. Předpokládám, že víš, o čem mluvím.“

Kealey to věděl. Od začátku války až do ledna 2005 měla ISG za úkol najít přízrak zvaný Husajnovy zbraně hromadného ničení. Skupinu tvořilo víc než 1 000 odborníků v jaderné, chemické a biologické oblasti a také příslušníků soukromých bezpečnostních agentur a armádních důstojníků. I když ISG nikdy nesplnila svůj hlavní úkol, byla to v téhle válce jedna z nejsoudržnějších a nejvýkonnějších jednotek. Za dva roky přišla jen o hrstku svých lidí při nehodách a v nepřátelské palbě. Ve stejné době se jí podařilo zničit stovky tun konvenční munice.

„ISG byla rozdělena do tří sektorů: Sever, Bagdád a Jih,“ pokračoval Harper. „Bagdádský sektor byl zodpovědný za al-Kaká, takže jsem pátrání omezil jen na tyto lidi. Na tom papíru je každý, kdo byl někdy zapojený do vyšetřování.“

Kealey přejel rychle seznam, ale nic se nevynořilo. Donutil se přečíst si ho pozorněji. Na pěti listech papíru bylo skoro tři sta jmen. Byl v polovině čtvrté stránky, když se zarazil. „Ježiši, to snad není pravda.“

Harper se díval na televizi naladěnou na CNN. „Cos našel?“

„Toho chlapa znám, Johne. Owen… Paul Owen. Je to podplukovník v Deltě. Kdysi to byl můj velící v Braggu.“

„Moment, není to –“

„Jo,“ přerušil ho Kealey, který otázku předpokládal. „On a jeho hoši byli se mnou ve Fallúdže, když jsem šel po Aršadovi Kásimovi.“

„Takže může potvrdit, nebo vyvrátit, že BLU-82 byly v al-Kaká uskladněné,“ řekl Harper. Přes obličej mu přelétl stín. „Pokud si dobře vzpomínám, tak nebyl zrovna radostí bez sebe z toho, co se stalo Kásimovi.“

„To je fakt, ale bratrstvo je podivná věc, Johne. Tys nikdy nesloužil, takže vlastně nevíš, jak to chodí, ale co se stalo ve Fallúdže, je za námi a zapomenuto. Vysvětlím mu situaci a on nám řekne, co potřebujeme vědět. Jsem si tím jistý.“

---

* ISG, Iraq Survey Group

Harper delší dobu neodpovídal a zvažoval, co mu Ryan sdělil. Nakonec se zřejmě rozhodl vzít to, jak to stojí a běží. „Můžeš mu zavolat cestou na letiště."

„Možná nebude tak jednoduchý ho najít," upozornil ho Kealey. „Naposled, když jsem o něm slyšel, byl v táboře ve Fallúdže, ale to se mohlo změnit. Chlapi jako Owen nikdy nejsou dlouho na jednom místě."

„Seženu ti telefonní číslo, ještě než vyjedeme. Kromě toho bys měl vědět ještě něco. Volal jsem kamarádovi do Los Angeles a chtěl jsem po něm, aby zatlačil na toho agenta v New Yorku. Víš, toho, který nežere tu Rudakiho historku."

„Tak jsme se vlastně dostali ke jménu Rudaki, ne?"

„Správně. No, ale jak se teď ukázalo, schází se se Samanthou Craneovou v bezpečném domě FBI. Zřejmě se nechce ukazovat v úřadovně, což není vlastně tak překvapivé, když vezmeme v úvahu citlivou povahu informací, jaké předává. Lži nelži, nechce, aby ho viděli, jak se vykecává s agenty ve federální budově. Ten bezpečný dům je údajně v Bronxu. Agent se domnívá, že by mohl být na Vyse Avenue – tu ulici zmiňovali při nějakém rozhovoru –, ale nezná přesnou adresu a není v postavení, kdy by se na ni mohl zeptat."

Ryan nad tím zauvažoval. „To je zajímavý," zabručel nakonec. „Jestli se má dnes něco semlít, pak bude Rudaki chtít být co nejdál a v bezpečí, aby dokázal, že s tím nemá nic společného. Bezpečný dům Úřadu by v tom případě byl výborný místo, zejména když bude obklopený agenty a nebude nikde poblíž OSN. Lepší alibi si lze těžko přát."

„To dává smysl, ale bez adresy ta informace není k ničemu."

„Možná. Musím si to promyslet, ale setkání v úřadovně taky nic moc neřeší. Dokonce i Naomi ví, že nemá nic, čím by Rudakiho přiměla, aby jí řekl pravdu. Nemá na něho žádnou páku. Musíme dostat Rudakiho samotnýho a udělat to musím já."

Harper váhal. „Co když nelže, Ryane? Co když jsou Íránci opravdu za hotelem Babylon i za Tabrízího smrtí v Paříži?"

„Johne, oba víme, že to není pravda. Íránci, když se zapletou v Iráku, víc ztratí, než získají. Ahmadínežád je sice šílenej

bastard, ale ne zas tak šílenej. Nebude riskovat, že ho potká Saddámův osud, když zabije spoustu lidí na území Spojených států. Vanderveen je asi vykonavatel na místě, ale nakonec tu musí být někdo v pozadí, a to rozhodně není režim v Teheránu. Hakim Rudaki krmí Úřad lžemi, a stejně tak Samantha Craneová."

„Takže co uděláš?"

Kealey chvíli uvažoval.

„Půjdu zjistit, jestli nenajdu ten bezpečný dům. Naomi může jít do úřadovny a odsedět rozhovor, jak bylo naplánováno. Pokud Rudaki nechce, aby ho viděli ve federální budově, nebude se tam poflakovat. Možná ho chytnu při příchodu nebo odchodu."

DDO zavrtěl hlavou. „Máš vůbec představu, jak to zní? V podstatě čekáš na zázrak."

„Jenže nic jinýho nám už nezbývá, že?"

Kealey sešel za pár minut dolů. Přestože bylo hodně brzo, Naomi už byla v kuchyni. Seděla u stolu, dosud v nočním oblečení, a jedla z misky vločky. Uhlově černé vlasy měla rozcuchané, zelené oči zářily jakýmsi vnitřním světlem. Když ho spatřila, usmála se, ale tak nějak váhavě. Kealey nejdřív nechápal proč, ale pak mu to došlo. Pravděpodobně myslela na totéž co on a zvažovala, jestli chce víc, než co spolu zažili minulou noc.

Julii Harperovou zaměstnávala u linky příprava kávy. Když vstoupil, otočila se a usmála. „Dobré ráno, Ryane. Vyspal ses dobře?"

Koutkem oka viděl, jak se Naomi červená. Najednou ji začaly mnohem víc zajímat její vločky a rychle do sebe hodila plnou lžíci cheerios.

„Fajn, děkuju," odpověděl na Juliinu otázku. „Určitě to vyhrává nad kavalcem v Kábulu. Nebo třeba stanem v Bika."

Zasmála se a otočila se zpět ke kávě. Kealey počkal, až Naomi spolkne svoje zrní, pak využil příležitosti, naklonil se k ní a políbil ji. Když se odtáhl, byl její úsměv tak zářivý, že neodolal a začal se usmívat také. Uvědomil si okamžitě, že jeho obavy byly zcela neopodstatněné: z jejího šťastného výrazu usoudil, že

ani v nejmenším nelituje toho, co se stalo. Sedl si ke stolu a Julie mu přinesla hrnek kávy, což s díky přijal.

„No, vypadáš opravdu líp, popravdě mnohem líp.“ Vrhla podezíravý, ale nikoliv nepřátelský pohled směrem k Naomi, které se povedlo tvářit celkem nevinně. „Kdy vyrážíte?“

„Asi za hodinu. Letí nám to v devět.“

„No, aspoň jsme tě tu měli jednu noc. Nebude to trvat zase tak dlouho, viď? Nechci čekat celý rok, než tě uvidím znovu.“

„Nepřichází v úvahu. Budeš mě mít plný zuby, než se naděješ.“

„Nepřichází v úvahu.“ Usmívala se, aby ukázala, že jeho slova použila záměrně.

Harper přišel o pár minut později z obývacího pokoje. Přijal od manželky šálek kávy a podíval se na hodinky. Všiml si Naomina neuspořádaného zevnějšku. „Kharmaiová, měla byste sebou hodit, nebo to odletí bez vás.“

Přikývla a odstrčila židli, naposled se podívala na Kealeyho a opustila místnost. Harper postrčil přes stůl útržek papíru.

„Podle velitelství speciálních jednotek je plukovník Owen nyní v táboře Diamondback na mosulském letišti. Podniká z téhle základny akce ‚vyhledej a znič‘ s vybranou skupinou příslušníků jednotky B. Jdou po minometném týmu, který od června při čtyřech různých příležitostech zaútočil na letiště. Domnívají se, že je to stejná parta, která dnes ráno napadla Zelenou zónu. Na tom čísle tě s ním spojí.“

„Výborně.“

„Pokud ho zastihneš, než dojedeš na letiště, dej mu mé jméno a řekni mu, ať čeká, že mu zavolám,“ pokračoval Harper. „Pokud by mohl potvrdit, že Rühmann získal z al-Kaká BLU-82, bude to velká pomoc, až budu přesvědčovat prezidenta, aby výrazně posílil zabezpečení kolem zasedání OSN. Už teď je samozřejmě silné, ale nebudu klidný, dokud nebudou všechny ulice v okolí zablokovány.“

„V kolik hodin to zasedání začíná?“

„Valné shromáždění se schází v pět odpoledne. Trochu to zdrželi, protože někteří iráčtí představitelé dorazí až k večeru.“

„Takže jestli chce Vanderveen mít všechny pohromadě na jednom místě, máme čas do pěti.“

„To je zřejmě rozumný předpoklad.“

Zatímco si povídali, zmizela Julie Harperová nahoru. Kealey vstal a šel si k pultu pro další hrnek kávy.

„Přemýšlel jsem o něčem, co jsi řekl včera večer, Johne,“ řekl, když se vrátil ke stolu. „Jestliže má Vanderveen sekačku na sedmikrásky už ve Státech – a já si myslím, že s tímhle musíme počítat –, jak ji dostal přes čáru?“

„Náklaďákem.“

„Správně, ale to je riskantní. Co když ho zastaví? Nemůže riskovat celní prohlídku.“

„Pokud je zbraň zamaskovaná, může.“

„Je dost těžký zamaskovat bombu o váze skoro sedm tun.“

„Ale není to nemožné,“ oponoval Harper. „Kromě toho jsou další způsoby, jak se vyhnout celní prohlídce. Jak jsem říkal předtím, pokud máš v pořádku příslušné papíry, je to velká výhoda.“

„Přesně,“ souhlasil Kealey. „Ale jak se dostaneš ke správným papírům?“

Harper se zamyslel. „Já o tomto nevím tolik, kolik bych asi měl. Vím, že existují nějaké systémy, které slouží společnostem, co častěji převážejí zboží přes hranici.“

„Tak právě po tomhle bychom se měli podívat. Podnik v oblasti New Yorku, který často vozí zboží do Kanady a zpátky.“

„Těch bude spousta.“

„Jo, ale kdo dělá tu dokumentaci pro americký celníky? Majitel, že?“ Kealey se na chvilku odmlčel a celou věc promýšlel. „Otázka zní, kdo by riskoval všechno, jen aby pomohl Vanderveenovi s takovou věcí? A z jakýho důvodu?“

„Peníze.“

„Peníze jsou jedna možnost,“ připustil Kealey nesoustředěně. „Předejme to newyorský úřadovně, Johne. Požádej je, ať se podívají na podniky v pěti centrálních městských čtvrtích, který

jsou registrovaný u celní správy. Ať se soustředí na společnosti, který patří lidem původem ze Středního východu.“

„To je ten nejošklivější příklad rasového profilování, Ryane.“

„To je mi jasný,“ opáčil Kealey a nedokázal úplně ovládnout podráždění, „ale my po nich nechceme, aby někde vyrazili dveře, ne? Když si to prověří diskrétně, nikdo se nemusí nic dozvědět. Musíme se na to podívat ze všech úhlů a je mi fuk, jestli přitom někomu šlápneme na kuří oko. Nemáme čas na blbosti.“

V 6.45 byli připravení vyrazit. Rozhodli se nechat zavazadla na místě a cestovat nalehko. Naomi si navlékla módní kašmírový svetr, lehké šponovky a semišky bez podpatků. Byla neozbrojená, protože většinu času měla strávit na pobočce FBI, nicméně Kealey měl svou berettu, kterou si nechal u Harpera, když odjížděl do Berlína. Chtěl si ji nechat zkontrolovat na letišti a vzít s sebou, protože si uvědomoval, že ať se stane v New Yorku cokoliv, bude ji téměř určitě potřebovat. Když se mu nějakým zázrakem podaří dostat do rukou Hakima Rudakiho, ten se určitě nebude snažit vyrukovat s pravdou dobrovolně.

Julie Harperová je doprovodila ke dveřím. Krátce objala Ryana a zvala ho, aby se brzo vrátil. Když si ho Jonathan vzal stranou, aby mu dal poslední instrukce, zůstala Kharmaiová sama s druhou ženou. K jejímu překvapení na ni čekalo vřelé objetí.

„Dejte na něho pozor, Naomi,“ pošeptala jí Julie. „Zaslouží si, aby byl zase šťastný.“

Když ji Julie pustila, Naomi přikývla. To gesto ji dojalo. Také ji uvedlo do rozpaků. Nebyla si vědomá, že je to tak vidět. „Udělám, co budu moct. Jsem moc ráda, že jsem vás potkala.“

„Já také, drahoušku. Dejte na sebe pozor.“

Suburban už čekal u chodníku. Naomi scházela po schodech, za ní Kealey a Harper. Nastoupila první, Kealey ji chtěl následovat, ale Harper ho na okamžik zadržel. Na tváři staršího muže se svářely váhání a pevná rozhodnost.

„Ryane, požádal jsem řidiče, aby dovezl dva mobily. Já mám tvoje číslo, ty zase moje. Pokud bude něco, co bych mohl zařídit odsud, neváhej a volej.“

Kealey přikývl. „Děkuju, Johne. Budu na to pamatovat.“

„A hodně štěstí,“ popřál mu Harper. Podíval se na zamračené nebe a svraštil čelo, jako by počasí předznamenávalo událostí toho dne. „Myslím, že ho budeš potřebovat.“

47

NEW YORK

Na parkovišti před skladištěm na Západní třicáté sedmé ulici ve středu Manhattanu vytáhl Will Vanderveen stahovací dveře na nákladáku Isuzu, opřel se vzadu o kovovou podlahu a prohlížel si náklad. Lidé Thomase Rühmanna odvedli dobrou práci. Při pohledu dovnitř by nikdo nehádal, že pod tenkými plechovými stěnami Parkerova kotle je propracovaná dřevěná konstrukce a pod ní zařízení schopné neuvěřitelného ničení, schopné zlikvidovat srdce iráckého parlamentu, Sjednocenou iráckou alianci. Když se tak díval, uvědomil si po svém boku Rasínovou. Pohlédl na ni a zjistil, že je stejně zaujatá, tmavé oči jí svítily. Za ní stál trochu stranou Amir Nazeri. Vypadal klidně a sebejistě, v brýlích se mu odráželo bledé ranní slunce. Byl tu ovšem jakýsi spodní proud napětí, který těm dvěma neunikl. Zejména Vanderveen se snažil odhadnout, jak odhodlaný je Nazeri teď. Byla to poslední – ale nejdůležitější – věc, kterou musel zvážit. Téměř všechno ostatní bylo hotovo.

Den předtím použili vysokozdvižný vozík z montrealského terminálu a ve skladišti Lake Forest zařízení naložili, vrátili vozík a vyrazili na západ k hraničnímu přechodu v Buffalu. Když projel celnicí na Peace Bridge, pokračoval Vanderveen po I-95 do Syracuse. Odtamtud to už byl do Ithaky jen skok. Skladiště Bridgeline stálo na severním okraji města, v průmyslové zóně, jež pamatovala lepší časy. Jasmína Rasínová

a Amir Nazeri vstoupili do Spojených států o několik hodin dříve v osobním autě, které patřilo Nazeriho společnosti. Vanderveen se s nimi setkal v Ithace těsně po páté ráno. Tam přeložili bombu do skříňového nákladního auta Isuzu série H o nosnosti 15 tun. Zadní náprava snesla zatížení osm a půl tuny, což pro jejich účel bohatě postačovalo.

Podle Nazeriho se vozidlo nedalo vysledovat, čímž měl na mysli to, že se nebude dát najít žádná souvislost mezi rozmetanými troskami Isuzu a Bridgeline Transport Inc. Vanderveen nevěděl, jestli je to pravda nebo jen Nazeriho zbožné přání, ale stejně to vlastně nehrálo žádnou roli. Nazeri neměl ponětí o tom, co se stane. Nevěděl, že se za chvíli vydá na sebevražednou misi, a až to skončí, bude do toho Bridgeline zatažena téměř okamžitě. Anonymní zavolání na FBI obrátí vyšetřovatele správným směrem. Smrt tisíců amerických občanů bude v průběhu vyšetřování připsána na vrub Íránce, který přišel do Ameriky za lepší budoucností, jen aby zjistil, že ho vláda Spojených států připravila o to jediné, na čem mu záleželo.

Smrt doktora Násira Tabrízího v Paříži rukou íránských fundamentalistů – spolu se zjištěním, že Íránci dodali peníze pro nákup rafinerie Rašída al-Umarího v Iráku – už i tak výrazně podnítila podezření v západních médiích. Spousta lidí už věřila, že za zhoršující se situací v Iráku stojí Teherán, a Nazeriho akce je v jejich přesvědčení utvrdí. Americká veřejnost nikdy neuvěří, že Íránci neměli prsty v nejhorším útoku na americké půdě od 11. září, a prezident David Brenneman bude pod obrovským tlakem, aby provedl rychlou, tvrdou odvetu proti íránskému hlavnímu městu.

Přesvědčení, že je Mahmúd Ahmadínežád jednoznačně zodpovědný, ještě posílí Hakim Rudaki, tajný informátor FBI. Vanderveen už volal přímo Rudakimu, aby předal další instrukce. V této chvíli měl Rudaki plno práce s vytvořením propojení mezi Thomasem Rühmannem a íránským prezidentem, přičemž některá byla vymyšlená, některá skutečná. Vanderveen volal svůj zdroj uvnitř Úřadu před několika hodinami, aby si ověřil, že všechno probíhá podle plánu. Nepřekvapilo ho, že

Kealey přežil past v Berlíně i s tou ženskou Kharmaiovou. Ovšem znepokojilo ho, že Kharmaiové byl povolen rozhovor s Rudakim těsně před polednem. CIA nějak zjistila, co bylo uskladněno v Lake Forest. S tím se však teď už nedalo nic dělat, a taky už to nebylo důležité. O Nazerim nevěděli, a také nevěděli o skladišti na Západní třicáté sedmé. Ostrá bezpečnostní opatření kolem OSN budou nakonec k ničemu. Kealey možná znovu podvedl smrt, ale tomu, co se má stát, nikdy nedokáže zabránit.

Vanderveen se narovnal, protáhl se a rozhlédl po betonu kolem. Použití Nazeriho věci komplikovalo víc, než bylo nutné, ale totéž vlastně platilo i pro muže použité v Paříži. Zatahování Íránců do těchto akcí nebylo, přísně vzato, nezbytné, ale odvádělo to pozornost od iráckých povstalců. Vanderveen poslouchal zprávy při cestě na východ z Ithaky. Irák už byl na pokraji občanské války a za několik hodin zmizí irácká šíitská aliance z povrchu zemského spolu s několika tisíci amerických občanů. Americká armáda nebude nadále schopná kontrolovat obrovský chaos, který v Iráku vypukne. Jinými slovy, Izzat ad-Dúrí dostane zpět zemi, o kterou přišel před pár lety.

Vanderveen se otočil k Nazerimu. „Kde je krabice?“

„Mám ji v kanceláři.“

„Ukažte mi ji.“

Následovali Íránce řadou dvojitých skleněných dveří dál do skladiště. Na hladké betonové podlaze stály dřevěné palety zatížené tisíci lahvemi s vodou a sodou. Za paletami byly červené cihlové zdi sahající k nízkému stropu. Vanderveen si vzpomněl, že skladiště sloužilo pro zásobování podniků v okolí nealko nápoji. Naštěstí měl Nazeri tolik rozumu, aby své zaměstnance na dnešek poslal domů, což sám Vanderveen přehlédl.

Dorazili do zasklené kanceláře. Na vzdálené straně byly další dveře. Nazeri třesoucíma se rukama vytáhl z kapsy klíče, odemkl dveře a vytáhl velkou krabici oblepenou izolepou. Klíčem prořízl pásku na spojích a otevřel kartonové chlopně.

Vanderveen se podíval dovnitř. Balík přišel od Anthonyho Masona před několika měsíci. Obsahoval pět čtvrtkilových

balení semtexu, dvě role po 15 metrech čehosi, co vypadalo jako zápalná šňůra, kleště na rozbušky a látkový balíček. Vanderveen vytáhl balíček, položil ho na stůl a rozbalil látku. Uvnitř bylo několik neelektrických rozbušek a tři nylonové trubičky s kroužky na jedné straně. Nazeri přistoupil blíž a Vanderveen zvedl jednu trubičku.

„Chci vám ukázat, jak to funguje," pronesl tónem, který používal jako instruktor ve 3. skupině speciálních sil ve Fort Braggu v Severní Karolíně. Nazeriho roztěkaný výraz okamžitě nahradilo soustředění.

„Toto je detonátor M60," začal Vanderveen. Ukázal na dno trubice, na opačnou stranu, než byl kovový kroužek. „To je pojistka roznětky. Odšroubujete ji –" předvedl – „a vyjmete přepravní pojistku, takhle. Teď můžete nainstalovat časovou roznětku, ale nejdřív si musíme připravit vlastní rozbušku. Máte nůž?"

Nazeri přikývl. Rasínová stála stranou a se zájmem je pozorovala. Vanderveen se obrátil ke krabici a vytáhl jednu roli zápalné šňůry. Nic se mu na obličeji neprojevilo a zaváhání bylo téměř nepostřehnutelné, ale rychle zkontroloval obě role a zvolil tu, co byla na dně. Vytáhl ji a půjčil si od Íránce kapesní nůž.

Uřízl prvních patnáct centimetrů šňůry a odhodil ji. Pak ze zbylé délky odřízl asi metr. Vybral si jednu roznětku, zkontroloval, zda na ní nejsou nějaké nečistoty, a jemně ji zatlačil do konce šňůry, načež s velkou opatrností použil kleště a připojil roznětku ke šňůře.

„Viděl jste, jak jsem to udělal?" zeptal se Nazeriho. Ten trhaně přikývl. „A teď, máte tu někde deku? Nějaký měkký materiál?"

„Mám svetr. Bude to stačit?"

Vanderveen přikývl a Nazeri donesl svetr ze skříně u dveří kanceláře. Vanderveen obalil svetr kolem roznětky a umístil ho do kouta kanceláře, co nejdál od kartonové krabice. Uchopil volný konec šňůry a vsunul ho do otvoru v detonátoru M60. Nakonec upevnil roznětku a zvedl trubičku.

„Sledujte, co dělám.“ Ujistil se, že získal Nazeriho pozornost. Pak vytáhl pojistku, zastrčil kroužek do detonátoru, otočil s mm doprava a zatáhl za něj.

Nazeri vypadal zmateně. „Proč se nic neděje?“

„Je tam asi metr zápalné šňůry,“ vysvětloval Vanderveen. „Hoří rychlostí čtvrt metru za třicet vteřin, takže to bude trvat asi dvě minuty. Potom roznětka vybuchne. Uslyšíte malé klapnutí… Jen počkejte.“

Čekali, a v určeném čase roznětka opravdu bouchla. Nazeri sebou trhl, když ten zvuk uslyšel, přestože byl předem varován. Vanderveen došel ke svetru, rozbalil ho a ukázal Nazerimu ožehnutou, potrhanou hmotu. „Kdyby roznětku obklopovala výbušnina, odpálilo by ji to. Ale rozumíte tomu, o čem mluvím? Po zatažení za kroužek budete mít spoustu času dostat se z náklaďáku a do podzemky. Použijeme přibližně čtyři metry zápalné šňůry, čili budete mít asi pět minut, abyste zmizel.“

„Ale nebude v té době moct policie proniknout do vozu?“

„Ne,“ vložila se do toho Rasínová. „Ale i kdyby se tam dostali, nebudou vědět, jak to zastavit včas. Policajti v Americe nejsou na takové věci cvičení.“

Nazeri to zjevně vzal bez pochybností, i když se na ni nedíval, když mluvila. Vanderveen si už všiml, že íránský podnikatel se v její přítomnosti cítí nesvůj. Nevěděl, jestli je to u něho otázka kultury, z níž vzešel, nebo toho, že Rasínová prostě u lidí vyvolávala pocit nejistoty. Odhadoval, že je to trochu od obojího.

„Dobře,“ řekl. „Zopakujeme si to, jenže tentokrát si to nastavíte vy a já se budu dívat. Musíte umět použít detonátor. Není na tom nic těžkého, ale musí se to udělat správně.“

Nazeri přikývl. Vypadal klidně, ale když sahal po další zelené nylonové trubici, ruka se mu trochu třásla. Vanderveen ho několik vteřin studoval s nehybným výrazem, pak kývl na Rasínovou, aby s ním šla ven. Opustili kancelář, Rasínová za nimi zavřela dveře. Za okamžik byli ze skladiště venku. V chladném ranním vzduchu jim šly od úst obláčky páry.

Isuzu bíle zářil v bledém slunci, které se právě vyhouplo nad okolní budovy.

Vanderveen se k ní obrátil s dotazem: „Tak co si myslíš?“

„Je nervózní.“

„Souhlasím. Stačí ta sestřenice k tomu, aby ho to postrčilo vpřed?“

Rasínová jela s Nazerim z Montrealu na Manhattan a ten čas využila, aby se mu velmi opatrně dostala pod kůži. Začala otázkami vztahujícími se k němu, k jeho obavám, snům a touhám. Pak se přesunula na život Fátimy Darabí. Nakonec to spojila a vyptávala se na jejich společně prožité dětství, rozhodující okamžiky, které spolu v mládí sdíleli. Nazeri se zpočátku zdráhal mluvit, vysvětlovala Rasínová, ale jen proto, že se ho vyptává žena. Brzy však roztál. Amir Nazeri byl ve Státech již mnoho let a kulturní vzorce, které mu vtiskli jako dítěti, již začínaly blednout. Jak ubíhaly kilometry a čas, podařilo se jí prolomit jeho obranu.

„Myslím si, že ji měl velmi rád,“ uzavřela Rasínová. Hlas měla neutrální. Na romantickou lásku mezi bratranci a sestřenicemi se v Íránu pohlíželo jinak než ve Spojených státech. Sňatek v rámci rodiny umožňoval zachovat půdu a jiné části majetku. „Věří, že ona cítila totéž. Pro něho její smrt změnila vše.“

„Změnilo ho to dost?“ uvažoval Vanderveen. „To je otázka.“

Rasínová pokrčila rameny. „Ukázal jsi mu ty dokumenty?“

„Ještě ne.“

„Až mu je ukážeš, zmizí jeho pochybnosti stejně jako strach. Počkala bych až do posledního možného okamžiku. Tím to víc zapůsobí. Nedělej si starosti. On to udělá.“

Vanderveen přikývl. „Máš svůj telefon?“

Nazeri koupil několik mobilů, které se nedaly vysledovat, než odjel do Montrealu. Každý měl jeden. „Ano, mám.“

„A peníze?“

„Ty taky. Zavolám ti, jakmile budu na místě.“

„Dobře.“ Vanderveen se odmlčel. „Sejdeme se znovu dnes večer a probereme, jak se dostat ze země.“

„Fajn.“ Zaváhala. „Wille, pamatuješ, co jsi mi řekl v Německu? O Jonathanu Harperovi?“

Přikývl. Během krátké cesty z Postupimi do Berlína jí vylíčil všechno, co se dozvěděl od svého kontaktu v Úřadu během telefonického hovoru na Luisenplatze, včetně jména zástupce ředitele CIA pro operace.

„Myslíš, že budeme mít příležitost se o něho postarat?“

„Možná.“ Vanderveen věděl, že je to obrovská příležitost. Identita DDO byla přísně tajná. Teď díky jeho kontaktu v FBI měli nejen jeho jméno, ale také přibližnou adresu. Kamenný dům v General’s Row ve Washingtonu, D. C. „Pokud to jenom trochu půjde, poctíme ho návštěvou. Zatím máme dost jiných starostí.“

„Asi máš pravdu.“ Přešla betonový dvůr směrem k bráně vedoucí na ulici. Vanderveen ji následoval. Odemkl bránu a otevřel ji. Vyšla na ulici a pak se k němu otočila. Nastala rozpačitá přestávka, kdy oba zvažovali nějaké citově zabarvené gesto, ale pak ten okamžik pominul.

„Budeme ve spojení.“ Než stačil odpovědět, otočila se a kráčela pryč východním směrem k Osmé avenue. Vanderveen ji chvíli pozoroval a přemýšlel, jestli ji ještě někdy uvidí. Pak zavřel bránu, zamkl a vrátil se do skladiště.

48

NEW YORK

Z taxíku, který si vzala z letiště LaGuardia a který právě opustil Brooklyn a hnal se přes Williamsburg Bridge, hleděla Naomi Kharmaiová na East River. Most skýtal neuvěřitelný výhled na komunikaci FDR Drive a dolní East Side, s panoramatem Manhattanu v pozadí. Ona však byla příliš zamyšlená, aby ho plně docenila. Její myšlenky kroužily kolem schůzky, které se má zúčastnit, a také kolem událostí minulé noci.

Naomi nemohla pořád uvěřit tomu, co se stalo s Ryanem, ale naprosto nelitovala. V tohle doufala a dostala víc. Do svého pokoje se vrátila pouze proto, aby se ráno vyhnula možné trapné scéně. Když padla na svou postel, civěla celé hodiny do stropu. Obávala se, že když usne, probudí se a zjistí, že se to nikdy nestalo, nebo – což by bylo ještě horší – že toho lituje. Zmocnila se jí podivná rozpolcenost. Byla to současně nejkrásnější i nejošklivější noc jejího života. Matoucí směs přetrvávajícího štěstí a strachu, co přinese ráno. Neměla si dělat starosti. Všechny obavy zahnal polibek, který jí dal přes stůl při snídani. Cítila jistotu, že všechno ostatní je odsunuto stranou, že je to začátek čehosi úžasného. Jedna její část si přála, aby byl den už za ní a mohli si o tom pořádně promluvit. Současně si uvědomovala, že si nemůže dovolit, aby jí to, co se stalo, rozptylovalo. Když taxík zabočoval do Kenmare Street a vlevo

do Lafayette Street, snažila se ze všech sil odsunout tyto úvahy stranou.

Naomi pořád ještě nevěděla, jak povede rozhovor s Hakimem Rudakim. Byla si jistá, že Ryan má pravdu – že krmí Úřad falešnými zprávami. Podle informací, které se podařilo Harperovi vydolovat o íránském informátorovi, věděla Naomi, že nebude snadné ho zlomit. Byl to inteligentní člověk, absolvent Harvardu, respektovaný člen akademické komunity. Ji to nijak neoslňovalo – na Stanfordu byla koneckonců přibližně na stejné úrovni –, ale věděla, že nemůže jeho akademickou úroveň nebrat v úvahu. Přinejmenším to znamenalo, že nepodlehne nějaké hrubé psychologické manipulaci. Toto zjištění ji hluboce znepokojilo. Věřila svým schopnostem, ale nebyla zkušený vyšetřovatel a nemohla přijít na to, jak ho přesvědčit, aby přiznal svou skutečnou roli v nedávných událostech. Zbývalo jí jen zahrát to podle okamžité situace a doufat, že Ryan bude mít větší štěstí s jižním Bronxem.

Rozdělili se hned po přistání na LaGuardii. Jeho cílem byla Vyse Avenue, kde se bude snažit najít bezpečný dům Úřadu. Soukromě si Naomi myslela, že nebude mít úspěch. Šéf pobočky ubezpečil DDO, že Rudaki bude přítomen, až Naomi dorazí na Federal Plaza č. 26. To znamenalo, že Ryan nebude mít koho vyslýchat, a to ani když – nějakým zázrakem – najde ten dům. Všechno zbude na ní.

Bylo divné, že jí trvalo tak dlouho, než jí to došlo, ale když se to stalo, zasáhlo ji to jako tuna cihel. *Jestliže* chce Vanderveen použít sekačku na sedmikrásky ve městě dnes odpoledne, pak jediný způsob, jak ho zastavit, je zlomit Rudakiho.

A to padlo na ni. Na nikoho jiného.

Okamžitě jí vyschlo v ústech. Z té představy se jí začala točit hlava a obracet žaludek… Jak to, že to neviděla dřív? Pokud mají pravdu ohledně Vanderveenových úmyslů – a ona si byla jistá, že se nemýlí –, měla ve svých rukou životy tisíců lidí. Ta odpovědnost ji tak zahltila, že si nevšimla, že je na místě, dokud se řidič neotočil na sedadle a nezařval na ni španělsky, aby upoutal její pozornost.

Podala mu třesoucí rukou peníze a vyklopýtala na Lafayette Street. Občanské středisko bylo o blok dál jižním směrem a ona si říkala, proč řidič nepokračoval tam. Pak si uvědomila, že ulice kolem budovy Úřadu jsou pravděpodobně pro dopravu uzavřeny. Nejistě kráčela po chodníku spolu s davem. Lidé kolem ní se věnovali svým běžným každodenním činnostem. Nevěděli nic o katastrofě, která se na ně řítí. Nemohla se ani rozhlédnout. To, co si uvědomila před chvílí, jí ochromilo myšlení… Nebylo to fér. Jak jí mohl zástupce ředitele hodit na krk něco takového? Možná si ani *on* neuvědomil, do čeho ji dostal, ale to nebylo pravděpodobné. Cítila zahořklý hněv, který se přidal k bodavé bolesti v hrudi… Jonathan Harper mohl být všelijaký, ale rozhodně nebyl naivní. Věděl přesně, co dělá.

Dostala se na Duane Street a zahnula vpravo. Minula řadu betonových zátarasů a malý přístřešek pro stráž. Dům Celní správy Spojených států měla po pravici a za ním východní vchod do Federální budovy Jacoba K. Javitse. Vyšla po krátkém schodišti, strčila do skleněných dveří a vstoupila. Vpravo byla řada turniketů, ale ty byly určeny pro zaměstnance s čipovými kartami vydanými státem. Protože technicky vzato již nebyla zaměstnancem Agentury, měla Naomi jen svůj britský pas a řidičský průkaz. Musela proto čekat ve frontě vzdorovitých imigrantů a jejich řvoucích dětí. Všichni směřovali do imigračního ve čtvrtém patře. Když na ni přišla řada, prošla detektorem kovů a přečkala krátkou prohlídku kabelky. Strážnému vysvětlila účel své návštěvy. Ten si krátce zatelefonoval a pak jí ukázal, ať se posadí na lavičku.

O pět minut později k ní přistoupil muž s tmavými vlnitými vlasy, širokými rameny a hranatými, ostře řezanými rysy. Byl celkem hezký až na jednu věc, někdy v minulosti mu někdo ošklivě přerazil nos. Uprostřed ho měl promáčklý a celkovým tvarem připomínal přesýpací hodiny. Naomi musela vyvinout určité úsilí, aby na ten nos nehleděla, když vstávala a přijímala podanou ruku.

„Slečna Kharmaiová? Nebo agentka Kharmaiová?“ Muž se šklebil. „Promiňte, ještě jsem nepřišel na to, co je správně. Jak si

jistě umíte představit, nemám moc příležitostí setkat se s vašimi lidmi.“

Snažila se mu úsměv oplatit, ale vzhledem k nedávnému odhalení to nebylo snadné. Měla pocit, že jí na ramenou spočívá tíha celého světa. „Můžete mi říkat Naomi.“

„Jsem zvláštní agent Foster, ale říkejte mi Matt. Omlouvám se, že jste musela čekat.“

„To je v pořádku,“ ujistila ho. „Jsem tu jen pár minut.“

Vydali se k výtahům. *Matt Foster.* Něco kolem toho jména se jí zdálo povědomé, ale nedokázala určit, co to je. Kde ho už slyšela? Pořád ještě o tom přemýšlela, když se výtah zastavil ve třiadvacátém patře a dveře se otevřely. Vstoupili do recepce. U protější zdi byl pult, kde za hlavou blonďaté sekretářky výrazně zářil znak FBI. Protože šla za ním, neviděla Fosterovi do tváře, když míjeli pult, ale musel něco udělat, protože se sekretářka začervenala a odvrátila zrak. Z nějakého důvodu ji to neškodné flirtování namíchlo. Už nechtěla ztrácet ani vteřinu, chtěla jenom zastavit Willa Vanderveena, a to znamenalo dostat pravdu z Hakima Rudakiho.

Ve velké místnosti panoval neuvěřitelný hluk. Volný prostor byl plný agentů, kteří telefonovali a pracovali s počítači. Přešli místnost a dostali se do zasklené kanceláře. Dveře byly otevřené, a tak Foster zaklepal na rám a byl pozván dovnitř. Naomi si uvědomovala, že ji čeká velmi nepříjemná konverzace, a tak se snažila nasadit svůj nejvyrovnanější výraz. Chtěla vypadat klidně, nedotknutelně, což byly vzhledem k situaci snad příliš velké ambice. Zhluboka se nadechla a cítila, že část obav a nepříjemného očekávání zmizela. Pak vstoupila.

49

NEW YORK

Pro Vyse Avenue mezi Východní 173. a Východní 176. ulicí byly charakteristické levné, jen povrchní změny, které nenasytní podnikatelé vnutili v posledních letech obyvatelům jižního Bronxu. V sedmdesátých letech se město dopracovalo ke katastrofálnímu rozhodnutí a přesunulo velký počet domácností závislých na sociální podpoře do oblasti mezi 152. ulicí a rychlostní komunikací přetínající Bronx. Výsledek se dal očekávat: Zločinnost prudce vzrostla, dělnické rodiny se odstěhovaly a celá oblast byla v horším stavu než před touto akcí. Ve skutečnosti se od té doby změnilo pramálo, a to i přes opakovaná prohlášení starosty, že dojde k obnově této městské části. Podle statistiky pořízené v roce 2000 patřil jižní Bronx k nejchudším volebním okrskům v zemi.

Zkrátka, bylo to prostě to poslední místo, kde by člověk hledal bezpečný dům FBI. Když Ryan Kealey kráčel po nerovném chodníku, nesoustředil se na cihlové fasády domů tlačících se do ulice, ale na těch pár vozů zaparkovaných u chodníku. Na letišti si půjčil Hondu Accord a z ní zkontroloval celou délku Vyse Avenue, než pokračoval pěšky. I když oceňoval rozhodnutí Úřadu umístit bezpečný dům v takovém nepravděpodobném prostředí, nemyslel si, že by šéf newyorské pobočky zašel tak daleko a nakoupil auta, která by také splynula s okolím. Takové věci prostě nemají položku v rozpočtu. Vozidla

státní správy se hledala snadno, a on už měl pravděpodobného kandidáta. Teď se na to chtěl podívat zblízka, a proto taky šel pěšky.

Vozidlo bylo tmavomodrý Ford Crown Victoria, typické vozidlo Úřadu. Nejdřív si zkontroloval poznávací značku. Nebyla to úřední značka, ale to nebylo nic divného. Dokonce i FBI – jedna z nejarogantnějších vládních agentur – se dokázala tvářit nenápadně, když to okolnosti vyžadovaly. Pak se podíval okénkem. Vnitřek byl neobvykle čistý, přinejmenším neobvykle pro zdejší okolí. Prohlédl si palubní desku. Neviděl žádné rádio, ale ani to nebylo nijak překvapivé. Úřad nepoužíval vozy se zabudovanou radiostanicí tak často jako místní policie. Ani v zadním okně nebyl světelný pás. Pořád si nebyl úplně jistý – mohlo to být neoznačené auto detektiva newyorského policejního sboru –, ale pokud se Harperův kontakt v Úřadu nemýlil v umístění bezpečného domu, pak tohle byla nejlepší sázka.

Kealey se odvrátil od auta a rozhlédl se po okolí. Ulice byla podivně prázdná. Accord zaparkoval o pár bloků dál a během krátké procházky potkal jen několik děcek, která hrála uprostřed ulice baseball. Obytné domy na obou stranách Vyse Avenue byly dvoupatrové dvojdomky: červená cihla v přízemí, nahoře levná vinylová fasáda. Budovy vypadaly dostatečně přívětivě, ale při bližším ohledání jste zjistili, že na oknech v přízemí jsou mříže a krátké příjezdové cesty uzavírají metrové železné ploty. Nikde žádná vegetace, až na ojedinělé zbytky trávy a pár stromů rostoucích divoce z chodníku. Několik prázdných parcel vyplňovaly jen holá půda, odpadky, smetí a buřina.

Otočil se a vracel se tam, odkud přišel. I kdyby měl s autem pravdu, problém byl zřejmý. Neměl ani ponětí, jak zjistit, který dům Úřad používá. A hlavně neměl žádný prostředek, jak se dostat dovnitř. Jestli je Samantha Craneová v některém z těchto domů s Rudakim, bude s ní přinejmenším ještě jeden agent. Pokud se Kealey bude snažit vniknout tam násilím, rychle zjistí, že je v nevýhodě.

Pořád o tom přemýšlel, když za chvilku dorazil k hondě. Poblíž postávalo pár hispánských teenagerů v pytlovitém oblečení. Jeden z nich popíjel z flašky schované v papírovém pytlíku, další seděl na kapotě pronajatého auta. Kealey se domníval, že ví proč. Accord byl kromě Crown Vicu nejhezčí auto v okruhu čtyř bloků. Prostě jen hledali někoho, na kom by se vyřádili. Když se k nim Kealey blížil, jeden z těch, kteří stáli, řekl něco tomu, jenž seděl na autě. Teenager se zasmál a čekal. Zdálo se, že se na nadcházející střet těší.

Kealey se zastavil a prohlížel si postupně jednoho po druhém.

„To je tvoje?“ zeptal se nakonec chlapec rozvalený na kapotě.

Kealey přikývl. „Jo.“

„Krásný auto. Taky bych v něm rád jezdil. No, hodily by se nějaký ráfky.“ Kluk poskočil, aby otestoval pérování. Pak kopl patami do nárazníku tak, že na něm zanechal stopu. „Chtělo by to asi trochu nového laku. Běloši vždycky kupujou takový sračky.“

Ostatní se hihňali. Zřejmě čekali na Kealeyho reakci. Místo aby se ohradil, popošel Kealey blíž a zastavil se asi metr a půl od nejbližšího kluka. Rychle si je prohlédl. Nemyslel, že mají dohromady něco víc než nůž, ale chtěl mít jistotu.

Ten na autě vypadal nejstarší, a tudíž vlastně vůdce, ale teenageři postávající poblíž představovali větší hrozbu. Kealey se otočil k tomu, který měl obě ruce volně svěšené, a řekl: „Něco ti ukážu, ale nechci, abys zpanikařil, jasný?“

Znovu se zasmáli, ale teď už to bylo trochu nucené a on věděl, že upoutal jejich pozornost. Sklopil zrak, aby jim viděl na ruce, a nadzdvihl pravý okraj trička s dlouhým rukávem, čímž odhalil Berettu 92FS v pouzdře na pravém boku. Nezvedl sice pohled, ale věděl, že vystřízlivěli. Mladík na kapotě z ní okamžitě sklouzl a ustoupil, přičemž mumlal něco španělsky. Kealey usoudil, že ho považují za policajta nebo něco podobného, protože nemával zbraní jako maniak.

Pořád měl pod dohledem jejich ruce. „Chci, abyste pro mě něco udělali. Vyhrňte si košile. Pomalu. Tak do toho, ty taky.“

Poslechli ho. Jak předpokládal, zbraň neměl nikdo. „Otočte se," nařídil jim. „Košile nechte nahoře."

Pořád nic. Kealey se trochu uvolnil. „Tak jo. Otočte se ke mně." Když se zase obrátili, podíval se jim konečně na obličeje. Zjistil, že dva mladší hoši jsou nervózní, ale vůdce se tvářil nebojácně. Kealey věděl, že jeho odhad byl od začátku správný. Nebyli zkušení kriminálníci, ale taky to nebyli zrovna skautíci. Zkrátka přesně to, co potřeboval.

Spustil si tričko přes pažbu beretty, usmál se a ukázal jim prázdné ruce.

„Hoši, chtěli byste si vydělat nějaký peníze?"

Terrymu Bestovi, zástupci ředitele zodpovědnému za newyorskou pobočku, bylo třiapadesát. Byl to velký muž s hrubými rysy, mohutnou čelistí a se zbytkem ryšavých vlasů. Když Naomi následovala Matta Fostera do místnosti, Best napůl vstal a podal jí formálně ruku, načež mávl směrem k židli. Rychle se po kanceláři rozhlédla, ale co viděla, na ni nijak nezapůsobilo. Na člověka, který řídil největší pobočku FBI v zemi, neměl Best moc prostoru. Pak si uvědomila, že to může být záměr. Byla to vzácnost, ale někdy muži v Bestově postavení raději svou moc nepředváděli veřejně.

Za normálních okolností za takového muže považovala Jonathana Harpera a brala to jako kompliment, ale pořád ještě vůči němu necítila přílišnou shovívavost, vzhledem k situaci, do které ji dostal.

ADIC se podíval na Fostera. „Děkuju, Matte," řekl. „To bude prozatím všechno. Jak jsme na tom s těmi dopravci?"

„Právě se nám vrátil seznam od celníků, pane. Systém pro zpracování dat před překročením hranice je pro pozemní dopravce povinný od roku 2002. Aby se do něho zapojil, potřebuje americký přepravce standardní alfa kód* dopravce."

Best na něho mávl, aby to vysvětil.

* SCAC, Standard Carrier Alpha Code

„Je to kód skládající se ze dvou až čtyř písmen, který používají celníci k identifikaci jednotlivých přepravců. Provádíme křížovou kontrolu všech přepravců ve státě podle informací, které nám dnes ráno poslali z Langley.“

„Fajn. Informujte mě,“ nařídil Best. Foster se na Naomi usmál a opustil místnost, dveře za sebou zavřel.

„Jak vidíte,“ pokračoval Best, „bereme zprávy, které nám poslali vaši lidé, velmi vážně. I když zřejmě nemáte žádný přesvědčivý důkaz, že to… Jak tomu říkáte?“

„BLU-82, pane.“ Jeho předstíraná neznalost ji otrávila. Věděla, že půl dopoledne strávil telefonováním s Harperem, který mu poslal obrázky a technická data. „Rovněž známá jako sekačka sedmikrásek.“

„Jo. Navzdory tomu, že ani nemůžete dokázat, že je ‚sekačka sedmikrásek‘ v zemi.“

Naomi se na židli napřímila. „Pane, důkazy jsou možná útržkovité, ale jsou.“

„Tím myslíte to skladiště v Kanadě, že?“

„Správně, pane. Ten podnik si pronajal Thomas Rühmann. Ten byl také v al-Kaká, když se tam v roce 2003 ztratily výbušniny. Přede dvěma dny byl zavražděn v Berlíně. Vrahem je téměř určitě William Vanderveen. Věřím, že to jméno znáte.“

Best přikývl. Vzal si propisovačku a začal s ní nemotorně točit v prstech. „Máte vůbec nějaký důkaz, že byla BLU-82 uskladněna v al-Kaká? Že se Rühmann vůbec mohl k jedné dostat?“

„Ve skutečnosti máme. Dnes ráno se nám podařilo spojit s mužem jménem Paul Owen, podplukovníkem americké armády. Byl členem jednotky, která krádež vyšetřovala. Podplukovník Owen nám sdělil, že kromě tři sta osmdesáti tun konvenčních výbušnin byly ze zařízení v al-Kaká zcizeny také čtyři BLU-82. Tuto skutečnost americká vláda nikdy nepřipustila.“

„Čtyři? Já myslel, že hledáme jednu.“

„Dvě bomby byly objeveny ve skladišti u Karbalá měsíc po krádeži a třetí byla zadržena asi o měsíc později. Objevili ji

v popelářském autě na íránské hranici. Čtvrtá nebyla nikdy nalezena.“

Best se opřel v křesle, upustil propisku a lítostivě se na ni podíval. „A zase jsou v tom Íránci. Informace, které jste nám dosud dali, jsou děravé jako řešeto, slečno Kharmaiová, ale největší dírou je účast Vanderveena. Nelíbí se mi, že se snažíte zmást nás zatahováním jeho jména do celé věci.“

„Pane, víme, že měl styky s Rühmannem a že se podílel na bombovém útoku v hotelu Babylon v Bagdádu.“

„Nemůžete ale dokázat, že byl v Berlíně, a nemůžete ani dokázat, že je v New Yorku.“

Naomi zvedla podrážděně ruce, ale ihned svého gesta litovala. Tento muž byl jen pár příček pod ředitelem FBI a jistě není zvyklý na porušení subordinace. „Pane… dobře. Dejme tomu, že máte pravdu, ale to nic nemění na skutečnosti, že bomba je téměř určitě na území Spojených států. Dokazuje to dokumentace nalezená v Rühmannově autě a svědectví majitele skladišť v Montrealu. Vezmeme-li v úvahu, co se stalo v Iráku v posledních týdnech, a fakt, že dnes odpoledne má být v OSN polovina iráckého parlamentu, domnívám se, že máme důvod si dělat starosti.“

„‚Polovina iráckého parlamentu‘ je přehnané,“ podotkl Best. „Akt bezpečnostní opatření nemůžou být přísnější a upřímně řečeno nevím, co bychom mohli ještě udělat. Je tam padesát mých agentů, spolu s celou operační jednotkou manhattanské dopravní policie a větší částí policejního oddělení Manhattan-Jih. Všechno na východ od Druhé avenue je pro dopravu úplně uzavřeno, a taky ulice mezi Čtyřicátou první a Padesátou první. Zastavit auta je ovšem poměrně snadné. Problém představují chodci.“

Naomi přikývla. Ráno slyšela část zpráv a věděla, že na rohu Padesáté první a První má dojít k mohutným protiválečným demonstracím. Demonstranti požádali o povolení projít kolem budov OSN. Jak se dalo čekat, žádost byla městskými úřady zamítnuta, ale to organizátory neodradilo. Když s Kealeym mířili na Dulles, k policejním zátarasům na Padesáté první už dorazilo

20 000 lidí. Dav zabíral prostor až po Padesátou čtvrtou. Bohužel to byl teprve začátek. Na dobu, až začne zasedat Valné shromáždění, se čekalo 100 000 lidí, a Naomi věděla, že newyorské policejní ředitelství bude mít plné ruce práce, aby davy udrželo pod kontrolou. Téměř každá ulice v okolí okrsku Spojených národů bude večer zacpaná k prasknutí.

Dříve o tom neuvažovala, ale teď si uvědomila, že obrovské davy jsou stejně dobrý cíl jako samotné Spojené národy. Ta myšlenka způsobila, že se jí znovu obrátil žaludek, ale dokázala ten pocit potlačit, ještě než si Best stačil něčeho všimnout.

„Takže," promluvil a vytrhl ji ze zamyšlení, „jak přesně zapadá Hakim Rudaki do toho, hm, tajemného scénáře?"

„Pane, nemůžeme spojit Rudakiho s ničím z toho, o čem jsem mluvila, ale je tu obrovský rozpor mezi tím, co říká vám, a tím, co se nám podařilo odhalit. Většina toho, co máme my, ukazuje na iráckého organizátora, pravděpodobně někoho napojeného na povstalce. Rudaki však trvá na tom, že za bombou v hotelu Babylon a vraždou Násira Tabrízího stojí Íránci."

Best pomalu přikývl, ale místo aby reagoval na její tvrzení, prohlásil: „Pokud jde o mě, slečno Kharmaiová, tady nejde o hodnověrnost toho, co nám Rudaki říká, ale jak vůbec víte, o koho se jedná. Jeho totožnost byla v rámci tohoto oddělení přísně střežená."

Naomi věděla, že teď nesmí couvnout. „Pane, tohle je velký úřad a lidé mluví. Tuto informaci nemám, ale ono vlastně není podstatné, jak jsme se to dozvěděli. Důležité je, zda mluví pravdu, nebo ne."

„Proč by lhal?"

„To je přesně to, na co se ho chci zeptat." Dívali se upřeně do očí, ani jeden neuhnul pohledem.

Nakonec se Best předklonil a opřel se o stůl. „Slečno Kharmaiová, víte, proč jste tady?"

Otázka ji zaskočila. „Jak to myslíte?"

„Jste tady, protože ředitel Ústřední zpravodajské služby zavolal mému šéfovi ve Washingtonu a požádal ho o laskavost. Abych byl upřímný, my nechceme s vámi po tom, co se stalo

s Anthonym Masonem v Alexandrii, mít nic společného, ale ředitel nechce prezidenta zatahovat do dalšího kompetenčního sporu mezi agenturami. My tyto informace bereme vážně – nemůžeme si dovolit je vážně nebrat –, ale nelíbí se nám vaše vměšování, zejména když jde o naše důvěrné informátory.“

Naomi nemohla uvěřit vlastním uším. „Pane, tohle přece není o zásluhách nebo nějaké stupidní rivalitě. Toto je o tom, jak zmařit velký teroristický útok na americké půdě.“

Best zaťal zuby, obličej mu zfialověl. „To si uvědomuju, slečno Kharmaiová, a nemám rád, když mi někdo udílí lekce v mé vlastní kanceláři. Nevím, jak to chodí v Agentuře, ale –“

Jeho tirádu přerušilo hlasité zaklepání na dveře. Best se opřel v křesle, nenávistně po ní střelil pohledem a hlasitě zavolal: „Co je?“

Do dveří vstrčil hlavu Matt Foster. „Pane, právě volala Craneová. Něco ji zdrželo, ale říkala, že bude zpátky do dvou.“

Best vypadal otráveně. „Co ji zdrželo? Je s Rudakim, ne?“

Foster se divně podíval na Naomi, zřejmě byl zvědavý, proč Best používá v její přítomnosti jméno informátora. „Ano, pane. Mimochodem, odcházím.“

„Co se děje?“

„Dostali jsme informace o jednom z těch přepravců. Podnik řídí nějaký Íránec, přímo tady na Manhattanu. Podle našich záznamů dostal občanství už v roce 1986. Má SCAC, je na seznamu celní správy a jeden z jeho nákladáků přejel včera v noci z Kanady s těžkým nákladem. Vypadá to na solidní stopu. Jedu se tam podívat a ověřit to.“

Best se podíval na hodinky. „Vemte si někoho s sebou. O’Farrella.“

„O’Farell tu není, pane, ale vezmu si někoho cestou ven.“

„Tak jo.“

Poslouchala ten rozhovor se zájmem. Každá vyřčená věta v ní vyvolávala jiné pocity. Znechutilo ji, že Rudaki nedorazí dřív než ve dvě, což znamenalo až skoro za tři hodiny, ale potěšilo ji, že je s Craneovou, což pravděpodobně znamenalo, že jsou v bezpečném dome na Vyse Avenue. Ryan měl pořád

možnost se k nim dostat. *Íránský majitel, SCAC, těžký náklad…* To znělo slibně. Ale zase Íránci… Nemohla si pomoct, ale pocítila osten pochybností. Možná to pochopili celé špatně.

Než mladý agent zavřel dveře, zavolala, ať počká. Strčil hlavu do místnosti a zvědavě na ni pohlédl. Best byl stejně překvapený. Naomi se otočila ke staršímu muži. „Pane, bylo mi řečeno, že uvidím Rudakiho ihned."

„Je mi líto, ale nedá se nic dělat. Ke zdržení určitě existuje vážný důvod."

„Vážný důvod nebo ne, nechci tady posedávat tři hodiny a čekat na něho. S vaším dovolením bych se ráda přidala k agentovi Fosterovi."

Best se zasmál. „Nepřichází v úvahu."

Chytrácký výraz na jeho tváři ji konečně vyvedl z míry. Vrhla na něho nejtvrdší pohled, jaký dokázala. „Pane, říkal jste, že si přejete vyhnout se meziagenturním třenicím, že? No tak vezměte na vědomí, že mí nadřízení stojí na sto procent za mnou, a jestli tady ze mě budete dělat blbce, budu jim muset zavolat a sdělit jim, že spolupráce nefunguje tak, jak nám bylo slíbeno. Nevím jak vy, ale já tvrdím, že se tato zpráva dostane k prezidentovi velmi rychle, a nemyslím si, že ho to příliš potěší… zvlášť když se ukáže, že jsme měli pravdu my a vy jste se mýlili."

Best na ni nevěřícně zíral. Koutkem oka viděla, že Foster je také konsternovaný.

„Kharmaiová, nevím, kdo si myslíte, že jste, ale vy máte sakra nervy přijít sem a –"

„Pane, myslím, že je to v pořádku," řekl Foster, který se vzpamatoval velmi rychle. Oba muži si vyměnili významné pohledy, Best se pak zase posadil do křesla a těžce oddychoval. Naomi nabyla dojmu, že šéf pracoviště má pořádný temperament, a když se neovládne, spoléhá na své podřízené. „Pokud není ozbrojená."

Best se na ni podíval. „Jste?"

„Ne." Rozhodla se, že je načase trochu ubrat na útočnosti.

„Pane, nemám zájem na vyvolávání problémů. Jen se budu držet vašeho agenta, dokud sem Rudaki nedorazí.“ Podívala se na Fostera. „Nebude to trvat moc dlouho, že ne?“

Zavrtěl hlavou. „Jen se zastavíme na pár místech. Chci mluvit s tím Íráncem a dvěma dalšími. Ani nemusíme přes most. Nezabere to víc než dvě hodiny.“

Naomi se vyčkávavě obrátila k Bestovi. Nakonec váhavě přikývl. „Jestli vás to dostane odsud, nevidím, proč by to mělo být na závadu.“

„Fajn. A děkuji vám.“ Chytila svou tašku a následovala Fostera ven. Přitom se vyhnula vzteklému pohledu zástupce ředitele. Po tom střetu se cítila vyčerpaná a najednou se nemohla dočkat, aby byla pryč z budovy. Když se za nimi zavřely dveře, vrhl na ni Foster pohled, jenž byl napůl nevěřícný, napůl obdivný.

„Vy teda máte nervy. Myslím, že s ním v jeho životě ještě nikdo takhle nemluvil.“

Pokrčila rameny, jako že o nic nejde, ale popravdě na sebe byla pyšná. „No, řekla bych, že si o to koledoval.“

Podíval se na ni a pobaveně kroutil hlavou. Pak kývl k východu. „Připravená?“

„Jistě, pojďme.“

50

NEW YORK

Na Vyse Avenue v jižním Bronxu seděl Kealey za volantem pronajatého accordu, tělo napjaté, oči ostražité a pozorné. Auto bylo zaparkované kousek severně od 173. ulice, přímo za zrezavělým camrym s odřeným lakem, pokrytým odlupujícími se nálepkami. Před camrym stál modrý Crown Victoria. Ulice byla naprosto prázdná, ale po pár minutách uviděl ve zpětném zrcátku to, na co čekal. Od jihu přicházeli oni tři hispánští hoši, s nimiž se střetl. Kráčeli vedle sebe jako ve špatném gangsterském filmu.

Návrh, který jim Kealey předložil, byl jednoduchý: za padesát dolarů pro každého provedou menší vandalství. Nemohl jim věřit, samozřejmě, a donutil vůdce – jediného, kdo byl dost starý, aby mohl řídit –, aby mu ukázal řidičský průkaz, rychle ho zkontroloval a došel k závěru, že je pravý. Pak mu ho vrátil a přitom mu slíbil, že jestli nesplní svou část dohody, poctí Miguela Moralese velmi nepříjemnou návštěvou. Morales bude, jak je ubezpečil, velmi ochotný mu sdělit, kde bydlí zbývající dva, a i oni se dočkají stejné odplaty. Kealey takhle vyhrožoval nerad – vždyť to byly ještě děti –, ale potřeboval jejich pomoc a potřeboval, aby to pochopili. Souhlasili bez zaváhání, a tak jim řekl, kde to auto je, načež jim dal peníze. A teď to vypadalo, že jdou svůj slib splnit.

Když tři mládenci míjeli okénko spolujezdce, dotkl se Kealey bezmyšlenkovitě beretty. Za chvíli už zastavili u Crown Vicu.

Morales třímal hliníkovou baseballovou pálku. Kealey sledoval, jak s ní na fordu urazil zrcátko na straně spolujezdce. Pak za hlasitého povzbuzování ostatních s mohutným rozmachem promáčkl čelní sklo.

Slyšel tupé křupnutí a zvonivý zvuk pálky, ale akci nevěnoval pozornost. Tu soustředil na domy za železným plotem a po několika vteřinách byla jeho trpělivost odměněna. Jedny dveře se rozletěly a vyběhl z nich vysoký muž v tmavém obleku a řval z plných plic. Tři mladíci se rozutekli do všech stran, zřejmě to měli předem domluvené. Tím, že utíkali každý jinam, měli celkem jistotu, že nikoho z nich nechytí. Muž v obleku nejdřív pronásledoval jednoho, ale pak se zastavil, protože pochopil marnost svého počínání. Rychlým krokem se vrátil k poškozenému vozu. Kealey ho viděl nadávat a potřásat hlavou, když zjišťoval rozsah škod.

To byl jeho člověk. S úhledným zástřihem, proužkovanou červenou kravatou a boulí pod sakem jako by měl všude visačky: Jsem agent. Kealey se ubezpečil, že tričko kryje jeho zbraň, vystoupil z accordu a šel po chodníku tak, aby ho cíl pokud možno nezpozoroval periferním viděním. Agent už se vracel do bezpečného domu po krátkém chodníku. Když předtím vyběhl z domu, nechal dveře otevřené. Pořád ještě vztekle nadával, a Kealey ho tiše přesvědčoval, aby pokračoval v chůzi, protože ten hluk maskoval jeho vlastní kroky.

Tiše přeběhl poslední kousek. Když agent sahal na kliku a chystal se vstoupit dovnitř, povytáhl si Kealey tričko levou rukou a pravou vytáhl berettu. Zvedl ruku a pažbou tvrdě uhodil agenta do zátylku. Byl to špatný úhel. Muž byl mnohem vyšší a on neměl dost prostoru, ale rána měla kýžený účinek. Muž podivně zaskučel a sesypal se na zem. Okamžitě se pokusil vstát, ale Kealey ho uhodil znovu. Tentokrát byla rána v pořádku, paží mu proběhl záchvěv. Zbraň okamžitě zvedl, čekal, že někdo vyjde dveřmi.

Nic. Kealey chytil muže vzadu za límec saka a zatáhl ho dovnitř, pak zavřel dveře. Instinktivně přehlédl scénu: několik odřených pohovek, ošoupané sklápěcí křeslo, televize Samsung

na levném dřevěném stolku. Pouze nezbytnosti. Žádné obrázky na stěnách, žádné koberce na podlaze. Pečlivě naslouchal. Z kuchyně se neozývaly žádné zvuky, ale slyšel hlasy pronikající schodišťovou šachtou. Vrátil se k agentovi v bezvědomí, rychle a zkušeně mu prohlédl kapsy. Nejdřív našel zbraň, pak koženou náprsní tašku. Uvnitř byly doklady, podle kterých byl bezvládný muž zvláštní agent Nicholas Mackie z FBI.

„Nicku?“

Kealey trhl hlavou. Instinktivně zvedl berettu, ale pak si uvědomil, že hlas přichází z horního patra. „Nicku, co se tam dole děje?“

Kealey přemýšlel tak rychle, jak jen to šlo. Nemohl riskovat a agenta přesunout, protože když ho u toho chytí Samantha Craneová, zastřelí ho. Na druhé straně se mu moc nelíbila představa, že jde po schodech nahoru. Byl by příliš na ráně. Kromě toho ona by stála výš a bylo by pro ni snadné uskočit a dostat se ke zbrani. Moc možností tu nebylo. Křeslo stálo uprostřed místnosti, hned vedle čalouněné pohovky. Když ji míjel, zastrčil Mackieho 9mm pistoli mezi polštáře. Pak se s berettou v upraveném Weaverově úchopu, kdy se zbraň drží oběma rukama, přikrčeně blížil ke schodům. Podíval se do vyššího patra, připravený vystřelit.

Odpočívadlo bylo prázdné. Bral schody po dvou a nepříjemně si uvědomoval jejich skřípání. Když už byl skoro nahoře, zastavil se. Vpravo měl holou cihlovou zeď, pokoje v prvním patře za ní. Když se pootočil vlevo, viděl část místnosti před sebou, ale ne lidi uvnitř.

Nemohl si moc vybírat. Musel to risknout. Než se stačil pohnout, zaslechl blížící se kroky. Při tom zvuku mu tělem projel elektrický výboj, ale neměl čas zareagovat. Bez varování se před ním ve dveřích objevila Craneová. Vykulila oči a nastal okamžik, kdy všechno zamrzlo. Pak Kealey přiskočil, chytil ji za košili a přiložil jí zbraň k hlavě.

„Nehýbejte se. Kdo je ještě tady?“

Neodpověděla. Praštil s ní o protější stěnu a zopakoval otázku. Její ústa se pohybovala bez hlesu. Nakonec se jí podařilo najít hlas. „Co tady děláte? Proč –“

„Kdo další je tady?“

„Nikdo! Kde je Nick? Co jste mu udělal?“

„Spí.“ Kealey ustoupil, ale zbraň držel v natažené ruce a mířil jí na čelo. „Kde máte zbraň?“

„Na pravém boku.“

„Ukažte.“

Na bílé bavlněné blůze měla černý merino svetr. Pomalu spustila pravou ruku a zvedla obě vrstvy. V pouzdře DeSantis byl glock ráže 10 mm.

„Pomalu pistoli vyndejte a pusťte ji na zem.“

Udělala, co od ní chtěl, rty mírně pootevřené, oči upřené na ústí hlavně před obličejem. Když ji upustila, zbraň na podlaze zarachotila. Náhle Kealey pocítil pohyb napravo a podíval se tam. Ve dveřích stál Hakim Rudaki. Íránec byl průměrně vysoký a měl inteligentní rysy. Na sobě měl džíny a tričko Columbijské univerzity. Scéna, která se mu objevila před očima, ho očividně velice překvapila.

„Myslel jsem, že jste říkala, že tu nikdo není,“ vyštěkl Kealey. Chytil ji a hrubě ji otočil, načež jí vrazil do zad berettu. Rychle se sehnul, aby sebral její zbraň, a levou rukou z ní vysunul zásobník. Závěr si opřel o stehno a vyhodil náboj z komory. Nepoužitelnou zbraň pustil znovu na zem a Samanthu zatlačil do pokoje vzadu v domě. „Zpátky, odkud jste přišel,“ houkl přes rameno na Rudakiho, „a ruce tak, abych na ně viděl.“

O chvilku později je posadil vedle sebe na postel. Viděl, jak Rudakiho mozek pracuje na plné obrátky a hledá cestu ven z této šlamastyky. Craneová se tvářila rozzuřeně. Obličej měla celý rudý, blond vlasy jí trčely do všech stran. „Kealey, nevím, jak jste našel tohle místo, ale budete –“

„Buď zticha, Craneová. Není nic, co bys mohla říct… Vím, cos udělala. Máš jedinou možnost, a to spolupracovat. Pokud uděláš přesně to, co ti řeknu, tak tě možná nechám naživu. Do tý

doby drž hubu.“ Pistoli namířil na Rudakiho. „Tady jsem kvůli tobě.“

Íránci se podařilo vypadat zmateně. „Nerozumím. Co tím chcete říct?“

„Vím, kdo seš, Hakime. Vím, cos navykládal FBI, a vím, že seš pytel sraček. Íránci se na tomhle nikdy nepodíleli. Možná jednotlivci, ale režim v Teheránu nikdy!“

Rudaki pomalu vrtěl hlavou. „Všechno, co jsem řekl, byla pravda.“

„To teda nebyla,“ zavrčel Kealey. „Úřad ti to žral, ale já ne.“ Podíval se na Craneovou. „Co ti nakecal teď? Že Ahmadínežád jde po OSN?“

Craneová vypadala zaraženě. „No, vlastně ano. Ale bezpečnost je tak –“

„Nech si to, Samantho. Nedělej ze sebe blbce. Vím o tvým podílu na týhle věci.“

Vstala, pěsti zaťaté u boků. „O čem to mluvíš?“ zařvala.

„*Sednout!*“

„Ne!“ Dupla si a zírala na něho. „Raději mi to, Ryane, vysvětli hned, nebo –“

„Ten přepad v Alexandrii,“ přerušil ji Kealey. Upřeně na ni hleděl. „Bylas sakra ochotná jít dovnitř, že? Proč? Nebylo to kvůli tomu, abys umlčela Masona?“

„O čem to sakra mluvíš?“

„Co se stalo pak? Počkej,“ pokračoval jízlivě. „Budu hádat. Zjistilas, že máme Masonův laptop, a vědělas, že ho musíš dostat zpátky, protože je v něm jméno Thomase Rühmanna. Nešlo to včas, že? Vydolovali jsme to jméno, než jsi něco mohla podniknout, tak jsi místo toho řekla Vanderveenovi, kde nás najde.“

Neskočila na to, a tak Kealey zvedl hlas, aby to pochopila. „Skoro mě a Naomi Kharmaiovou zabil v Berlíně, Craneová. Muselas to být ty… kromě tebe a Fordový nikdo nevěděl, že jedeme do Německa.“

„Nevím, o čem –“

„Dost.“ Zmlkla a on znechuceně potřásl hlavou. „Jediná zbývající otázka je, co za to dostáváš?“ Tvrdě na ni pohlédl a snažil se zjistit, co je za těma nahněvanýma hnědýma očima. „Peníze, že? Za kolik ses prodala, Sam?“

Rudaki, jak si Kealey všiml, znervózněl. To by samo o sobě moc neznamenalo, ale spolu s výrazem Craneové to byl důvod ke znepokojení. Vypadala rozzuřeně, ale současně upřímně zmatená. Věděl, že by to mohlo být divadýlko, ale lidi, kteří se ze zlé situace snažili dostat předstíráním, viděl už dřív. Tohle vypadalo upřímně, a poprvé od okamžiku, kdy se dozvěděl, že Rudakiho řídí Craneová, pocítil záchvěv pochybností.

„Vanderveen? *Will* Vanderveen?“ Nuceně se zasmála. „Ty si myslíš, že já mu dodávám informace?“

„Já vím, že ano,“ procedil zaťatými zuby. Jeho prst na spoušti se začal svírat, muška mířila Craneové na srdce. „Z toho se nevylžeš. Muselas to být ty. Nechápeš? I když to ostatní spláchneš jako souhru náhod, *nikdo další nevěděl o Berlíně.*“

„A to mám vzít tvoje slovo jako bernou minci? Pokud někdo dodává informace Vanderveenovi, pak je to pravděpodobně někdo z Langley,“ ušklíbla se posměšně.

„To není možný,“ odsekl Kealey, ale váhal. Tím vztekem a sarkasmem prosvítala její nevina jako vzdálený maják, který nemohl ignorovat. „Craneová, zeptám se jen jednou. Řekla jsi někomu to, co ti prozradila Fordová? Komukoliv?“

Pokrčila rameny, jako by otázku považovala za nesmyslnou. „Svýmu partnerovi, samozřejmě, ale já mu říkám –“

„Kdo je tvůj partner?“

„Matt Foster. Z toho skladiště v Alexandrii, vzpomínáš? Ten, který zastřelil Masona,“ připomněla mu.

„A cos mu řekla?“

„Všechno,“ odpověděla Craneová, čímž dokončila započatou větu. Už to znělo otráveně, a Kealey si uvědomil, že i přes namířenou zbraň její spolupráce končí.

„Šel na nucenou dovolenou, když se ta střelba vyšetřovala,“

pokračovala Craneová. „Ale když ho očistili, rozhodl se zůstat ve Washingtonu, místo aby se vrátil sem.“ Rty se jí

zachvěly a oči rozzářily a Kealey to náhle pochopil. Byl to jen náznak, ale ten výraz ukazoval, že její vztah s Fosterem byl něco víc než jen společná práce. „Daly jsme si s tetou pár drinků večer před několika dny, a když jsem se dostala do hotelu, všechno jsem mu povyprávěla."

„Který večer to byl, kdy jsi mluvila s tetou?"

„V úterý. V úterý večer v Monocle."

Večer předtím, než s Naomi odletěli do Berlína. Kealey potřásl hlavou a snažil se přebrat si to. „Takže co se vlastně stalo v Alexandrii? Říkala jsi, že to byl anonymní tip, že je Mason tam…?"

„Ten přišel Mattovi," potvrdila Craneová. „Vzal ten telefon v New Yorku a já požádala šéfa, aby zavolal do Washingtonu a dostal nás na ten zátah. Koneckonců, my jsme hledali Masona celý měsíce a ten tip přišel na naši pobočku. Bylo jen fér, aby nás nechali podílet se na jeho likvidaci."

„Mohl si Foster být předem jistý, že bude u toho?"

„Samozřejmě," odsekla Craneová. „Je můj partner, to je jedna věc, a já mám určitou… výhodu." Kealey pochopil, že mluví o svém vztahu s Rachel Fordovou. „A kromě toho Matt má taky konexe. Jeho otec byl dvacet let agentem. Skončil jako šéf pobočky v Houstonu a pořád má v Úřadu spoustu přátel."

Kealey se podíval na Rudakiho. „Takže tys pracoval s Fosterem."

„Ne! Nemám ponětí, o čem –"

„Matt s tím nemá nic společnýho!" křičela Craneová a přerušila tím Rudakiho popírání. „A ty nemůžeš dokázat opak, tak ho přestaň obviňovat!"

„Nech si to," štěkl Kealey. „Co dalšího ti řekl tenhle chlap? Co se má dneska stát?"

Podívala se na svého informátora a zhluboka se nadechla, jako kdyby se rozhodovala, kolik toho má prozradit. „Řekl, že íránská vláda spolupracovala s Rühmannem. Chtějí dnes zaútočit na OSN."

„Jak?" Kealey tu otázku směroval na Craneovou, přestože byl Rudaki v místnosti. Pořád si nebyl jistý, jakou roli v tom

Craneová hraje, ale v žádném případě nevěřil, že by Íránec mluvil pravdu, ani před ústím hlavně.

„To neřekl," přiznala Craneová. „Ale to nehraje roli. Už jsme uzavřeli celou oblast. Musí to být bomba, ale i kdyby Íránci nějakou měli, nedostanou ji blíž než dva bloky od cíle. Nebude to fungovat."

„Za tímhle nejsou Íránci, Sam. Je to Will Vanderveen a *má* bombu. Velmi velkou." Kealey se otočil k Rudakimu a namířil mu zbraň do obličeje. „A ty o tom něco víš, tak začni mluvit."

„Nemám ponětí, o čem –"

„Zeptám se už jen jednou," pronesl Kealey a měl co dělat, aby mu hlas zněl chladně. „A pak tě zastřelím. Rozumíš?"

Rudaki se podíval na Craneovou a ta zase na Kealeyho a zamračila se. „Doufám, že blufuješ, Ryane. Jestli to uděláš, osobně se postarám, abys zbytek života strávil ve vězení."

„Já mám zbraň, Samantho, a o tvý nevině ještě nejsem pořád přesvědčený. Možná bys to měla mít na paměti. Jediný důvod, proč se na to neptám tebe, je tvoje postavení."

„O čem to mluvíš?"

„Nemůžu tě silou donutit, abys mi řekla pravdu," vysvětlil. „A ani nechci, i když si to pravděpodobně zasloužíš. Ale jeho silou donutit *můžu,* a přesně k tomu se taky chystám, pokud nezačne mluvit."

„Blbost," namítla jednoduše. „Blufuješ."

„Nemůžete mu to dovolit," ozval se Rudaki a díval se na Craneovou. Jeho rozhořčení začalo vadnout. „Vy jste od FBI a ten člověk mě ohrožuje. *Udělejte něco.*"

„Kde je ta zasraná bomba?" zařval Kealey.

Rudaki se podíval na pistoli, pak na Kealeyho tvář. „Já ne –"

Výstřel zazněl v malé místnosti jako exploze. Hakim Rudaki řval bolestí, oči vyvalené hrůzou. Držel se za zničené koleno a sklouzl z postele na podlahu, mezi prsty mu protékala krev.

„Ježišikriste!" zaječela Craneová, ruce jí klesly. „Co si to sakra…?"

Kealey nikdy neslyšel konec její otázky. Byl na zemi, levou rukou držel Rudakiho za vlasy, pistoli vraženou pod mužovou

bradou. Rval stejnou otázku pořád dokola, obličej jen pár centimetrů od Rudakiho. „Kde je ta bomba? Kde je? Řekni to, ty hajzle! *Mluv!*“

Kealey ucítil ruce Craneové na svých ramenou. Pokoušela se ho od Rudakiho odtrhnout. Bleskově mu proběhlo hlavou, že kdyby v tom jela, tak by ani nebyla v místnosti, ale běžela by do předsíně pro svou zbraň. Že to neudělala, jen potvrzovalo její nevinu. Setřásl ji a zopakoval tu otázku. Nakonec se zaťatými zuby Rudaki zaječel jméno.

„Co? Co to je?“

„*Nazeri! O bombě nic nevím! Já jen znám to jméno. Přísahám při Bohu!*“

„Nazeri? Kdo je to? *Kde* je?“

„*Já nevím!*“

„Íránská vláda nikdy s tímhle neměla nic společnýho, že?“ Rudaki váhal a Kealey vykřikl otázku znovu.

„Ne,“ těžce vydechl. Obličej měl pokrytý potem a Kealey usoudil, že by mohl omdlít. „Teherán v tom nikdy neměl prsty. Celá věc začala v Iráku.“

„Kdo?“ dožadoval se Kealey. „Kdo v Iráku?“

Rudaki vrtěl hlavou, obličej zkřivený bolestí. „Nikdy jsem nejednal s vůdci. Jen s prostředníky.“

„Jako je Vanderveen, že? Jednal jsi s Vanderveenem?“

„Ano. Jednal jsem s Vanderveenem a…“ Kývl směrem ke Craneové, která na to zírala s výrazem vyjadřujícím šok a nevíru. „S jejím partnerem.“

Byl to neprůstřelný důkaz. V tomto okamžiku už Rudaki lhaním nemohl nic získat. Kealey střelil po Samantě Craneové pohledem. Zírala na íránského informátora, obličej nehybný. „Celou dobu?“ Konečně se jí podařilo promluvit. „Nevěřím vám. Vy lžete.“

Rudaki chabě potřásl hlavou. „Je to pravda. Přísahám.“

„Lžete,“ opakovala Craneová, ale její slova nezněla přesvědčivě. „To nemůže být pravda. To není možné. To prostě…“

Její hlas ztichl, ale místo aby se zhroutila, najednou vystartovala. „*Ty hajzle!*“ ječela. „*Ty hajzle –*“

Kealey na ten náhlý výbuch nebyl připravený, ale podařilo se mu ji zastavit tak, že ji chytil zezadu. „Na tohle nemáme čas,“ řekl tichým, vemlouvavým hlasem. „Dostane, co mu patří, stejně jako Foster.“

Cítil, jak se mu v sevření třese, celé její tělo sebou trhalo v záchvatu vzteku. „No tak. Uklidni se, ano? Pustím tě, ale neudělej žádnou hloupost, ano? Zachovej klid.“

Opatrně ji pustil. Pak ji požádal o telefon, svůj nechal ve voze. Zatímco telefon vytahovala z kapsy a podávala mu ho, vystrkal ji do předsíně a pak šel za ní ven. Dával si pozor, aby byl stále mezi ní a Rudakim, který ležel na podlaze v ložnici a naříkal bolestí. „Musíme zavolat pobočku,“ vyhrkla rudá a zadýchaná Craneová. „Do minuty by měli vědět, kde je Nazeri.“

„Do vteřiny,“ odpověděl Kealey, jenž právě vyťukával Naomino číslo. Chtěl ji nejdřív informovat o tom, co se stalo, a pak nechají spadnout na toho Nazeriho nebeskou klenbu. Dlouze vydechl, aby trochu snížil vnitřní napětí. Zdálo se, že všechno je pod kontrolou. Schůze v OSN byla vzdálena ještě několik hodin. Brzo zjistí, kde je Nazeri, a jakmile se k němu dostane, nepochyboval, že najde taky Willa Vanderveena a BLU-82. V tom okamžiku jediným jeho problémem bude zabít Vanderveena dřív, než stačí odpálit bombu.

Pak zvedl telefon k uchu a všechno se změnilo.

51

NEW YORK

„Haló?“

Oddálil telefon a nedůvěřivě se na něho podíval. Myslel, že nějakým omylem vytočil špatné číslo. Vrátil ho k uchu a řekl: „Hledám Naomi Kharmaiovou, ale myslím, že mám špatné –“

„Je to Ryan? Ryan Kealey?“

„Jo.“ Trochu ho překvapilo, že ho oslovuje někdo jménem. „A vy jste…?“

„Matt Foster. Už jsme se setkali.“

Kealey ztuhl. Tělem mu proběhl záchvěv strachu. Co dělá Naomin telefon u Fostera? Podíval se na Craneovou. Ta na něho hleděla tázavě, ale neměl čas ji zasvětit. „Aha… jo, vzpomínám si na vás.“

„Říkal jsem si, že si mě možná pamatujete. Setkali jsme se v Alexandrii.“

„Správně,“ přitakal Kealey. Snažil se myslet rychle. „Kde jste?“

„Ale tak různě.“ V hlase toho člověka se ozval smích, ale nebylo to nic příjemného. „Kontroluju stopy, něco sleduju. Jako obvykle.“

„Jo, chápu… Je tam Naomi?“

Dlouhá odmlka. „Obávám se, že je momentálně indisponovaná.“

Kealey zavřel oči. *Indisponovaná?* Co to znamená? Snad ne to, jak to zní. Určitě ne.

Nemohl ji zabít. Pro to neměl žádný důvod. Pokud Naomi na to všechno nějak nepřišla a nepostavila se mu. A Kealey netušil, jak by to dokázala. Ale tohle stejně nikam nevede. Musí skončit s hovorem a promyslet to. „Vyřídíte jí, že s ní potřebuju mluvit?“

„Jistě.“ Fosterův hlas byl trochu příliš laskavý. „Mohl bych dostat k telefonu na okamžik Samanthu?“

Na okamžik si Kealey pomyslel, že se z něho ten druhý snaží něco vylákat. Pak si uvědomil, že používá telefon Craneové a číslo se objevilo na displeji Fosterova mobilu.

Podíval se na Craneovou. Její obličej ztratil veškerou barvu a oči měla rozšířené a leskly se jí. Vztek zmizel. Přinejmenším prozatím, ale vypadala zcela vyčerpaně. Věděl, že jí ten telefon nemůže dát. Pořád se ještě nevzpamatovala z Fosterovy zrady na dvou frontách. Podle emocí, které dávala najevo, by se ve vteřině prozradila.

„Taky je indisponovaná,“ řekl Kealey, „ale pokud chcete, můžu –“

„Ryane, řekněte mi něco. Protože používáte její telefon, předpokládám, že jste s ní mluvil. Podařilo se vám mluvit taky s Hakimem Rudakim?“

Kealey svíral telefon tak silně, až se začal bát, že ho rozdrtí, ale přinutil se ke klidu. „Agente Fostere, nevím, co –“

„Ale jistěže víte,“ pravil ten druhý přátelsky. „Víte přesně, o čem mluvím, ale obávám se, že nám to vytváří menší problém. Už jste volal na Úřad?“

Kealey se usilovně snažil udržet hlas nevzrušený. Bylo jasné, že falešné zdvořilosti skončily. „Ne.“

„Fajn. Jestli chcete svou přítelkyni živou, nebudete mě hledat a nebudete volat FBI. Protože jestli ano a moji kamarádi agenti se ukážou, aby mě sejmuli, pak to poslední, co v životě udělám, bude podříznout ten její krásný krček. Je to jasné?“

„Ty hajzle,“ štěkl Kealey. „Jestli se jí dotkneš, přísahám, že tě –“

„Neuděláš nic," odvětil Foster, hlas mu ztvrdl. „Nechci snad tak moc, ne? Prostě v příští hodině nedělej nic. Pokud nechceš Naomi zpátky po kouskách, to je celé."

„Fostere, ty –" Kealey se zarazil a podíval se na telefon. Ten druhý už přerušil spojení. „Do prdele!"

„Co se děje?" zeptala se Craneová. Mezitím už našla a znovu nabila svou zbraň a zasunula ji do pouzdra.

„Tvůj partner. Dostal Naomi."

Craneová pomalu vrtěla hlavou. Pořád se ještě snažila srovnat se s tím, co se právě dozvěděla. Bylo toho na ni moc a nedokázala to zvládnout. „Jak je to vůbec možný?"

„Nevím, ale řekl, že když zavoláme vaši úřadovnu, zabije ji." Kealey se opřel o zeď a zavřel oči. Snažil se neposlouchat Rudakiho sténání, jež se ozývalo z vedlejší místnosti. Cítil se otupělý. Nakonec oči otevřel a vydal se ke schodům. Craneová šla za ním. V přízemí prohodil přes rameno: „Musím se spojit s Langley. Dají nám adresu toho Nazeriho a já…" Zatřásl hlavou. Nějak nemohl přijít na to, jak to mohlo dospět až sem. „A musím do toho jít sám."

„Ani náhodou," prohlásila Craneová. Hlas jí zpevnilo náhlé odhodlání. Dole zamířili ke vstupním dveřím. Zvláštní agent Mackie pořád ležel tam, kam ho Kealey předtím zatáhl. Za sebou slyšel, jak se Craneová ptá, jestli bude v pořádku.

„Bude," odpověděl Kealey. Dorazili k accordu. Kealey si pomyslel, že stav čtvrti dobře vystihuje skutečnost, že nikdo nezačal pátrat po tom, kde se střílelo, když zasáhl Rudakiho do nohy. Právě když odemykal vůz, někde v dálce se ozvaly sirény. Přes střechu se podíval na Samanthu Craneovou.

„Podle mě by ses toho neměla zúčastnit," pravil. „Mám ve zvyku ničit lidem kariéry, včetně tý svý."

„V týhle chvíli je to to poslední, co mi dělá starosti." Zaváhala. „Možná drží tvou přítelkyni, Ryane, ale zradil mou důvěru a zradil Úřad. Nemůžu to jen tak přejít. Půjdu s tebou a basta."

Přikývl. Nemohl polemizovat s ničím z toho, co řekla. „Fajn. Tak jdeme."

Na rohu Třicáté čtvrté a Osmé přerušil zvláštní agent Matt Foster spojení, přičemž si uvědomoval, že Kealeymu zavěsil v půlce věty. Chvíli koukal na přední sklo a přemýšlel, jak to mohlo dospět až sem. Chtěl pouze něčím zaměstnat Kharmaiovou, dokud se bomba nedostane k cíli, ale Kealeymu se nějak povedlo najít Craneovou a Rudakiho. Dohoda s Willem Vanderveenem z něho udělala mimořádně bohatého člověka, avšak ani v nejdivočejších snech si nepředstavoval, že ty peníze bude potřebovat tak brzo. Jak se věci vyvinuly, nemá jinou možnost než opustit zemi okamžitě.

Tiše zaklel. Nebyl vůbec připravený. Přinejmenším bude potřebovat falešný pas, ale dostat se k nějakému chvíli potrvá. Během několika málo hodin z něho bude jeden z nejhledanějších lidí na světě. Vzhledem k nastalé situaci měl jedinou možnost.

Sáhl po telefonu a vyťukal číslo.

„Ano?“

„To jsem já,“ řekl Foster a snažil se udržet hlas pod kontrolou. Toho druhého neznal moc dobře – osobně se setkali jen několikrát –, ale tušil, že Vanderveen na projev paniky nebude reagovat příznivě. „Mám pasažéra a máme malý problém.“ Důraz kladl na jednotné a množné číslo. „Otevřete vrata. Jedu k vám.“

„Nepřichází v úvahu,“ namítl Vanderveen okamžitě. „Tohle nebylo v plánu, Fostere.“

„To vím, ale nedá se nic dělat. Poslouchejte, je to Kharmaiová, ta ženská, co jste ji minul v Berlíně. Může být užitečná.“

Dlouhá odmlka. „Co se stalo? Proč ji chcete vozit sem?“

Foster v duchu zaklel. Nechtěl předávat špatné zprávy po telefonu, ale neměl jinou možnost. Rychle situaci vysvětlil.

„Mluvil jste s ním?“

„S Kealeym? Ano. Řekl jsem mu, ať vynechá FBI, nebo tu ženskou zabiju.“

„Stejně přijde. Jak daleko je ten bezpečný dům od Západní třicáté sedmé?“

„Tak asi dvacet minut, ale je kolem poledne a ulice jsou plné. Kromě toho bude muset volat Langley, aby zjistil Nazeriho adresu. Pravděpodobně máme tak půl hodiny.“

„A kde jste vy?“

„Několik bloků od vás. Můžu tam být za pár minut.“

„Kde je ta ženská teď?“

Foster se podíval z okénka spolucestujícího. Naomi Kharmaiová právě vyšla ze Starbucks na rohu, v každé ruce nesla kelímek a kývla muži, jenž jí podržel dveře. „Jde zpátky do auta.“

Další dlouhá pauza. „Tak dobře, přivezte ji. Vrata budou nahoře a já budu čekat. Probereme to, až budete tady.“

Telefon zmlkl. Foster si ho strčil do kapsy. Kharmaiová si položila kelímky na střechu auta, aby mohla otevřít dveře. Poděkoval jí, když mu jeden podala, pak s druhým nastoupila. Jak za sebou zavřela, vyjel zpět do provozu.

Naomi si usrkla čaje a sykla, protože byl horký. „Au… moc brzo.“ Rozhlédla se po držáku na pohárky. Když žádný nenašla, opřela si kelímek opatrně o koleno a otočila se k němu. „Matte, myslím, že bychom se měli vrátit do vaší kanceláře. Rudaki už tam pravděpodobně bude, nebo přinejmenším bude na cestě.“

„No, vlastně jsem tam teď volal. Bude to trvat ještě půl hodiny nebo tak nějak. Mezitím se ještě musím někde stavit.“

Podívala se na hodinky a zamračila se. „Bude to trvat dlouho?“

„Ne, myslím, že ne.“ Usmál se na ni, aby ji uklidnil. „Vůbec ne.“

52

NEW YORK

Když služební Crown Vic zabočil vlevo do Západní třicáté sedmé, podívala se Naomi znovu na hodinky a pak zachmuřeně vyhlédla z okna. Už jí bylo jedno, jestli je její netrpělivost vidět, nebo ne. Zabralo to mnohem víc času, než předpokládala, a opravdu chtěla mluvit s Rudakim. Minuty ubíhaly, ale pak si řekla, že by zdržení mohlo být prospěšné. Jestliže se Ryan už k Rudakimu dostal, vysvětlovalo by to, proč se informátor ještě neukázal v newyorské úřadovně FBI. Na druhé straně, pokud k tomu už došlo, Ryan by jí zavolal, aby ji informoval. Když dospěla v myšlenkách sem, uvědomila si, že už nějakou dobu nekontrolovala svůj telefon. Kabelku měla u nohou. Naklonila se, asi minutu se v ní přehrabovala, ale nenašla ho.

„Agente Fostere, neviděl jste můj telefon?“

„A sakra,“ řekl a strčil ruku do kapsy. Vytáhl telefon a podal jí ho. „Omlouvám se… Nějaký Kealey vám volal, když jste byla pro kafe. Chtěl, abych vám vyřídil, že někam vyráží.“

„Kruci,“ mumlala. „Víc toho neřekl?“

„Ne.“

Podívala se na telefon a zvažovala, jestli mu nemá zavolat. Nakonec se rozhodla, že ne. Jestli se to nepodařilo s bezpečným domem, pak určitě nechce slyšet, že newyorská úřadovna mrhá už hodinu jejím časem. První člověk, kterého navštívili, byl naturalizovaný Íránec, majitel malé zasílací firmy západně od

Brooklynského mostu. Neoblomně popíral svou účast v jakýchkoliv nepravostech a v jeho chování bylo cosi, co ji okamžitě přesvědčilo. Pak se přesunuli k saúdskému imigrantovi ve finančním okrsku. Rozhovor byl stejně neplodný a skončil tím, že když spěchali zpět do vozu, muž na ně ječel nadávky v arabštině. Zkrátka, celá cesta byla nesmyslná, a nakonec začala litovat, že nezůstala v Javitsově budově. Bohužel, teď už bylo pozdě.

Foster náhle bez varování strhl volant doprava. Poskočili na nízkém betonovém prahu a podjeli pod zvětralým dřevěným znakem. Auto zpomalilo a zastavilo se uprostřed velkého parkoviště, cihlové skladiště stálo vpravo.

Naomi se zmateně otočila k řidiči. Chystala se zeptat, co tady dělají, když uviděla pistoli v jeho ruce. Ztuhla, nechápala, co se děje. Na okamžik si myslela, že jde o nějaký nejapný žert. Pak si všimla, že za vozem se spouští kovová roleta a znemožňuje výhled na ulici. Než mohl Foster něco říct – než se stihla zeptat, co se děje –, její dveře se prudce otevřely. Instinktivně se otočila a zjistila, že se dívá do obličeje, který nedávno viděla na obrazovce svého počítače, na fotkách sejmutých z velké dálky při sledování: do obličeje Williama Vanderveena.

Pokusila se promluvit, ale nevydala ani hlásek. Vanderveen si zřejmě všiml, jak na ni zapůsobil. Usmál se a předvedl dvě řady pravidelných, velmi bílých zubů. „Ty musíš být Naomi. Rád tě poznávám. Nevadilo by ti pustit ten telefon a vystoupit z auta?“

Zaznamenala jeho hlas: plochý, chladný, bez jakýchkoliv emocí. Žádný náznak jihoafrického přízvuku, ale na tom nebylo nic překvapivého. Podle jeho složek, které si mnohokrát pročítala, nebyl ve své rodné zemi už mnoho let. Cítila se jako ve snu. Za ten rok, co věděla o jeho existenci, skoro přesvědčila samu sebe, že není skutečný, že není nic víc než výplod kolektivní představivosti. Ale teď, když seděla před ním, viděla, že skutečný je. Stejně jako zbraň v jeho pravici.

Neviděla jinou možnost než upustit telefon na podlahu, vystoupit z auta a zavřít dveře. Rychle se rozhlédla kolem. Foster

zatím taky vystoupil a obešel vůz. Kromě vrat s roletou pro vozidla byla v třímetrové kovové stěně oddělující parkoviště od ulice ještě branka pro pěší. Vedle vrat, která právě stáhl, stál menší, rozložitý muž s brýlemi a tmavší pletí. Napravo měla skladiště. Za velkým skříňovým autem Isuzu viděla také skleněné dveře, které jako by sem nepatřily. Byly otevřené a zapřené červenými hliněnými květináči, ale její pozornost poutalo nákladní auto. Věděla instinktivně, že uvnitř je BLU-82, i když z místa, kde stála, dovnitř vozu neviděla.

Vanderveen se podíval na Fostera. „Vemte ji dovnitř a zajistěte ji."

„Měli bychom ji –"

„Ano," odpověděl Vanderveen. „Ale ne teď. Udělejte, co jsem řekl."

Foster ji chytil za ruku a strkal ji ke skleněným dveřím skladiště. Naomi byla pořád ještě natolik ohromená zvratem událostí, že nedokázala správně myslet, ale snažila se soustředit. Teď bylo jasné, že Foster dodával Vanderveenovi informace od samého začátku, ale otázka zůstávala, kde je bral? Přece jen se na tom podílí i Samantha Craneová? Ryan si tím byl jistý, a zatím to vypadalo jako jediné možné vysvětlení.

Teprve teď si vzpomněla, co jí vyprávěl v baru v hotelu Washington a že se Foster zúčastnil přepadu v Alexandrii. Proto jí jeho jméno připadalo povědomé. Ryan se ovšem o něm zmínil jen okrajově, a proto jí taky vypadlo z paměti.

Začala si tiše a hořce spílat, když si uvědomila, že to asi byla poslední chyba v jejím životě. Vanderveen sice Fostera přerušil uprostřed poslední věty, ale byl celkem jasné, co se chystal říct: *Měli bychom ji prostě zabít.* Věděla, co přijde, ale nesměla se tím dlouho zabývat. Pokud zaváhá, nebo docela ztuhne, přijde o všechny šance přežít. Donutila se postupovat krok za krokem, a nechtěla jim způsobit potěšení tím, že ukáže svůj strach.

Vešli do skladiště. Foster hrábl po její ruce, ale zaváhal.

Nakonec ji dostrkal k velkému stroji, osaměle stojícímu soustruhu. Vanderveen šel za nimi se zbraní volně v pravé ruce. Když viděl, že Naomi kryje svou zbraní, odložil Foster služební

pistoli na hromadu polámaných dřevěných palet, vytáhl pouta a postrčil ji k soustruhu. Trochu se bránila, a on ji popadl za vlasy a trhl jí hlavou vpřed. Bolestí jí z očí vytryskly slzy, ale odmítala plakat.

„Dej ruce kolem té tyče," zasyčel Foster. „Hned."

Píchání vzadu v hlavě bylo nesnesitelné a uvědomovala si, že vzdor ničemu nepomůže. Dala ruce z obou stran vodorovné tyče sahající po celé délce soustruhu a on zaklapl pouta těsně kolem nich. Tím jí znemožnil pohyb.

„Ustup," řekl Vanderveen. Foster nejdřív váhal, ale pak poslechl. Bývalý americký voják k ní přistoupil a upřeně ji pozoroval. Na jeho hezkém obličeji byl úsměv, ale výraz jeho očí ukazoval na skutečné úmysly a leptal sebeovládání, které jí ještě zbylo. Poznala, že se rozhoduje, jak jí co nejvíc ublížit, než ji připraví o život.

„Naomi… Nevadí, že ti tak říkám, že ne?" Neodpověděla. Věděla, že je úplně jedno, co řekne. „Jak vidíš, jsi ve velmi špatné situaci. Bohužel jsi asi veškeré svoje štěstí vyčerpala v Berlíně."

Naomi zavřela oči. „Takže jste tam byl."

„Samozřejmě." Odmlčel se a pozorně si ji prohlížel, pak natáhl ruku a dotkl se její tváře. Okamžitě sebou cukla, ale on se jen usmál.

„Pověz mi, jak dlouho pracuješ pro CIA?"

„Vůbec pro ně nepracuju." Udělala vše, aby to vyznělo vzdorovitě. „Vyhodili mě."

„Fakt?" Vypadal pobaveně. „Jak působivé. A jak dlouho znáš Ryana?"

Vystrčila bradu a podívala se jinam. Zíral na ni asi dvacet vteřin, jako by odhadoval stupeň jejího odhodlání. Pak kývl hlavou a odešel ke kanceláři. Zmizel jí z dohledu. Naomi slyšela prásknutí dveří a rachot žaluzií o skla okna. Vanderveen se vrátil a nesl zelenou skříňku na nářadí. Položil ji na hladkou betonovou podlahu, otevřel a začal se v ní přehrabovat. Přitom k ní mluvil, aniž by zvedl oči od skřínky.

„Víš, Naomi, tohle je naposled, co spolu mluvíme. Nedělej si žádné naděje, protože brzo umřeš, ale předtím jsem si říkal, že si můžeme popovídat jako civilizovaní lidé.“ Narovnal se, v ruce jehlové kleště. „Samozřejmě to taky *nemusí* být civilizované, to už je na tobě.“

Foster, jenž stál opodál, netrpělivě přešlápl. „Na tohle nemáme čas. Kealey tu bude –“

„Máme spoustu času,“ řekl tiše Vanderveen. Foster znovu přešlápl, ale už mlčel. „Běžte ven a hlídejte vrata.“

Foster něco zamumlal, pak si vzal zbraň a zamířil ke skleněným dveřím. Současně přiběhl Nazeri a chytil Vanderveena za ruku. Strašně se potil a oči měl vypoulené a ten dojem ještě zesilovaly čočky jeho brýlí. „Co tady dělá ta ženská, Erichu?“ vyhrkl persky. „Musíš se jí zbavit.“

„Jen klid, Amire. Times Square nikam neuteče.“

Naomi mluvila čtyřmi jazyky, včetně perštiny. Snažila se udržet obličej nehybný, protože nechtěla, aby věděli, že jim rozumí, ale Vanderveenova slova ji tvrdě zasáhla. *Times Square?* Proč si vybrali zrovna tohle místo? Usoudila, že to bude jen náhradní cíl. Možná zjistili, že OSN je příliš dobře chráněno.

„Bude po ní coby dup,“ dodal Vanderveen mírně a vymanil se z Íráncova sevření. Položil ruku Nazerimu na rameno. „Soustřeď se na to, co máš udělat. O zbytek se postarám, ano? Běž ven a počkej na mě. Tohle půjde rychle.“

Íránec vypadal rozrušeně, ale poslechl. Vanderveen se obrátil zpět k Naomi. Pořád třímal kleště. Nemohl si nevšimnout výrazu plného naděje na její tváři.

„Ach, to je v pořádku. Co to řekl agent Foster?“ Vanderveen předstíral, že si nemůže vzpomenout. „Kealey tu bude každou… co? Každou vteřinou? Minutou?“ Široce se usmál. Zcela zjevně se v tom vyžíval. „Ať tak nebo onak, nebude tu včas, aby ti to pomohlo. Jen bych si přál, abych mohl zůstat poblíž a vidět jeho obličej, až najde to, co z tebe zbyde.“

Přemýšlivě se odmlčel, studoval ocelové hroty kleští.

„Pověz mi… Je tvůj vztah k Ryanovi čistě profesionální? Nebo je tu něco navíc? Protože jestli máš nějaké důvěrné

poznatky, strašně rád bych je slyšel. Bylo pro něho obtížné vyrovnat se s tím, co se stalo v Maine? Pomohla jsi, abych tak řekl, zaplnit mezeru?“

Nezúčastněně si ji prohlížel. „Jsi celkem hezká… Nedovedu si představit, že by ti mohl odolávat dlouho. Vím, že já sám bych to nedokázal.“ Naklonil se k ní a kleštěmi se dotkl její tváře. Když jí chladný kov přejel po kůži, Naomi málem povolila, avšak s posledním obrovským úsilím potlačila strach.

„Naomi, Naomi…“ opakoval její jméno jako dětskou říkanku, pak pobaveně potřásl hlavou. „Vidím, že mezi vámi dvěma něco je. Nedá se to přehlédnout. Myslíš, že nahradíš jeho mrtvou milou? Odpověz.“

„Nevím,“ zamumlala.

„A chceš?“

Neodpověděla, a on to přešel. Naklonil se nad skříňku s nářadím a vyměnil kleště za pracovní nůž s výsuvným ostřím. Palcem vysunul břit, prozkoumal ho, pak ho hodil zpět. „To není ono. Plastičtí chirurgové dnes s čistými řezy dokážou zázraky. Podívejme se, jestli nenajdeme něco… zajímavějšího.“

Nechtěla se ptát, ale nedokázala se ovládnout. „Co to děláte?“

„No, to je jednoduché,“ řekl a pořád se hrabal ve skříncе. „Zabít tě rovnou by bylo moc snadné, a upřímně řečeno, taky trochu nudné. Myslím, že ti nejdřív přivodím nějakou bolest.“

Vzhlédl, aby zjistil její reakci, a když promluvil, měl hlas naprosto věcný. „Opravdu ses neměla míchat do toho, co se tady pokouším vykonat. Ve tvém případě to lze celkem určitě připsat na vrub neznalosti, ale Ryan měl být chytřejší. Bohužel tady není, aby převzal svůj podíl viny, což znamená, že je to na tobě.“ Hledal další minutu, až vytáhl nůž na řezání trubek a kabelů s pevným ostřím. Zvedl ho, aby viděla jeho zahnutý tvar. „Tohle je lepší.“ Mírně se usmál. „Tak se podíváme, co dokážeme udělat s tou hezkou tvářičkou, ano?“

Když se k ní naklonil, Naomi se snažila odtáhnout co nejdál. Uvědomovala si hluboké zaúpění, které se začalo tvořit někde v jejím hrdle. Ocelová pouta se jí zařezávala do zápěstí, ale tu

bolest nevnímala. Dokázala myslet jen na to, jak se vyhnout noži.

Nebylo to k ničemu. Neměla kam uhnout. Cloumala s ní panika. Když ji bolestivě přirazil na soustruh, podlomily se jí nohy. Slyšela se, jak stále dokola opakuje jediné slovo: ne. Mezitím se jí vyčnívající části soustruhu zarývaly do slabých zádových svalů. Plně si uvědomovala, co ten muž udělal před rokem Katie Donovanové, a věděla, že ona bude trpět mnohem, mnohem víc. Paže měla natažené vpravo, levou přišpendlenou mezi jeho a svým tělem. Nemohla se ani pohnout, když ji levačkou uchopil pod krkem, hlavu jí zatlačil dozadu a pravou rukou se s nožem přibližoval k jejímu obličeji. Zavřela pevně oči a čekala na bolest. Modlila se, aby to netrvalo příliš dlouho.

Ale bolest nikdy nepřišla. U vchodu se ozval hluk a Vanderveen přestal, aby se mohl podívat, co se děje. Foster stál uvnitř před zasklenými dveřmi asi šest metrů od nich. „Už nemůžem čekat," řekl nejistě. „Nazeri musí vyjet. Teď hned."

„Jen minutku," odpověděl Vanderveen. „Tohle nebude trvat dlouho."

„Wille…"

Vanderveen se otočil od vyděšeného Naomina obličeje ke dveřím, pak zase zpátky. Viditelně byl rozpolcený, ale nakonec couvl. Síly ji opustily a ona se zhroutila na zem, nakolik jí to pouta dovolila, a zůstala sedět se zdviženýma rukama.

„Dobře, už jdu." Podíval se zpátky na Naomi, jež si zabořila tvář do pravého ramene. „Nikam neodcházej."

Ve stejném okamžiku pronajatý accord Ryana Kealeyho uháněl po rychlostní komunikaci FDR Drive a právě přejel most Triborough přes řeku Harlem. Jakmile opustili bezpečný dům na Vyse Avenue, volal přímo Jonathanu Harperovi do Langley a chtěl po něm, aby zkontroloval jméno Nazeri v oblasti New Yorku. Naštěstí výsledek průzkumu přinesl jen několik málo možností a postupnou eliminací to zúžili na jednu pravděpodobnou adresu.

Byla to samozřejmě adresa společnosti Bridgeline Transport, dopravní společnosti s terminály v Montrealu a Ithace. Majitelem byl muž jménem Amir Nazeri, jenž emigroval z Teheránu počátkem osmdesátých let. Podnik také vlastnil obslužné středisko na Západní třicáté sedmé ulici, což byl jejich současný cíl. Harper chtěl vědět, co se děje, ale Kealey ho přerušil uprostřed věty. Nechtěl teď nic vysvětlovat. Opakované volání na mobil Kharmaiové nemělo odezvu a Ryan věděl, že jim dochází čas.

Před nimi začala blikat brzdová světla, jak auta zpomalovala. Dosud se jim dařilo vyhnout se dopravním zácpám, ale to nemohlo trvat věčně. Kealey zaklel a praštil rukou do volantu. Samantha Craneová se nepohnula ani o centimetr. Seděla na místě spolujezdce. Během posledních deseti minut se trochu vzpamatovala z odhalení Hakima Rudakiho. Teď už nevypadala ani vyčerpaně, ani vztekle. Byla nepřirozeně klidná, ústa tvořila tenkou linku. Z očí se nedalo nic vyčíst, ale Kealey věděl přesně, co cítí. Stejný pocit hluboké zrady měl, když ho Will Vanderveen postřehl před osmi lety v Sýrii poté, co mu zabil pět kamarádů vojáků. To však byla minulost a v tomto okamžiku dokázal myslet jedině na Naomi.

Zoufale se snažil k ní dostat, ale současně jedna jeho část chtěla zůstat sedět v dopravní zácpě navěky. Hrozil se toho, že do skladiště dorazí pozdě a najde ji už mrtvou, že selže, jako selhal s Katie. V hlavě mu bušila její slova z minulé noci, ale teď zněla spíš mučivě než povzbudivě. *Nikdy jsi mě nezklamal a já vím, ze to nikdy neuděláš. Bezvýhradně ti věřím.* Bezděky potřásl hlavou, jako by chtěl setřást to břemeno, i když věděl, že nemá cenu to ani zkoušet. Jestli ji zklame – jestli zemře, protože se tam on nedostane včas –, nikdy si to neodpustí.

Nakonec se doprava hnula a oni se dostali k vjezdu do tunelu

Midtown. Střelil pohledem za sebe, pak bez vyhození blinkru přejel do sousedního pruhu a šlápl na plyn. Accord vystřelil dopředu po služebním pásu. O pár vteřin později zaprotestovaly pneumatiky, když Kealey prudce zatočil doprava do Východní třicáté sedmé ulice.

Zařadil trojku a v té chvíli vytáhla Samantha svůj Glock 29. Podíval se po ní a viděl, jak natahuje závěr, aby se přesvědčila, že náboj je v komoře. Položila si pistoli do klína. „Kolik lidí tam můžeme čekat?“ zeptala se věcně. „Chci říct, *ze jsme* jen dva.“

Promluvila poprvé od chvíle, kdy opustili Vyse Avenue, a její otázka ho překvapila. „Bude tam Vanderveen, Foster a ten Nazeri. Nikdo další,“ vysvětloval Kealey. „Ale ti tam budou všichni. Myslím, že s tou bombou ještě nevyjeli. Aspoň se modlím, aby to tak bylo.“

„Jak velká je ta bomba?“

„Šest tisíc osm set kilo.“

Nedíval se na ni, ale cítil, jak na něho zírá. „To myslíš vážně?“ zeptala se nakonec.

Podíval se na ni a ona se okamžitě zatvářila omluvně. „Nevšímej si toho,“ mumlala. „Blbá otázka.“

Kealey mrknul na tachometr. Blížila se Třetí třída, byl před frontou aut a zrychloval. Viděl, jak na světlech před ním naskakuje oranžová. Po obou stranách ulice čekaly davy, aby mohly přejít, a on byl pořád ještě asi sto metrů od křižovatky.

Šlápl na pedál, zmáčkl klakson a ručička na tachometru lezla stále výš.

Naomi, pořád namáčknutá na soustruh, se netroufla rozhlédnout, dokud si nebyla jistá, že je ve skladišti sama. Když se nejistě stavěla na nohy, slyšela tři muže otevřenými skleněnými dveřmi. Náhle nastartovalo nákladní auto a odjíždělo. Ztuhla a myslela na to, že to je ono, že už bombu nedokážou zastavit, ale ten hluk se dál nevzdaloval. Uvědomila si, že isuzu je pořád na parkovišti, možná stojí před vraty s roletou. Sice ještě neodjel, ale už to brzo bude, a jakmile vyjede, vrátí se Vanderveen, aby dokončil svou práci.

To pomyslem v ní vyvolalo další, ochromující záchvat strachu, ale potlačila ho, protože věděla, že musí okamžitě jednat. Zhluboka, přerývaně se nadechla a pokusila se soustředit pohled na spoutané ruce. Nevěděla, co je to za stroj, ke kterému je připoutaná, i když se jí zdálo, že do tohoto prostředí nepatří,

protože jinak tu byly kolem roztroušené jen dřevěné palety s láhvemi vody a jiných nealko nápojů. Sledovala očima tyč, k níž byla připoutaná a která ji dál spojovala se samotným strojem. Uchopila ji oběma rukama a silně zatřásla, ale tyč nepovolila ani o chlup. Došla na levou stranu stroje a pečlivě zkoumala spojení tyče s větší součástí kovové konstrukce. Tyč byla zřejmě zasunutá do nějakého otvoru, ale ten byl vyrobený přesně a tyč v něm také pevně seděla. Zřejmě se jí nepodaří ji vyviklat.

Dýchala zhluboka a snažila se uklidnit. Přešla na druhou stranu soustruhu. Když zkontrolovala pravou stranu konstrukce, pocítila příval naděje. Tyč zde byla přichycená jednoduchými šrouby. Okamžitě jí zrak sklouzl ke skříncе s nářadím, kterou měla na dosah. Vrátila se ke středu tyče a natáhla levou nohu, jak jen to šlo. Pouta se jí zařezávala do rozbolavělých zápěstí, paže měla tak natažené, až se zdálo, že se uvolní z ramenních kloubů. Její zraněné levé rameno na ni křičelo, ať toho nechá, ale ona ho ignorovala a natahovala se dál. Nakonec se otřela o skříňku, pak zachytila okraj. Posouvala ji k sobě centimetr po centimetru, až ji měla tak blízko, že ji mohla přesunout rychleji. Pak si ji strčila pod tělo.

Tam. Šroubovák byl hned nahoře. Posunula se, aby mohla znovu prozkoumat šrouby. Tiše nadávala. Věděla, že jsou různé typy šroubováků, ale nemohla si vybírat. Pokud do skříňky viděla, byl tam jediný šroubovák a na jeho špičku nedohlédla. Pomocí levé holeně si sundala botu z pravé nohy. Tiše přitom děkovala bohu, že má boty bez podpatků. Když byla bosá, chytila kovovou část šroubováku mezi prsty a pak ho opatrně zvedala. Při nečekaném hluku před skladištěm sebou trhla a málem šroubovák upustila. Pokračovala. Věděla, že ten hluk způsobilo zavírání zadních dveří na nákladním autě. Znovu se jí začal zmocňovat strach a cítila, jak se jí svaly mění na vodu, docházel jí čas. Hlasy venku byly tak zřetelné, že se musely blížit. Vzpamatovala se, pokusila se vydechnout a nadechnout do sevřených plic. Musela zmobilizovat všechny síly, ale šroubovák držela v ruce. Pak už to bylo až neuvěřitelně snadné. Tři šrouby

byly venku vmžiku a tyč se uvolnila. Podívala se na ruce, trochu překvapená, že se jí to podařilo. Pořád měla pouta, ale už se mohla pohybovat. Okamžitě se vydala do kanceláře a doufala, že se dostane k telefonu. Byla to její jediná možnost, protože zbraň neměla. Ale pak, právě když sahala po klice, slyšela to, čeho se nejvíc bála: ticho. Náklaďák byl pryč, a to mohlo znamenat jen jednu věc. Vanderveen se vrací, aby ji zabil. Otočila se ke vchodu do budovy a nejprve neviděla nic, ale pak se na betonové podlaze objevil stín, jenž se blížil.

Zoufale se rozhlížela, avšak byla zahnaná do kouta. Srdce jí hlasitě tlouklo. Otevřela dveře kanceláře a vstoupila dovnitř.

53

NEW YORK

Když Vanderveen popojel s isuzu ke stále ještě zavřeným vratům, vylezl z kabiny, aniž by vypnul motor. Došel dozadu, kde stáli Foster a Nazeri. Naklonil se dovnitř a naposledy se podíval na bombu. Věděl, že ji už nikdy neuvidí vcelku. Ta myšlenka ho podivně povzbudila, ale nemohl přehlédnout ironii: tím, že přestane existovat, to zařízení vytvoří zcela nový svět strachu a hrůzy.

Z větší části stále připomínala Parkerův kotel, s jedinou výjimkou: plech na levé straně byl odstraněn a byla vidět zakřivená plocha BLU-82. Sama bomba byla připevněná na speciální kovové paletě a obklopená složitou dřevěnou konstrukcí. Uvnitř konstrukce bylo proti tělesu bomby pevně zasunuto kilo a půl semtexu. Semtex byl vytvarovaný kolem jedné neelektrické rozbušky spojené se čtyřmi metry vojenské zápalné šňůry procházející dírami vyvrtanými ve skříni a kabině vozidla. Roznětka M60 byla přilepená páskou k laminátovému boku sedadla řidiče. Aby odpálil semtex a BLU-82, stačilo Nazerimu utrhnout M60, zatáhnout, otočit a zatlačit. Bylo to krajně jednoduché a účinné uspořádání. Co se týče Nazeriho, ten byl přesvědčený, že bude mít pět minut, aby se dostal do bezpečí, než bomba vybuchne. V tom se ovšem osudově mýlil.

Vanderveen strávil poslední hodinu přípravou BLU-82 a během té doby nahradil zápalnou šňůru, kterou předtím předváděl, standardní zápalnicí. Nebyl problém odpoutat

Nazeriho pozornost na dost dlouho, aby mohl záměnu provést. Časová zápalná šňůra používaná americkou armádou byla velmi jednoduchá: příze nasycená černým střelným prachem a obalená dehtem, vše vložené do trubičky z plastu. Prach byl rozložený tak, aby zajistil pomalé hořem. Zápalnici tvořila plastová trubička naplněná tisíci zrnek PETN, které hoří rychlostí 8 400 metrů za vteřinu. Zvenku si byly pomalu hořící zápalná šňůra a zápalnice podobné skoro k nerozeznání, ale rozdíl uvnitř snad nemohl být větší. V okamžiku, kdy Nazeri zatlačí na kroužek na M60, přestane existovat spolu s užším vedením Sjednocené irácké aliance. Vanderveen se opřel nohou o zadní nárazník, natáhl se a stáhl roletu na zadní části auta. Když ji zajistil, nasadil na ni tvrzený visací zámek ABUS Granit. Byl to nejlepší zámek, jaký se dal za peníze sehnat. Bez klíče by zabralo spoustu času dostat se přes toto jednoduché zabezpečení.

A tím to bylo hotovo. Otočil se k Nazerimu.

„Je čas."

Nazeri přikývl. Čelo se mu lesklo potem. Vanderveen málem natáhl ruku a položil mu ji na rameno, ale usoudil, že by to nebylo vhodné. Na okamžik tu byli jen oni dva. Foster sice stál poblíž, ale nebyl součástí toho, co před mnoha měsíci začali, a zjevně si toho byl vědom. Stál tiše a hleděl zpět ke skladišti. Cítil se nesvůj.

„Vím, že jsi začal uvažovat o tom, jestli děláš správnou věc, Amire," řekl Vanderveen persky. „Nechci zpochybňovat tvou lásku k sestřenici, ale chci vědět, jestli jsi připravený to dokončit. Proč, když už jsme tak daleko, najednou váháš?"

Nazeri sklopil hlavu. Vanderveen věděl přesně, na co myslí. Toto váhání odráželo meze jeho smutku. Ve chvílích, kdy o tom přemýšlel, vytlačil smrt své sestřenice na okraj. „Až to udělám, zemře mnoho lidí. Mnoho lidí, kteří nemají s její smrtí nic společného."

„A *kdo je* zodpovědný? Podle tebe, kdo má zaplatit?"

Nazeri vzhlédl. Oči ho pálily. „Vláda. Ale my neútočíme na vládu."

„Ale dosud jsi o cíli nepochyboval. Proč?"

„Protože vím, proč jsi ho vybral," vysvětloval Nazeri pomalu. „Je to symbol města, celý svět ho zná. Je to veřejné –"

„Ne," přerušil ho Vanderveen. Zavrtěl hlavou, sáhl si pod sako a vytáhl jediný list papíru. „Kvůli tomuhle."

Nazeri si dokument vzal. Nejdřív ho zmátl, ale pak si ho rychle přečetl. Když skončil, jeho oči se zdály jasnější, pohled ostřejší a byl nepřirozeně klidný. „Je to pravda?"

„Amire, nikdy jsem ti nelhal. Od začátku jsem ti říkal, že já mám své cíle, ale tobě jsem poskytl příležitost zúčastnit se, protože jsem znal tvou sestřenici a věděl jsem, co se snažila dělat. Ve Washingtonu ji rozstříleli, přestože ji mohli zajmout živou, a vláda to ututlala, aby si zachovala tvář."

Vanderveen udělal pauzu a čekal, až se jejich pohledy setkají. „Ředitel FBI je tady, příteli. Tady v New Yorku, v hotelu Renaissance na Times Square. Přijel, aby dohlížel na bezpečnost při shromáždění v OSN, a tím ti poskytl příležitost, která se naskytne jednou za život. Rasínová už ověřila jeho přítomnost na tom místě. Je tam i teď, co se spolu bavíme." *A třicet pět členů Aliance,* pomyslel si Vanderveen.

Nazeri se podíval na Fostera, který zřejmě neměl vůbec představu, o čem to mluví. „Ví o tom?"

„Ano," odpověděl Vanderveen. To byla pravda. Foster to hlášení zfalšoval osobně. „Ale říct ti nemůže nic, co jsem ti já už neřekl, a teď není čas o tom diskutovat dál. Muže, který nese konečnou zodpovědnost za vraždu tvé sestřenice, máš na dosah ruky. Takže, jsi připravený k tomu poslednímu kroku, nebo jsi změnil názor?"

Nazeri se podíval na papír, jejž držel v ruce, zaklonil hlavu a zahleděl se na nebe. Byl to divný pohyb a Vanderveen si nebyl jistý, jak si ho má vyložit. Čekal. Po chvíli to vypadalo, že Nazeri přišel k sobě.

„Ne, nezměnil jsem názor."

Vanderveen pomalu přikývl. Ponechat tak důležitou věc v Nazeriho rukou bylo to poslední, co si přál, ale věděl, že jinak to nejde. Teoreticky vzato mohl použít časovou zápalnou šňůru a bombu odpálit sám, ale Nazeri si tu odpovědnost přál pro sebe,

a Vanderveen na prvním místě potřeboval jeho úřední vztahy s celní zprávou, aby dostal sekačku sedmikrásek do země. Kdyby nedovolil Íránci provést atentát, Nazeri by mu možná nepomohl vůbec. Nicméně Nazeriho odhodlaný výraz – a dřívější posudek od Rasínové – přemohl většinu Vanderveenových přetrvávajících pochybností.

„Tak do toho. A hodně štěstí, příteli. Toto je naše poslední setkání."

Nazeri přikývl a vydal se do kabiny. Vylezl nahoru a zabouchl dveře. Vanderveen mezitím došel k řetězu, kterým se vytahovala a spouštěla roleta na vjezdu pro auta. S jednou rukou na zařízení se podíval na hodinky a obrátil se k Fosterovi. „Běžte a postarejte se o tu ženskou. Kealey tu bude za pár minut."

Agent FBI přikývl a vyrazil ke skladišti. Když se roleta zvedla nad úroveň střechy náklaďáku, isuzu se vyvalil na Západní třicátou sedmou a zabočil doprava. Když Nazeri řadil, převodovka kvílela a motor bojoval s váhou nákladu. Vanderveen spustil roletu a podíval se za Fosterem, který zmizel z dohledu. Po chvilce váhání se rychle vydal k brance pro pěší. Odemkl a vykročil do ulice. Zdálo se mu sice, že Foster něco křičí zevnitř skladiště, ale nevšímal si toho a zavřel za sebou. Pomyslel si, že by měl branku zamknout, ale nechal ji být.

Přímo přes ulici leželo malé parkoviště. Vozidla odstavená na delší dobu byla na kovových stojkách, ostatní stála ve spořádaných řadách těsně vedle sebe na betonu. Jedním z aut byl červený Ford Mercury Sable. Vanderveen si uvědomil, že vlevo od něho se ozývají klaksony, a otočil se, aby se podíval, co se děje. Od východu se velmi rychle blížilo auto. Pohlédl doprava a zjistil, že isuzu už zmizel v provozu. Nazeri se dostane k cíli za několik minut.

Přešel na jižní stranu ulice a z kapsy vyndal klíče. Došel k fordu, odemkl rychle dveře a vklouzl za volant. Auto byl Nazeriho soukromý vůz. Sotva se dostal dovnitř, když stříbrný accord se skřípěním gum zastavil před skladištěm a vyskočili z něho dva lidé. Zenu neznal, ale Ryana Kealeyho si nemohl s nikým splést. Pozoroval je předním sklem, jak jdou ke vchodu

pro pěší, pistole v ruce, a kontrolují dveře. Když zjistili, že nejsou zamčené, prošli dovnitř.

Jakmile vklouzla do kanceláře, upoutal Naominu pozornost telefon. Vrhla se k němu a současně slyšela, že někdo ve skladišti křičí. Pak si uvědomila, že je to Foster, slyšela ho volat Vanderveena, sděloval mu, že utekla. Prudce se rozhlédla, telefon nechala být. Bude mu trvat jen pár vteřin, než mu dojde, kam mohla zmizet, a potom rozrazí dveře a zabije ji. Neměla jinou možnost než jednat jako první.

Zaměřila se na stůl a začala vytahovat zásuvky tak rychle, jak jen to šlo, a jejich obsah sypala na zem. Když dopadla na podlahu třetí, konečně uviděla, co potřebovala: revolver Smith & Wesson, model 60. Nemohla tomu uvěřit. Vypadalo to příliš dobře, aby to byla pravda. Opravdu neuvěřitelné štěstí. Ona však neváhala. Neměla čas kontrolovat, jestli je nabitý. Stihla udělat jen dvě věci: natáhnout kohoutek a zvednout zbraň v natažené ruce. Pak se dveře do kanceláře rozletěly a před ní se objevil Foster. Když spatřil zbraň, vytřeštil oči. Začal zvedat tu svou, ale Naomi byla rychlejší.

Napoprvé se spouště téměř nedotkla. Foster sebou škubl, když mu kulka .38 + P roztrhla hrudník, přesto se mu podařilo vystřelit, než Naomi zmáčkla znovu spoušť. Fosterova kulka jí ožehla ucho a zaryla se do cihlové zdi za ní. Současně se do pravé strany jeho hrudníku zavrtala další střela. Neuvěřitelné bylo, že se mu podařilo ještě jednou zvednout zbraň, tvář zkřivenou vztekem a bolestí. Naomi zavřela oči, zadržela dech a mačkala kohoutek, dokud neuslyšela klapání úderníku naprázdno.

Ještě než se auto úplně zastavilo na Západní třicáté sedmé, Kealey už otevíral dveře. Craneová však byla rychlejší. Doběhla k brance pro pěší, zbraň v rukou, hlaveň skloněnou, a to vše, než Kealey obešel předek vozu. Ucítil spálenou gumu pneumatik, když Craneová už zkoušela branku a zjistila, že není zamčená.

Podívala se na něho, kývla a vrazila dovnitř. Sledoval ji těsně, byl jen půl metru za ní.

Parkoviště zelo prázdnotou, kromě několika palet v rohu a modrého Crown Vicu. „Je to auto pobočky," řekla Craneová tiše. „Je tady."

„Ale žádný náklaďák," upozornil ji Kealey. Najednou se cítil otupěle. Přišli pozdě.

Craneová mířila směrem k budově a on se šel podívat okénkem do auta. Na sedadle spolujezdce uviděl něco, z čeho mu ztuhla krev: Naominu kabelku. Musela být uvnitř budovy.

Oči se mu samovolně obrátily ke skleněným dveřím skladiště. Ty byly dokořán. Věděl, že jakmile jimi projde, existuje vysoká pravděpodobnost, že najde jen její mrtvé tělo a víc nic. Zjistil, že se mu nechce udělat další krok, ale pak uslyšel křik – ženský křik – následovaný okamžitě zvukem výstřelů. Craneová, vzdálená asi tři metry ode dveří, na okamžik zaváhala, a pak teprve vběhla dovnitř. Současně se z budovy ozvaly další čtyři výstřely. Kealey vyrazil, snažil se Craneovou doběhnout a volal na ni, ať počká, ale ona ho ignorovala. Dorazila ke dveřím a vrazila do skladiště, svou pistoli ráže 10 mm držela oběma rukama. Kealey, když probíhal s bušícím srdcem posledních pět šest metrů, uslyšel další dvě rány. Neměl ponětí o tom, do čeho se řítí, ale věděl, že se musí dostat za ty dveře.

Foster se zhroutil na podlahu a Naomi zjistila, že se sklání a snaží se sebrat jeho zbraň. Její revolver byl prázdný, k ničemu, a pouze jeden ze tří mužů byl vyřízený. Hlava jí hučela strachem a adrenalinem. Zdálo se jí, že nic neslyší, a vidění měla rozmazané. Když se podívala, zjistila, že agent FBI není úplně mrtvý, ale života v něm už moc nezbývalo. Oči se mu ještě pohybovaly, ústa měl otevřená a po hrudi se mu šířily vlhké skvrny. Uslyšela podivný, chrastivý zvuk, když se pokusil dýchat skrz tekutinu, která se mu hromadila v hrdle. Bylo to vůbec poprvé, co usmrtila jinou lidskou bytost, ale když si to uvědomila a zasáhla ji bouře pocitů, dostal se k ní přes šok nějaký zvuk.

Slyšela křičet nějakého muže. Slovům sice nerozuměla, ale věděla, že to musí být Vanderveen.

Zvedla oči a současně i Fosterovu zbraň, ale do skladiště nevběhl Vanderveen. Místo něj se objevila žena – blond vlasy, černý svetr, pistole v ruce. Její tvář okamžitě poznala. Ačkoliv se se Samanthou Craneovou nikdy osobně nesetkala, viděla řadu fotografií, a věděla proto, kdo to je.

Najednou se jí jako příval vrátilo všechno, co o Craneové říkal Ryan. *Musí to být ona. Nikdo jiný nevěděl o Berlíně. Nikdo jiný to nevěděl.*

Craneová měla zbraň zvednutou a přejížděla s ní po místnosti. Najednou se ta pistole přesunula na kancelář. Přímo na ni.

Naomi zmáčkla spoušť, jednou, viděla, že minula, zmáčkla znova. Craneová se na místě zastavila a trhla hlavou dozadu. Zbraň jí vyklouzla, zvedla ruku a pevně zmáčkla díru ve tváři. Vytřeštila oči a tlumeně zanaříkala. Pak jí zrak pohasl a ona sklouzla na zem, jako by z ní právě vycucli všechen život.

V tom okamžiku vletěl do skladiště Ryan Kealey. Naomi na něj namířila Fosterovu pistoli a jen tak tak nevystřelila znovu. Od toho okamžiku vše probíhalo jako ve zpomaleném filmu. Viděla, jak se na ni dívá, jeho pohled klouže ke zbrani v její ruce. Pak se od zbraně přesunul na Samanthu Craneovou. Nakonec se jejich oči setkaly a Naomi pochopila, že udělala strašnou chybu.

54

NEW YORK

Na malém parkovišti naproti skladišti zvedl Will Vanderveen telefon a vytočil číslo. Jasmína Rasínová se ozvala po prvním zazvonění.

„Ano?“

„Kde jsi?“ ptal se Vanderveen.

„Právě jdu z hotelu,“ odpověděla. „Hala je plná lidí od ochranky. Myslím, že většina delegátů je pořád ještě uvnitř.“

„Fajn. Vypadá to, že se chystají odjet?“

„Ne. Nevidím venku žádná auta. Aspoň ne ta správná.“

Vanderveen věděl, co má na mysli. Členy Aliance, kteří se za tři hodiny zúčastní Valného shromáždění, budou ochraňovat nejen jejich vlastní bezpečnostní týmy, ale také příslušníci americké diplomatické bezpečnostní služby. Pro delegáty přijedou auta Lincoln Town Car nebo jim podobná, bezpochyby opatřená diplomatickými či úředními poznávacími značkami. Oficiální vozidla bude snadné rozpoznat, zejména když je budou obklopovat hlídkové vozy a motocykly newyorské policie.

„Takže je to na dobré cestě.“

„Myslím, že ano,“ pravila. „Mám zmizet?“

„Ano.“ Vanderveen se podíval na hodinky. „Vlastně bys sebou měla hodit… Nazeri odjel před dvěma minutami. Nemáš čas dostat se do podzemky, ne odtamtud, kde jsi, takže si chytni taxíka a snaž se, ať je mezi tebou a hotelem aspoň pár domů. Jinak budeš pořád ještě uvnitř zasažené zóny.“

„Rozumím.“

Její hlas byl nepřirozeně klidný, vezmeme-li v úvahu vážnost okamžiku. Vanderveen se usmál a potřásl hlavou. Viditelně to na něho zapůsobilo. „Zavolám, až bude po všem.“

Zavěsil a opřel se o opěradlo ve fordu, přičemž nepřestával pozorovat branku pro pěší na druhé straně ulice. Kealey a ta ženská byli ve skladišti asi minutu, a jemu nezbývalo než přemýšlet o tom, co našli uvnitř. Neslyšel střelbu, ale to nic neznamenalo. Zvuk by se nedostal přes tlusté zdi skladiště. Byl to podivný pocit. Vědět, že pár metrů od vás umírají lidé, a nevidět jejich konec. Nepříjemný pocit.

Čekal a myslel na to, kdo nakonec vyjde ven.

Uvnitř skladiště se Kealey okamžitě rozběhl a poklekl ke Craneové. Naomi ho pozorovala a uvědomovala si přicházející děs, vzrůstající strach. Po chvilce, která vypadala jako věčnost, zvedl hlavu a nevěřícně se na ni podíval. „Ježiši, Naomi, cos to udělala?“

„Počkej,“ vyhrkla. Zbraň měla stále v ruce, držela ji u pasu, ale necítila ji. Necítila nic. Pořád si to všechno snažila dát dohromady. „Nerozumím.“

„Proč jsi ji, proboha, zastřelila?“

„O čem to mluvíš? Měla zbraň, Ryane. Já –“

„Ona k nim nepatřila.“ Kealey zkontroloval Craneové pulz a po chvilce zvedl hlavu a potřásl s ní. „Je mrtvá. Ježišikriste, tys ji zabila.“

„Ne, já…“ Naomi ucítila hroznou bolest, která jí stoupala z hrudi až do hrdla. Vrtěla hlavou ve snaze všechno popřít. „Patří k Fosterovi. Pracovala s Vanderveenem. Sám jsi to říkal. *Šla proti nám.*“

Zarazila se, když uviděla jeho vážný obličej. „Nebyla to Craneová, Naomi. Byl to Foster. Jen Foster. Celou dobu. Rudaki to potvrdil ani ne před hodinou.“

„To není možné.“ Hlas jí stoupal směrem k hysterii. Přece nemohla zabít nevinného. Musí to být nějaká noční můra, nějaký

příšerný přelud. Jakási mimotělní zkušenost, možná. Prostě neexistovalo jiné vysvětlení. „To přece není možné."

Kealey se postavil, a aniž by se na ni podíval, řekl: „Naomi, ona v tom nejela –"

„Neříkej to, Ryane." Ustoupila a divoce vrtěla hlavou. „*Tohle mi neříkej!*" Pořád držela Fosterovu zbraň a teď si volnou ruku přitiskla na ústa, oči vytřeštěné a nevěřící. Nepohnula se nejméně dvacet vteřin. Když to konečně plně pochopila, povolily jí nohy a ona se napůl zhroutila, napůl posadila na betonovou podlahu těsně vedle otevřených dveří do kanceláře.

Spustila ruku dolů a dlouho, předlouho civěla do prázdna a kroutila přitom hlavou. Pak ji všechno náhle zasáhlo najednou. Kealey viděl, jak jí ta změna přeběhla přes obličej, když se dostavil pocit viny, žal a lítost a vytlačily veškerou zbývající naději, že by to snad mohl být sen. Z osobní zkušenosti věděl, že to je teprve začátek. Bylo bolestné se na to dívat, ale on věděl, že to, co přijde, bude mnohem horší. Chyba, kterou nikdy nemůžete odčinit.

Podíval se na Samanthu Craneovou. Její hezké hnědé oči byly otevřené, rty mírně rozevřené. Ve smrti byl její obličej nezvykle klidný. Bylo těžké uvěřit, že je mrtvá. Teprve před chvilkou byla tak živá, tak vitální a skutečná. Malá dírka v její pravé tváři byla téměř nepostřehnutelná, ale Kealey viděl, jak z rány stéká tenký pramínek krve na podlahu. Jak tak hleděl do toho neživého obličeje, měl chuť následovat Naomina příkladu: sednout si, poddat se vyčerpání a čekat, až se ukáže policie. To však nepřicházelo v úvahu. Vanderveen a Nazeri byli pořád tam někde venku a času ubývalo.

Vytrhl se z letargie, přešel k ní a poklekl. Třásl jí rukou a snažil se upoutat její pozornost. „Naomi, mluvila jsi s Vanderveenem? Říkal něco o té bombě?"

Stále byla ve stavu popírání, nebo možná šoku, těžko říct. Otevřela ústa, ale nic se neozvalo.

„No tak. Řekl ti něco? Kam s ní jedou?"

„Zmínil se… něco o Times Square."

„Times Square? Jsi si jistá?"

„Ano.“

„Kdy odjel?“

„Před pěti minutami. Těsně předtím, než jsi přišel ty. Nazeri řídí náklaďák.“

„Je Vanderveen s ním?“

„Já… já nevím.“

Kealey zavřel oči a třásl hlavou. To nedávalo smysl. Times Square bylo jen pět minut odsud, a to by už měli cítit tlakovou vlnu. Odklopil telefon a zavolal na Harperovo číslo v Langley. „Co to bylo za náklaďák?“

„Bílý,“ řekla omámeně. „Skříňový. Myslím, že isuzu.“

„Johne, potřebuju, abys mi ihned něco ověřil,“ vyštěkl, když se Harper ozval. „Žádný otázky. Delegáti z Aliance… Kde bydlí tady ve městě?“

„Ježíši, Ryane, nemám ponětí –“

„Tak to zjisti,“ odsekl Kealey. „A zavolej mi zpět.“

„Už jdu na to.“

Kealey bez dalšího zaklapl telefon a zuřivě přemýšlel. Než se ozve DDO s odpovědí, nemohl nic dělat, takže se přesunul na další problém: co s Naomi. Zatím pořád neslyšel sirény, asi proto, že výstřely nepronikly až na ulici. Možná zvuky utlumila doprava. Ať tak či onak, poskytlo mu to chvilku na rozmyšlenou.

Všiml si, že Naomi se tiše rozplakala. Teprve teď si uvědomil, že má spoutané ruce. Dotkl se jejího ramene a ona na něho pohlédla přes slzy.

„Naomi, Fostera jsi zastřelila ty, nebo Craneová?“

„Já. Ale musela jsem. Snažil se mě –“

„Já vím, já vím. Použila jsi stejnou zbraň na oba?“

Vrtěla hlavou, slzy jí stékaly po tváři. „Ne. Našla jsem zbraň v Nazeriho stole a použila ji na… Fostera. Ale vystřílela jsem všech šest nábojů, a pak jsem uviděla jeho pistoli a vzala jsem ji. Myslela jsem, že se pro mě vrací Vanderveen. Pak už se všechno tak nějak… semlelo.“

Zhroutila se, kolena si přitáhla k bradě a hlavu schovala mezi paže. Kealey však už byl v pohybu. Nejdřív došel k Fosterovu tělu, chytil ho za košili a otočil na druhou stranu, tváří ven

z kanceláře. Pak se vrátil k Naomi a vzal si Fosterovu pistoli z jejího klína. Zdálo se, že nevnímá, co se kolem ní děje. Nadzvedl si spodní okraj trička a látkou rychle otřel zbraň. Snažil se přitom zničit všechny její případné otisky. Když byl spokojený, klekl si k Fosterově pravé ruce a nechal pistoli z trička sklouznout na podlahu.

V tom okamžiku mu zazvonil telefon. Okamžitě ho otevřel.

„Je to hotel Renaissance," sdělil mu Harper. Znělo to současně nevěřícně a vztekle. „Čtyřicátá osmá a Sedmá. Třicet pět členů Iráckého národního shromáždění na jednom prokletém místě. Nevím, kdo to vymyslel, ale já mu to –"

„Jo, dík." Kealey zaklapl telefon, aniž by poslouchal dál. Nedávalo to smysl. Nevěděl, proč bomba ještě nevybudila, ale to bylo teď vedlejší. Jestli se tam dostane včas, mohl by to ještě zastavit.

Znovu se dotkl ramene Kharmaiové, aby upoutal její pozornost. „Naomi, musím tě tu nechat. Nevím, jestli to, co jsem udělal, bude stačit, ale ty se musíš sebrat a mít souvislý příběh, ano? Foster zastřelil Craneovou, pak jsi zastřelila ty jeho. Musíš vyplnit mezery, než přijedou policajti. Rozumíš?"

„Ryane, to nemůžu. Zasloužím si cokoliv –"

„To neříkej," tvrdě ji přerušil. Klekl si vedle ní a trochu příjemnějším hlasem pokračoval: „Byl to omyl, stalo se, a když pár příštích let svého života strávíš ve vězení, stejně to nenapravíš. Musíš to dát do pořádku, ano?"

Přikývla a utřela si rukávem oči. „Jo, pokusím se."

„Dobře."

Podíval se na hodinky, to už běžel ke vchodu. Úklid místa činu mu zabral celou minutu, minutu, kterou si nemohl dovolit ztratit. Než vyrazil ven, na něco si vzpomněl a vrátil se k Fosterovu tělu. Klíčky ke Crown Vicu našel v levé kapse jeho saka spolu s pouzdrem s průkazem FBI. Oboje si vzal. Za minutu měl vytaženou roletu na vratech a vyjížděl na Západní třicátou sedmou, směrem k Osmé avenue. Okamžitě sešlápl plyn a hnal se proti jednosměrnému provozu, ruku přilepenou na houkačce. Jak se soustředil na to, aby Nazeriho dohonil dřív, než dorazí

k hotelu, nevšiml si muže v Mercury Sable naproti přes ulici, jenž ho pozoroval se směsí vzteku a zvědavosti.

Zatímco Kealey spěchal k hotelu Renaissance, vrátil se Vanderveen zpět ke skladišti, zvědavý, co tam najde.

55

NEW YORK

Amir Nazeri si setřel pot z čela a pak se podíval na ruce pevně svírající volant skříňového nákladního auta Isuzu. Byly nehybné, ale jen proto, že byly k volantu jako přikované. Zbytek jeho těla se divoce třásl. Snažil se silou vůle donutit své údy, aby se uvolnily, ale věděl, že to nepomůže. Vzhlédl a tupě zíral předním sklem na provoz kolem. Otočil hlavu doprava a bezmyšlenkovitě pozoroval davy proudící kolem po chodníku. Zajímalo ho, co by si tito lidé pomysleli, kdyby věděli, co se mu honí hlavou. Pochopil by ho některý z nich? Nejspíš ne. Jen jedna lidská bytost ho chápala, a ta byla pryč, zničená vládou, stejnou vládou, která mu umožnila zbohatnout v nové a cizí zemi. Ironii toho všeho – Amerika dokázala jednou rukou dávat a druhou brát – si nikdy neuvědomil, ale stejně by o tom dřív nepřemýšlel.

Isuzu projel západní částí divadelního okrsku a teď mu motor běžel naprázdno na křižovatce Západní padesáté druhé a Desáté. Před asi deseti minutami minul odbočku vpravo na Západní čtyřicátou osmou. Nejdřív si říkal, že to bylo proto, že stejným směrem odbočoval policejní vůz. Pak si ovšem našel jinou výmluvu pro další ulici směřující na východ a následující ulici zase a na další také. Touto rychlostí se nikdy nedostane ke svému cíli, ale náhle – a nevysvětlitelně – si nebyl jistý, jestli se tam dostat chce.

Když naskočila zelená, znovu si přetřel obličej. Zaváhal, ale místo aby zahnul vpravo na Západní padesátou druhou, pokračoval rovně. Nevědomky trhl hlavou, cítil tlak, který mu narůstal v hrudi. Nechápal, co se to s ním děje. Když přišel Kohl poprvé se svou nabídkou, všechno bylo tak jasné. Tím, že zabila Fátimu Darabí, připravila ho americká vláda o jedinou věc, která pro něho měla v životě význam. Když se poprvé dozvěděl, co se jí stalo, zavalila ho hořkost, která ho málem zcela pohltila. Od té doby se nic nezměnilo, takže proč to váhání? Proč je tak těžké zabočit?

Náhle ho přepadl pocit hlubokého, pronikavého studu. Jak může být takový slaboch? Pořád nevěděl přesně, co Fátima dělala pro mulláhy v Teheránu, ale věděl, že přijela do Spojených států, aby riskovala život pro svou zemi. Obětovala všechno tomu, v co věřila, a přestože Amir její přesvědčení nesdílel, respektoval ho. A co víc, respektoval její odvahu. Zaživa měla určitou sílu, vnitřní vitalitu, kterou on nikdy neměl a jen ji z dálky obdivoval. Ale teď byla pryč a byla řada na něm, aby projevil statečnost. Jestli ji teď zklame, už nikdy nebude mít příležitost pomstít její smrt, aspoň ne tak, jak si to zasloužila.

V okamžiku, kdy mu to došlo, zjevil se mu neočekávaně její obličej. Viděl ji, ve věku deseti let, jak se cachtá ve fontáně u mešity šajcha Lotfalláha v Isfahánu, šťastný úsměv na tváři, výskající ve vodě, která se snášela dolů jako stříbrný mrak.

Byla to nejkrásnější vzpomínka v jeho životě.

Za ním řidiči troubili a vytrhli ho tím ze snění. Jak se vracel do skutečnosti, zoufale si přál být zpátky v té době, kdy všechno bylo možné. Kdy pořád ještě měli možnost zvolit si správně. Ucítil na tváři něco teplého a uvědomil si, že pláče.

Když dojel na světla u Západní padesáté šesté ulice, otočil volantem doprava. Hotel byl vzdálený asi pět minut a on věděl, že to musí udělat.

Veškeré pochybnosti byly pryč.

* * *

Ve skladišti na Západní třicáté sedmé seděla Naomi Kharmaiová na betonové podlaze. Na okamžik byla pro okolní svět ztracená, obklopená vlastním soukromým peklem. Nějak se nemohla ustálit na jediném pocitu: pocit viny začal převažovat, ale pak ho přehlušil nával sebelítosti. Tyto dva pilíře utrpení podpíral vztek: vztek na Harpera, že ji nechal udělat, co chtěla, vztek na Ryana, že nevešel jako první. Kdyby byla Craneová ve dveřích jako druhá, Naomi by nikdy nezmáčkla spoušť. Ale nestalo se tak, a teď byla nevinná žena po smrti.

Pořád tomu nemohla uvěřit. Skrz slzy hleděla na nedaleko ležící Craneovou a tiše ji prosila, ať vstane a vzpamatuje se. To přece nemohla být pravda. Vzala někomu život. *Nevinný* život. To bylo jediné slovo, které pořád nedokázala zahnat ze svého zmučeného svědomí. Bylo to také slovo, které neplatilo pro Matta Fostera, a z toho důvodu Naomi vůbec nelitovala, že ho zastřelila. Samantha Craneová tady byla jedinou obětí. Je-li však Craneová nevinná, co je potom *ona?* Odpověď byla neuvěřitelně jednoduchá, ale velmi obtížně se přijímala.

Byla vinná. Spáchala ten nejhorší možný zločin. Naomi prostě neviděla, jak obejít takovou chybu. I kdyby se Ryanovi nějak podařilo zastavit Nazeriho, jak by ona mohla žít sama se sebou? Jak by se mohla vyrovnat s tím, co udělala?

To pomyšlení vyvolalo další příval hořkých, spalujících slz. Teď, když odezněl šok, tekly bez přerušení. Věděla, že je to jen začátek. Šok možná odezněl, ale realita ho ještě nenahradila. V nitru jí vyvěral zármutek. Pak zaslechla hluk ve dveřích a vzhlédla. Najednou její žal nahradilo něco mnohem horšího. Když s otevřenými ústy hleděla na muže stojícího před ní, napadlo ji, zda to není nějaký zásah prozřetelnosti, který ji má potrestat za to, co právě spáchala. Pokud ano, pak trest odpovídal provinění.

Byl to Will Vanderveen, zbraň v ruce. Okamžitě přesunula pohled na pistoli poblíž Fosterovy ruky – tu, z níž Ryan setřel její otisky –, ale Vanderveen zřejmě vycítil její myšlenky.

„Ani na to nemysli," řekl. S úsměvem jí naznačil, že má vstát. „Zvedni se, Naomi. Pojedeme spolu na malou projížďku."

Šestiminutová jízda od skladiště ke křižovatce Čtyřicáté osmé a Sedmé byla v životě Ryana Kealeyho tou nejdelší. Cloumaly s ním emoce. Vztek, že opět minul Willa Vanderveena, soucit s Naomi a pochopení pro to, čím vším procházela, i rostoucí zoufalství nad smrtí Samanthy Craneové. Sice ji neznal, ale v celém tomto zmatku byla nevinně, a pokud to dokázal posoudit, byla dobrý agent, i když byla slepá, pokud šlo o Rudakiho a Matta Fostera, jejího vlastního partnera. Vlastně ji ani nemohl vinit z toho, že nezjistila pravdu dřív. I jeho v minulosti podobně zradili, a taky neviděl, že to přichází. Jen litoval, že se k Naomi nedostal jako první. Kdyby ji mohl varovat, byla by Craneová téměř určitě ještě naživu. Popravdě to byla stejnou měrou jeho vina jako její.

Varovná světla ve voze našel, jakmile zabočil na Osmou avenue, a hned nato objevil i sirénu. Sedan FBI se hnal směrem k Times Square. Ryan prohlížel okolní dopravu i vozy zaparkované u chodníku a hledal bílý náklaďák Isuzu. Viděl několik podezřelých vozů, ale neměl čas je kontrolovat. V tomto okamžiku mohl Nazeriho zastavit jedině tak, že k cíli dorazí co nejrychleji. Jenom nemohl pochopit, proč stále ještě neslyšel výbuch. Mělo k němu dojít už před deseti minutami. Pořád čekal na stoupající oblak roztrhaného betonu a prachu doprovázený hromovou explozí, který bude znamenat smrt tisíců lidí, ale ten se neobjevoval ani na Západní třicáté sedmé ulici, ani na Osmé avenue, ani v okamžiku, kdy Crown Vic, který si vypůjčil, se skřípěním zastavil na křižovatce Západní čtyřicáté osmé a Sedmé avenue.

Světla a sirénu vypnul už o několik bloků dřív, protože nechtěl Nazeriho varovat, pokud by už na místo určení dorazil. Teď vystoupil a začal se rozhlížet. Nervózně hledal nákladní auto, jež mu popsala Naomi. Když ho nenašel, věnoval vteřinu prohlídce okolí. Hotel Renaissance měl po pravici. Dvacet šest pater černého skla a oceli. Z místa, kde stál, se mohl lesklé fasády dotknout. Nad hlavou měl obrovský vývěsní štít vyvedený pečlivě ve zlaté barvě a vysoký nejméně šest pater, s velkými kulatými hodinami na horní hraně. Zkontroloval čas

a zjistil, že Valné shromáždění se nesejde dřív než za tři hodiny. Jinými slovy, nejméně třicet členů Sjednocené irácké aliance bylo v tomto okamžiku uvnitř hotelu. A také několik set podnikatelů, účastníků různých sjezdů, turistů, všichni v blažené nevědomosti o nebezpečí, které se nad nimi vznáší.

V dálce viděl úzkou severní stěnu světově proslulého Times Square č. 1, budovu Bertelsmann měl po levé ruce. Za tím se tyčila Times Square Tower a v poledním slunci se leskla jako svislá stěna modrozelené vody. Mezitím se v příčných ulicích míhala osobní auta spolu s desítkami autobusů, a jak se zdálo, stovkami žlutých taxíků, i když ve skutečnosti jich bylo jistě míň. Doprava na Sedmé avenue mířila na jih ve čtyřech úzkých pruzích. Řítila se k č. 1 na Times Square a křižovatce s Broadwayí. Výhled částečně zakrývaly zvedající se sloupy páry, která v chladném vzduchu vytvářela zlověstná oblaka.

Lidé byli všude. Ucpávali chodníky, v tomto počasí oblečení v košilích s dlouhými rukávy a lehkých svetrech. Bylo asi 18 °C, tedy mnohem tepleji než předešlou noc ve Washingtonu, ale na září docela svěže. Kealey se začal automaticky rozhlížet po policistech a velmi ho překvapilo, že žádné nevidí. Pak si vzpomněl, že polovina sboru – a 90 procent hlídkových policistů oddělení Manhattan-Jih – usměrňuje davy u okrsku OSN několik bloků dál na východ. Nejdřív ho udivilo, že se dav nerozlil až sem, ale pak si uvědomil, že demonstranti se kupí na Druhé avenue směrem na sever, od Padesáté první po Padesátou pátou. Jinými slovy, toto bylo perfektní místo k útoku. V této chvíli byl hotel zcela bez ochrany. Lehce zranitelný.

Kealey se otočil a prohlížel si přijíždějící auta. Odhadoval, že pokud se Nazeri přiblíží, bude to z tohoto směru, a ne od západu. Bezděčně pravou rukou zabloudil k pravému boku, kde měl v pouzdře svou berettu. Pažbu zakrýval dolní okraj trička. Zásobník byl plný, samozřejmě, 14 nábojů plus jeden v komoře, a měl u sebe dva náhradní zásobníky jako zálohu. Obával se, že je asi bude potřebovat. Patnáct nábojů nemusí na vyřazení Nazeriho, Vanderveena a naklaďáku stačit. Jakmile uvidí vozidlo, bude muset střílet předním sklem tak rychle, jak jen to

půjde. Nebyl to ideální scénář, ale za dané situace mu zbývalo málo jiných možností. Největší starosti mu ovšem dělali policisté v okolí. Žádné sice neviděl, ale věděl, že tu jsou. V okamžiku, kdy tasí zbraň, stane se terčem, jenže neexistoval žádný způsob, jak jim vysvětlit situaci včas. Nemá důkaz pro nic z toho, co by jim mohl říct, a oni mu ze všeho nejdřív seberou pistoli a odvezou ho k výslechu. Zasvětit je do problému prostě nebylo možné.

Právě se snažil něco vymyslet a rozhodnout se, co udělá, když se staly dvě věci. Zazvonil mu mobil a přes střechy aut uviděl bílý náklaďák Isuzu, blížící se od severu. Jel pomaleji než auta kolem. Jak ho pozoroval, zastavil vůz s trhnutím na světlech křižovatky Padesáté první a Sedmé. Dvě auta stála před ním. Aniž by uhnul pohledem od vozidla, sáhl do pravé kapsy a vytáhl mobil, odklopil ho, aby odpověděl na volání. „Kealey."

„Ryane? Seš to ty?"

Ztuhl, nebyl si jistý, jestli slyšel dobře. Vanderveen vycítil jeho šok a zasmál se. „Jak se pořád máš?"

„Ty svinskej zmetku. Kde seš –"

„Uklidni se," řekl Vanderveen a do hlasu se mu vloudil varovný tón. „Takhle bys neměl mluvit s mužem, který míří pistolí na tvou přítelkyni."

„Ty…" Kealey oněměl, srdce mu bušilo, každé nervové zakončení se třepalo vztekem a strachem. Nikdy ji neměl nechat samotnou… Zdálo se to neskutečné. „Dej mi ji."

„Moment, hned." Odmlka, několik zamumlaných slov a ostré, vzdorné odmítnutí. Kealey uslyšel cosi, co mohla být jen facka, zvuk masa narážejícího na maso. Věděl, že ji Vanderveen právě uhodil, a zachvátil ho doběla rozžhavený vztek. Sevřel mobil tak pevně, že plast začal praskat. Vepředu na světlech na Padesáté první naskočila zelená a isuzu se dal do pohybu. Kealey mhouřil oči do záře odpoledního slunce, ale nerozeznal, kdo auto řídí.

„Ryane?" ozval se Naomin hlas z telefonu a naplnil ho strachem a beznadějí. Zněla k smrti vystrašeně, ale zjistil, že je

v tom i zvláštní odhodlání. Když promluvila, řinula se z ní slova proudem. „O mě se nestarej. Zastav tu bombu, ano? Jen –“

Mluvila tak rychle, jak mohla, ale hned ji zastavila další zvučná facka. Vanderveen se okamžitě vrátil na linku. „Vidíš? Jsem muž, který drží slovo. Nějak nedokážeš chránit svoje ženy, co?“ Jeho hlas zněl velmi pobaveně, skoro to hraničilo s jásavým veselím. „Kdyby mě předtím nevyrušili, nechal bych ti o tom zprávu vyřezanou do jejího obličeje. Vypadá to, že to ještě zvládnu.“

„Ty svině,“ vypravil ze sebe Kealey. Oči měl přikované k isuzu. Blížil se rychle, teď byl vzdálený asi sto metrů. Rychle se rozhlédl po policistech, ale pokud tu byli, pak ztracení někde v davu. „Jestli se jí dotkneš, přísahám, já tě –“

„Nech to plavat,“ zarazil ho Vanderveen a hlas měl tichý a podivně hypnotický. „Jen to nech. Nech to proběhnout, jak má. Zastavíš to, a ona umře nejhorším možným způsobem. Jako Katie.“

Kealey zavřel oči. Dolehla na něho drtivá beznaděj. Obraz se okamžitě vrátil: viděl ji ležet na podlaze v kuchyni, krvácející z podříznutého krku, jak ho prosí o pomoc těma vyděšenýma modrýma očima. Pomyšlení, že Naomi podstoupí totéž, bylo příliš, ale nemohl tomu zabránit. Vanderveen ji stejně zabije a její život také nemohl vyvážit smrt tisíců nevinných v okolních budovách. Už riskoval příliš, když se snažil zakrýt její vinu na smrti Craneové. Teď už pro ni nemohl nic udělat, nezbylo než jí dokázat, že se mýlila.

Nikdy jsi mé nenechal bez pomoci, Ryane, a já vím, že to nikdy neuděláš. Bezvýhradně ti důvěřuju.

Vanderveen zřejmě čekal na jeho odpověď. Kealey se zhluboka nadechl a udělal nejtěžší rozhodnutí v životě.

Vypnul telefon a upustil ho.

Sáhl pod tričko a vytasil berettu. Držel ji u boku tak dlouho, jak to šlo. Pak vykročil do Sedmé avenue a jen tak tak se vyhnul projíždějícímu autobusu, který by ho jinak srazil. Jakmile ho se závanem studeného vzduchu minul, vstoupil do druhého jízdního pruhu. Isuzu už byl blízko, a soudě podle zpoceného

a vzrušeného obličeje řidiče, měl správné vozidlo. Slyšel kvílející pneumatiky a kakofonii klaksonů, křik lidí na chodnících, ale všechno to odblokoval. Zvedl pistoli oběma rukama, pevně se rozkročil, zamířil na muže za volantem blížícího se náklaďáku a zmáčkl spoušť.

Na sedadle spolujezdce červeného Mercury Sable se Naomi Kharmaiová dívala na své zaťaté pěsti a snažila se přitom ignorovat pichlavou bolest na levé tváři. Zápěstí měla pořád ještě spoutaná. Když ji před pár minutami strkal do auta, Vanderveen jí přehodil přes ruce svetr, aby pouta zakryl. V ústech cítila krev a po třech ranách se cítila omámená. Dvakrát ji praštil během telefonního hovoru s Kealeym a pak jí v záchvatu zuřivosti uštědřil ještě třetí, brutální ránu ze strany do hlavy. Aspoň to byl její odhad. Naštěstí rána díky úhlu dopadu nezpůsobila tolik škody, kolik měla. Přesto cítila, jak jí kolem ucha stéká něco teplého, a když se podívala, viděla pár kapek krve, světle rudé na bílém svetru.

Když Ryan přerušil telefonát, hodil jí Vanderveen mobil k nohám. Pak vypustil proud nadávek. Netroufala se na něho podívat, aby na sebe nepřivolala jeho vztek. Byla si plně vědomá glocku, který měl v levé ruce a položený na klíně, jenž na ni mířil. Krátce zvažovala, jestli neotevřít dveře a nevyskočit z auta, ale věděla, že by to nikdy nestihla včas. Pod tímto úhlem by ji kulka zasáhla přímo do břicha a způsobila ránu, jež by téměř určitě byla smrtelná, ale až po hodinách nesnesitelné bolesti.

Ještě větší strach než pistole v ní vzbuzoval nůž, který si strčil do kapsy, než ji vyvlekl ze skladiště a dostrkal do auta. Byl to tentýž nůž, kterým ji ohrožoval už dřív, a soudě podle toho, co řekl Ryanovi do telefonu, těšil se, že ho použije. Nemohla přestat myslet na lesklé, zahnuté ostří, ale pistole byla vidět a ona věděla, že nebude váhat ji použít. Když přejížděli Západní čtyřicátou druhou, došla k závěru, že nejlepší bude sedět klidně a čekat na příležitost.

Její mysl se usilovně snažila nějakou najít, a vtom Vanderveen prudce otočil volantem vpravo. Pohlédla ven

a uviděla tabulku s nápisem Západní 48. ulice. Náhle si uvědomila, kam míří. Hotel Renaissance na Čtyřicáté osmé a Sedmé.

Jedou přímo do bodu nula.

56

NEW YORK

Joseph Ruggeri se počítal mezi šťastlivce, a to přesto, že zoufale potřeboval sprchu a dohnat měsíc chybějícího spánku. Měl pro to jediný důvod: patřil mezi těch několik policistů z pěti vnitřních městských obvodů, kteří dostali den volna. Šestadvacetiletý Ruggeri právě skončil službu za stolem v okrsku na rohu Západní padesáté čtvrté a Osmé. Ten byl domovem hlídkového obvodu čtvrti Manhattan-Jih. Těšil se na dobré jídlo a teplou postel, pokud možno tu, co patřila jeho přítelkyni. Postel bude muset ještě chvíli počkat, ale o jídle věděl, kde ho dostane. Jeho strýc byl spolumajitelem restaurace Stage Deli na rohu Padesáté čtvrté a Sedmé.

Když odcházel z okrsku, převlékl se do civilu: bílé tričko pod hnědým plátěným sakem, ošoupané džíny a tenisky. Služební zbraň Smith & Wesson model 5946 měl v pouzdře na pravém boku, ale téměř ji nevnímal. Nosil zbraň skoro všude a na její uklidňující váhu byl zvyklý.

Ruggeri byl u policie něco přes čtyři a půl roku. Podobně jako mnoho mužů z jeho věkové skupiny, cítil povinnost sloužit po 11. září 2001 vlasti, což většinou znamenalo jednu ze dvou věcí: armáda nebo prosazování zákona. Ruggeri se narodil a vyrostl v Brooklynu. Jeho rodiče tam stále bydleli a jeho pět sourozenců žilo v pěti vnitřních městských čtvrtích, s výjimkou jedné sestry, jež se, ze všech možných míst, zatoulala do

Trentonu. Opustit je a odejít do Afghánistánu nebo jiného bohem zapomenutého místa nepřicházelo v úvahu. Představa, že by měl překročit hranici s Jersey, u něho vyvolávala nervozitu. Takže volba padla na newyorský policejní sbor, a nikdy jí nelitoval. Práce ho bavila, byl rád, že kterýkoliv den v týdnu se dostane k domácímu jídlu, a zvlášť se mu zamlouval malý skok na výplatním šeku, jejž právě dostal.

Přešel Padesátou čtvrtou směrem na jih, barevná fasáda Stage Deli se právě vynořila po jeho pravici. Zrovna když otevíral dveře restaurace, přinutil ho vzdálený praskavý zvuk podívat se místo toho vlevo. Po šestadvaceti letech života ve městě a čtyřech a půl roku u sboru poznal střelbu okamžitě. Ruka mu klesla pod sako a našla pažbu, oči se však upíraly na scénu odehrávající se nedaleko. Měl špatný výhled – střelce neviděl –, ale zato mohl nevěřícně pozorovat skříňový kamion na Sedmé avenue. Prudce sebou trhl doprava a začal se převracet.

Vytáhl zbraň a okamžitě vyrazil vpřed. Dělal všechno pro to, aby následujících sedm bloků uběhl v co nejkratším čase. Současně jeho levá ruka našla v kapse saka mobil. Na okrsek měl nastavenou předvolbu, takže jen zmáčkl tlačítko a utíkal dál ze všech sil.

Na křižovatce Čtyřicáté osmé a Sedmé střílel Kealey do předního skla isuzu, jenž se k němu stále přibližoval, tak rychle, jak jen mu to šlo. Sledoval, jak jeho první kulka promáčkla sklo těsně vlevo od řidičovy hlavy, další tři výstřely upravil a viděl kýžený účinek. Řidič sebou za volantem přerušovaně škubal a bezděčně strhl volant směrem k němu. Skočil plavmo, aby ho auto nepřejelo, ale nebyl dost rychlý a rošt na předku vozu ho zachytil za levý kotník, ve vzduchu ho otočil kolem osy a on tvrdě dopadl na zem v dalším jízdním pruhu. Lincoln Navigator jedoucí na jih se skřípotem a kouřícími pneumatikami zastavil asi metr od jeho hlavy. Neměl čas o tom dál uvažovat. Za sebou slyšel podivné, zlověstné ticho, pak chřupnutí, sypající se sklo, kvílení kovu klouzajícího po povrchu ulice.

Vstal, drtivou bolest v kotníku ignoroval a otočil se. Z pohledu, jenž se mu naskytl, mu začala stydnout krev: Nákladní auto leželo na boku, klouzalo po ulici a kolem přitom létaly spršky jisker. Kealey cítil, jak se mu v hlavě všechno zastavilo. Čekal na jasný záblesk, o kterém věděl, že to bude to poslední, co v životě uvidí, ale nepřišel. Když se nákladní vůz konečně zastavil, všechno kolem se zase začalo hýbat. Jako když se pomalu roztáčí videopáska. Lidé křičeli, utíkali na sever a na jih po Sedmé a zaslechl vzdálené sirény. Jenže policisté se sem nedostanou včas a on potřeboval jistotu.

Kealey běžel vpřed a kotník s každým krokem vysílal prudkou bolest. Jeho pozornost se zcela soustředila na střechu kabiny, která byla obrácená k hotelu Renaissance. Zvedl znovu berettu a v duchu počítal. Byl si jistý, že vystřelil nejméně sedmkrát, takže mu zbýval dostatek nábojů, aby zajistil, že řidič bude opravdu mrtvý. Avšak právě když se chystal střechou prohnat další kulku, ucítil, jak ho někdo zezadu praštil. Bolestí se prohnul v kříži, hlavou trhl dozadu. Přepadl dopředu a upustil zbraň. Drtivá rána ho téměř zbavila vědomí a měl pocit, že mu záda přerazila na dvě půlky. Snažil se všemožně posadit a pochopit, co se stalo.

Podíval se za sebe, napůl očekával, že uvidí Willa Vanderveena, ale byl to jen nějaký neznámý chlap, kterého v životě neviděl. Silný muž s hustým plnovousem a odhodlaným výrazem. Nebyl to policajt, to Kealey věděl, protože jinak by to oznámil. Pak mu to došlo. Zaútočil na něj čumil, kterého nenapadlo nic lepšího. Kealey krátce zvažoval, že mu to vysvětlí, ale nebyl čas. Prostě ho praštil pěstí do krku. Vousáč okamžitě zkolaboval, ruce mu vystřelily k hrdlu a začal vydávat dávivé zvuky. Kealey se s bolestí otočil zpět k autu a sáhl po berettě.

Na sedadle řidiče byl Amir Nazeri spojený se životem už jen vláskem. Jedna z Kealeyho kulek ho škrábla na levé straně lebky, další mu pronikla do prsou těsně pod klíční kostí. Třetí zasáhla obličej, pronikla pravou nosní stěnou, změnila směr do levého oka a zastavila se v očním důlku. Kupodivu bolest nebyla tak zlá

a on měl dost síly, aby posledním pohybem utrhl roznětku M60 z pravé strany sedadla. Když se vozidlo převrátilo, měl zapnutý bezpečnostní pás, a tak teď jeho tělo viselo směrem doprava k rozbitému sklu u spolujezdce a asfaltu ulice. S obrovským úsilím se mu podařilo přesunout levou ruku – vypadalo to, že nefunguje správně – a jeden prst dostat do kroužku. Když se chystal dokončit svůj úkol, pomyslel na svou mrtvou sestřenici a usmál se.

Bylo to to poslední, co v životě udělal.

Přesně v tom okamžiku vystřelil Kealey dalších šest kulek střechou kabiny. Všech šest našlo cíl, i když Nazeriho zabila ta druhá, která mu prošla temenem, mozkem a zastavila se v krční páteři. Kealey se okamžitě přesunul před vozidlo a přikrčil se. Pistoli držel nahoře a přes roztříštěné přední sklo mířil do kabiny. Viděl, že řidič je mrtvý, a hned se začal soustředit na deaktivaci bomby. Dokud se nedostane dovnitř, nemohl vědět, jestli tam není časový spínač nebo jestli Vanderveen nepřipravil elektrický odpalovací systém.

Než mohl cokoliv podniknout, uslyšel hlas nesoucí se přes hluk způsobený diváky kolem. Vzhlédl, těžce přitom dýchal, a uviděl něco, z čeho mu páteř zamrzla na led. Další auto – červený Mercury Sable – zaparkované těsně vedle jeho kradeného Crown Vicu asi dvacet metrů od místa, kde stál. U otevřených dveří u řidiče stál muž, který mu byl povědomý, a levou ruku měl ovinutou kolem krku Naomi Kharmaiové. Vanderveen vypadal jinak, ale Kealeymu byly souvislosti okamžitě jasné, když zapátral po mužově pravé ruce. Neviděl ji.

„Pusť ji!“ zařval a zamířil berettu. Vanderveen se za rukojmí schovával a nenechával mu nic, čeho by mohl využít. Přes adrenalin rychle zhodnotil situaci. Nebylo to dobré. Měl jeden náboj v komoře a možná jeden v zásobníku.

Dvě kulky. Možná.

„Odpal to!“ řval na něho Vanderveen. Kealey se s hrůzou díval, jak se odnikud vynořila jeho pravá ruka s nožem. Nechtěně se mu v paměti zjevila smrt Katie Donovanové, mozek mu

zahltil vír obrazů, z minulosti i současnosti. „V kabině je M60, Ryane. Odpal ji, a bude to bezbolestné pro všechny. Jinak se budeš dívat, jak umírá, a nemusím ti povídat, jaké to je.“

Vanderveen zvedl nůž a dotkl se zahnutým, devíticentimetrovým ostřím její pravé tváře. Naomi byla zřejmě vyděšená, ale Kealey se snažil její obličej nevnímat. Věděl, že by ho to jen rozptylovalo. Zcela se soustředil na to, aby mohl vystřelit, jenže Vanderveen se za ni schovával tak, že by téměř určitě trefil Naomi. Kealey vykročil a pod nohama mu skřípalo rozbité sklo. Na zlomený komik úplně zapomněl.

„Stůj!“ zařval Vanderveen a použil nůž, aby rozkaz zdůraznil. Naomi vykřikla a na tváři se jí objevila malá červená tečka. Kealey se okamžitě zastavil, žaludek se mu propadl, srdce klopýtlo.

„Tak jo, tak jo! Ježiši, jen… ji nech být. Nech ji být, ty svině! *Nech ji doprdele být!*“

„Nějak panikaříš,“ zakřičel Vanderveen v odpověď. „To není dobré znamení, Ryane. Já ti řeknu, co uděláš… Zapomeň na bombu. Jen se zabij. Zabij sebe a zachraň ji. Přilož si pistoli k hlavě a zmáčkni spoušť, ty hajzle. *Udělej to! Udělej to, nebo umře!*“

„Zabiješ ji stejně.“ Kealey byl zoufalý, šílený. Neexistoval způsob, jak zabránit tomu, co se mělo stát. Nechtělo se mu věřit, že je zase v této situaci. Měl zbraň, měl by vystřelit, ale Vanderveen mu nedával šanci. Mohl zkusit zasáhnout jeho levou ruku, kterou měl kolem Naomina krku, ale pokud by neměl výjimečné štěstí, tak by kulka nezasáhla kost, prostě by prošla dál do jejího těla. To prostě nemohl riskovat.

Kde jsou policajti? Proč se žádný neobjevil? Někdo v lepší pozici by se mohl pokusit situaci vyřešit. Právě když na to myslel, uviděl muže blížící se zezadu. Snažili se dostat se k nim, aniž by je zpozorovali. Kealey se na ně záměrně ani nepodíval, avšak Vanderveen jejich přítomnost stejně vycítil.

„Zpátky! Ustupte, nebo jí podříznu krk! Chcete to mít na svědomí?“

Útočníci, chystající se na Vanderveena, okamžitě couvli se zvednutýma rukama. Kealey byl připravený. Byl si jistý, že odvedou Vanderveenovu pozornost, přinutí ho otočit se a on bude moct vystřelit, k tomu však nedošlo. Zdálo se, že Vanderveen má všechno pod kontrolou, přestože byl v pasti na rušné křižovatce, s policií na cestě a Kealeym čekajícím na jeho sebemenší zaváhání. Nezdálo se, že by ho beznadějnost situace vyváděla z míry. Za pár minut bude buď mrtvý, nebo v poutech. Vlastně jen jedna z těchto možností byla reálná. Kealey držel prst na spoušti a čekal na Vanderveenovu konečnou chybu.

Vanderveen se snažil co nejlépe schovat za tu ženskou, věděl, že Kealey nepotřebuje velký terč. Na zlomek vteřiny obdivoval své vlastní konání, potěšilo ho fatalistické rozhodnutí, ke kterému dospěl v autě. Vlétl do té situace, třebaže věděl, že z ní prakticky není úniku, a stejně toho nelitoval. Zdálo se mu správné, že skončí takhle: oni dva, tváří v tvář uprostřed Manhattanu. Pořád ještě měl v kapse pistoli a věděl, že ji měl použít už na začátku. Jenže tomu noži nemohl odolat. Jak by hp Ryanovi připomněl, o co přišel? A jak líp se dala připravit scéna pro ztrátu ještě bolestivější, ještě hroznější, než byla ta, co už utrpěl?

Každá molekula jeho těla jiskřila životem, rozsvícená tímto neuvěřitelným soubojem. Nikdy se necítil tak živý, tak mocný. Tak *živelný*. Současně s ním však cloumal hořký, oslepující vztek. Kealey ho zase zastavil, zničil to, co mělo být jeho vrcholným dílem. Jeho nenávist k němu by nemohla být intenzivnější, ani kdyby se s ní narodil, a to byl hlavní důvod, proč jel k hotelu, místo aby tu ženskou zabil a zmizel z města. Nestačilo připravit ji o život. Chtěl, *potřeboval*, aby byl Kealey u toho.

Vanderveen zabořil tvář Kharmaiové do týla a zhluboka dýchal. Nasával směs vanilky, potu a strachu. Nezvyklá kombinace, ale ne nepříjemná… aspoň ne pro něho. Pomalu, přičemž si jejími vlasy zakrýval co nejvíc z obličeje, zvedl rty k jejímu uchu a zašeptal: „Naomi, jsi připravená umřít?“

Neodpověděla, dokonce ani nezasténala. V tomto podivném okamžiku na ni byl velmi hrdý. Přitáhl si ji ještě blíž, až se rty dotýkal jejího ušního lalůčku. Uvědomoval si bušení jejího srdce, třes těla, dech, jenž přicházel v krátkých, přerušovaných nárazech. A přestože byla viditelně vyděšená, nekřičela… Nevydala ani hlásku.

Jak výjimečná žena. Kdyby si zvolil jinou cestu, jiný život, mohl by si docela dobře vybrat nějakou takovou dívku, aby s ním ten život sdílela. Na krátký okamžik měl pocit, že se jaksi spojili, že jejich těla jsou jedno.

Jenže patřila Ryanovi, a to jí nemohl odpustit.

Přehmátl na noži, přiložil špičku ostří na její krk a zatlačil.

Když Kealey viděl, co se děje, uslyšel, že mu ze rtů vycházejí slova, ale nebyl si jistý, co říká. Jeho hlas přehlušil křik diváků. Okamžitě vystřelil, protože věděl, že teď už to nehraje roli. Vanderveen všechno změnil, když použil nůž, a Kealey instinktivně věděl, že se nezastaví, dokud nebude Naomi mrtvá. Jeho první rána minula úplně, ale s druhou měl štěstí. Naomi trhla tělem doleva ve snaze vyhnout se noži. Vanderveen se pohnul za ní, dřív než zase získal kontrolu, a na zlomek vteřiny odkryl pravé rameno. Kealeyho kulka mu natrhla paži těsně nad loktem, protunelovala se po délce jeho bicepsem, pod úhlem se dostala ven těsně pod ramenem a škrábla ho na krku.

Vanderveen sebou škubl dozadu, ale nějak se mu podařilo dostat Naomi zase před sebe. Nůž se pořád pohyboval směrem nahoru a bylo tam tolik krve… neuvěřitelné množství krve. Kealey stále mačkal kohoutek, nadával a křičel, ale nic se nedělo. Vyhodil z pistole zásobník a sáhl po dalším, vrazil ho do zbraně a natáhl závěr. Ty pohyby byly jako druhá přirozenost: mechanické, nezvykle plynulé. I když znovu nabil rychle, vzácnou příležitost už promarnil. Ten čas použil Vanderveen k tomu, aby pokračoval ve své příšerné práci. Kealey zvedl zbraň, ale vhodný okamžik pominul. Rozběhl se a už byl asi deset metrů od zápasící dvojice. Pohnul se vpravo a hledal možnost vystřelit.

Naomi zoufale vykřikla, když jí ostří prošlo za uchem, píchlo do čelisti a sklouzlo k pravé tváři. Cítila, jak proniká hluboko, když jí přejíždělo po kůži a stáčelo se k lícní kosti. Rozumově jí bylo jasné, co se děje, ale mysl samotná byla jaksi odtažitá, odmítala přijmout dění kolem. Nemohla se soustředit na nic jiného než na pronikavou, trhavou, myšlení zbavující *bolest.* Ta překrývala všechno ostatní. Kdyby něco slyšela, celý svět by tvořil hluk: několik lidí, kteří ještě zůstali poblíž, zhrozeně hulákalo, jak nedokázali uvěřit tomu, co se děje, pak tu byly Ryanovy výstřely a křik nad okolním hlukem a rychle se blížící sirény, které začaly převládat. Protože neslyšela, zbývaly jen pocity: horká krev řinoucí se jí po krku, zahnutý nůž, který se zachytil pod čelistí, Vanderveenovy pokusy ho uvolnit otáčením. Ucítila, jak sebou za ní škubl, když ho zasáhla Kealeyho druhá střela, jenže stále držel nůž, stále se snažil dostat ho do jejího oka, takže věděla, že není tak těžce zraněný, aby to omezilo jeho pohyblivost.

Škubla rukama, stále v poutech, ve vteřině, kdy ucítila, že nůž začíná vnikat dovnitř. Popadla Vanderveena za zápěstí a snažila se ho strhnout dolů, pryč od těla, ale část jejího myšlení – ta malá část, co se ještě zcela neuzavřela – jí říkala, že jestli se jí to podaří, spolu s jeho rukama půjde dolů i nůž, a pak ji bude moct znovu pořezat.

Zoufale sebou kroutila, snažila se od něho odtrhnout, ale prostě to nešlo. Pak se pokusila sesunout na asfalt, ale očividně to čekal a levou rukou ji sevřel pevněji kolem krku a odřízl zbytek přívodu vzduchu. Hrdlo jí zahltila krev, viděla rozmazaně. Cítila, že začíná slábnout, že začíná ten boj vzdávat. Byl prostě příliš silný. Moc silný… silnější, než si myslela. Nakonec se mu povedlo oddálit nůž od jejího obličeje, a ona se připravovala na konečnou, smrtící ránu.

* * *

Joe Ruggerimu zabralo méně než dvě minuty, než uběhl plnou délku šesti bloků. Překvapivé bylo, že zatím neviděl žádné policejní jednotky, které by reagovaly na hlášení, i když

telefonoval už ze Západní padesáté čtvrté. Slyšel dva další výstřely před pár vteřinami, a když přebíhal Čtyřicátou devátou, byl křik neuvěřitelně hlasitý. Najednou mu bylo všechno jasné. Viděl zadní část převráceného nákladního auta a dva muže. Jeden ležel na zemi, ruce sepnuté kolem hrdla. Druhý byl asi šest metrů od auta severním směrem a pohyboval se vpravo – z Ruggerriho pohledu vlevo –, oběma rukama svíral poloautomatickou pistoli. S vyvalenýma očima zřejmě křičel na někoho, koho Ruggeri neviděl.

Doprava se na Sedmé úplně zastavila. Každý, kdo byl severně od Padesáté první, pořád ještě vztekle troubil, ale řidiči dál na jih – ti hned nalevo – odhadli, že něco není v pořádku. Někteří vystoupili z auta, další stáli uprostřed ulice a vytřeštěným zrakem z dálky pozorovali, co se děje. Ruggeri vyběhl do středu ulice a snažil se krýt za auty. Podíval se přes kapotu žlutého RAV4, zhodnotil situaci a zase se schoval, zbraň držel oběma rukama mezi koleny.

Krátký pohled mu doplnil skládačku o další kousek. Muže, jenž držel ženu jako rukojmí. Ruggeri viděl krev, což znamenalo, že musí jednat okamžitě, ale pořád byl ještě příliš rozrušený dlouhým během, aby důvěřoval své mušce. Podle úhlu bylo zřejmé, že ten druhý člověk s pistolí – ten u náklaďáku – nemůže vystřelit, ale Ruggeri mohl. Měl čistou dráhu na hlavu toho, kdo držel rukojmí, a toho mínil využít.

Zhluboka se nadechl, postavil se, použil kapotu RAV4 jako opěru a zamířil. Pak zmáčkl spoušť.

Vanderveen nevěděl, jak se mu podařilo udržet nůž v ruce potom, co Kealeyho druhá kulka našla svůj cíl. Když se podíval na svou pravou paži, zjistil, že zranění je vážné, i když se bolest ještě nedostavila. Celý rukáv saka byl nasáklý krví a dlaň na noži začínala prokluzovat. Rána v krku nebyla tak vstřícná. Pořád se mu dýchalo hůř a hůř, i když se nezdálo, že by kulka pronikla do dýchacích cest. Překvapilo ho, že už mu to je jedno. Jediné, co ještě hrálo roli, bylo dorazit tu ženskou.

Bojovala usilovně a nůž se nějak zachytil, zasekl se v její čelisti nebo se pod ní zahákl. V okamžiku, kdy by se pokusil podívat, vystavil by se smrtící střelbě. Soustředil se na to, aby byla vzpřímená a před jeho tělem, než nůž uvolní. Její krví zdušený křik ignoroval. Nakonec se mu podařilo nůž vyprostit. Sjel s ním dolů a kolem jejího krku. Jeho úmysl vycítila a snažila se přitisknout bradu k hrudi. Pokusil se strhnout jí hlavu dozadu a dokončit, co začal. Pak přišel další výstřel. Kulka pronikla do jeho paže téměř ve stejném místě jako ta první, ale tentokrát byla bolest tak silná, že mu nůž vyklouzl. Zařval bolestí, právě když ho další střela zasáhla do levé strany krku. Vrhlo ho to na mercury. Než dopadl na zem, odrazil se od předního nárazníku.

Vůz stál šikmo, a díky tomu se na okamžik dostal mimo Kealeyho dohled. Uvědomil si to a využil situaci k tomu, aby levou rukou sáhl pod kabát a našel pažbu pistole Glock 19. Vytáhl ji pomalu, viděl, že se žena potácí pryč a na asfalt z ní crčí krev. Zvedl zbraň a namířil na její zátylek, pak si to rozmyslel. Z nějakého důvodu se nemohl přinutit vystřelit. Zasmál by se tomu, kdyby byl ještě schopný se nějak vyjádřit. Byl ochotný ji rozřezat na kusy, ale k dokončení práce už nějak neměl chuť. Divné. Pokusil se nadechnout, ale jen přitom nasál krev do dýchacích cest. Bylo to neuvěřitelné, ale bylo po všem. Na okamžik zvažoval, jestli by nemohl odpálit BLU-82, když bude střílet střechou skříně náklaďáku, ale uvědomil si, že to nebude fungovat, ne na takovou vzdálenost. Přesto by to mohl zkusit…

Nebo by mohl zastřelit Kealeyho.

Byla to těžká volba a on neměl moc času. Druhý muž byl pravděpodobně pouhé tři metry od něj a obcházel auto, aby se k němu dostal. I když by mnohem raději zničil všechny domy v okolí tak, že odpálí bombu, jeho mozek, pracující i přes bolest a nedostatek vzduchu, mu říkal, že je to prakticky nemožné. A to mu ponechávalo jen jednu volbu.

Pravou ruku nemohl použít. Nohy podsunul pod sebe. Vyškrábal se na kolena a držel se přitom pod úrovní kapoty. Bylo těžké cítit správně zbraň v levé ruce, a tma se už blížila.

Jestli chce něco udělat, musí to být rychle. Normálně by měl čas na hluboké, uklidňující nadechnutí, ale to už bylo mimo jeho možnosti.

Všechno už bylo mimo.

Kealey utíkal, posledních deset metrů překonal tak rychle, jak jen to šlo. Byl rozpolcený – má dorazit Vanderveena, nebo pomoct Naomi? Viděl ji klopýtat od mercury, ruce přitisknuté k obličeji. Krev jí protékala mezi prsty. Když docházela k první řadě vozů na světlech na Čtyřicáté osmé, několik lidí vyběhlo a zatáhlo ji do bezpečí za auta. Ten pohled by měl utlumit jeho obavy, ale nebyl si jistý, jestli se Vanderveen nedostal s nožem k jejími hrdlu. Pokud ano, nebyla tu téměř žádná naděje, že přežije. Nic si nepřál víc než jít za ní, ale nějak nedokázal zastavit běh směrem k tomu autu. Vanderveen mu toho už vzal tolik, a teď to vypadalo, že Naomi také.

Pomyšlení na to, že ji ztratí, bylo sice nesnesitelné, ale snažil se ho zatlačit do pozadí, protože věděl, že musí dokončit, co započal. Věděl, že trefil Vanderveena i podruhé do stejné paže, ale rozhodující kulku zřejmě vystřelil ten muž napravo. Kealey viděl, že křičí cosi o odhození zbraně, ale on nemínil poslechnout. Hnala ho spalující touha způsobit Vanderveenovi to, co on udělal tolika jiným – hlavně spoustu bolesti, po které bude následovat děsivá smrt.

Obcházel auto, pistoli zvednutou, připravený to skončit. Právě když se chystal vystřelit, Vanderveen se postavil a namířil zbraň. Protože byl překvapený náhlým, nečekaným pohybem, šla první Kealeyho střela mimo. Vanderveenovu hlavu minula o několik centimetrů. Vanderveen vystřelil současně, a Kealey cítil náraz do levé paže těsně nad loktem. Vystřelil znovu, a tentokrát se trefil. Kolem Vanderveenovy hlavy vybuchl jako svatozář růžový mrak, vykvetl do chladného vzduchu v okamžiku, kdy muž u RAV4 vystřelil několik vlastních kulek do padajícího těla. Vanderveen se zkroutil doprava, odrazil se od předku mercury a dopadl na zem. Už se nepohnul.

Kealey ještě stále běžel. Rozumově sice chápal, že ten člověk je mrtvý, ale určitá jeho část si tu skutečnost nechtěla připustit. Střílel kulku za kulkou, dokud nebyla zbraň prázdná, ale dál mačkal spoušť a současně si uvědomoval, že křičí z plných plic, aniž by věděl, co říká. Stejně už to nemělo význam. Will Vanderveen zemřel, ale důvod k oslavě nebyl. Kealey by dal cokoliv, aby jen na pár minut otočil chod času. Nechal by toho člověka žít, kdyby to znamenalo, že se Naomi nic nestane. Bohužel, na to teď už bylo pozdě.

Bylo pozdě na spoustu věcí.

Jeho pozornost upoutal náhlý pohyb na pravé straně. Kealey se otočil a viděl od RAV4 přicházet střelce. Nyní mířil zbraní na jeho prsa, něco říkal a volnou rukou ukazoval dolů. Kealey sice nic neslyšel, ale chápal, že po něm chce, aby zahodil zbraň a lehl si na zem. S odstupem ten požadavek zhodnotil, zvažoval, zda poslechnout, pak se rozhodl, že ne. Začínala se mu točit hlava, končetiny měl jako z hadrů. Když sklonil zrak, viděl, jak se mu z rány na levé paži rychle šíří krvavá skvrna, dalo by se říct, že až nebezpečným tempem. Uvědomil si, že Vanderveenova poslední střela zasáhla pažní arterii. Rána začala tepat, ale právě když se dostavila bolest, všechno zmizelo.

Cítil, jak padá, jak se propadá do černé díry.

A pak už nic.

57

OKRES LOUDOUN, VIRGINIE

Vnější vzhled dvoupatrového panského sídla z osmnáctého století na úpatí Blue Ridge Mountains nepoutal nijak pozornost. Prostě další dům, historicky nepříliš významný, neodlišující se od mnoha podobných roztroušených po virginském venkově. Žádné Monticello* to nebylo, ale okolí bylo stejně příjemné a za jiných okolností mohlo hostit školní výlety čtvrtých tříd nebo rodiče toulající se s dětmi po venkově. K takovým návštěvám ovšem nikdy nedošlo ani nedojde, protože i když bylo historicky nevýznamné, sídlo Windrush Manor bylo mnohem víc, než se navenek zdálo.

Budovu v roce 1770 postavil William Fitzhugh, americký plantážník a delegát Kontinentálního kongresu v roce 1779. V roce 1825 dům odkázal dopisem bratranci, spolu se sto akry okolních pozemků. Majetek pak dědili synové a dcery až do roku 1976, kdy ho tiše koupil člověk mimo rodinu, Richard Helms, bývalý ředitel Ústřední zpravodajské služby. V následujících letech došlo k rozsáhlé přestavbě vnitřku budovy. Pak v roce 1979 podepsala vláda padesátiletý nájem tohoto majetku. I když daňové záznamy naznačují opak, Helms nikdy nedostal – a ani nepožadoval – žádnou finanční kompenzaci. Když v roce 2002

* sídlo Thomase Jeffersona, autora Deklarace nezávislosti a třetího prezidenta Spojených států

zemřel, odkázal majetek podobně smýšlejícímu a stejně mlčenlivému příznivci zpravodajské komunity a vše pokračovalo ve starých kolejích.

Od roku 1979 sloužil Windrush Manor k rekonvalescenci amerických zpravodajských důstojníků zraněných ve službě a místo bylo tak tajné, že nebylo na seznamu Virginské historické společnosti nebo podobné instituce, protože ho neznal nikdo, koho by něco takového mohlo napadnout. K Windrush Manor, umístěnému hluboko ve virginském Piedmontu, vedla jediná obslužná cesta. Zbloudilí motoristé se občas dostali až k hlavní bráně, ale tam neviděli nic, co by vyvolávalo znepokojení. Jen párek pozorných strážných, což byla minimální ochrana, kterou si pořizovali bohatí občané vyhýbající se pozornosti veřejnosti. Bezpečnost byla organizována tak, aby plnila svůj úkol, ale neobtěžovala. Různé elektronické přístroje roztroušené po okolních lesích byly účinné a také neviditelné. Stručně řečeno byl Windrush Manor místem, u něhož vláda Spojených států nikdy nepřipustí, že o něm vůbec ví, už jen proto, že takové vyjádření po ní nikdy nikdo nebude chtít.

Bylo těsně po jedné odpoledne, když u služebního vjezdu kousek od silnice US 421 zastavil černý GMC Yukon. Okno vozu při spouštění zaševelilo a řidič ukázal svůj průkaz CIA. Strážné to nijak nevzrušilo, protože návštěvníkem byl nedávno propuštěný pacient. Zařízení opustil přede dvěma týdny, ale od toho dne jezdil každý den na návštěvu. Strážní byli na jeho obličej zvyklí a bývali by ho pouštěli bez zastavení, ale předpis je předpis. Zavolali na malé velitelské stanoviště v domě, kde se jiný zaměstnanec otočil od svých lasaní v mikrovlnce a zkontroloval seznam. Souhlas byl vydán, a tak řidiče odmávli.

Yukon stoupal a klesal po řetězci mírných kopců, motor tiše předl a poněkud narušoval tak odpolední klid, pneumatiky svištěly na vlhkém černém asfaltu silnice. Duby a ořechovce ubíhající kolem byly jen bezbarvé kostry, s kůrou sloupanou v pásech sháněnlivými jeleny. Po několika kilometrech stromy ustoupily a objevil se dům. Yukon sjel z hlavní cesty, gumy

zakřupaly na štěrku a vůz se zastavil, motor ztichl. Pak se otevřely dveře a vystoupil Ryan Kealey, oblečený v džínách, černém roláku a manšestrovém saku.

Na okamžik se zastavil, rozhlédl se, vdechl chladný vzduch a zhodnotil nízké, šedé mraky uhánějící po zimním nebi. Byl první listopadový týden, dva dny předtím napadala spousta sněhu, zmrazila rybníček a pocukrovala krajinu vrstvou čistého, bílého prášku. Vlastní sídlo se svými obílenými kamennými zdmi vypadalo jako pokračování krajiny, až na šindelovou střechu. Z dvojitého kamenného komína se vinul kouř a šedou lehkou mlhu unášel trvalý, studený větřík na východ.

Kealey šel po cestičce k dubovým dveřím a všiml si přitom černého suburbanu zaparkovaného vpravo. Motor běžel, odhadoval, že topení taky. Přes kouřová skla neviděl, kdo sedí uvnitř, ale když mířil k domu, střelil pohledem přes čelní sklo. Překvapilo ho, koho spatřil. Byl to Harperův dlouholetý řidič, zřejmě se už dostal ze záchvatu chřipky. Zdálo se, že ve voze není nikdo jiný, a když se rozhlédl, neviděl nikde ani Harpera. Dospěl k závěru, že je asi uvnitř.

Zaklepal na dveře, které mu otevřela Jean Everettová, vrchní sestra. Everettové bylo něco přes čtyřicet, blond vlasy jí začínaly šedivět a měla příjemný, ustaraný obličej. Usmála se na něho a napřáhla ruce pro květiny, které s sebou přinesl. Už se to stalo jakýmsi každodenním rituálem. Vezme od něho květiny, najde vázu a vodu a pak ho pošle pryč s jemnou omluvou a žádostí o trpělivost. Kealey věděl, že jeho květiny neodnese nahoru, dokud neodejde, aby neměl možnost toulat se po domě. Nebylo to zrovna ohleduplné gesto, ale on jí to neměl za zlé. Věděl, že má prostě starost o svou pacientku.

„Jak se má?“ To byla další část rituálu, a také dostal očekávanou odpověď.

„Je to lepší. Uzdravuje se.“ Znovu se usmála, ale byly v tom stopy smutku. Nebyl si jistý, ale měl dojem, že tato žena lobbovala v jeho prospěch. „Už toho trochu víc sní, což je dobře.

Včera, když jste odešel, byla na procházce, a myslím, že jí to pomohlo.“

„To jsem rád," odpověděl Kealey. Následovala obvyklá pauza. „Můžu ji vidět?"

Everettová smutně zavrtěla hlavou, jako každý den už celý měsíc. „Nemůžete, Ryane. Ještě není připravená."

Kealey pohlédl stranou a snažil se přitom zakrýt zklamání, ale sestra popošla blíž a položila mu ruku na paži v uklidňujícím gestu.

„Jednou k tomu dojde. Jen jí dejte čas."

Kealey přikývl. Když se otočil, měl odhodlaný výraz. „Tolik, kolik bude potřebovat."

Vpravo ho upoutal nějaký hluk. Podíval se tam, naděje vzplála, ale byl to jen Jonathan Harper. Vycházel z kuchyně a v ruce měl dva kouřící umělohmotné kelímky. Jeden mu podal. „Slyšel jsem v rádiu strážnici, takže ne aby sis myslel, že se ze mě stává telepat," prohodil. „Napadlo mě, že bychom se mohli trochu projít."

Kealey vyhlédl z okna. Vypadalo to, že zase začne sněžit, ale to mu nevadilo. Potřeboval na vzduch. „Jasně. Pojďme."

Vyšli ven, zahnuli vpravo a dali se směrem k rybníčku. Kráčeli pomalu a klidně. Po pravé ruce měli mlýn. Jeho dřevěné stěny pokryté lišejníkem se bortily vlivem času a nedostatkem údržby. Mlýnské kolo bylo z poloviny zamrzlé na hladině rybníka. Přešli po úzkém mostě položeném na bárkách a vydali se po štěrkové stezce na druhé straně.

„Kdy jsi sem přijel?" zeptal se konečně Kealey.

„Jen pár minut před tebou," odpověděl Harper. Váhal, uvažoval, o čem asi Kealey přemýšlí. Do Windrush Manor zavítal poprvé od začátku října a věděl, co asi mladšího muže napadlo. Rychle změnil téma.

„Co tvoje ruka?"

Kealey se podíval na svou levou paži, kterou pořád nosil v bílé pásce. „Není to špatný. Dali mi to dohromady celkem rychle."

„To je nesmysl, Ryane. Mluvil jsem se zdravotníky od záchranky, stejně jako s doktory. Vím, že jsi cestou do nemocnice skoro vykrvácel, takže nedělej, že to nic není."

„No, celkem…" Kealey se na něj nedíval. „Co se stalo mně, to byla jen maličkost, fakt. Když se nad tím zamýšlíš."

Nevyřčené se mezi nimi vznášelo jako mrak, ale nikomu se nechtělo o tom mluvit. Nějakou dobu se procházeli, popíjeli kávu a probírali minulé události. Většina toho, o čem se bavili, už vyplavala na povrch během posledního měsíce, ale stalo se toho tolik, že bylo užitečné vrátit se zpátky a rozebrat fakta.

Když zvláštní jednotka policie New York otevřela asi dvě hodiny potom, co se převrátil, bílý nákladák u hotelu Renaissance ve středu Manhattanu, vyvolal jeho obsah spoustu novinových zpráv. Jak se dalo předpokládat, po zprávách následovalo veřejné pobouření a Will Vanderveen – i po smrti – se rychle stal středem intenzivní mediální bouře. Bývalého amerického vojáka popisovali jako psychopata a nájemného teroristu, ale to byla jen dvě méně barvitá označení z těch, kterých se mu dostalo od západních médií, z nichž ani jedno nebylo možné označit za kompliment.

Po událostech 16. září to vypadalo, že jeho obličej je všude. Na titulních stránkách časopisů *Newsweek* a *Time* se objevily úřední fotografie americké armády, získané krajně podezřelým způsobem. Ta druhá, pocházející z roku 1993, vyvolala bouři hádek a rozbrojů, protože na ní stál Vanderveen před hangárem v Somálsku, zabraný do hovoru s generálmajorem Williamem F. Garrisonem.

Média okamžitě skočila po příležitosti, jak si zvýšit odbyt, a začala spekulovat, že Vanderveen mohl záměrně varovat somálské milice před chystaným útokem, během kterého zahynulo 18 amerických vojáků a který se později stal známým jako bitva u Mogadiša. V krátké době se teorie přeměnila v cosi, co vypadalo jako fakt, třebaže chyběly jakékoliv podpůrné důkazy kromě zrnité fotografie, která vlastně důkazem vůbec nebyla, aspoň mimo svět senzací a bulvární žurnalistiky.

Články a úvahy nebraly konce, stejně jako zvrhlý zájem o muže, jenž se obrátil proti svým. Vanderveen byl tématem investigativního zpravodajství MSNBC a také speciálu CNN založeného na hloubkovém průzkumu, vysílaných v nejsledovanějších časech. Rychle sesmolený životopis dorazil na pulty před týdnem a už teď atakoval špičky seznamu nejprodávanějších knih. Každý chtěl vědět všechno o příslušníkovi speciálních sil, který se dal do služeb nejhorších nepřátel Ameriky a snažil se zničit tisíce nevinných lidí. Nenávist vůči němu ještě zesílila, když vyšlo najevo, že bomba, kterou dovezl do země, by měla ničivý účinek srovnatelný s 11. zářím, pokud by se bývalo Nazerimu podařilo ji odpálit. Kupodivu se jméno Amira Nazeriho v té mediální smršti téměř nezmiňovalo. Vanderveen na sebe očividně strhl veškerou pozornost národa.

Harper dělal, co mohl, aby Kealeyho udržel mimo média, ale bylo to prostě nemožné. Oba bývalí vojáci měli příliš společného a tomu se nedalo vyhnout. I tak by situace byla udržitelná, kdyby nebylo dlouhého článku, který se objevil v *New York Times* necelý týden po neúspěšném útoku. Článek obsahoval informace, které mohly pocházet pouze od zdroje uvnitř Agentury. I když reportér *Timesů* odmítl svůj zdroj odhalit – výsledkem byl případ připomínající kauzu Valerie Plameové[*] –, každému zasvěcenému bylo jasné – včetně Kealeyho –, kdo je tím zdrojem.

Jasné to bylo i prezidentovi. Rachel Fordová měla zcela zřejmý motiv. Bylo známo, že od začátku opovrhovala celým operačním úsekem. Kromě toho dávala najevo, že nevěří úřední zprávě o tom, co se stalo ve skladišti na Západní třicáté sedmé ulici. Vnitřní vyšetřování FBI došlo k závěru, že zvláštní agent Matt Foster zastřelil svou partnerku Samanthu Craneovou, než ho smrtelně zranila Naomi Kharmaiová. Úřad by raději pomlčel o velmi nepříjemném spojení mezi Fosterem a Vanderveenem, avšak na Fostera toho ukazovalo příliš. Kealey patřil k těm, kdo

[*] Dlouholetá agentka CIA, jejíž identitu zveřejnil *Washington Post* v roce 2003 a ukončil tak její kariéru.

prosazovali, aby FBI z toho všeho vyšel čistý, a nakonec se mu přání splnilo.

Fordová začala okamžitě ječet o tutlání a obvinila Kealeyho, že byl zapletený do smrti její neteře. Pár lidí jí zpočátku naslouchalo, ale veškerou podporu ztratila, když pustila tisku informaci týkající se Kealeyho totožnosti. Ještě předtím se začal ozývat Hakim Rudaki a popisoval, kde Foster bral své informace – hlavně od Samanthy Craneové –, a to znamenalo jedinou věc: podílela se na tom Fordová, i když okrajově. Prezident jí nabídl volbu. Buď si projde bolestivým a velmi veřejným vyšetřováním, nebo se své funkce tiše vzdá. Nakonec to bylo snadné.

Necelý týden po tom, co prezident přijal její rezignaci, předložil jméno Jonathana Harpera na uvolněné místo. Senát tuto nominaci ještě měl schválit, panovalo však všeobecné přesvědčení, že má místo jisté. Způsob, jakým moudře zvládl krizi, zaručoval, že stejně obratně propluje procesem potvrzení ve funkci. Bylo zde však něco mnohem důležitějšího, totiž fakt, že hrozbu nikdo neviděl přicházet. Nebýt toho, co vykonali Harper, Kealey a Kharmaiová, útok by snadno uspěl a následky by byly nedozírné. Stručně řečeno, povýšit Harpera – s nevyřčeným slibem, že jednou dostane i nejvyšší post – bylo pro prezidenta nejlepším způsobem, jak odsunout mnohem důkladnější vyšetřování jeho osobního podílu na zvládnutí celé situace, které bylo velmi neuspokojivé.

Ironií bylo, že David Brenneman z celé události vyzískal nejvíc, přestože neudělal nic kromě toho, že jim od vloupání do ambasády stál v cestě. Spiknutí neuspělo, a to automaticky hrálo v jeho prospěch, ale když se ukázalo, že bomba byla určená především pětatřiceti členům Sjednocené irácké aliance, kteří bydleli v hotelu Renaissance, mohl si Brenneman připsat zásluhy – aspoň nepřímo – za to, že zabránil fatálnímu zhoršení situace v Iráku. Jeho političtí poradci z toho ždímali, co se dalo, a neustále opakovali, že ztráta jádra vedení UIA by pravděpodobně vedla k občanské válce. Ta by znamenala smrt

stovek amerických vojáků, dřív než by se mohl začít uplatňovat vhodný plán pro jejich stažení.

Z politikaření se dělalo Kealeymu špatně. Ti vojáci by tam ani nebyli, nebýt prezidentova souhlasu, a teď ho najednou líčí jako jejich ochránce, muže, jenž se o ně stará. Věděl však, že když to bude říkat nahlas, ničemu to nepomůže, takže držel jazyk za zuby. Stejně pochyboval, že by si prezident něco dělal z toho, co si on myslí, když den předtím vyhrál volby s ohromujícími 58 procenty. Demokratickému guvernérovi Richardu Fiskemu způsobil drtivou volební porážku.

Mezitím se aktivita povstalců v Iráku vrátila do normálu, k čemuž částečně přispěly výzvy k míru vedoucích šíitských a sunnitských kleriků, včetně ajatolláha Alího al-Sustáního, který byl nejváženějším náboženským vůdcem v oblasti. Američtí vojenští velitelé také odvedli svůj díl, aby dostali zemi do původního stavu, což bylo asi to nejlepší, čeho šlo dosáhnout.

Během procházky informoval Harper Kealeyho o nejnovějším vývoji. Na prvním místě se zmínil o probíhajícím honu na Vanderveenovu společnici, ženu, kterou náhodou vyfotografovala MI5 v Londýně. Jako by se po ní slehla zem. Agentura pořád neměla ani ponětí, kdo to je, a přestože její fotografie ze sledovačky byly rozeslány řadě spřátelených zpravodajských služeb, nikdo si nedělal velké naděje, že se ji podaří zadržet. Kealey mlčel, když mu Harper líčil situaci, ale soukromě souhlasil s většinou: ženu pravděpodobně nikdy nenajdou. Agentura prostě neměla dost základních informací, aby po ní mohla účinně pátrat. Několik fotografií z dálky k tomu nestačilo. Vypadalo to, že ze všech zúčastněných jeden odkráčel a zmizel. I když to bylo nepřijatelné, Kealey věděl, že se v této věci nedá téměř nic dělat. Žena prostě příliš dobře zametala stopy.

Harper pak pokračoval popisem operace Clean Sweep – Velký úklid. Což byla akce, na které se podílelo 1 400 amerických vojáků, včetně jednotek, které patřily k 10. horské, 75. pluku rangerů a 82. paradesantní. Clean Sweep byl primárně zaměřený na přeshraniční nájezdy do Sýrie, kde vojáci pátrali po

skladech zbraní, a operace byla neuvěřitelně úspěšná. Zadrženo bylo víc než třicet tun ručních zbraní, které byly převezeny do Iráku, kde byly buď uskladněny, nebo zničeny. Spojené americko-irácké síly na chvíli zřejmě získaly v zemi převahu. Otázky kolem Hakima Rudakiho a jeho bratrance Rézy Bagherího však zůstávaly nezodpovězené.

„Takže Úřad s ním skončil?“ zeptal se Kealey.

Harper přikývl. „Pokud jde o ně, tak každé slovo, které Rudaki vypustil z úst, byla lež. Umyli si nad tím ruce… nebo se aspoň pokusili. Tohle opravdu poškodilo jejich reputaci, zvlášť když to není tak dlouho, co se museli vypořádat s Hanssenem a tou škodou, co napáchal.“

„Co si myslíš ty?“

„Myslím, že Rudaki nám nějaké kousky pravdivých informací dal, i když asi omylem.“

„Kvůli bratranci,“ poznamenal Kealey.

„Přesně tak. Ministr obrany nám údajně pouštěl informace, protože se mu nelíbilo, že se režim pokouší sabotovat americkou politiku v Iráku vraždami Tabrízího a premiéra. To samozřejmě nebyla pravda, Írán se na tom nikdy nepodílel. Ale Bagherí s tím neměl nic společného, tak proč ho Rudaki do toho vůbec zatahoval?“

„Potřeboval nějaké krytí pro lži, kterými nás krmil,“ nabídl vysvětlení Kealey. „Možná byl jeho bratranec jen vhodná zástěrka.“

„Možná,“ mumlal si Harper. „Pořád ho ještě vyslýcháme. Myslím, že Bagherí toho ví mnohem víc, než říká, takže na něho hledáme nějakou páku. Jestli se něco objeví, dám ti vědět. Otázka zní: Chceš se do toho nechat zatáhnout?“

Kealey se na něho podíval. „Tos přijel sem, aby ses mě na to zeptal?“

„Ne, protože to by znamenalo jen dočasnou roli.“ Harper se odmlčel. „Koukej. Chci, aby ses vrátil do organizace. Jak tě mám dostat zpátky do Langley?“

Kealey setřel sníh z dřevěného zábradlí a roztržitě pozoroval, jak se snáší k zamrzlé hladině rybníka. „Johne, je to možnost. Chci se vrátit, myslím, ale teď je moje místo tady.“

„Nechce tě vidět, Ryane. Pravděpodobně tě nebude chtít vidět hodně dlouho.“

„Pak počkám,“ odpověděl Kealey prostě. „Tak dlouho, jak bude třeba.“

Harper chtěl něco říct, ale rozhodl se nechat si to pro sebe. Pomalu přikývl, pohled mu klouzal po domě a černém SUV parkujícím opodál. „Dobře. Rozumím. Až se rozhodneš, brnkni.“

Kealey kývl. Jejich oči se setkaly a oni si pevně potřásli rukama. „Šťastnou cestu. Pozdravuj ode mě Julii.“

„Vyřídím.“

Kealey se díval, jak odchází, ale zanedlouho se zase vrátil k domu. Na okamžik se mu zazdálo, že v jednom z oken ve druhém patře zahlédl zafačovaný obličej, ale byl hned pryč.

Zůstal tam stát dlouho, hleděl na zamrzlý rybník a přemýšlel. Co řekl, byla čistá pravda, ale on věděl, že Harper to zcela nechápe. Kealey bude bydlet ve městě a jezdit sem každý den, třeba na věky, když se nic nezmění. Nevěděl, jak se stalo, že pro něj Naomi začala být tak důležitá za tak krátký čas, ale city popřít nemohl. Přál si jedině znovu ji vidět. Samozřejmě jí toho chtěl spoustu říct, ale hlavně ji chtěl vidět. Dal by prostě cokoliv, aby mu to dovolila.

Když se otočil a vrátil se na most, začal ve vzduchu poletovat sníh. Už byl skoro u svého vozu, když za ním zaskřípaly těžké dubové dveře. Při tom zvuku se okamžitě obrátil.

Byla to Everettová a zdálo se, že se jí ulevilo, když ho ještě zastihla. „Změnila názor, Ryane. Myslím, že jen čekala, až odejde pan Harper. Přijme vás hned.“

58

OKRES LOUDOUN, VIRGINIE

Kealey ji následoval po úzkém schodišti. Minuli první a pokračovali do druhého patra. Když byl dům původně vystavěn, sloužilo horní patro jako ukládací prostor pro zboží. Při rozsáhlé rekonstrukci v polovině sedmdesátých let dvacátého století však bylo rozděleno na čtyři prostorné pokoje, každý s vlastní koupelnou, oddělené jedinou chodbou. Když Kealey sledoval sestru po chodbě, cítil, jak v něm narůstá neklid. Naomi konečně souhlasila, že se s ním setká, ale on nevěděl, co ho čeká.

Uvažoval o tom, zda ho nenávidí, dává mu za vinu, že nevystřelil, než ji Vanderveen začal řezat. Nebylo to moc pravděpodobné, to si uvědomoval, i když to pomyšlení bylo téměř nesnesitelné. Z jejího pohledu to bylo jednoduché. Měl pistoli, Vanderveen měl nůž. Nemohla vědět, že se Vanderveen dokonale kryl, že dělal všechno možné, aby její tělo bylo pořád mezi nimi. Taky jí to nemohl nijak vysvětlit, vždycky to bude znít jako výmluva, nic víc.

Chodba se táhla po celé délce domu. Byli asi v půlce, když se Everettová zastavila a otočila se k němu.

Svou vlídnou povahu jako by nechala v přízemí, tady nahoře byla mnohem tvrdší. Díval se, jak se její výraz mění na vážný, nemocniční, a bylo mu jasné, že se chystá mu podat nepříznivé informace.

„Ryane, než půjdete dovnitř, musíte si uvědomit několik věcí. Vím, že jste se neptal na její konkrétní zranění, ale –“

„Ne že by mi to bylo jedno,“ přerušil ji. Mluvil tiše, ale pevně. Chtěl, aby v této věci bylo jasno. „Ale jsem tu kvůli ní, a ostatní není podstatné. Nevidím, proč by mělo být důležitý znát přesný popis zranění.“

„Rozumím vám a cením si toho. Nicméně myslím, že byste měl některé věci vědět.“

Kealey se zhluboka nadechl. „Tak jo.“

„Téměř všechny škody jsou povrchní. Z tohoto hlediska měla obrovské štěstí. Nůž minul krční větev lícního nervu, ale rána na tváři byla velmi hluboká. Příušní žláza nebyla zasažena, ale mimické svaly poškozeny *byly*, jak velký, tak malý, stejně jako bukální větev –“

„Nemám ponětí, co to znamená,“ poznamenal Kealey a současně se snažil potlačit narůstající strach. „Prostě mi řekněte, jako moc zlý to je. Jen to.“

Vrchní sestra krátce vydechla. „Veškerá poškození svalů se podařilo napravit. Dosud udělala obdivuhodný pokrok. Lícní nerv – ovládá pohyby rtů a nosu – byl částečně poškozený, ale švy drží a prognóza je dobrá… vlastně výjimečně dobrá. Poškození nervu je téměř určitě jen dočasné, ale mluvení jí ještě dělá problémy, takže na to buďte připravený.“ Everettová zmlkla, pečlivě volila následující slova. „Hlavně je to velmi… traumatické zranění. Chci říct to, jak k tomu došlo. Měla noční můry, trpěla nespavostí, ztrátou chuti k jídlu, věci tohoto druhu. A samozřejmě to zranění je na obličeji, takže…“

„Takže co?“

„No byla to krásná žena,“ řekla Everettová, zřejmě celá nesvá, jako by to všechno vysvětlovalo.

„Pořád je.“

Everettová pomalu přikývla. Kealeyho tón byl napjatý a tvrdošíjný, a ona si rozmyslela se s ním dohadovat. „Asi bych vám to neměla říkat, ale z toho, že vás zase uvidí, je velmi nervózní. Nebo spíš z toho, že vy uvidíte ji. Doufám, že to zvládnete.“

Hleděl na ni tak dlouho, až uhnula pohledem.

„Promiňte," začala. „Já –"

„To je v pořádku. Můžu už jít dovnitř?"

Přikývla. „Dveře jsou otevřené, ale měla by odpočívat. Máte třicet minut, toť vše. Můžete ji navštívit zítra znovu, pokud se na to bude cítit."

Everettová se otočila a vracela se chodbou. Za okamžik slyšel její kroky na schodech. Sáhl na dveře a zhluboka se nadechl. Uvažoval, zda má zaklepat, ale pak si pomyslel, že možná nechce zvedat hlas nebo vůbec mluvit. Nakonec tiše zaťukal a vešel.

Pokoj byl napůl ve stínu, záclony roztažené. Kealey viděl sníh poletující před velkým oknem s výhledem na rybník. Zdi byly smetanové, nábytek jednoduchý: velká postel s levandulovou prošívanou pokrývkou, u jedné zdi křeslo a pohovka, u druhé knihovny. Byla tam malá televize a několik stolků rozestavených po podlaze z dubových prken. Na každém volném povrchu stála váza s kyticí květin.

Naomi postávala u jednoho okna, odvrácená od Kealeyho. Oblečení měla jednoduché a teplé: hnědou sametovou bundu s kapucí přes námořnické tričko, flanelové pyžamové kalhoty a tlusté vlněné ponožky. Když za sebou zavřel dveře, nepohnula se, ale viděl, jak se jí ramena napřímila. Pochopil, že sbírá odvahu se otočit. To ho naplnilo hořkostí, jakou ještě nepoznal. Měl pocit, že na světě nic není správně, když se ona musí bát ukázat mu tvář.

„Naomi?"

Nakonec se obrátila, oči sklopené. Celou pravou stranu obličeje jí zakrývaly čisté bílé obvazy. Samotná rána vidět nebyla, ale přesto Naomi vypadala docela jinak. Tváře měla propadlé, pod zmučenýma očima tmavé kruhy. Ihned bylo jasné, že utrpěla mnohem víc než fyzické poranění, a Kealey věděl, co to bylo. Smrt Samanthy Craneové – a v menší míře Matta Fostera – na ni doléhala celé týdny.

„Ahoj.“ Ukázala na vázy, které byly po celé místnosti, a pokusila se o úsměv. „Děkuju za ty květiny. Ale nemusel jsi jich přinést tolik. Začíná to tu vypadat jako obřadní síň pohřebnictví, a to je asociace, bez které se obejdu.“

Pomalu přikývl a uvědomil si, že žertuje, ale nemůže se smát. Vnímal její řeč. Ale nebylo to tak zlé, jak tvrdila Everettová. Ve skutečnosti téměř nenašel nějaký rozdíl. Náhle se mu nedostávalo slov. Co by měl říct v této situaci? Jakou útěchu by jí měl nabídnout?

Šel k ní, ale zdálo se, že ona ustupuje, zády otočená k oknu. Zastavil se. Nebyl si jistý její reakcí. „Naomi, chtěl bych být tady,“ začal pomalu, „ale jestli potřebuješ víc času, můžu –“

„Co tím chceš říct?“ Snažila se, aby jí hlas zněl vesele, ale nešlo to. „Mně je dobře. Přijala bych tě už dřív, ale nechtěla jsem tě vystrašit tou napuchlinou. Nějakou dobu to vypadalo, jako bych měla dvě hlavy.“ Chtěla se zasmát, ale nějak to nevyznělo. „A co tvoje ruka? V každém případě to vypadá líp.“

Potřásl hlavou. „Zapomeň na mou ruku. Poslouchej, nemusíš –“

„Ryane, já jsem v pořádku, přísahám.“ Ale její úsměv se začal ztrácet. „Viděla jsem tě chodit tam venku,“ řekla rychle, zoufale. „Skutečně je taková zima? Poslouchala jsem zprávy, má sněžit celou noc.“

„Prosím tě, nech toho,“ požádal ji tiše. „Prosím tě, nedělej to. Mluv se mnou.“

„Já *mluvím*. Jen jsem…“

Snažila se ovládnout, ale nevydrželo to, potlačovala to v sobě moc dlouho. I přes celou místnost viděl, že se jí začíná třást dolní ret. Pevně si tiskla ruce k sobě. Pak fasáda povolila. Začala tiše plakat a on k ní rychle přistoupil, objal ji a přitiskl k sobě. Zakrátko začala hlasitě vzlykat, a když jí došel vzduch, škytla. Slzy mu dopadaly na svetr a prosakovaly až na kůži. Ucítil, jak se mu stahuje hrdlo, ale vlastní pocity potlačil. Věděl, že musí být silný pro ni. Už dvakrát ji zklamal: jednou s Craneovou a pak znovu s Vanderveenem. Nenáviděl se kvůli tomu, ale teď už

s tím nemohl nic dělat. Jedinou věc věděl jistě, že udělá cokoliv, aby jí to vynahradil.

Po asi deseti minutách se od něho odtrhla a posadila se na postel, ramena jí náhle poklesla. Přisedl si k ní a vzal ji za levou ruku. Prostě čekal, až se ovládne. Když nakonec promluvila, její hlas byl vyčerpaný a téměř neslyšitelný.

„Nespala jsem několik dní," mumlala. Citový výbuch ji zcela vyčerpal. „Je tu, kdykoliv zavřu oči. A když to není on, tak je to Craneová. V určitém směru je ona horší. Nic neříká, ale to ani nemusí. Vím, jak mě nenávidí, Ryane. Vzala jsem jí všechno, celý život, a teď jen –"

„Dost," zarazil ji rychle. „Nedělej si to." Přitáhl ji k sobě, protože slzy zase začaly téct, a jemně jí zdravou rukou třel záda. Věděl, že to musí ze sebe dostat, ale bylo to těžké, když o těch lidech mluvila, jako by byli stále naživu v jakési abstraktní realitě, kde jen čekají, až usne, aby ji mohli dál mučit. Nedokázal se ubránit pochybnostem, zda se z toho, co se jí stalo, někdy dostane úplně. Pomyšlení, že bude takhle muset žít už napořád, v něm vyvolávalo umrtvující beznaděj, současně však věděl, že ji v tom nikdy nenechá samotnou. Udělá vše, co bude v jeho silách, aby jí pomohl překonat vzpomínky.

Ale jen pokud bude ona sama chtít. Znovu ho napadlo, nakolik ho asi obviňuje z toho, co se stalo, a i když možná bylo sobecké ptát se, musel to vědět. Kdyby jí jeho přítomnost působila víc bolesti, než kolik už cítila, pak tu zůstat nechtěl.

Když se zeptal, zavrtěla hlavou, ale nechtěla se mu podívat do očí. „Myslím, že jsem tě nějakou dobu nenáviděla," připustila tiše. „Ale teď už ne a vůbec nemám v úmyslu s tím znovu začínat. Vím, že bys to překazil, kdyby to šlo."

„Neměl jsem tě nikdy nechávat v tom baráku," poznamenal hořce. „Kdybych jen –"

„Neříkej to," zastavila ho. „Jen se to celé zvrtlo. Nenutil jsi mě opustit kancelář s Fosterem a nemohl jsi vědět, že Vanderveen číhá před skladištěm. Nebyla to tvoje vina."

Přikývl, i když jí úplně nevěřil. Snažil se setřást své pocity, protože věděl, že není vhodný čas na sebelítost. Nakonec tady

nešlo o něj, a pak tu bylo něco důležitého, na co se jí potřeboval zeptat. Váhal, nebyl si jistý, jestli je vhodná doba, ale nemohlo to počkat.

„Naomi, za týden nebo tak nějak tě propustí. Chci, abys se mnou odjela do Maine. Na Alžbětin mys."

Nepodívala se na něho, ale cítil, jak se napjala. „Není to tam, co…?"

„Ano." Katie Donovanová zemřela v domě na Alžbětině mysu. Skoro před rokem. Od té doby tam nebyl.

„Můžeš tam jet?"

Dál to nerozváděla, ale on přesně věděl, na co se ptá.

„Dřív jsem nemohl," připustil. „Ale teď už ano, myslím. Pokud budeš se mnou."

Podívala se na něho a on pokračoval: „Naomi, chci se o tebe postarat. Chci ti pomoct, aby ses z toho dostala, a chci, abys zase byla silná." Zaváhal a pak dořekl, co měl opravdu na mysli: „Hlavně chci tebe. Tak dlouho, jak ty budeš chtít mě."

Co se stalo pak, ho překvapilo, i když ho to vlastně překvapit nemělo. Odtáhla se od něho, postavila se a vrátila se k oknu. I on vstal, celý zmatený.

„To nemyslíš vážně," řekla a do hlasu se jí vloudila hořkost. „Teď už ne, tak nepředstírej opak."

„O čem to mluvíš?"

Vztekle se otočila, oči jí zaplnily slzy. „Víš velmi dobře, o čem mluvím."

Najednou pochopil, co chce říct, jenže se ocitl v situaci, kdy jí to nemohl vymlouvat přímo. Nedalo se říct skoro nic, co by se nějak nedotklo jejích citů. Chvilku přemýšlel, pak k ní přistoupil a vzal ji za ruku. Nesnažila se ji odtáhnout, ale také se na něho nepodívala.

„Naomi, podívej se na mě."

Když konečně zvedla zrak, nemluvil. Místo toho se k ní prostě naklonil a políbil ji. Když se od ní po chvilce odpoutal, na tváři se jí objevil nepatrný úsměv. Byl nenápadný a prchavý, ale tohle jediné chtěl vidět: úsměv. Skutečný, impulzivní, naprosto nenucený. Důvod k polibku byl jednoduchý, a vlastně byly dva.

Jednak si to přál už celé týdny, a pak cítil, že je nutné jí připomenout její krásu. Popravdě k ní choval city mnohem hlubší, než si uvědomovala, určitě mnohem hlubší než fyzická přitažlivost. Byla to úžasná žena a on ji bral po všech stránkách. Tak jednoduché to bylo.

„Jsi si jistý?“ pípla. „Nechci, abys měl pocit, že to musíš dělat, třeba z pocitu viny nebo proto, že mě lituješ.“

„To jsem neřekl. A ty víš, že to není pravda.“ Velmi opatrně se dotkl obvazů na její tváři, přičemž volil místo, o němž věděl, že ji nebude bolet. „Tohle se zahojí, Naomi. Je to jen povrchní.“ Posunul ruku níž a lehce ji položil na její srdce. „Větší starosti mi dělají ty rány tady, ale ty se taky zahojí. Uvidíš. Jen to chce čas.“

Znovu se objevily slzy a on si ji přitáhl k sobě, hladil ji po vlasech, šeptal jí ta správná slova, nebo se o to aspoň pokoušel. Objímal ji, dokud se nevyplakala. Pak ji opatrně položil na postel, přisedl k ní a držel ji za ruku, až začala pomalu oddechovat ze spánku. Když Everettová zaklepala na dveře, byla Naomi pro tento svět ztracená. Aspoň prozatím. Zdálo se, že ji sny pustily ze svého ohavného sevření. Kealey by byl rád, kdyby ho její mírumilovný odpočinek dokázal uklidnit, ale nešlo to. Věděl příliš dobře, že se sny zase připlíží zpět.

Nakonec se vždycky vrátí.

59

PROVINCIE ALANBÁR, IRÁK

Hotel Palestina, přikrčená čtvercová budova postrádající charakter i šarm, je umístěn na východním okraji města al-Qaim. To leží 320 km severozápadně od Bagdádu, asi 3,5 kilometru od hranice se Sýrií. V dubnu 2005 ve městě a dalších čtyřech podél této hranice probíhaly intenzivní boje mezi sunnitskými povstalci a 3. obrněným průzkumným plukem. Al-Qaim vystupovalo z této skupiny měst tím, že bylo považováno za sídlo dočasného štábu Abú Músy Zarkávího. Nakonec se Zarkávímu podařilo uniknout zatčení, ale přibližně o rok později byl zabit v bezpečném domě severně od Bagdádu. Američtí vojáci však ve městě zůstali a na jeho okraji si zřídili tábor Camp al-Qaim. Tábor byl nyní domovem 3. praporu 6. pluku námořní pěchoty, ale i když byla brána tábora vzdálená jen asi kilometr a půl od hotelu Palestina, neměl Ryan Kealey v úmyslu ho navštívit. Všechno, co potřeboval, měl s sebou, a nechtěl se zdržet dlouho.

Seděl na menším dvorku vzadu za hotelem, jeho zelená plastová židle stála na dvou nohách a opírala se o štukovou omítku vnější zdi hotelu. V papírovém kelímku, který držel v pravé ruce, měl slabou limonádu. Zvrátil hlavu k obloze a pátral marně po nějakém vánku. Teplota dosahovala dvaatřiceti stupňů, celkem chladno na listopad, ale to pro něho neplatilo, protože v horách Blue Ridge zanechal sníh. O zeď vedle sebe měl opřený ohmatený AK-47 se zásobníkem na 30 nábojů. Dvůr

byl obklopený žlutými zdmi z kamene a malty, nahoře korunovanými ostnatým drátem. Ten si tam dali samotní obyvatelé budovy. Na ploché střeše byla strážní budka chráněná pytli s pískem a obsazená dvěma strážnými s puškami opatřenými dalekohledy.

Skutečné zabezpečení se však nacházelo uvnitř: celý dvanáctičlenný oddíl operativců z 5. skupiny amerických speciálních jednotek z Fort Campbellu v Kentucky. Šest z vojáků, včetně Kealeyho, bylo oblečeno do iráckých uniforem. Maskáče byly téměř identické jako ty, co používala americká armáda. Vlastně bojové uniformy irácké armády dodalo americké ministerstvo obrany. Jen hodnostní označení bylo odlišné, ale s tím se počítalo a celá uniforma byla pečlivě zkontrolována, aby byla autentická. Kealey věděl, že je to relativní, protože navzdory svému tmavému obličeji a černým vlasům se za Araba mohl úspěšně vydávat jedině na dálku. Pro dnešní práci by to ale mělo stačit.

Do země dorazil včera. Většinu uplynulého týdne strávil v Maine, kde připravoval dům na Alžbětině mysu pro Naomin příjezd. Dělalo mu potěšení nakupovat pro ni, chystat drobnosti, které by jí život trochu usnadnily. Zašel tak daleko, že jednu místnost vybavil jen pro ni, včetně lůžka velikého jako pro královnu a pohodlného nábytku. I když doufal, že jejich vztah bude pokračovat a dále se rozvíjet, věděl také, že ona bude potřebovat čas a prostor jen pro sebe: čas, aby se uzdravila a aby se přenesla přes to, co se jí stalo, stejně jako přes to, co udělala. Harper oba požádal, ať se vrátí do Agentury, a Naomi nabídl významné povýšení, ale oba odmítli. Naomi se zatím necítila ani na to, že by o tom uvažovala, a Kealey se chtěl plně věnovat jejímu uzdravení. Vlastně by vůbec nebyl v Iráku nebýt toho, jak Agentura zapracovala na zlomení Hakima Rudakiho, údajného informátora FBI.

Vedení FBI si nad Rudakim umylo ruce, ale Agentura ho převzala. Naturalizovanému Íránci dali jasně najevo, že neochota plně spolupracovat bude mít nedozírné následky, z nichž ani jeden neskončí deportací. Smysl tohoto prohlášení nemohl být

jasnější a Rudaki se honem snažil své nové řídicí orgány uklidnit. Nakonec se jeho příspěvek omezil hlavně na zprostředkování přímého kontaktu s jeho bratrancem, íránským ministrem obrany.

Bohužel, zde Agentura přišla o svou výhodu. Prostě neexistoval důkaz, že by Réza Bagherí měl cokoliv společného s pokusem o atentát na iráckého předsedu vlády Núrího al-Málikího. Taky se nedaly najít žádné vazby na íránské disidenty, kteří připravili o život doktora Násira Tabrízího v Paříži. Když se Kealey zmínil o probíhajícím vyšetřování Naomi ve Windrush Manor, upozornila ho jaksi mimochodem na možnou vazbu mezi Bagherím a íránským konglomerátem, který koupil rafinerii Rašída al-Umarího poblíž Samawy. Vypadalo to slibně, ale ani to nepřineslo žádné důkazy o zločinných aktivitách. Stručně řečeno, Agentura nemohla Bagherímu dokázat, že by se zabýval čímkoliv, kromě toho, co veřejně tvrdil, a tak člověku vedoucímu vyjednávání, nedávno potvrzenému zástupci ředitele CIA, nezbylo než uzavřít dohodu.

První věcí bylo, samozřejmě, jestli Bagherí vůbec má nějaké užitečné informace. Brzo se ukázalo, že má, zvlášť když požádal o osobní imunitu před americkou odvetou a tučný vklad na účet v jednom z daňových rájů. Harper ochotně souhlasil, aby měl celou věc co nejrychleji z krku. Jakmile Bagherí dostal své peníze a imunitu, začal vyprávět podivuhodný příběh. Jak se ukázalo, bombu v hotelu Babylon, Tabrízího vraždu i pokus o teroristický bombový útok v New Yorku plánoval Izzat ad-Dúrí, bývalý viceprezident Iráku, o kterém se předpokládalo, že je od roku 2005 mrtvý. Od invaze přihrával ad-Dúrí velké částky peněz vybraným členům syrské vlády výměnou za bezpečné útočiště. Jeho styky s Willem Vanderveenem vedly k získání Rašída al-Umarího v Sadr City a velkému finančnímu příspěvku al-Umarího k disponibilnímu kapitálu sunnitských povstalců, což dlouho připravovaný plán spustilo.

Ministr také potvrdil, že dostal pět milionů dolarů za zprostředkování kontaktů mezi ad-Dúrím a úřadovnami Hizballáhu, Hamásu a Islámského džihádu v Damašku. Ty

všechny dostaly v posledních týdnech velmi ozdravné infuze hotových peněz. Podle Bagherího se za tyto peníze různé skupiny odměnily překročením irácko-syrské hranice v posledních dvou týdnech září. Vyzbrojené byly zbraněmi, které do regionu dovezl Vanderveen a jeho evropský obchodník se zbraněmi, kterého Bagherí nedokázal identifikovat.

Jednu věc Réza Bagherí neustále zdůrazňoval, totiž že neměl naprosto nic společného s útokem v New Yorku a vůbec o něm nevěděl. Dostal zaplaceno za zorganizování schůzky, nic víc, nic míň, a neměl nejmenší touhu podílet se na teroristickém útoku na americké půdě, rozsahem podobnému 11. září. Harper si nebyl jistý, jestli je to pravda, ale Bagherí udělal všechno, aby to znělo věrohodně. Ať už to bylo jakkoliv, Harper uzavřel dohodu a mínil ji dodržet. Pokud šlo o něj, bude Bagherího historka znít pravdivě, pouze pokud dodá Izzata ad-Dúrího, v současné době nejhledanějšího muže v Iráku.

Bagherí si pospíšil, aby to splnil. Během týdne sehnal současné místo pobytu spolu s detaily o jeho pohybech v minulosti. Bývalý irácký viceprezident se od začátku operace přemísťoval několikrát, z Tartusu do Aleppa, z Aleppa do Damašku a odtamtud do města poblíž al-Hasakaru, kde zkontroloval tajné skladiště zbraní dodaných před několika měsíci Willem Vanderveenem. Toto skladiště – a mnoho podobných – od té doby zabavili američtí vojáci při nájezdech přes hranice, ale ad-Dúrí se mezitím vydal na jih, aby se vyhnul zajetí.

Když Bagherí předal své bohaté informace, Harper poukázal na to, že syrská vláda – vinná nebo ne – bude muset odpovídat na řadu velmi obtížných otázek kolem katastrofy, ke které téměř došlo v New Yorku, pokud její vztahy s Izzatem ad-Dúrím vyjdou na světlo. Bagherí souhlasil. Jeho první nabídka zněla: nechá zabít ad-Dúrího a jeho tělo dodá k identifikaci, ale s tím Agentura nesouhlasila. Za všechno, co se ad-Dúrí pokusil spáchat, se bude muset zodpovídat Spojeným státům na mnohem osobnější úrovni. A tak vznikl plán. Když byly uzavřeny

a potvrzeny jistě dohody, Harper vyslal Kealeyho. To byl důvod, proč teď seděl před hotelem Palestina na syrské hranici.

Rozletěly se dveře a on vzhlédl. Podplukovník Paul Owen vystrčil hlavu a kývl na něj. Oba muži si vyjasnili vzájemné nesrovnalosti ohledně únosu Aršada Kásima ve Fallúdže a své spory ukončili tak, jak to vojáci dělávají: každý objednal několikrát rundu. Jen najít včera večer něco k pití byl docela výkon. Konzumaci alkoholu měli američtí vojáci v Iráku přísně zakázanou. Jenže zatímco vojáci pravidelných jednotek měli problém sehnat něco k pití, operativců zvláštních jednotek se to netýkalo, stejně jako neměli potíže při shánění nábytku z 18. století z časů Ethana Allena do svých bezpečných domů nebo plně vybaveného landroveru pro své každodenní vyjížďky.

„Myslel jsem si, že tě tu najdu," utrousil Owen. „Právě volali přátelé z Damašku. Všechno jde podle plánu a máme ještě bonus."

„Co to je?"

„Ad-Dúrí má kohosi s sebou. Chlapa jménem at-Tikrítí. Říká ti to něco?"

Kealey přikývl. Tahír Džalíl Habaš at-Tikrítí, bývalý ředitel irácké zpravodajské služby, byl v současné době číslo šestnáct na americkém seznamu nejhledanějších osob. Že tito dva cestují spolu, Kealeyho ani moc nepřekvapilo. Ještě v dobách, kdy byli baasisté u moci, silné vazby ad-Dúrího na iráckou zpravodajskou službu potvrdilo několik vysoce postavených přeběhlíků a také dokumenty dodané spřátelenými službami, jako byly MI6 nebo izraelský Mossad.

„Fajn. Takže je dostaneme oba."

„Měl by dorazit asi za hodinu. Náš vrtulník čeká před základnou."

Kealey se zamračil. „Mají kruhovou obranu?"

„Jo, samozřejmě. Nenechají přistát kafemlejnek na nechráněným území. Přinejmenším ne tak blízko města."

Kealey přikývl, vypil zbytek limonády a kelímek zmačkal.

Hodil ho na zem, vzal AK-47 od zdi a postavil se. „Kde je náklaďák?"

„Vepředu.“
„Tak jdem.“

O pětačtyřicet minut později černý Ford Escort kvílel vytrvale po úzké cestě se dvěma jízdními pruhy, jež vedla přes irácko-syrskou hranici asi tři kilometry jižně od Eufratu. Ve vozidle byli tři lidé. Řidič z vojenského bezpečnostního oddělení v Damašku a dva starší cestující, oba nacpaní na zadním sedadle. Nálada uvnitř auta byla napjatá. Uplynulo teprve šestnáct hodin, co byli oba starší muži předvoláni do prezidentského paláce v Latakii, kde se setkali se syrským prezidentem Bašárem al-Asadem. To, co jim řekl, byla zčásti pravda: Jejich role v nedávném nárůstu násilí v Iráku – stejně jako při pokusu o bombový útok na hotel Renaissance v New Yorku – odhalila americká zpravodajská služba. A navíc CIA věděla o současném místě jejich pobytu.

Zpráva by byla nepříjemná sama o sobě, ale aby to bylo ještě horší, doprovázelo ji ultimátum. Oba muži měli čtyřiadvacet hodin, aby si uspořádali své záležitosti a opustili zemi. Dostali k dispozici soukromý tryskáč, pokud jejich cílová destinace bude v syrském vzdušném prostoru a blízko hranice. Al-Asad se vyjádřil absolutně jasně, když prohlásil, že nikdy nedal souhlas k akcím, které podnikali, a to z dobrých důvodů: Pokud by se Američané rozhodli udeřit dřív, než zváží všechny možnosti, jeho vláda by za to zaplatila. Setkání skončilo v tomto zatrpklém duchu. Když byli beze slova vyprovázeni z místnosti, ani jednoho z nich vůbec nenapadlo protestovat proti rychlému vyhoštění z bezpečného útočiště, kterým pro ně Sýrie byla. Oba překvapilo, že jim vůbec povolí zemi opustit.

Ani jeden z nich nevěděl, že auto, které na ně čekalo na vojenském letišti al-Maze, je vybaveno navigací GPS, jež vysílá přerušovaný signál na satelit na geostacionární dráze. Od okamžiku, kdy řidič nastartoval, mladý technik, který měl za úkol sledovat pozici escortu, začal souřadnice odesílat mobilem seržantovi spojařů u 5. skupiny speciálních sil. Aktuální informace přicházely v desetiminutových intervalech. Netrvalo

dlouho a toto podivné partnerství mohlo určit pravděpodobnou první zastávku escortu, hraniční přechod 3 kilometry jižně od Eufratu.

Naštěstí přechod nebyl na hlavní silnici, což by věci komplikovalo. Kontrolní stanoviště zde tvořil pískovcový oblouk nad silnicí, několik datlových palem a zrezivělý vrak tanku T-72, pocházející z první války v Zálivu. Bylo tam také malé kulometné hnízdo umístěné těsně vedle prefabrikovaného domku dodaného ministerstvem obrany. Několik diskrétních telefonátů z amerického velitelství vybraným členům Národního shromáždění zajistilo, že iráčtí vojáci přidělení do tohoto konkrétního sektoru byli připravení po upozornění okamžitě stanoviště opustit, aby jejich místo zaujali jiní. Odcházející jednotka nedostala žádné informace o svých nástupcích, ani se jí nedostalo žádného vysvětlení, proč se mění trvale platný rozkaz. Jejich kapitán měl sice v úmyslu pátrat dál, pak si to však rozmyslel. Pokud je tady americká armáda nechce mít, budiž.

Auto se ke kontrolnímu stanovišti blížilo pomalu, řidič na posledních pár metrech přeřadil a sjel přitom z asfaltu na kousek silnice, jehož povrch byl dočasně tvořen uválcovaným štěrkem. Celé vozidlo pokrýval po 65 kilometrech z al-Majadínu jemný prach. Sedm iráckých vojáků s AK-47 postávalo kolem stanoviště, dva za kulometem chráněným pytli s pískem, dva další v prefabrikovaném domku. Jeden mluvil hlasitě do mobilu a jeden kryl sedmého vojáka, *arífa*, jenž měl za úkol identifikaci osazenstva vozu. Řidič zpomalil, až auto zastavilo, zatáhl ruční brzdu a ruce nechal na volantu, jak mu známými vizuálními příkazy ukázal voják. Současně muž s mobilem – *nakíb* irácké armády podle označení na kevlarové vestě – telefon zaklapl a otočil se, přičemž řval cosi arabsky na vojáky u kulometu. Oba muži se snažili opravit něco, na co starší z cestujících v escortu neviděl. Pak kapitán oba plácl do helem a znovu křičel, zřejmě nespokojený s jejich snahou spravit neznámý problém.

Starší z cestujících roztržitě podával okénkem svůj pas, zatímco se snažil koukat přes čelní sklo. Štábní seržant

otevřeným okénkem zkoumal odřený sešitek. Třiašedesátiletý Iráčan nebyl ani v nejmenším znepokojený. Dobře zfalšovaný dokument dokazoval, že je Chálid Abbás al-Bajad, s trvalým bydlištěm ve Fallúdže, a kontrolou prošel už mnohokrát. Upoutala ho scéna před autem, a tak si nevšiml, že voják vedle dveří vytáhl 9mm berettu z pouzdra na noze a drží zbraň pod okrajem staženého okénka. Pak voják zamumlal něco arabsky. To Izzata ad-Dúrího zastihlo zcela nepřipraveného. Musí se mu ovšem přiznat, že situaci zhodnotil obdivuhodně rychle, zejména vezmeme-li v úvahu jeho pokročilý věk. Vytřeštil oči a otevřel ústa, aby varovně vykřikl, ale v té chvíli už věděl, že se osudově přepočítal.

Když Ryan Kealey uviděl, že cestující na zadním sedadle upoutalo něco jiného, vyslovil jméno staršího muže. I kdyby se bývalý viceprezident Iráku nedal poznat na první pohled, jeho reakce totožnost nezvratně prokázala. Když se pokusil vykřiknout varování, udělal Kealey krok zpět, zvedl berettu a vystřelil dvakrát Izzatu ad-Dúrímu do obličeje. Tahír at-Tikrítí sprostě zaklel, protože spánek staršího spolucestujícího vybuchl půl metru od něj a postříkal mu předek obleku krví a mozkovou tkání. At-Tikrítí byl mladší a byl rychlý. Zbraň měl už napůl vytaženou, když Kealey zamířil berettou na něho a vystřelil ještě dvakrát. Kulky do prsou bývalého ředitele zpravodajské služby pronikly ani ne tři centimetry od sebe.

Tahír at-Tikrítí se zhluboka nadechl a plíce se mu zaplnily vzduchem a krví. Podíval se na muže, jenž ho zabil, zaznamenal obličej mladého Američana a uvažoval, co se skrývá za těma tmavošedýma očima, ale zbraň se zvedla ještě jednou.

Z úst vyrazilo pronikavé, jasné světlo.

A pak už byla jen tma.

60

WASHINGTON, D. C.

Bylo těsně po půl sedmé ráno, pořád ještě tma, ve městě poletoval sníh a na Q Street, těsně u severozápadního okraje Dupont Circle, zastavil s rachotem bílý Ford Ranger. Řidička, která náklaďák ukradla před deseti minutami v Georgetownu, si dýchala na ruce, aby si je ohřála, a mračila se přitom na topení v autě. Zřejmě mu bude trvat celou věčnost, než začne hřát, ale s trochou štěstí nebude auto potřebovat na dlouho. Jasmína Rasínová měla pořád jednu dobrou sadu dokumentů včetně ošoupaného italského pasu a kreditní karty vydané londýnskou bankou. Kartu už použila, aby si koupila letenku do Londýna, a pas bude potřebovat, aby se dostala na palubu letu 920 společnosti United, který startuje později odpoledne směrem na Heathrow. Chystala se opustit Spojené státy poprvé – a jak doufala naposledy – v životě.

Za volantem se trochu třásla, přestože na sobě měla dlouhý kabát přes bílý vlněný svetr. Ruce si zastrčila pod obě vrstvy oblečení, přímo na holou kůži na břiše, aby je udržela teplé. Nebylo to poprvé, kdy se ptala, co nutí člověka vstávat každé ráno v tuto bezbožnou hodinu a běhat po zmrzlých ulicích Washingtonu. Kdyby byla věřící, byla by zvyklá vstávat ještě dřív, aby mohla za svítání odříkat motlitbu *fadžr*. I když nebyla nábožensky založená, vstávat brzo z takových důvodů jí připadalo jako přijatelná oběť. Modlitba má koneckonců nějaký

smysl a lze ji vykonat uvnitř, na rozdíl od běhání v mrazivém vzduchu, což byla podle ní velmi podivná záliba, i když šlo o tělesné cvičení. Nechápala, proč si koledovat o přepadení, nebo pokud by k němu nedošlo, o zánět průdušek ještě před východem slunce.

Zjistit adresu na General's Row jí trvalo déle, než odhadovala, hlavně proto, že ulice neposkytovala žádné úkryty. Věděla, že nesmí upoutat nežádoucí pozornost, a tak musela pozorování omezit jen na několik hodin denně. Přitom se pohybovala po celé délce ulice. Musela také pátrat jen pěšky, protože auto neměla a nemohla riskovat krádež nějakého, dokud nebude připravená jednat. Po týdnech pečlivého sledování omezila možnosti na jednu adresu. Její podezření se potvrdilo, když čtyři dny po sobě přijel stejný černý suburban s úřední poznávací značkou a vyzvedl zástupce ředitele CIA a večer se s ním vracel v různou dobu.

Od té chvíle začala hledat slabá místa v bezpečnostních opatřeních kolem Jonathana Harpera. Bylo jí jasné, že muž je nejzranitelnější při svém ranním běhání. Zatím neviděla, že by někdy vynechal. Nejenže v tuto dobu bude nejméně ve střehu, protože to bylo chvilku po probuzení, ale prázdné ulice také skýtaly možnost snadnějšího úniku, až dokoná své dílo. Když dokončila plánování, rezervovala si let z letiště Dulles. Teď už jen zbývalo provést vlastní akci.

Pohlédla ven a uviděla, jak se otevírají dveře kamenného domu. Po zledovatělých schodech scházel muž oblečený do kalhot od tepláků, na nohou tretry, na těle bavlněné tričko Boston College. Na rukou měl tenké rukavice, na hlavě modrou pletenou čepici. Harper se podíval nahoru, jako kdyby hodnotil tmavé, prázdné nebe. Pak začal se sérií pomalých protahovacích cviků. Dech se v chladném vzduchu měnil v páru, tělo vrhalo pod pouličními lampami nepravidelné stíny.

Po chvíli se vydal krokem po 17. ulici na sever. Ze svého místa viděla svůj cíl dlouho. Do běhu se dal někde severně od S Street, ale vzápětí odbočil a ztratil se jí z dohledu. Rasínovou to neznepokojovalo, věděla, že se vrátí přesně stejnou cestou.

Viděla ho, jak to dělá čtyři rána za sebou, i když z mnohem větší vzdálenosti. Dalekohled už nepotřebovala, protože až se vrátí po přibližně čtyřiceti minutách, bude připravená uvítat ho osobně.

Sáhla na pažbu pistole. Amir Nazeri jí dodal berettu .22 krátce před svou smrtí v New Yorku. Plastová pažba byla chladná, nicméně jí ten dotek dodal jistotu. Zbraň ležela na sedadle spolujezdce, přikrytá včerejším vydáním *Washington Postu*. Noviny byly v nákladáku, když se do něho vloupala. Ze všeho nejdřív obrátila stránku, protože se na ty odpudivé titulky nemohla dívat. Izzat ad-Dúrí byl zastřelen na hraničním přechodu v provincii Alanbár přede dvěma dny. Spolu se svým hlavním poradcem, Tahírem Džalílem Habašem at-Tikrítím, bývalým ředitelem irácké zpravodajské služby.

Jasmína Rasínová znala oba muže mnoho let, ad-Dúrího ještě jako malá holčička. Dosud nad jejich smrtí neprolila ani slzu, nicméně měla jasný, i když nepřímý pocit ztráty. Protože byli součástí života jejího otce, byli součástí i jejího života, a tím, že zemřeli, ještě zesílil pocit, že je na světě sama. A další věc, kterou musela brát v úvahu: Ad-Dúrí byl její hlavní dobrodinec od doby, kdy otce chytili blízko Tikrítu a s ním sebrali i poslední peníze, které se mu osobně podařilo odnést z Ústřední banky v předvečer pádu Bagdádu. Odchod ad-Dúrího znamenal, že jí zůstaly jen velmi omezené prostředky. Neměla žádné pochybnosti, že oba muže zavraždili Američané, i když zatím nebyli veřejně spojováni s událostmi v Bagdádu, Paříži a New Yorku.

Během čekání na Jonathana Harpera se jí myšlenky rozbíhaly. Zanedlouho se vrátily k Willovi Vanderveenovi, což ji nijak nepřekvapilo. V uplynulých několika týdnech vyplňoval většinu jejího času, když byla vzhůru, a taky většinu snů. Jedna vzpomínka zvlášť vystupovala do popředí: noc v hotelu Victoria v Calais. Taková podivná událost. Jeho násilí v ní zažehlo cosi, co se dlouho snažila potlačit, ale když se to uvolnilo, znamenalo to pro ni moc, jak psychicky, tak fyzicky. Byl jedním z mála mužů, které znala a kteří ji fascinovali. Dokonale chladný, bez

výčitek svědomí, ale ona přesto, během těch několika minut, které spolu sdíleli, zahlédla hluboko ukrytou vášeň. Pořád bylo obtížné uvěřit, že odešel, a přestože zemřel, než dosáhl svého cíle, dosáhl něčeho jiného, o čem se už nikdy nedozví. Něčeho mnohem většího než to, o co se snažil.

Rukama ohřátýma pod oblečením pohladila hladkou kůži na břiše. Usmála se, když pomyslela na život, který z ní brzo vytryskne. Bylo jí třicet osm a již dávno došla k závěru, že mateřství není nic pro ni, že si bude muset najít nějaký jiný způsob, jak vyplnit vnitřní prázdnotu. A teď se zdálo, že dostala šanci, po které vždycky toužila.

Ještě mnoho let se nebude muset rozhodovat, ale už teď uvažovala, co řekne svému dítěti, až se zeptá na otce. Řekne mu pravdu? Nebo si vymyslí nějakou přijatelnou verzi celého příběhu? Nějak se jí zdálo, že svou představivost nemůže natáhnout tak daleko. Nakonec na věcech, které udělala, nebylo přijatelného nic. Dřív jí její činy nedělaly starosti, ale nemohla než uvažovat o tom – ve světle posledních událostí –, jestli nenastal čas nechat to všechno za sebou.

To musela zvážit, ale teď měla před sebou práci, kterou musí udělat, pomstu, kterou musí vykonat. Snažila se rozeznat ulici skrz vrstvu sněhu navátého na přední sklo, až se ze šera před svítáním vynořila v dálce postava, nohy v pravidelném rytmu bušily do chodníku, ramena se pohupovala v přízračném světle. Náhle se ztratil v poryvu bílé přeháňky, pak se opět objevil, přesně načas, a blížil se.

Aniž by oči odtrhla od muže běžícího po 17. ulici, Núrí Husajnová sáhla pro pistoli a strčila si ji do záhybů kabátu. Pak otevřela dveře a vystoupila na chodník.

Běžec se blížil, nic netušil, a velký oblak sněhu padal a zakrýval vycházející slunce.

Andrew Britton
TEN ZABIJÁK

Z amerického originálu The Assassin,
vydaného nakladatelstvím Kensington Books
v New Yorku v roce 2007,
přeložil Jan Krejčí
Redakce: Květa Svárovská a Eva Hartová
Obálka: Trilabit Praha
Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r. o.,
Řeznická 12, 110 00 Praha 1,
jako svou 504. publikaci.
Sazba: SF SOFT.
Tisk: S-Tisk Vimperk

První vydání, Praha 2010.